

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
— **БАРД** —
ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

ОТ АВТОРА НА
.ЧЕТВЪРТАТА ВЛАСТ.

**ДЖЕФРИ
АРЧЪР**

**ВЪПРОС
НА ЧЕСТ**

**ВЪОБРАЖЕНИЕТО
АРЧЪР Е НЕИЗТОЩИМО!
Сънди Таймс**

ДЖЕФРИ АРЧЪР ВЪПРОС НА ЧЕСТ (КРАДЕЦ НА КРАДЦИТЕ)

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Година — 1993-та.

Място на действието: Вашингтон.

След „Войната в Залива“ единствения сериозен враг е Саддам Хюсеин. Саддам планира отмъщение, и то толкова жестоко, че Съединените щати не могат да го игнорират... Отговорът трябва да бъде съкрушителен!

Джефри Арчър е майстор разказвач, автор на повече от десет романа, всички без изключение бестселъри. Член на Камарата на представителите. През 1992 г. е посветен от кралицата в звание „Пожизнен пер“.

На Джефри и Бабс

ПЪРВА ЧАСТ

Когато в хода на човешката история...

1.

Ню Йорк

15 февруари 1993

Антонио Кавали гледаше втренчено арабина. Струваше му се прекалено млад, за да бъде заместник на посланика.

— Сто милиона долара — каза Кавали много бавно и с необходимото уважение към подобно число.

Хамид Ал-Обайди щракна с превъзходния маникюр на палеца си едното мънисто на броеницата. Тракането започваше да опъва нервите на Кавали.

— Сто милиона долара са напълно приемливи — отговори с английски акцент заместник-посланикът.

Кавали кимна. Единственото, което го притесняваше в тази сделка бе, че Ал-Обайди не бе направил опит да се пазари, макар той да бе поискал от арабина сума, два пъти по-висока от онази, която разчиташе да получи. Кавали бе научил на собствен гръб колко е опасно да се доверяваш на човек, който не се пазари. Защото това по правило означаваше, че този човек поначало няма намерение да плаща.

— Ако сме се споразумели за сумата — каза той, — остава само да уточним как и кога ще бъде направено плащането. — Заместник-посланикът премести следващото мънисто и едва тогава кимна. — Десет милиона ще бъдат изплатени в наличност веднага — продължи Кавали, — а оставащите деветдесет милиона ще бъдат внесени по сметка в швейцарска банка, когато бъде изпълнен договорът.

— И какво ще получа срещу моите десет милиона? — поинтересува се заместник-посланикът и изгледа втренчено мъжа пред себе си — произходът на събеседника му не можеше да се скрие, също както и неговият.

— Нищо — отговори Кавали, макар дълбоко в себе си да бе съгласен, че арабинът има право да пита. В края на краищата, ако Кавали не спазеше своята част на договора, заместник-посланикът можеше да загуби нещо доста по-важно от някаква сума държавни пари.

Ал-Обайди премести ново мънисто. Съзнаваше, че всъщност няма особен избор — бяха му трябвали цели две години само и само за да се добере до този разговор с Антонио Кавали. Междувременно Клинтън се бе нанесъл в Белия дом, а собственият му държавен глава бе започнал да губи търпение в жаждата си за отмъщение. Ал-Обайди разбираше, че ако не приеме условията на Кавали, шансовете му да намери друг способен да изпълни задачата преди 4-ти юли могат да се сравнят с вероятността при последното завъртане на рулетката да се падне нула.

Кавали вдигна поглед към грамадния портрет на стената зад гърба на заместник-посланика. Първият му контакт с Ал-Обайди бе станал само четири дни след приключването на войната. Тогава американецът бе отказал да се занимава с арабина, може би просто защото малцина вярваха, че лидерът на неговата страна все още ще бъде жив към момента на предварителната среща.

Но месеците се изнизваха и Кавали бе започнал да вярва, че потенциалният му клиент може да оцелее по-дълго от президента Буш. Точно затова се бе съгласил на среща с цел изясняване на намеренията.

Договореното място на тази среща бе кабинетът на заместник-посланика в Ню Йорк на Източна 39-а улица. Тук наистина бе поживено, отколкото Кавали би искал, но това поне доказваше сериозността в намеренията на клиента, желаещ да инвестира сто милиона долара в начинание с подобен мащаб.

— И как бихте желали да ви бъдат изплатени първите десет милиона долара? — подпита Ал-Обайди така безгрижно, сякаш обсъждаше с агент на недвижима собственост капарото за малка къщурка.

— Цялата сума трябва да бъде внесена при банкерите ни в Ню Арк, Ню Джърси, в използвани, немаркирани стодоларови банкноти — обясни американецът, като присви замислено очи. — И... господин Обайди — допълни той, — има ли смисъл да ви уверявам, че разполагаме с машини, които биха могли да проверят...

— Забравете за всякакви безпокойства дали ще спазим нашите задължения по сделката — прекъсна го Ал-Обайди. — Парите, ако мога да използвам собственото ви клише, са капка в океана. Моята единствена грижа е доколко сте в състояние да изпълните вашата част от договора.

— Едва ли щяхте да настоявате толкова много на тази среща, ако имахте някакви съмнения дали ще разговаряте с хората, способни да свършат работата — отвърна Кавали. — Въпросът по-скоро е доколко вие сте в състояние да съберете подобна сума за толкова кратко време.

— Сигурно ще ви е любопитно да научите, господин Кавали — отговори заместник-посланикът, — че парите вече чакат в касета в трезора на сградата на Обединените нации. Иронично, нали — кой би очаквал да намери толкова пари, оставени на съхранение в хранилището на една фалирала организация. — Усмивката му подсказваше, че арабинът се гордее със способността си да пуска подобни остроумия, макар устните на Кавали да не бяха трепнали. — Десетте милиона ще бъдат внесени във вашата банка още утре сутринта — продължи Ал-Обайди и се надигна от писалището си, за да покаже, че смята срещата им за приключена. Заместник-посланикът подаде ръка и гостът му неохотно я пое.

Кавали вдигна за последен път поглед към портрета на Саддам Хюсеин, обърна се и бързо излезе.

* * *

Когато Скот Брадли влезе в залата, всички притихнаха.

Той остави конспекта пред себе си и си позволи бързо да огледа лекционната зала. Тя бе претъпкана от дошли да научат нещо млади студенти, които вече нетърпеливо чакаха, извадили химикалки над жълтите адвокатски бележници.

— Казвам се Скот Брадли — почна най-младият професор на Факултета по право — и това ще бъде първата от четиринайсет лекции на курса по конституционно право. — Седемдесет и четири лица оглеждаха високия мъж, който явно не бе забелязал, че най-горното копче на ризата му е откъснато, и несъмнено не бе могъл да реши тази сутрин на коя страна да срещне косата си. — Бих искал да започна с една донякъде лична декларация — продължи той. — В тази страна има много причини да се практикува право, но за вас трябва да е достойна само една — определено единствената, която ме интересува. Тя има отношение към всеки аспект на правото, което предстои да се превърне във ваша професия, и е изказана по възможно най-добрия

начин в общоприетата Декларация на тринайсетте Съединени американски щати: че всички хора се раждат равни и че Създателят им е дал неотменими права, сред които правото на живот, свобода и търсене на щастието. В това единствено изречение е онова, което отличава Америка от всички останали страни по света... От 1776 година насам в някои аспекти нашата нация е постигнала голям напредък — продължи професорът, все още без да поглежда бележките си, подръпна надолу реверите на поизносеното си сако, — но в други ние стремглаво се носим назад. Всеки от присъстващите в тази зала ще стане част от следващото поколение законотворци или закононарушители... — той направи къса пауза и огледа смълчаната аудитория, — но едно е несъмнено: на вас ви е дадено възможно най-ценното средство, с което да направите своя избор, а именно, първокласен мозък. Когато аз и колегите ми приключим с вашето обучение, вие ще бъдете изправени пред избора дали да излезете в реалния свят и да игнорирате Декларацията за независимостта, приемайки, че тя не е нищо повече от къс овехтял пергамент, старомоден и нямащ отношение към императивите на съвременната епоха, или... — нова драматична пауза — да допринесете за благото на обществото, като застанете на страната на закона. Това е пътят, избран от големите адвокати. Лошите адвокати — и забележете, че не казвам „глупавите“ — са онези, които започват да търсят вратички в законите, което — запомнете това — е само на крачка от нарушаването им. На онези от вас, които са тук с намерението да поемат по този път, аз не мога да дам нищо, защото те не са дошли да се учат. Те, разбира се, са свободни да посещават моите лекции, но няма да постигнат нищо повече от това физическо присъствие. — В залата бе толкова тихо, че Скот вдигна поглед, за да се убеди, че студентите не са се изнизали тихомълком. — Нека поясня, че последните думи не бяха мои — той гледаше напрегнатите им лица, — а на декан Томас У. Суон, които е преподавал от тази катедра първите двайсет и седем години на века. Не виждам причина да не споделя неговата житейска философия при всяка моя първа лекция пред студентите от Правния факултет на Йейлския университет. — Професорът най-сетне отвори папката пред себе си. — Логиката — започна той — е едновременно науката и изкуството да стигаме до правилните заключения. „Здравият разум“, чувам ви да казвате. И нищо повече от това, напомня ни Волтер. Само

че онези, които викат на помощ „здравия разум“, най-често са същите, които страдат от интелектуален мързел... Навремето Оливър Уендел Холмс написа: „Законът живее не чрез логиката, а чрез житейския опит“. — Моливи и химикалки се понесоха трескаво по жълтите листа и не спряха през следващите петдесет минути.

Когато приключи, Скот Брадли затвори папката, събра си бележките и напусна залата. През последните десет години той нито веднъж не бе оставал да уважи аплодисментите, с които по правило бе изпращана уводната му лекция.

Хана Копец бе смятана едновременно за аутсайдер и самотник от онези, чието мнение имаше значение, макар второто често да бе разглеждано като предимство.

Бяха ѝ казали, че шансовете ѝ да се класира са нищожни, но ето че тя бе издържала най-трудната част — дванайсетмесечната физическа подготовка — и макар, въпреки миналото си, досега да не бе убивала човек — защото шест от последните осем кандидати бяха убивали — отговарящите за тази фаза на обучението вече бяха убедени, че е способна на това. А и самата Хана знаеше, че може да го направи.

Самолетът бе излетял от телавивското летище „Бен Гурион“ за „Хийтроу“, а Хана за кой ли път се бе замислила над причините, тласнали една двайсет и четири годишна жена във върха на кариерата си да кандидатства за работа в Института за разузнаване и специални задачи — по-известен като Мосад — макар нееднократно да бе имала шанса да си намери богат съпруг в поне дузина привлекателни световни столици.

Трийсет и девет ракети „Скъд“ се бяха стоварили върху Тел Авив по време на Войната в Залива. Тринайсет човешки същества бяха загинали. Въпреки нададения вой и биенето в гърдите, израелското правителство така и не бе направило опит да отмъсти за нападението, най-вече заради твърдата политика, следвана от Джеймс Бейкър, който бе дал уверения, че силите на коалицията ще довършат започнатата работа. Само че американският държавен секретар не бе изпълнил обещанието си. „От друга страна — често си мислеше Хана — нали все пак не Бейкър е загубил цялото си семейство само за една нощ.“

Така че в деня, когато я изписаха от болницата, Хана без колебание бе кандидатствала в Мосад. Първоначално се бяха отнесли с пренебрежение към заявлението ѝ: очевидно смятаха, че травмата ѝ ще отшуми с времето. Но тя бе посещавала главното управление на Мосад всеки ден без изключение през следващите две седмици и към края на този период началниците бяха започнали да мислят, че душевната ѝ рана не само няма да зарасне така лесно, но и че дори — това се оказа особено важно — започва да загнява.

На третата седмица, без да скриват неохотата си, ѝ разрешиха да се включи в групата на трениращите, уверени, че няма да издържи повече от няколко дни и че след това с облекчение ще се върне към кариерата си на манекен. Предположението им не се сбъдна — втора грешка. За Хана Копец желанието да отмъсти се оказа много по-силен наркотик от амбицията. В резултат през следващите дванайсет месеца работният ѝ ден започваше няколко часа преди зори и свършваше много след залез. Тя се научи да яде храна, от която би се погнушил и просяк. Забрави какво е това да спиш на дюшек. Провали всички опити да я пречупят по какъвто и да било начин. Справяше се с инструктори, които се опитваха да се отнасят с нея по-нежно, подлъгани от крехката ѝ външност и красивото ѝ тяло, докато един ден не счупи крака на един — той просто не вярваше, че тя може да се движи толкова бързо. В класната стая съобразителността ѝ не бе посрещана с такава изненада, което не пречеше всички да бъдат нащрек, когато се обръщаха към нея.

И ето че в крайна сметка бе постигнала своето.

Още от детските ѝ години за нея бе съвсем естествено да говори на няколко езика. Беше родена през 1968 в Ленинград. Четиринайсет години по-късно баща ѝ почина и тя веднага кандидатства за емиграция в Израел. Новите либерални ветрове, веещи над Прибалтика направиха желанието ѝ възможно.

Семейството ѝ не се задържа в кибуца дълго — майка ѝ, все още привлекателна и лъчезарна жена, получи няколко предложения за брак, едно от които от заможен вдовец. И прие.

Веднага след като завърши средно образование, Хана кандидатства в няколко университета в Европа и Америка — искаше да продължи с изучаването на езици. Майка ѝ не бе одобрила идеята. Тя често ѝ бе намеквала, че с тяло като нейното, с пищната ѝ лъскава

черна коса и лице, каращо главите на мъжете от седемнайсет до седемдесет да се извъртат автоматично към нея, следва да обмисли кариерата на фотомодел. На което Хана винаги се смееше и обясняваше, че планира животът ѝ да се развие по по-добър начин.

Няколко седмици по-късно, след поредното интервю — този път във „Васер“ — тя замина за Париж, където семейството ѝ бе решило да прекара летния отпуск. В намеренията ѝ влизаше да посети и Рим и Лондон, но край нея се появиха много галантни французи и след три седмици тя с изненада осъзна, че така и не е напуснала френската столица. В последния ден от отпуската модната агенция Mode Rivoli ѝ предложи договор за сума, каквато не биха могли да ѝ донесат никакви университетски степени. Така че тя даде на майка си обратния билет за Тел Авив и остана в Париж за първата си работа. Преди още да се установи там за по-дълго, сестра ѝ Рут отиде да учи в Цюрих, а брат ѝ Давид постъпи в лондонския колеж по икономика.

През януари 1991 децата се върнаха в Израел, за да отпразнуват заедно петдесетгодишния рожден ден на майка си. Рут вече бе студентка в колежа по изкуства „Слейд“, Давид приключваше доктората си, а Хана за пореден път се бе появила на корицата на „Ел“.

По това време американците струпваха войски на кувейтската граница и много израелци мислеха с тревога за война, но вторият баща на Хана успокояваше всички, че този път Израел няма да бъде забъркан, значи причини за безпокойство няма, а освен това, нали домът им се намира в северните покрайнини на града, значи е в безопасност.

Седмица по-късно, в нощта на юбилея на майка им, цялото семейство яде и пи повече от обикновеното, и сигурно това бе причината всички да спят малко по-непробудно от обичайното. Когато се събуди, Хана се намери привързана за рамката на болнично легло. Трябваше да минат няколко дни, докато сметнат, че е безопасно да ѝ кажат, че майка ѝ, брат ѝ и сестра ѝ са убити на място от отклонила се ракета. Бяха оцелели само тя и вторият ѝ баща.

Хана остана в болницата няколко седмици и през цялото време планираше отмъщението си. Когато я изписаха, вторият ѝ баща ѝ каза, че се надявал тя да се върне към манекенството, но щял да я подкрепи, ако вземела друго решение.

Хана му каза, че възнамерява да постъпи в Мосад.

Каква жестока ирония на съдбата, че в този момент тя бе на борда на самолет, летящ за Лондон, а не брат ѝ, който трябваше да довърши работата си в лондонския колеж. Всъщност Хана бе един от осемте агенти, изпратени в английската столица, за да изкарат курс по арабски за напреднали. Вече бе изкарала цяла година вечерно обучение. Още половин година и самите иракчани щяха да си мислят, че е родена в Багдад. Вече мислеше на арабски — но невинаги мислеше като арабин.

Самолетът проби облачната пелена и Хана се загледа през илюминатора към Темза. Докато бе работила в Париж, често ѝ се бе случвало да започва деня си на Бод стрийт и в Челси, да прекарва следобедите си в Аскот или Уимбълдън и да приключва в „Ковънт Гардън“ или „Барбикън“. Но днес завръщането в този така добре познат ѝ град не ѝ носеше радост.

Този път я интересуваше единствено една известна само на посветените катедра към Лондонския университет. И един дом, познат на малцина под името „Чок Фарм“.

2.

По обратния път към офиса си на Уолстрийт Антонио Кавали се замисли по-сериозно за Ал-Обайди и обстоятелствата, довели до запознаването им. Лондонският клон на фирмата бе изпратил досието за новия им клиент, а секретарката му Деби бе актуализирала данните в него. Те разкриваха, че макар заместник-посланикът да е роден в Багдад, е получил образованието си в Лондон.

Кавали се облегна на задната седалка на колата, затвори очи, припомни си отсечения бърз изговор на събеседника си и се почувства така, сякаш бе говорил с офицер от английската армия. Обяснението може би се криеше в раздел „Образование“ от досието на Ал-Обайди: Кралския колеж, Уимбълдън, последван от три години следване на право в Лондонския университет. Освен това Ал-Обайди бе придобил навика да вечеря в „Лънкълн Ин“, каквото и да означаваше това.

След завръщането му в Багдад го бяха вербували в Министерството на външните работи. Беше направил стремителна кариера, въпреки самоназначаването на Саддам Хюсеин за президент и порочната практика да се назначават на ключови длъжности хора, предани на партията Баас, но напълно неспособни да свършат каквото и да било.

Кавали премина на следващата страница от досието на коленете си и малко по малко започна да осъзнава, че Ал-Обайди е от онези, които успешно се адаптират дори към най-необичайните обстоятелства. Трябва да се признае, че това бе едно от уменията, с които се гордееше и самият Кавали. И той подобно на Ал-Обайди бе следвал право, само че в Колумбийския университет, Ню Йорк. Когато дойде часът випускниците да попълнят молбите за работа до различните водещи юридически фирми, Кавали бързо разбра, че макар благодарение на оценките си винаги да попада в списъка на одобрените за интервю, разберяха ли кой е баща му, вербовчиците по правило се отказваха от събеседване с него.

След като прекара пет години от живота си в работа по четиринайсет часа на ден за една от не чак толкова престижните

манхатънски правни кантори, младият Кавали постепенно осъзна, че ще трябва да минат поне още десетина години преди да види името си върху табелка на офис, макар да бе проявил съобразителността да се ожени за дъщерята на един от старшите съсобственици на фирмата. Само че Тони Кавали нямаше десет години за губене, така че взе решение да отвори собствена кантора и като първа стъпка в тази насока се разведе с дъщерята на шефа.

Така през 1982 година бе основана „Кавали и съдружници“, за да се стигне до 1992-ра, когато на 15 април компанията декларира 157000 долара печалба след изплащане на всички дължими данъци. Фирмената документация обаче не разкриваше, че през 1982 година е била основана още една дъщерна компания: фирма без правото да емитира акции, фирма, не подала нито една данъчна декларация, но регистрирала значителна печалба, най-сетне фирма, за която няма смисъл да звъниш в „Дън енд Брадстрийт“ и да искаш годишния й отчет. За посветените тази фирма беше известна като „Скилс“ и те знаеха, че е специализирана в решаването на проблеми, за които никой не предлага услуги си в „Жълтите страници“.

Благодарение на контактите на баща си и на собствената си изгаряща го амбиция, нерегистрираната компания на Кавали скоро си създаде репутацията на способна да решава проблеми, които клиентите смятаха за неразрешими. Така например сред последните постижения на Кавали бяха откраднатите записани телефонни разговори между Синатра и Нанси Рейгън, които предстоеше да бъдат публикувани в „Ролинг Стоун“ и кражбата на картина на Вермеер в Ирландия по поръчка на ексцентричен южноамерикански колекционер. Тези удари дискретно се правеха достояние на потенциалните клиенти.

Самите те биваха проучвани със старание, достойно за кандидат-членовете на нюйоркския „Яхт клуб“, защото, както веднъж бе отбелязал бащата на Тони, в бизнес като този е достатъчна една-единствена грешка, за да прекараш остатъка от живота си на място не чак толкова приятно като Източна 75-а номер 23, а още по-малко вилата в Линфорд Кей.

През последното десетилетие Тони бе създал малка мрежа от свои хора по цял свят, чието задължение бе да му намират клиенти, нуждаещи се от малко помощ, предложена с голямо въображение. Така

представителят му в Ливан го бе запознал с човека от Багдад, чийто проблем определено бе от компетенцията на „Скилс“.

Когато бащата на Тони се запозна най-общо с операция „Пустинно спокойствие“, нареди на сина си да поиска хонорар от сто милиона долара като компенсация за факта, че цял Вашингтон ще наблюдава нейното изпълнение.

— Само една грешка — предупреди го старецът, като облиза сухите си устни — и ще влезеш в повече заглавия на челните страници, отколкото би предизвикало възкръсването на Елвис.

След като излезе от лекционната зала, Скот БRADLI забърза през гробището „Гроув стрийт“. Надяваше се да се скрие в апартамента си на Сейнт Роуан стрийт преди до него да са се добрали преследващите го студенти. Обичаше ги всичките — е, почти всичките — и знаеше, че с времето ще разреши на неколцина от тях да идват на чаша в жилището му и да осъмват в разговори на различни теми. Но това обикновено бяха студенти след втората година.

Стигна необезпокояван до стълбището пред входа, оставил без шанс да го настигнат дори най-упоритите сред бъдещите адвокати. Но малцина знаеха, че навремето бе пробягвал 400 метра за 48.1 секунди на първи пост в щафетата на университета Джорджтаун. Спокоен, че им се е изплъзнал, Скот взе стъпалата на няколко скока и се добра до апартамента си на третия етаж.

Спря за миг пред отключената врата. Никога не я заключваше. В апартамента му нямаше нищо, заслужаващо да бъде откраднато — дори телевизорът отдавна не работеше. Папката, която би могла да разкрие някому, че правото не е единствената специалност, в която се чувства експерт, бе внимателно скрита между папките „Данъци“ и „Деликатеси“. Той просто не забелязваше, че книгите му са натрупани на безразборни купчини навсякъде, нито обръщаше внимание на факта, че би могъл да изпише с пръст името си по праха върху лавиците.

Затвори вратата и погледна — беше му станало навик — снимката на майка си в рамка върху лавицата. Хвърли до нея листата, които носеше, и се наведе, за да събере пощата от вътрешната страна на прага. След това прекоси стаята, стовари се в старото си кожено

кресло и се запита колко ли от ведрите, напрегнато слушащи го лица, пред които бе стоял само допреди малко, щяха да продължат да посещават лекциите му и след две години. Четиридесет процента би било добре, но трийсет май беше по-близо до истината. Това щяха да бъдат онези, за които четиринайсет часа работа на ден щяха да станат норма, при това не само през сесията. И от тези... колко ли щяха да бъдат на нивото на покойния декан Томас Суон? Пет процента? Само ако имаше късмет.

Професорът по конституционно право насочи вниманието си към пощата в скута си. Плик с емблемата на „Американ експрес“ — несъмнено сметка, съпроводена от задължителните стотина предложения за различни „безплатни“ услуги, които щяха да го съсипят финансово, ако се изкушеше да приеме макар и едно от тях... покана от Браун да изнесе поредната годишна лекция за конституцията... напомняне от Керъл, че не го е виждала от доста време... циркулярно писмо от фирма на борсови посредници, които не му обещаваха да му удвоят спестяванията, но... и накрая обикновен тежък плик, пуснат във Вирджиния, с адрес, чийто шрифт позна мигновено.

Той разкъса плътната хартия на плика и извади от него един-единствен лист, на който бяха написани последните инструкции.

Ал-Обайди стигна етажа на генералната асамблея и безшумно седна на стола зад шефа на мисията. Посланикът беше със слушалки на главата и се преструваше на дълбоко заслушан в изказването на ръководителя на бразилската делегация. Началникът на Ал-Обайди винаги предпочиташе да провежда конфиденциалните си разговори на този етаж — той подозираше, че това е единственото помещение в цялата сграда на Обединените нации, което не се подслушва от ЦРУ.

Ал-Обайди търпеливо изчака шефът да свали едната слушалка от ухото си и леко да се наклони назад.

— Приеха условията ни — прошепна Ал-Обайди, създавайки впечатлението, че едва ли не той е предложил сумата. Горната устна на посланика щръкна далеч пред долната, което бе общоизвестният сред подчинените му знак, че иска подробности. — Сто милиона долара —

поясни все така шепнешком Ал-Обайди. — Десет милиона незабавно. Останалите — след приключване на задачата.

— „Незабавно“? — попита посланикът. — Какво означава „незабавно“?

— До утре на обед — прошепна Ал-Обайди.

— Е, Сайеди предвиди подобна възможност — замислено каза посланикът. Ал-Обайди се възхищаваше на начина, по който неговият началник можеше да каже „господарят“ едновременно почтително и неуважително. — Трябва да изпратя грама в Багдад, за да запозная външния министър с подробностите на твоя триумф — допълни той с усмивка.

Ал-Обайди също би си позволил да се усмихне, ако не беше наясно, че посланикът няма да признае личното си участие в този проект на толкова ранна фаза в подготовката му. Опитният интригант прекрасно съзнаваше, че ако има благоразумието да се дистанцира от по-младия си колега поне засега, това ще му гарантира безпроблемен живот в Ню Йорк поне до пенсионирането му, което предстоеше след три години. Придържайки се към тази стратегия, той бе оцелял след почти четиринайсет години царуване на Саддам Хюсеин, оказали се за много от неговите колеги непосилно дълго време, за да дочакат държавна пенсия. Доколкото бе известно на Ал-Обайди, един бе застрелян пред собственото му семейство, а други двама бяха обявени за „изчезнали“, каквото и да означаваше тази разтеглива формулировка.

Иракският посланик се усмихна на английския си колега, който мина покрай него, без да реагира на любезността му.

— Натруфен сноб — прошепна арабинът.

После отново нагласи слушалката върху ухото си, за да покаже, че е чул предостатъчно от своя номер две. След това се заслуша в проблемите, свързани с опазването на тропическите гори на Бразилия, чието решаване, както можеше да се очаква, опираше до получаването на сто милиона долара помощ от Обединените нации.

Много добре знаеше, че Сайеди едва ли ще се заинтересува от това.

Хана, разбира се, щеше да почука на вратата, но тя се отвори още докато тя затваряше портичката в оградата, и една тъмнокоса, възпълна, силно гримирана жена нетърпеливо излезе навън — явно изгаряше от желание да я посрещне. Беше на годините, на които би била майка ѝ, ако още бе жива.

— Добре дошла в Англия, скъпа. Аз съм Етел Рубин — каза жената малко прекалено възбудено. — Съжалявам, че мъжът ми не е тук, за да те посрещне, но е зает поне още около час. — Хана понечи да каже нещо, но Етел допълни: — Но нека първо ти покажа твоята стая, а после ти ще ми разкажеш за плановете си. — Тя взе една от пътните чанти на Хана и я поведе навътре. — Сигурно е голямо изживяване да видиш Лондон за пръв път — каза тя, докато се качваха по вътрешната стълба, — но уверявам те, че много скоро ще видиш още цял куп интересни неща.

Етел Рубин явно нямаше представа каква е целта на пристигането на Хана в Лондон.

След като подреди багажа си и взе душ, Хана слезе при хазайката си в дневната. Госпожа Рубин щастливо бърбреше и дори не правеше опит да изслуша късите ѝ реплики.

— Знаете ли къде е най-близкият салон за фитнес? — успя да вмъкне един въпрос Хана.

— Съпругът ми ще се върне всеки момент — започна госпожа Рубин и още преди да довърши, вратата се отвори и в стаята почти на бегом влетя висок към метър и деветдесет тъмнокос мъж с къдрава коса и още по-тъмни очи — Питър Рубин. Представи се веднага, попита вежливо как е минал полетът и млъкна. Не направи дори опит да намекне на Хана за интересния нощен живот в Лондон и скоро тя разбра, че той не задава въпроси, на които не очаква от нея искрени отговори. Макар да бе почти сигурна, че господин Рубин не знае всички подробности около нейното посещение, по поведението му почувства, че той не вижда в нея обикновен турист.

Госпожа Рубин обаче не ѝ даде възможност да се прибере в стаята си преди полунощ. А когато го направи, Хана вече бе капнала и заспа в мига, в който главата ѝ докосна възглавницата, без да разбере, че в този момент Питър Рубин търпеливо обяснява на жена си в кухнята, че в бъдеще гостенката им трябва да бъде оставена на мира.

3.

Шофьорът на заместник-посланика ловко изкара колата от частния гараж в сградата на Обединените нации и пое на запад през тунела „Линкълн“ към Ню Джърси. Няколко минути не проговориха нито той, нито Ал-Обайди. През това време шофьорът постоянно се взираше в огледалото за обратно виждане. Потвърди, че никой не ги следва, едва когато завиха по детелината за връзка с магистралата за Ню Джърси.

— Добре — късо каза Ал-Обайди, позволи си да се отпусне за пръв път този ден и започна да си представя какво би могъл да направи с десетте милиона долара, ако по някакъв начин станеха негова собственост.

Когато подминаха клона на „Мидлантис Нешънъл Банк“, се запита за хиляден път защо не вземе да спре колата и да внесе парите под измислено име. Нямаше да бъде никакъв проблем на следващия ден да се озове от другата страна на земното кълбо. Подобно изпълнение със сигурност щеше да накара посланика да се изпоти здраво. А при повече късмет, докато откриеха местонахождението му, Саддам Хюсеин можеше отдавна да е мъртъв. И тогава... щеше ли на някой да му пука какво е станало с парите?

В края на краищата Ал-Обайди нито за секунда не бе допускал, че нелепият план на великия лидер е изпълним. Беше се надявал да докладва в Багдад след разумен период, че въпреки всичките си усилия не е успял да намери надежден изпълнител на смелия удар. Само че съдбата бе довела в Ню Йорк онзи ливанец...

Имаше две добре известни на Ал-Обайди причини, заради които не можеше да докосне и един долар от парите, натъпкани в калъфа за голф стикове на седалката до него. Първо, трябваше да мисли за майка си и сестра си, които живеяха в относителен комфорт в Багдад и които — ако парите неочаквано изчезнеха — щяха да бъдат арестувани, изнасилени, измъчвани и обесени... с единственото обяснение, че са роднини на предател. Не че Саддам някога бе имал нужда от

извинение за убиването на някого, особено ако подозираше, че той го е предал.

Второ, Ал-Обайди — който падаше на колене пет пъти дневно с лице на изток и с молитва един ден Саддам да свърши с кончината на предател — нямаше как да не забележи, че Горбачов, Тачър и Буш се държат на власт все по-трудно от великия Сайеди.

Още от момента, когато посланикът му бе възложил тази задача, Ал-Обайди бе приел мисълта, че Саддам, както изглежда, май ще умре мирно и тихо в леглото си, докато собствените му шансове за успех — любимата фраза на посланика — са минимални. Защото след като предадеше парите, ако Кавали по някаква причина не изпълнеше задълженията си по договора, не някой друг, а именно Ал-Обайди щеше да бъде отзован в Багдад — под невинна дипломатическа формулировка естествено — за да го арестуват на слизване от самолета, да го съдят по бързата процедура и несъмнено да го намерят за виновен. И тогава всичките възвишени приказки, изречени от професора му по право в Лондонския университет, щяха да имат стойността на шепя пясък в пустинята.

Шофьорът излезе от детелината и се насочи към центъра на Ню Арк, а мислите на Ал-Обайди се върнаха на онова, за което бяха предназначени парите. Идеята беше белязана с почерка на неговия президент. Беше оригинална, а за изпълнението ѝ се изискваха дързост, смелост, самообладание и не малка доза чист късмет. В себе си Ал-Обайди даваше не по-малко от деветдесет и девет процента вероятност, че цялото мероприятие ще се провали още преди стартовото блокче, да не говорим за стигане до финалната лента. От друга страна, в Държавния департамент имаше хора, които бяха прогнозирали, че шансовете на Саддам Хюсеин да оцелее след операция „Пустинна буря“ са към един процент. И бяха предупредили, че ако великият Сайеди вземе, та извърти на Щатите този велик номер, те ще се превърнат в световно посмешище, а Саддам ще си гарантира в арабската история място редом със Саладин.

Ал-Обайди вече бе проверил точното място на сградата, така че нареди на шофьора си да спре на две преки западно от нея. Иракчанин, слизащ от голяма черна лимузина пред входа на банка... хм, това със сигурност би дало на Кавали достатъчно оправдание да прибере парите и да прекрати изпълнението на договора. Когато колата спря,

Ал-Обайди се прехвърли от другата страна на калъфа с парите и слезе през вратата откъм тротоара. Макар да трябваше да извърви някакви си двеста метра до банката, това бе единствената фаза от операцията, която разглеждаше като пресметнат риск. Огледа улицата в двете посоки. Не видя нищо подозрително, така че изтегли калъфа за голф стикове на тротоара и с мъка го нарами.

Заместник-посланикът знаеше, че изглежда нелепо, докато крачи по Мартин Лутер Кинг Драйв в костюм, явно купен на Пето авеню, и със сак на рамо.

Трябваша му по-малко от две минути да измине късото разстояние до банката, но когато застана пред входа, бе плувнал в пот. Изкачи изтърканите стъпала и мина през въртящата се врата. Посрещнаха го двама въоръжени с външност по-подходяща за сумо борци, отколкото за банкови служители и без суетене и излишни въпроси го съпроводиха до чакащия асансьор, чиито врати се затвориха в секундата, в която той стъпи в него. Вратата се отвори едва когато Ал-Обайди се озова в сутерена. Той се изправи пред нов мъж, който, колкото и невъзможно да бе това, изглеждаше по-грамаден дори от двамата, посрещнали го горе. Гигантът безмълвно кимна и го поведе към вратата в края на дълъг, застлан с мокет коридор. Когато приближиха, вратата се отвори, Ал-Обайди мина през нея и се озова в стая с голяма маса, около която чакаха дванайсет мъже. Макар да бяха консервативно облечени и мълчаливи, нито един от тях не приличаше на банков касиер. Вратата зад него се затвори с многозначително щракване. Мъжът начело на масата стана и го поздрави:

— Добро утро, господин Ал-Обайди. Доколкото съм осведомен, вие сте тук, за да депозирате известна сума по сметка на един от нашите клиенти.

Заместник-посланикът кимна и подаде сака, без да проговаря. Мъжът не се изненада — бе виждал да пренасят ценности във всичко: като се започне от крокодил и се завърши с презерватив.

И все пак, макар да не го показва, се изненада от тежестта на сака, преди да изсипе съдържанието му на масата и да разпредели парите пред единайсетте останали. Касиерите започнаха трескаво да броят, разделяйки банкнотите в пачки по десет хиляди. Никой не предложи на Ал-Обайди да седне, така че през следващите четиридесет минути той остана да чака и да ги наблюдава.

Когато парите бяха преброени, главният касиер провери броя на пачките. Точно хиляда на брой. Усмихна се, но не на Ал-Обайди, а на парите, после кимна отсечено на арабина, за да потвърди, че той е внесъл уговорения аванс.

Върнаха му сака, който не влизаше в сделката. Ал-Обайди се почувства глупаво, но нямаше избор, освен да го метне през рамо. Главният касиер натисна някакъв бутон под масата и вратата се отвори.

Отвън чакаше един от онези, които го бяха посрещнали на идване горе. Мъжът го придружи до партера и когато заместник-посланикът стъпи на тротоара, сякаш се изпари.

С искрена въздишка на облекчение Ал-Обайди пое по обратния път към колата. Позволи си лека усмивка на задоволство от професионалния начин, по който бе свършил работата си. Беше сигурен, че посланикът ще е доволен да чуе, че не е имало усложнения. Нямаше съмнение, че той щеше да си присвои по-голямата част от заслугите в грамата до Багдад, с която щеше да докладва, че операция „Пустинно спокойствие“ е започнала успешно.

В следващия миг Ал-Обайди лежеше на тротоара и двама младежи тичаха по улицата със сака му.

Заместник-посланикът се подсмихна. Бездруго се бе чудил как да се отърве от сака.

Тони Кавали слезе за закуска няколко минути след седем. Баща му вече беше станал да я приготви. Малко след развода Тони се бе пренесъл в тухлената сграда на пресечката на 75-а и „Парк“. След пенсионирането си баща му прекарваше по-голямата част от времето си, посветен на старата си страст да събира редки издания, ръкописи и исторически документи. Отделяше много часове и на това да предаде на сина си всичко научено по време на дългата си кариера на адвокат, като наблягаше основно на това колко важно е човек да избегне загубата на време зад решетките.

Икономът сервира кафе и препечен хляб и двамата мъже започнаха да обсъждат предстоящите им задачи.

— Девет милиона долара са внесени в четиридесет и седем банки из цялата страна — уведоми Тони баща си. — Един милион е депозиран по шифрована сметка във „Франшар и сие“, Женева, на

името на Хамид Ал-Обайди — допълни той, докато мажеше с масло препечената филийка.

Баща му се усмихна доволно на стария номер, който бе предал на сина си преди много години.

— И какво ще кажеш на Ал-Обайди, когато те попита как са били похарчени неговите десет милиона? — поинтересува се неофициалният президент на „Скилс“.

През следващия час Тони подробно обясняваше на баща си детайлите на операция „Пустинно спокойствие“, прекъсван само от редки въпроси или идеи за по-добро решение.

— Може ли да се вярва на актьора? — попита баща му накрая, преди да си налее нова чаша кафе.

— Лойд Адамс продължава да ни дължи над трийсет хиляди долара — сви рамене Тони. — И не може да се каже, че напоследък е затрупан с предложения за работа, ако изключим няколко рекламни клипа...

— Добре — одобри Кавали старши. — А Рекс Бътърфурт?

— Седи в Белия дом и чака указания.

Баща му кимна, но попита:

— И все пак защо Кълъмбъс, Охайо?

— Хирургическата клиника там е точно онова, което ни трябва, а деканът на медицинския факултет има идеалната за нас квалификация. Освен това подслушваме и дома, и офиса му.

— Дъщеря му?

— Тя е под денонощно наблюдение.

Президентът на „Скилс“ облиза устните си.

— Кога ще натиснеш бутона?

— Следващия вторник, когато деканът изнесе своята реч в колежа на дъщеря си.

Появи се икономът и започна да прибира масата.

— А Бил Долара? — попита бащата на Кавали.

— Анжело е на път за Сан Франциско, за да говори с него и да се опита да го убеди. Бил Долара ни е нужен, ако искаме да успеем. Той е най-добрият. Всъщност останалите даже не се и доближават до него — допълни Кавали.

— Когато е трезвен — бе целият коментар на баща му.

4.

Високият атлетичен мъж слезе от самолета на терминала на „Ю Ес Еър“ на вашингтонското национално летище. Носеше само ръчен багаж, така че не се наложи да чака на въртележката, където някой можеше да го познае. А той искаше да бъде разпознат само от един човек — шофьора, който трябваше да го вземе. Неговите метър и осемдесет и пет височина, разбърканата му руса коса, изваяните черти на лицето, светлосините джинси, кремата риза и тъмносиният блейзър караха доста жени да се надяват, че по-скоро той би ги познал.

Задната врата на един незабележим черен форд се отвори в секундата, когато мъжът мина през автоматичната врата и се озова под яркото утринно слънце.

Той се качи в колата, без да казва нито дума, и се въздържа от всякакъв разговор с шофьора по време на двайсет и пет минутното пътуване в посока обратна на тази, в която се намираще столицата. Четиридесетминутният полет винаги му даваше достатъчно време, за да събере мислите си и да подготви превъплъщението си. Правеше това пътуване дванайсет пъти в годината.

Всичко бе започнало през детските години на Скот в родния му град Денвър, когато невръстното хлапе бе научило, че баща му не е уважаван адвокат, а престъпник, облечен в скъп костюм от „Брукс Брадърс“ — човек, който за подходяща цена винаги може да намери начин за заобикаляне на закона. Майка му бе прекарала години в терзания как да опази единствения си син от истината, но когато съпругът ѝ бе задържан, обвинен и в крайна сметка осъден на седем години затвор, старото извинение „това трябва да е някаква грешка“ нямаше никакъв шанс да убеди никого.

Баща му бе издържал зад решетките цели три години, преди да умре от нещо, което в смъртния акт на патолога бе обяснено като сърдечен удар, без да има нито дума за следите около шията. Няколко седмици по-късно майка му почина от истински сърдечен удар. По това време Скот приключваше третата си година като студент по право в университета Джорджтаун. Веднага щом тялото ѝ бе спуснато в

гроба и първите буци пръст заудряха глухо по капака, той бе напуснал гробището и повече не бе споменал дори дума за семейството си.

Когато обявиха последните оценки и класираха випускниците по успех, Скот Брадли бе оглавил списъка, което бе дало основание на няколко университета и водещи юридически фирми да се свържат с него и недвусмислено да се поинтересуват от плановете му за бъдещето. За изненада на всички, които го познаваха, Скот кандидатства за преподавателско място в Бейрутския университет, като естествено не обясни на никого защо иска да скъса окончателно с миналото си.

Смаян от ниското ниво на студентите в университета и напълно разочарован от социалния живот, Скот започна да запълва свободното си време, като посещаваше курсове за всичко — от ислямските религии до историята на Близкия изток. Когато три години по-късно университетът му предложи пълна професура по американско право, Скот разбра, че е време да се връща в Съединените щати.

Деканът на юридическия факултет при Джорджтаунския университет му намекна в писмо, че е уместно да кандидатства за вакантна професорска длъжност в Йейл. Скот се вслуша, изпрати молбата си и когато получи потвърждение, без замисляне стегна багажа си.

Откакто встъпи на новата си длъжност, винаги когато някой го попита: „Какви са родителите ти?“, той просто отговаряше: „И двамата починаха. Аз съм единственото им дете“. Имаше категория момичета, които обожаваха подобни думи — те ги караха да вярват, че Скот непременно има нужда от майчина ласка. Няколко дори се озоваха в леглото му в желанието си да му дарят утеха, но никоя не можа да стане част от живота му.

Но той не скри нищо от хората, които искаха да го виждат дванайсет пъти в годината. Те не биха приели никаква измама, още повече че някои от тях таяха съмнения в искреността на мотивите му, след като бяха научили за криминалното минало на баща му. Каза им, че иска да изличи по някакъв начин срамното петно, лепнато от баща му, и направи пределно ясно, че повече не иска да дискутира тази тема.

Отначало не му повярваха. След време се научиха да го приемат какъвто е, но той знаеше, че трябва да минат години преди да го допуснат до поверителна информация. Едва когато започна да предлага

решения на различни блискоизточни проблеми, с които компютърът се бе оказал безсилен да се справи, изглежда, спряха да се съмняват в искреността му. А когато на власт дойде администрацията на Клинтън, новият екип прие с готовност възможността да черпи от опита му.

Два пъти вече бе влизал в Държавния департамент, за да консултира Уорън Кристофър. След втората им среща господин Кристофър предложи в ранните вечерни телевизионни емисии решение на проблема с нарушаването на санкциите от Саддам и Скот се засмя — същия следобед лично бе посъветвал държавния секретар да го направи.

Колата отби от главен път 123 и не след дълго спря пред масивен железен портал. От караулката излезе въоръжен охранител и провери документите му.

— Добре дошли, професоре — поздрави го униформеният мъж и му отдаде чест.

Шофьорът продължи по алеята и спря пред безлична административна сграда. Скот слезе от колата и влезе в сградата. Мина през бариерата, провериха му документите още веднъж и пак му козируваха. След това пое по дълъг коридор с кремави стени, стигна до дъбова врата без надпис на нея, почука и влезе, без да чака отговор.

Секретарката вдигна поглед към него и се усмихна.

— Влизайте, професор Бradли, заместник-директорът ви очаква.

Колумбийският девически колеж в Кълъмбъс, Охайо, бе една от онези институции, които се гордеят с поддържаната дисциплина и преподаваните знания, при това в споменатия ред. Директорката обичаше да обяснява пред родителите, че второто е невъзможно без първото.

Нарушаването на вътрешния правилник според директорката бе възможно само в изключително редки случаи. Искането, което току-що бе получила, попадеше точно в тази категория.

Същата вечер випуск 93 трябваше да бъде поздравен от един от любимите възпитаници на Кълъмбъс — Т. Хамилтън Макензи, декан на медицинския факултет към щатския университет на Охайо. Той бе станал Нобелов лауреат за направения от него принос в сферата на пластичната и реконструктивна хирургия. Работата на Т. Хамилтън

Макензи върху ветерани от войните във Виетнам и в Залива бе станала достояние на специалистите в целите Щати и вероятно във всеки американски град имаше хора, върнати към нормален живот само благодарение на неговия гений. Простосмъртните, имали шанса да работят под крилото му, използваха своите умения, за да правят някои жени над определена възраст по-красиви, отколкото бе замислил Създателят. Директорката на Кълъмбъс беше повече от уверена, че девойките с интерес ще се запознаят с делото на Т. Хамилтън Макензи, що се отнася до „нашите благородни герои от войната“, както сама се бе изразила.

Правилото, което директорката току-що бе отменила по конкретния повод, бе за облеклото. Беше се съгласила да позволи на Сали Макензи — председателка на ученическия комитет и капитан на отбора по лакрос — да се прибере у дома един час по-рано, да смени училищната униформа с нещо по-неофициално, но при всички положения подходящо, и да придружи баща си, когато той тръгне за лекцията си в колежа. В края на краищата миналата седмица директорката бе научила, че Сали е спечелила национална стипендия за колежа „Оберлин“, където да следва медицина.

Поръчана бе кола, която да дойде за Сали точно в четири следобед. Щеше наистина да изпусне един учебен час, но шофьорът потвърди, че така ще може да върне обратно бащата и дъщерята за началото на церемонията в шест.

Когато камбаната на параклиса удари четири, Сали вдигна поглед от тетрадката си. Предупредената учителка кимна и ученичката си събра учебниците, сложи ги в раницата, слезе по стълбището на входа и тръгна по дългата алея. Когато стигна на портала, с изненада забеляза, че единствената кола там е дълга черна лимузина модел „Линкълн Континентал“. До вратата на шофьора чакаше прав мъж в сива униформа и висока шапка. Подобна екстравагантност — Сали отдавна знаеше това — не бе в стила на баща ѝ и определено бе напълно чужда на директорката.

Мъжът докосна с пръст козирката на шапката си и попита:

— Госпожица Макензи?

— Да — отговори Сали разочарована, че дългата извиваща се алея щеше да попречи на съученичките ѝ да станат свидетелки на сцената.

Мъжът отвори задната врата. Сали се качи и потъна в скъпата кожена тапицерия.

Шофьорът скочи отпред, натисна някакъв бутон на таблото и стъклената преграда, разделяща купето на две части, бавно се плъзна нагоре. Сали чу невидимата ключалка да щраква.

Сали се намести по-удобно, погледна през матирания прозорец и започна да си фантазира, че точно това е онзи живот, който я чака извън Кълъмбъс.

Мина известно време преди седемнайсетгодишната девойка да разбере, че лимузината изобщо не я откарва към дома ѝ.

Ако задачата бе поставена в учебна форма, Т. Хамилтън Макензи вероятно бързо щеше да открие оптималния начин на действие. В края на краищата, нали живееше „по правилата“, както обичаше да казва пред студентите си. Но понеже в случая ставаше дума за проблем от реалния живот, той бе напълно изваден от релси.

Ако се бе консултирал с някой от старшите психиатри в университета, той несъмнено охотно щеше да му обясни, че в създалата се ситуация много от така старателно потисканите в душата му тревоги, простичко казано, са изплували на повърхността.

Фактът, че Макензи обожава единствената си дъщеря Сали, бе пределно ясен за всички около него. Както впрочем и фактът, че от много години напълно е загубил интереса към жена си Джони. Тя не само му бе втръснала до болка, но бе започнала и да му досажда. Но констатацията, че не се държи на ниво извън операционната зала — личната му малка империя — бе нещо, с което никога не би се съгласил.

Така че Т. Хамилтън Макензи първо се подразни, после изпита чувство на абсолютна безпомощност и накрая откровено се вбеси, когато дъщеря му този следобед закъсня. Всъщност Сали никога не бе закъснявала, поне не в случаите, които имаха някакво отношение към него. Идването с кола от Кълъмбъс не би следвало да отнеме повече от трийсетина минути, дори с отчитане на задръстванията в пиковия час. Трябваше да я вземе Джони, ако не си бе уговорила час при фризьора за толкова късно. „Джулиан нямаше никаква друга възможност“, обясни тя. Истината обаче бе, че имаше навика да оставя всичко за

последната възможна минута. В резултат в 16:50 следобед Т. Хамилтън Макензи се обади в Девическия колеж, Кълъмбъс, за да провери дали не е настъпила някаква промяна в графика в последния момент.

„Кълъмбъс“ не променя плановете си — би искала да каже директорката на нобелиста, но се ограничи с уверението, че Сали е тръгнала от училище в 16:00, както и че час преди това от компанията за обслужване с лимузини са се обадили да потвърдят, че ще я чакат пред портала на колежа.

Междувременно Джони не спираше да повтаря с южняшкия си акцент, доставял му някога такова наслаждение: „Ще си дойде всеки момент. Нашата Сали никога не би ни подвела“.

Един друг мъж, който седеше в хотелска стая на другия край на града и слушаше всяка разменена между тях реплика, си наля бира.

Към пет часа Т. Хамилтън Макензи вече надничаше през прозореца на спалнята през няколко минути, но на пътеката, водеща до дома им, сякаш напук не се появяваше никой.

Беше се надявал да тръгне за колежа не по-късно от 17:20, за да пристигнат с няколко минути резерв. Ако дъщеря му не се появеше всеки момент, щеше да се наложи да потегли сам. Предупреди жена си, че нищо не би могло да го спре да тръгне точно в 17:30.

В 17:20 Т. Хамилтън Макензи събра бележките за лекцията си от масата в хола и нетърпеливо закрачи из хола. В 17:25 все още бе сам и прословутото му хладнокръвие бе спаднало до опасно ниво.

Джони бе избрала тоалета си най-грижливо и не можа да скрие разочарованието си, когато слезе в хола, но мъжът ѝ не обърна внимание как се е облякла.

— Ще трябва да тръгнем без нея — бе единственото, което каза той. — Ако Сали наистина иска един ден да стане доктор, ще трябва някак да осъзнае факта, че хората, дявол да го вземе, могат да умрат, ако ги караш да те чакат.

— Дали да не ѝ дадем още минутка-две, мили? — попита Джони.

— Не — излая той и без да се поинтересува дали жена му го следва, тръгна към гаража.

Джони забеляза забравените бележки за лекцията на холната маса и предвидливо ги натъпка в чантата си, преди да дръпне входната врата и да я заключи. Когато стигна до пътя, мъжът ѝ вече чакаше зад волана и нетърпеливо барабанеше с пръсти по лоста на скоростите.

Без да проронят дума, те поеха към Девическия колеж. Т. Хамилтън Макензи оглеждаше всяка идваща насреща им кола и се взираше да види дали дъщеря им не е на задната седалка.

Малка група посрещачи, предвождана от директорката на колежа, ги чакаше на каменното стълбище пред централния вход. Директорката тръгна напред, за да се здрависа със знаменития хирург, който слезе от колата, следван от Джони Макензи. Погледът ѝ потърси зад тях Сали и тя въпросително повдигна вежда.

— Сали не се прибра — обясни доктор Макензи.

— Сигурно ще дойде тук всеки момент, ако вече не е дошла — обади се жена му.

Директорката прекрасно знаеше, че Сали не е на територията на колежа, но прецени, че не е проява на гостоприемство да поправя съпругата на почетния гост, особено след като току-що ѝ бяха позвънили от таксиметровата компания с новина, заслужаваща някакво обяснение.

В шест без четиринайсет минути всички влязоха в кабинета на директорката, където младата девойка на възрастта на Сали предложи на гостите да изберат между сухо шери и портокалов сок. Макензи внезапно си спомни, че в суматохата около закъснението на дъщеря им е забравил бележките за лекцията си на масата в хола. Погледна часовника си и прецени, че няма достатъчно време да прати жена си да ги вземе. Всъщност нямаше никакво желание да разкрива този свой досаден пропуск пред толкова много хора. Дявол да го вземе! От опит знаеше, че тийнейджърите са възможно най-трудната аудитория, а пък само момичета бяха най-лошият вариант. Опита се да подреди наум лекцията си точка по точка.

В шест без три, макар Сали още да я нямаше, директорката предложи да тръгнат към аулата.

— Не можем да караме момичетата да чакат — опита се да обясни тя. — Това би било ужасен прецедент.

Точно когато излизаха от кабинета ѝ, Джони се сети за бележките, извади ги от чантичката си и ги подаде на съпруга си. За пръв път от 16:50 насам на лицето му се изписа облекчение.

В шест без една минута директорката изведе почетния гост на подиума и четиристотин момичета станаха от местата си и почнаха да

го аплодират, както би се изразила директорката, „по достоен за млади дами начин“.

Когато ръкоплясканията заглъхнаха, директорката направи жест, за да покаже, че девойките следва да заемат местата си отново, нещо, което те направиха почти безшумно. После се отправи към катедрата и без да прави справка с никакви бележки, изнесе възхвално слово за Т. Хамилтън Макензи, което сигурно би впечатлило и самия Нобелов комитет. Спомена за Едуард Зеир — основателя на съвременната пластична хирургия, напомни за Дж. Р. Уолт и Вилхелм Краузе, а после информира възпитаничките си, че Т. Хамилтън Макензи е вървял по пътя на тези титани, за да изведе на нови висоти тази все още възникваща наука. Не каза нищо за Сали и нейните постижения в училище, макар първоначално това да бе влизало в намеренията ѝ. Беше на мнение, че дори да си получила национална стипендия, все още като нищо можеш да отнесеш едно наказание за нарушаване правилника на колежа.

Когато директорката се върна на мястото си в центъра на подиума, Т. Хамилтън Макензи на свой ред се насочи към катедрата. Погледна за миг конспекта си, прокашля се за всеки случай и започна тържествената си лекция:

— Много от вас сигурно мислят, че пластичната хирургия се занимава с изправяне на носове, отстраняване на двойни брадички и премахване на торбички под очите. Това, позволете ми да ви уверя, е не пластична, а козметична хирургия. Пластичната хирургия — продължи той, според жена му за разочарование на голяма част от присъстващите — е нещо по-различно...

След което посвети четиридесет минути на зет-пластиката, хомоприсаждането, вродените малформации и изгарянията трета степен, без да вдигне глава нито веднъж.

Когато накрая седна на мястото си, ръкоплясканията съвсем не бяха толкова енергични както при посрещането му. Т. Хамилтън Макензи реши, че това е защото младите дами се боят да не покажат истинските си чувства по неприсъщ за нравите на колежа начин.

Върнаха се в кабинета на директорката и първото нещо, което Джони направи, бе да попита секретарката дали има някакви новини за Сали.

— Не, нищо — отговори жената. — Според мен тя като нищо може да си е била в залата.

Само че по време на лекцията — версии на която вече бе слушала стотици пъти досега — Джони бе огледала лице по лице цялата аудитория и не бе видяла дъщеря си.

Пиха още шери и след известно време Т. Хамилтън Макензи обяви, че е време да си тръгват. Директорката кимна в знак на съгласие и придружи гостите си до колата. Там благодари на хирурга за проникновената лекция и изчака на стълбището, докато колата не се скри от погледа ѝ.

— Не съм се сблъсквала с подобно възмутително поведение през целия си живот — заяви тя на секретарката си. — Моля те кажи на госпожица Макензи да се яви при мен утре сутринта преди службата в параклиса. Нямах представа колко искам да разбера защо е отменила колата, която бях поръчала.

И Скот Брадли изнесе лекция същата вечер, но само пред аудитория от шестнайсетима, нито един от които не беше под трийсет и пет години. Всички без изключение бяха старши служители на ЦРУ с телосложение, на което би завидял и футболен защитник. Думата „логика“ от устата им звучеше съвсем различно и бе пълна с практически нюанси, отсъстващи на лекциите на Скот пред младите студенти в Йейл.

Тези мъже действаха на опънатата по целия глобус фронтова линия. Професор Брадли често правеше паузи и настояваше всеки да анализира пред него и останалите в най-големи подробности решенията, взети под натиск, и да прецени сега на спокойствие дали тези решения са донесли очакваните резултати.

Хората не се колебаеха да признаят грешките си. Всъщност не можеше да става и дума за някаква лична гордост — за тях единствената достойна за споменаване гордост бе, че работят за Фирмата. Когато в началото бе разбрал за това отношение, Скот бе помислил, че е поза, но след девет години работа с момчетата както в класната стая, така и в залата за физическа подготовка, бе променил мнението си.

Близо час Скот им даваше казуси за разрешаване, като им подсказваше как да мислят логично и наблюдаваше на това, че най-важното е винаги да подлагат известните факти на субективната си преценка и едва след това да правят изводи.

Истината бе, че през тези девет години той също се бе учил от тях. И все пак най-голямо удоволствие му доставяше да им помага в решаването на чисто практически проблеми с помощта на огромните си познания. Често му бе минавала мисълта, че би било много хубаво да провери способностите си в реална обстановка, а не само от катедрата пред подбраната си публика.

Когато приключиха, Скот отиде с момчетата във фитнес залата. Имаше нужда да се пораздвижи. Няколко часа заедно се катериха по въжета, вдигаха щанги, отработваха карате техники и нито за миг те не се отнесоха към него по друг начин, освен като към пълноправен член на екипа. Никой не смееше да се държи покровителствено с гостуващия професор от Йейл, защото последиците можеха да бъдат много сериозни.

По време на вечерята — никакъв алкохол, само слаба бира — Скот попита заместник-директора може ли да разчита някой ден да натрупа и малко реален опит.

— Това не е работа за през годишния ти отпуск, нали се сещаш — отговори му Декстър Хъчинс, докато палеше пура. — Зарежи Йейл, ела при нас на пълен работен ден и тогава можем да обсъдим взаимната полза от това да те пуснем навън от класната стая.

— Предстои ми едногодишен академичен отпуск — напомни Бradли.

— Ами тогава замини най-сетне за Италия. След тези вечери в твоя компания през последните седем години мисля, че знам за Белини толкова, колкото ми е известно и за балистиката.

— Не разчитай, че някога ще се откажа от желанието си да се опитам на оперативна работа, Декстър. Просто не се заблуждавай.

— Ще го направиш като станеш на петдесет, защото тогава искаш или не, просто ще те пенсионираме.

— Но аз съм само на трийсет и шест...

— Видя ли, впрягаш се прекалено лесно, за да станеш някога добър агент — каза заместник-директорът и дръпна с наслаждение от пурата си.

Когато Т. Хамилтън Макензи отвори входната врата, телефонът звънеше, но той не му обърна внимание, а извика високо:

— Сали? Сали? — Но не получи отговор. Гневен, той грабна телефона. — Сали, ти ли си?

— Доктор Макензи? — вежливо попита глас, далеч по-спокоен от неговия.

— Да — отговори той.

— Ако се питате къде е дъщеря ви, мога да ви уверя, че тя е добре и в безопасност.

— Кой се обажда? — викна Макензи.

— Ще ви позвъня пак по-късно тази вечер, доктор Макензи, за да ви дам време да се поуспокоите — каза спокойният глас. — Междувременно въздържайте се от обаждане в полицията или в някоя частна агенция. Направите ли го, ние ще разберем веднага и това ще ни постави пред единствената възможност да върнем прекрасната ви дъщеря... в ковчег. — И телефонната линия заглъхна.

Т. Хамилтън Макензи пребледня и след секунда се обля в пот.

— Какво има, мили? — попита Джони.

— Сали е отвлечена — отвърна ѝ той ужасен и се сгромоляса на дивана. — Казаха ми да не звъня в полицията. Щели да се обадят пак по-късно. — И се загледа като хипнотизиран в телефона.

— Сали е отвлечена! — повтори Джони. Не вярваше на ушите си.

— Да — отсече съпругът ѝ.

— В такъв случай трябва незабавно да позвъним в полицията! В крайна сметка, мили, нали за това им плащат.

— Не, не трябва да го правим. Предупредиха ме, че ако го направим, щели веднага да разберат, и тогава щели да ни я върнат в ковчег.

— Ковчег? Сигурен ли си, че ти казаха така? — спокойно попита Джони.

— Дявол да го вземе, естествено, че съм сигурен! И освен това ми казаха, че нищо няма да ѝ се случи, стига да не се свързваме с полицията. Нищо не мога да разбера... аз не съм богат.

— И все пак, струва ми се, че трябва да се обадим. В края на краищата началник Диксън ни е личен приятел.

— Не, не! — изкрещя Макензи. — Как не разбираш! Обадим ли се, ще я убият.

— Единственото, което разбирам, е, че ти не си в състояние да се справиш със ситуацията и че дъщеря ни е в голяма опасност. — Тя замълча за секунда, после решително каза: — Трябва веднага да позвъниш на началник Диксън.

— Не! — повтори съпругът ѝ. — Защо не се опиташ да разбереш?

— Разбирам, и то много добре — заяви Джони със забележително спокоен глас. — Разбирам, че възнамеряваш да играеш едновременно ролите на началник на полицията в Кълъмбъс и на декан на медицинския факултет, въпреки че това изобщо не е по силите ти. Интересно как би реагирал ти самият, ако в операционната ти нахълта морски пехотинец, наведе се над един от пациентите ти и поиска скалпел?

Т. Хамилтън Макензи изглежда жена си със смразяващ поглед и реши, че ирационалното ѝ поведение се обяснява със стреса.

Двамата, които слушаха този разговор някъде в другия край на града, се спогледаха. Мъжът със слушалките каза:

— Хубаво е, че ни се налага да имаме работа с него, а не с нея.

Когато час по-късно телефонът отново иззвъня, Т. Хамилтън Макензи и жена му скочиха едновременно, сякаш някой ги бе докоснал с оголения край на жица под напрежение.

Макензи изчака няколко позвънявания, мъчейки се да събере остатъците от хладнокръвието си. После взе слушалката.

— Макензи слуша.

— Слушайте ме внимателно — прозвуча в ухото му тихият глас — и не ме прекъсвайте. Отговаряйте само когато ви наредя. Ясно ли е?

— Да — отговори Макензи.

— Добре постъпихте, че не се обадохте в полицията, както искаше жена ви — продължи тихият глас. — Вашата преценка е по-добра от нейната.

— Искам да говоря с дъщеря си — не се стърпя Макензи.

— Гледали сте по телевизията много филми до късно през нощта, доктор Макензи. В реалния свят няма героини... или ако щете

герои. Опитайте се да го проумеее. Ясен ли съм?

— Да — послушно отговори Макензи.

— С вашите прекъсвания загубихте прекалено много от времето ми — въздъхна тихият глас. И разговорът прекъсна.

Мина над час преди телефонът отново да позвъни и през това време Джони се опита още веднъж да убеди своя съпруг, че трябва да се обадят в полицията. Този път Т. Хамилтън Макензи вдигна слушалката без забавяне.

— Ало? Ало?

— Успокойте се, доктор Макензи — чу се тихият спокоен глас. — И този път просто слушайте. Утре сутринта в 8:30 ще излезете от дома си и ще тръгнете с колата към болницата, както го правите всеки ден. По пътя ще се отбиете в „Олентанги Ин“ и ще седнете на свободна маса в ъгъла на салона. Масата да е за двама. След като се уверим, че никой не ви следи, при вас ще дойде един от моите колеги и ще ви даде подробни указания какво ще правите по-нататък. Разбрахте ли ме?

— Да.

— Един грешен ход, доктор Макензи, и никога повече няма да видите дъщеря си. Ще ви бъде от полза да запомните, че вие може и да се занимавате с това да продължавате човешкия живот, но нашата професия е... да го скъсяваме.

И разговорът пак прекъсна.

5.

Хана беше сигурна, че ще се справи със задачата. В края на краищата, ако не можеше да ги излъже в Лондон, как можеше да се надява, че ще го направи в Багдад?

Избра вторник за ден на експеримента, след като предния ден прекара няколко часа в оглед на района. Реши да не обсъжда намеренията си с никого — опасяваше се, че някой от екипа на Мосад може да заподозре нещо, ако я улови да задава прекалено много въпроси.

Огледа се във високото огледало в хола. Чиста бяла тениска, свободен пуловер, износени джинси, гуменки, тенис чорапи и сресана небрежно коса.

Подреди нещата в малкото поожулено куфарче — единствената семейна вещ, която ѝ бяха разрешили да задържи — и към десет часа излезе. Госпожа Рубин вече бе излязла на „голям пазар“, както се бе изразила, с намерението да напазарува каквото трябва за следващите две седмици.

Хана бавно тръгна по улицата. Много добре знаеше, че ако я хванат, ще се озове на самолета за Тел Авив още преди да се е усетила. Потъна в утробата на метростанцията, показва картата си на контрольора, спусна се с ескалатора и се отправи към далечния край на ярко осветения перон.

На Лестър Скуеър се прекачи на линия „Пикадили“ и когато спряха на Саут Кенсингтън, бе сред първите, качили се на ескалатора. Не изтича нагоре, както ѝ се искаше, защото тичащите хора привличат вниманието на околните. За да намали вероятността някой случайно да запомни лицето ѝ, остана спокойно на стъпалата на ескалатора, загледана в рекламите по стената: новият „Роувър 2000“, „Джони Уокър“, предупреждение срещу СПИН и обява за спектакъла „Булевардът на залеза“ на Ендрю Лойд Уебър в „Аделфи“. Когато излезе на улицата, Хана бързо се огледа в двете посоки, преди да прекоси Харингтън Роуд в посока на „Норфък Ин“ — средно голям хотел, на който се бе спряла след внимателен избор. Беше го огледала

предния ден и знаеше със сигурност, че може да отиде в дамската тоалетна, без да пита и без да се опасява, че някой може да я спре.

Бутна вратата, огледа се, за да се убеди, че е сама, избра последната кабина, влезе, заключи се и отвори куфарчето. После съсредоточено се захвана да променя външния си вид.

Докато се преобличаше, чу през вратата два пъти да влизат и излизат. Докато имаше човек, тя спираше всякакво движение и продължаваше едва когато отново останеше сама в тоалетната.

Цялото упражнение ѝ отне точно дваисет минути. Когато излезе, се огледа в огледалото и пооправи някои дреболии в облеклото си.

След това се помоли наум, но не на *техния* бог.

Излезе от тоалетната, бавно изкачи стълбите и се озова във фойето на хотела. Предаде малкото си куфарче на гардероба и каза, че ще си го прибере след няколко часа. Бутна към гардеробиера монета от една лира и в замяна получи малко червено картонче, удостоверяващо, че е оставила на съхранение багаж. Залепи се зад излизаща група туристи, мина след тях през въртящата се врата и секунди по-късно отново бе на тротоара.

Знаеше точно къде отива и колко време ще ѝ бъде необходимо, за да стигне до входа, защото бе отрепетирала тази фаза още вчера. Надяваше се, че инструкторът в Мосад е предал вярно вътрешния план на сградата. В края на краищата преди нея никой агент не бе успявал да проникне вътре.

Хана бързо пое по тротоара към Бромптън Роуд.

Знаеше, че изправи ли се пред входа, няма място за никакво колебание. Когато ѝ останаха дваисетина метра, тя почти бе решила да подмине сградата. Но като се изравни със стъпалата на стълбището, с изненада установи, че поема по тях и смело чука с чукчето по вратата. След секунда-две тя се отвори и Хана се озова пред грамаден мъжага, извисяващ се с цяла педя над нея. Без да каже нищо, Хана мина покрай него и за нейно облекчение той отстъпи встрани, огледа улицата в двете посоки и затръшна вратата.

Без да поглежда назад, тя продължи по коридора към слабо осветеното стълбище. Стигна до края на протрития мокет и бавно тръгна по дървените стъпала. Бяха ѝ казали, че интересувашата я врата е втората отляво на първия етаж.

Когато стигна площадката, тя наистина видя врата отляво на себе си: беше с олющена боя и имаше масивна месингова дръжка, която явно не беше чистена от месеци. Натисна бавно дръжката и бутна вратата. Посрещна я глухият шум от воден едновременно между много хора разговор, който внезапно секна и всички се обърнаха към нея.

Но как можеха да знаят, че е тук за пръв път, след като можеха да видят единствено очите ѝ?

После един от тях отново заговори и Хана бавно седна на свободно място в кръга. Заслуша се и скоро установи, че макар да говорят по трима-четирима едновременно, тя може да разбира всяка тяхна дума. Трудната част дойде, когато реши и сама да вземе участие. Спомена, че се казва Шека и че мъжът ѝ току-що е пристигнал в Лондон. Обясни, че му позволили да доведе само една от съпругите си. Те кимнаха с разбиране и изразиха възмущението си от нежеланието на британските имиграционни власти да приемат полигамията.

Близо час тя слуша и обсъжда с хората техните проблеми. Колко мръсни са англичаните, колко упадъчни са нравите им, как мрат от СПИН. Всички заявяваха, че мечтаят да се върнат у дома и да вкусят отново каквото е редно да се яде и да пият каквото може да се пие. И кога най-сетне ще спре да вали? Без предупреждение една от облечените в черно жени стана и се сбогува с приятелките си. Последва я втора и Хана усети, че не бива да изпуска удобния момент. Тръгна след двете жени по коридора, на няколко крачки зад тях. Великанът на входа отвори вратата и ги пусна да излязат. Двете се качиха на задната седалка на грамаден мерцедес и заминаха неизвестно къде, а Хана тръгна на запад към тоалетната на хотел „Норфък“.

Т. Хамилтън Макензи прекара по-голямата част от нощта в напъни да се досети какви искания към него би могъл да отправи мъжът с тихия глас. Вече бе проверил състоянието на влоговете си: притежаваше около 230000 долара в наличност и ценни книжа, а къщата им струваше може би още около четвърт милион, след като изплатеше ипотеката, а понеже моментната ситуация не бе благоприятна за пазара на недвижими имоти, вероятно щяха да минат месеци преди да успее да я продаде на прилична цена. А следователно

трябваша месеци, за да събере към половин милион. Съмняваше се, че банката би го кредитирала дори с цент повече.

Защо се бяха спрели на него? В „Кълъмбъс Скул“ имаше девойки, чиито бащи бяха десетки пъти по-богати от него... например Джо Руджеро, който не пропускаше нито една възможност да припомни на всички, че е собственик на най-голямата верига магазини за алкохол в Кълъмбъс. Този човек несъмнено бе мултимилионер. За миг Макензи анализира мисълта, че е жертва на банда тъпи аматьори, направили в негово лице неудачен избор. Но размисли, като се сети за начина, по който бе изпълнено отвличането, и за развитието на нещата след това. Не, трябваше да приеме, че има работа с професионалисти, които отлично знаят какво искат.

Няколко минути след шест той се измъкна от леглото, погледна през прозореца и установи, че няма и следа от утринно слънце. Опита се да не вдига шум, макар да допускаше, че жена му също е будна — въпреки че не помръдваше, тя сигурно също като него едва ли бе мигнала. Взе топъл душ, избърсна се, без сам да знае защо извади от гардероба си чисто нова риза, спря се на костюма, който обличаше само за неделната проповед, и избра вратовръзката модел „Либърти“, подарена му от Сали преди две Коледи, която заради смелия цветен мотив още не бе имал куража да сложи нито веднъж.

Слезе в кухнята и направи кафе за двамата — нещо, което не бе вършил поне от петнайсет години. Качи се с подноса в спалнята и намери там Джони по розова нощница да търка сънено уморените си очи.

Макензи седна на ръба на леглото и двамата изпиха в мълчание кафето без захар и сметана. Всичко, което можеха да си кажат, вече бе казано през последните единайсет часа.

Той взе подноса, слезе долу и без да бърза, изми чашите и подреди кухнята. Първият звук, с който светът навън обяви за съществуването си, бе тупването на хартиен пакет на верандата пред входната врата.

Той хвърли кърпата за бърсане на съдове, изтича навън, прибра броя на „Диспач“ и бързо прегледа първа страница, търсейки някаква индикация, че пресата е надушила за случилото се. Името на Клинтън естествено бе в по-голямата част от заглавията. Останалите подсказваха, че отново има някакви проблеми с Ирак. Президентът

обещавахе да изпрати още войски на границата с Кувейт, ако това стане наложително.

— Защо не си свършиха работата както трябваше — ядосано измърмори Макензи, докато затваряше входната врата. — А сега чакат Саддам да играе по правилата.

Опита се да навлезе в подробностите на историята, но разбра, че не може да се съсредоточи върху думите. Все пак от редакционната статия схвана, че според „Диспач“ Клинтън е изправен пред първата си сериозна криза. „Президентът няма дори представа какво означава истинска криза“ — мрачно помисли Т. Хамилтън Макензи. Та нали неговата дъщеря със сигурност бе спала тази нощ в Белия дом.

Когато часовникът в хола удари осем, Макензи изпита истинско облекчение. Джони се появи на стълбището напълно облечена, оправи яката на сакото му и изчетка с длан пърхота по раменете му. Държеше се така, сякаш му предстоеше да тръгне както всеки друг ден за университета. Не каза нищо по повод избора на вратовръзката.

— И не закъснявай — каза тя. Това също бяха обичайните думи, с които го изпращаше.

— Естествено — обеща той, целуна я по бузата и без повече думи тръгна.

Но щом вратата на гаража се вдигна, той видя мъждукащите фарове и изруга. Явно снощи бе забравил да ги изключи, ядосан от лекомисленото поведение на дъщеря си. Този път ядът му беше насочен към самия него и той отново изруга.

Седна зад волана, вкара ключа и се помоли наум. Изключи фаровете, изчака малко и го завъртя. Първо бързо, след това по-бавно се опита да внуши на стартера да се завърти, но двигателят издаваше само немощни признаци на живот, макар Макензи да помпаше педала на газта.

— Защо точно днес? — изкрещя Макензи и удари с длани волана.

Опита още един-два пъти, накрая се отказа, изскочи от колата и изтича обратно въкъщи. Натисна звънеца с палец и не го свали от бутона, докато Джони не отвори вратата.

— Аккумуляторът е сдал. Трябва ми колата ти. Бързо... бързо!

— Колата е на сервиз. Седмици наред ми опяваше, че трябва да я закарам.

Т. Хамилтън Макензи не каза нищо, а просто обърна гръб на жена си, изтича обратно по алеята, извеждаща до пътя, и трескаво заоглежда пищно озеленената улица за добре познатите му жълти коли с телефонен номер 444–4444 на покрива. Знаеше, че шансът да намери тук такси в търсене на клиент по това време на денонощието е едно на сто. Единственото, което видя, бе приближаващ се автобус. Спирката, естествено, се намираше на стотина метра и той се втурна натам. Макар да му оставаха поне още двайсетина метра дотам, когато се изравни с него, автобусът намали и спря.

Запъхтян, Макензи се качи.

— Благодаря — каза той. — Този автобус отива ли до Олентанги Ривър Роуд?

— Не точно, но стига доста наблизко.

— Да потегляме тогава — ненужно каза Макензи и погледна часовника си. Беше 8:17. С повечко късмет, имаше някакъв шанс да стигне навреме. Огледа се къде да седне.

— Дотам струва долар — каза шофьорът, загледан в отдалечаващия се гръб на Макензи.

Макензи зарови из джобовете на неделния си костюм и възкликна:

— Божичко! Забравил съм...

— Този номер го знам, приятел — въздъхна шофьорът. — Само че нали се сещаш: няма пари, няма возене.

— Ти не разбираш — отчаяно каза Макензи. — Имам важна делова среща... въпрос на живот и смърт!

— За мен въпрос на живот и смърт е да си запазя работата, приятел. А това значи изключения никому. Щом не можеш да платиш, трябва да те сваля, защото така пише в правилника.

— Но... — запъна се Макензи.

— Давам долар за този часовник — ненадейно се обади някакъв младеж на втората седалка, който явно намираше диалога им за крайно забавен.

Макензи погледна златния „Ролекс“, подарен му по повод навършването на четвърт век служба в болницата към щатския университет на Охайо, смъкна го от китката си и го подаде на младежа.

— Наистина трябва да е въпрос на живот и смърт — отбеляза младежът и му подаде еднодоларова банкнота. После нахлузи

часовника на ръката си.

Т. Хамилтън Макензи даде банкнотата на шофьора.

— Не бих казал, че направи добра сделка, приятел — каза той и поклати глава. — За този „Ролекс“ можеше да се возиш цяла седмица в лимузина.

— Хайде, давай най-сетне! — извика безпомощно Макензи.

— Само не казвай, че се бавим заради мен, пич — обиди се шофьорът и без да бърза, включи мигач и пое по все още безлюдната улица.

Т. Хамилтън Макензи седна на първия ред седалки, точно зад гърба му. Искаше му се да кара той. Погледна часовника си. Нямаше го. Обърна се към младежа:

— Колко е часът?

Младежът гордо гледаше новата си придобивка, от която всъщност изобщо не бе отмествал поглед.

— Осем часът, дваисет и шест минути и дваисет секунди — съобщи той.

Макензи се загледа през прозореца на автобуса, който едва се тътреше. Спряха на следващите седем спирки, за да вземат нови пътници. Като излязоха на кръстовището с „Индипендънс“, шофьорът вече се страхуваше, че останалият без часовник мъж е на път да получи сърдечен удар. Когато накрая Т. Хамилтън Макензи скочи през вратата, часовникът на кулата на кметството удари 8:45.

— О, боже, дано ме чакат! — прошепна той и молейки се никой да не го познае, се затича към „Олентанги Ин“. Премина в ходом едва когато наближи пътеката, водеща до рецепцията. Опита се да се успокои, но съзнаваше, че въздухът не му стига и че е плувнал в пот.

Бутна въртящата се врата на кафето, влезе в салона и се огледа, без да има и най-малка представа кого очаква да види. Струваше му се, че всички са се втренчили точно в него.

Вътре имаше около шейсет маси за двама или четирима и половината от тях бяха заети — две от ъгловите масички в това число. Макензи се отправи към онази, която му даваше най-добър поглед към вратата на заведението.

Седна и зачака. Молеше се да не са се отказали.

На кръстовището при Търлоу Плейс Хана усети, че я следят, а когато стъпи на тротоара от страната на Саут Кенсингтън, вече бе сигурна в това.

Висок младеж, явно без опит в следенето, по възможно най-левашки начин се криеше във входовете, покрай които минаваха. Може би не допускаше, че тя е от жените, които биха го забелязали. Хана разполагаше с около половин километър, за да обмисли следващия си ход. Като наближи „Норфък“, вече знаеше какво трябва да направи. Ако успееше да се вмъкне в сградата с добър аванс, щяха да ѝ трябват трийсет, максимум четиридесет секунди, освен ако и двамата гардеробиери не бяха страшно заети. Тя спря пред витрината на един магазин за козметика и се загледа в грижливо подредените продукти за разкрасяване. Погледна към червилата в ъгъла и видя отражението на младежа в стъклото — той бе спрял до будката за вестници на входа на метростанция „Саут Кенсингтън“ и тъкмо си купуваше „Дейли Мейл“ — „Пълен аматьор“, помисли си тя — което ѝ даде възможност да прекоси кръстовището преди младежът да е получил рестото си. Когато стигна до входа на хотела, той беше до витрината на магазина за козметика. Хана не изтича по стъпалата, с което би издала, че е забелязала присъствието му, но невнимателно натисна въртящата се врата толкова силно, че буквално изстреля през нея някаква възрастна дама, смаяна, че се е озовала навън толкова бързо.

Двамата гардеробиери разговаряха. Червеното картонче и втора монета от една лира бяха в ръката ѝ още преди да спре на гишето. Хана звучно плесна монетата на плота и това привлече вниманието на по-възрастния от двамата. Той бързо пое картончето, върна се с малкото куфарче и ѝ го подаде в мига, в който нейният преследвач влизаше през въртящата се врата. Тя бързо се отправи към стълбището за сутерена, притиснала куфарчето към корема си, за да не му даде възможност да забележи, че изобщо носи нещо. Едва когато зави, си позволи да се затича по оставащите ѝ стъпала, защото в този момент никой не я виждаше. Като се озова долу, се стрелна по коридора и се скри в дамската тоалетна. Почувства се в относителна безопасност.

Този път не беше сама. Жена на средна възраст се бе навела над един от умивалниците, за да провери червилото си. Тя дори не погледна Хана, която влезе и се заключи в една от кабинките. Хана седна на седалката, вдигна крака от пода и подпря брадичка на тях,

изчаквайки жената да приключи с огледа на тоалета си. Изминаха поне две-три минути преди да остане сама, както желаше. Щом чу затварянето на входната врата, Хана отново стъпи на студения мраморен под, отвори очуканото куфарче, увери се, че всичко в него е непокътнато, и бързо се преоблече пак в тениската, широкия пуловер и джинсите.

Едва бе успяла да обуе гуменките, когато чу вратата да се отваря и видя през пролуката под вратата на кабинката чифт крака в дамски чорапи да минават пред нея и да влизат в съседната кабинка. Хана изскочи навън, дозакопча джинсите си и набързо провери външния си вид в огледалото. Поразроши косата си и се огледа. В ъгъла имаше голям кош за използваните кърпи. Хана вдигна пластмасовия капак, извади събраните кърпи, натика куфарчето на дъното, покри го с кърпите и нагласи обратно капака. Опита се да забрави, че беше носила това куфарче от Ленинград през Тел Авив до Лондон — едва ли не половината земно кълбо. Изруга на родния си език, разбърка косата си още малко и се погледна в огледалото. После излезе от тоалетната — спокойна, безгрижна млада жена.

Първото, което видя в коридора, беше младежът — стоеше в далечния край и четеше своя „Дейли Мейл“. Ако имаше късмет, той можеше да не ѝ обърне никакво внимание. Но в мига, в който тя стигна до началото на стълбището, той вдигна поглед към нея. Беше симпатичен, забеляза тя и се загледа в него може би част от секундата по-дълго. Отмести поглед и започна да се изкачва. Помисли, че се е отървала.

— Извинете — чу се глас зад нея.

„Не изпадай в паника, не бягай и се дръж естествено“ — заповяда си тя, обърна се към него и се усмихна. Той също ѝ се усмихна, почти закачливо, и след това поруменя.

— Случайно забелязахте ли в тоалетната арабка?

— Да — отговори Хана. — Защо? — „Винаги, когато е възможно, поставяй противника в положение да се оправдава“ — така гласеше стандартното правило.

— О, нищо. Извинете, че ви обезпокоих — измънка той.

Хана изкачи стъпалата към фойето, мина през него и излезе през въртящата се врата.

„Жалко“ — помисли си тя още веднъж, като стъпи на тротоара. Младежът определено изглеждаше доста секси. Запита се колко ли ще остане да чака там долу, кого търси и на кого ще докладва.

Пое по обратния път към дома, съжалявайки, че не може да си позволи да се отбие в „При Дино“, за да хапне набързо спагети по болонски, а после да изгледа в „Кенън“ последния филм на Франк Маршал. Още имаше моменти, в които страшно ѝ се искаше да е просто една млада жена в Лондон. Но в такива случаи се сещаше за майка си, брат си и сестра си и за пореден път си казваше, че всичко това може да почака.

През първата половина на пътуването беше сама във вагона. Вече започваше да вярва, че има някакъв шанс да мине за иракчанка, когато я изпратят в Багдад... стига никой да не пожелаеше да я вкара в леглото си.

На Грийн Парк се качиха двама младежи. Отначало Хана не им обърна никакво внимание, но в мига, в който вратата се затвори, внезапно осъзна, че във вагона са само тримата.

След секунда единият тръгна към нея и ѝ се усмихна с празна усмивка. Беше облечен в черно пилотско яке с яка, обкована с капси. Джинсите му бяха толкова прилепнали, че можеше да мине за балетист по трико. Намазаната му с гел коса бе щръкнала във всички посоки и създаваше впечатлението, че само преди минути е бил подложен на електрошокова терапия. Изглеждаше малко над двайсетте. Хана свали поглед към краката му и видя, че е обут с тежки армейски обувци. Макар да бе възпълен, походката му издаваше, че е в добра физическа форма. Приятелят му остана при вратата на вагона.

— Какво ще кажеш на желанието на приятеля ми за едно бързо събличане? — попита той и извади от джоба си нож.

— Махай се — спокойно го посъветва Хана.

— О, ние сме от висшата класа, така ли било? — забеляза акцента ѝ пънкът. — И какво мислим за едно групово изчукване?

— Мислим, че това ще ти заработи подпухнала горна устна — контрира го тя.

— Недей да остроумничиш с мен, момиченце! — сопна ѝ се той. Влакът навлизаше в станцията под Пикадили Съркъс.

Приятелят му застана на вратата, свързваща последния вагон с предния. Настръхналият му външен вид очевидно охлаждаше

намеренията на качилите се да влязат при тях.

„Никога не предизвиквай сцени, никога не привличай вниманието“ — това бе задължително правило за агентите, особено при операция зад граница.

— Приятелят ми Марв ти е хвърлил око, малката.

Хана му се усмихна, но мозъкът ѝ трескаво отсяваше възможните варианти. Основното, което я вълнуваше, бе как да им се изплъзне на следващата спирка.

— Честно казано, и аз те харесвам — продължи той. — Но повече си падам по черните. Заради големите им задници, нали се сещаш. Те ме дървят.

— В такъв случай харесваш и приятеля си — каза Хана и в същия момент съжали за неволно изплъзналите се от устата ѝ думи. Защото друго правило гласеше: „Никога не провокирай“.

Ножът с щракване се отвори, острието изскочи и блесна под лампите на ярко осветения вагон.

— Такаа... значи общо взето има два начина, малката: тих и шумен. Изборът е твой. Но ако не пожелаеш да сътрудничиш, ще се наложи да поработя върху симпатичното ти лице. — Младежът до вратата се разсмя.

Хана стана и се изправи пред мъчителя си. Поколеба се за миг, после бавно започна да разкопчава най-горното копче на джинсите си.

— Е, Марв, твоя е — каза пънкът, обърна се към приятеля си и така и не видя как Хана се извъртя на 180 градуса и изстреля крака си във въздуха. Ножът отхвъркна чак в другия край на вагона. Ръбът на дланта ѝ се заби в гърлото на младежа и той тежко се свлече на пода. Тя прекрачи през тялото му и тръгна към Марв.

— Не, недейте! Не съм виновен. Оуен винаги се заяжда. Аз не бих ви причинил нищо лошо, наистина...

— Събуй си панталоните, Марвин.

— Какво? — Тя изпъна пръстите на дясната си ръка. — Ей сега, ей сега... — Марвин бързо дръпна ципа надолу и събу джинсите си. Под тях беше по войнишки гащета от американ, на дясното му бедро имаше татуировка „Мама“.

— Надявам се на майка ти да не ѝ се налага да те вижда често така, Марвин — каза Хана и вдигна джинсите му. — Сега и гащетата.

— Какво?

— Не ме ли чу, Марвин?

Марвин бавно събу гащетата си.

— Е, доста разочароващо — въздъхна Хана.

Влакът вече забавяше ход в станцията под Лестър Скуеър.

Когато вратите с изсъскване се затвориха зад нея, на Хана ѝ се стори, че чува: „Ах ти, кучко... ще ти...“.

Хана тръгна към изхода, където се оглеждаше за кошче за боклук, в което да хвърли дрехите на Марвин. Само че всички кошчета бяха прибрани след серията бомбени атентати на ИРА по лондонските метростанции. Така че се наложи да носи джинсите и гащите на Марвин чак до Чок Фарм, където най-сетне се освободи от тях в един контейнер на ъгъла на Аделейд Роуд. После спокойно се прибра в квартирата си.

От кухнята я посрещна радостен глас:

— Обядът е на масата, скъпа! — Госпожа Рубин дойде да ѝ прави компания и заяви: — Нямах представа каква невероятна сутрин изживях. Направо няма да повярваш какво ми се случи в „Сейнсбърис“.

— Какво да бъде, миличък? — попита сервитьорката. Беше по червена пола и черна престилчица и държеше тиган.

— Само кафе, моля — каза Т. Хамилтън Макензи. — Без захар.

— Веднага — радостно го увери тя.

Искаше да провери колко е часът, но се сети, че часовникът му е на китката на онзи младеж, който вероятно вече се намираше далеч оттук. Макензи погледна стенния часовник над бара. Осем и петдесет и шест. След това се залови да проследява всички влизащи в заведението.

Пръв влезе висок, добре облечен мъж, който внимателно огледа салона. Макензи с надежда очакваше той да тръгне към него, но вместо това мъжът се отправи към бара и седна на едно от високите столчета с гръб към всички. Появи се сервитьорката и наля на неспокойния доктор чаша димящо кафе.

Следващата посетителка беше млада жена с чанта за пазар с дълга въжена дръжка. Буквално по петите ѝ влезе скъпо облечен мъж, който на свой ред огледа салона. Това отново събуди надеждите на Т.

Хамилтън Макензи, но миг по-късно мъжът явно позна някого и на лицето му се появи усмивка. Той също се отпрати към бара и седна до първия мъж.

Момичето с чантата седна на мястото пред Макензи.

— Съжалявам, заето е — каза ѝ той с тон, който издаваше засилващото се в него безпокойство.

— Знам, доктор Макензи — каза тя. — То е за мен.

Т. Хамилтън Макензи усети, че се облива в пот.

— Кафе, миличка? — попита внезапно появилата се до тях сервитьорка.

— Да, чисто — каза тя, без да я поглежда.

Макензи огледа жената по-внимателно. Беше към трийсетте — възраст, в която хората като правило не се нуждаеха от професионалните му умения. Акцентът ѝ бе на коренячка нюйоркчанка, макар тъмната коса, черните очи и смуглата кожа да подсказваха, че семейството ѝ най-вероятно е емигрирало от Южна Европа. Беше слаба, почти крехка, а роклята ѝ — модел на Лаура Ашли — в мотив на есенно кафяво, която можеше да бъде купена в кой да е от поне няколкото хиляди магазини из страната, гарантираше, че тази жена ще остане незабелязана, където и да отиде. Жената така и не докосна чашата кафе пред себе си.

Макензи реши да атакува:

— Искам да знам как е дъщеря ми.

— Добре е, нищо ѝ няма — спокойно отговори жената, бръкна в чантата си, извади лист хартия и му го подаде.

Макензи забеляза, че е с ръкавици. Листът си беше най-обикновен и на него пишеше:

Мили татко,
С мен се отнасят добре, но моля те, направи каквото
искат.
Обичам те,

Сал

Беше нейният почерк, в това не можеше да има никакво съмнение, само че тя никога не би се подписала „Сал“. Имаше някакъв

смисъл в това кодирано послание и той настръхна вътрешно.

Жената се наведе и дръпна листа от ръцете му.

— Мръсници! Няма да ви се размине — каза той и я изгледа втренчено.

— Спокойно, доктор Макензи. Не разчитайте, че ще се впечатлим от вашите заплахи. Подобна операция не ни е за пръв път. Така че, ако се надявате да видите някога дъщеря си...

— Какво искате от мен?

Сервитьорката дойде с нова каничка кафе, но като видя, че и двамата не се отпили дори глътка, каза:

— Кафето изстива. — И се отдалечи без повече коментари.

— Разполагам само с 200000 на мое име. Сигурен съм, че сте направили грешка.

— Не ни трябва парите ви, доктор Макензи...

— Тогава какво ви трябва? Готов съм на всичко, за да си върна дъщерята.

— Компанията, която представлявам, е специализирана в намирането на хора с подходящи умения, а един от нашите клиенти има нужда точно от професионалист с вашия опит.

— Но вие просто можехте да се обадите и да си уговорите среща с мен, както правят всички — недоверчиво отбеляза Макензи.

— Не и за това, което имаме предвид, опасявам се. Освен това, в случая е съществен факторът време и ние решихме, че Сали ще ни помогне да прередим опашката пред вашия кабинет.

— Не разбирам.

— Точно затова съм тук — обясни жената.

Двайсет минути по-късно кафето беше съвсем изстинало, а Т. Хамилтън Макензи знаеше какво се иска от него.

— Не съм сигурен дали бих могъл да го направя — каза той. — Това по начало би било неетично от професионална гледна точка. Но ако имаште представа и колко трудно е да...

Жената пак бръкна в чантата си и извади от там нещо друго — малка златна обеща — и я пусна на масата пред него.

— Може би това ще го направи малко по-лесно, надявам се. — Т. Хамилтън Макензи взе обещата на дъщеря си. — Утре ще получите втората — продължи жената. — В петък ще ви изпратим първото ухо. В събота — второто. И ако продължите да се безпокоите за етичните

аспекти, доктор Макензи, към края на следващата седмица от дъщеря ви няма да е останало много за изпращане.

— Не бихте се осмелили да...

— Не разчитайте на това.

Т. Хамилтън Макензи стана и се надвеси над масата.

— Но можем да действаме и по-бързо, ако това е вашето желание — допълни тя, без да показва ни най-малък страх от заплашителната му поза.

Макензи се срина обратно на стола си и се опита да се овладее.

— Добре — каза жената, — така наистина е по-добре. Сега поне мисля, че се разбираме.

— И какво следва? — уморено попита той.

— Ще се свържем с вас малко по-късно днес. Бъдете си у дома. Нещо ми подсказва, че когато се чуем пак, вече ще сте намерили начин да се помирите с професионалната си етика.

Макензи понечи да възрази, но жената стана, извади петдоларова банкнота от чантата си и я остави на масата.

— Е, няма да оставим най-добрия хирург на Кълъмбъс да мие чиниите, нали? — каза тя и излезе още преди смаяният Макензи да съобрази, че те са знаели, че си е забравил портфейла.

След това Т. Хамилтън Макензи се захвана да обмисля предложението ѝ, макар изобщо да не бе сигурен, че разполага с алтернатива.

Но в едно беше съвсем сигурен: ако направеше онова, което искаха от него, Клинтън щеше да се изправи пред още по-голям проблем от сегашната криза.

6.

Един тих мъж седеше в далечния край на бара и допиваше последните капки в чашата си. Всъщност в чашата му от доста време нямаше „Гинес“, но ирландецът, който знае защо винаги се надяваше, че барманът ще забележи това и ще бъде така милосърден да я напълни.

— Копеле — измърмори той под носа си. Отдавна бе разбрал, че младите са безсърдечни.

Барманът не знаеше истинското име на мъжа, но пък то бе известно само на малцина извън ФБР и полицейското управление на Сан Франциско.

Съгласно досието в полицията Уилям Шон О'Райли бе на петдесет и две. Невнимателен наблюдател би му дал към шейсет и пет и причината за това щеше да е не толкова в поизносените му дрехи, а по-скоро в бръчките по челото, тъмните торбички под очите и голямата обиколка в кръста. За самия О'Райли обяснението бе в трите издръжки, които изплащаше на бившите си съпруги, четирите „отбивки“ зад решетките и безразсъдно многото рундове на ринга в аматьорската му кариера на млад боксьор. Не му беше хрумвало да търси причината точно в страстта си към „Гинес“.

Големият му проблем бе започнал още в училище, където О'Райли съвсем случайно бе забелязал, че може да копира подписите на съучениците си, когато подписваха разписки за теглене на малки суми от банковия клон в училищната сграда. В края на първата си година в „Тринити Колидж“, Дъблин, той можеше да фалшифицира подписите на директора и касиера толкова умело, че дори те вярваха, че са го наградили със стипендия.

В затвора „Сейнт Патрик“ Бил попадна на Лайъм — майстор фалшификатор — и бе въведен в чудния свят на банкнотата. Когато отвориха портала, за да го пуснат на свобода, младият чирак вече бе научил всичко от стария майстор. И точно тогава установи, че майка му не изгаря от желание да го допусне обратно в лоното на семейството, така че фалшифицира подписа на американския консул в Дъблин и замина да търси късмета си в Новия свят.

Ознаменува трийсетата си годишнина с приключване на работата си над първата матрица за отпечатване на долари — най-обикновени еднодоларови банкноти. Работата се оказа толкова успешна, че по време на последвалия процес експертите на самото ФБР признаха, че никога не биха разпознали шедьовъра без помощта на вътрешен информатор. О'Райли получи шест години, а криминалният отдел на „Сан Франциско Кроникъл“ му измисли прякора Бил Долара.

Бил излежа присъдата си и се захвана с десетачки, двайсетачки и петдесетачки, което автоматично водеше и до увеличаване на размера на последвалите присъди. По някакъв начин, докато беше на свобода, успя да се ожени три пъти и три пъти да се разведе. И на това майка му едва ли щеше да се зарадва.

Третата му съпруга положи всички усилия да го вкара в правия път, така че под нейно въздействие Бил фалшифицираше само когато не можеше да намери друга работа: някой и друг паспорт, от време на време шофьорска книжка или документ за суми по линия на социалните помощи — нищо истински криминално, както се опита да убеди съдията. Само че съдията не се съгласи и го изпрати на „топло“ за нови пет години.

Когато го пуснаха за пореден път, никой не искаше да има нищо общо с него, така че той изпадна дотам да прави татуировки по време на панаири и — това вече наистина бе в пристъп на отчаяние — да рисува по тротоарите, когато не вали, което му позволяваше да припечелва колкото да не забрави вкуса на бирата.

Бил надигна празната си чаша и многозначително погледна бармана, който му отвърна с поглед, пълен с безразличие. В същия миг един облечен в скъпи дрехи младеж се настани на стола до него и попита:

— С какво бих могъл да ви почерпя, господин О'Райли?

Бил го погледна подозрително и заяви:

— Не работя. — Опасяваше се, че това е поредният новак детектив от полицейското в Сан Франциско, който не е успял да изпълни спуснатата му месечна норма от арести.

— Е, едва ли имате нещо против да пийнете в компанията на съкилийник, нали? — каза младежът с намек на акцент от Бронкс.

Бил се поколеба, но жаждата надделя и той измърмори с надежда в гласа:

— Халба „Гинес“.

Младежът вдигна ръка и този път барманът реагира мигновено.

— Какво искаш? — поинтересува се Бил, след като опъна първата дълга глътка и се увери, че барманът не може да ги чува.

— Това, което можеш.

— Не работя, нали ти казах.

— Чух те. Но това, което искам от теб, не е наказуемо.

— И какво ти трябва? Копие на „Мона Лиза“ или на „Великата харта на свободите“?

— Не, нещо по-родно от това — каза младежът.

— Почерпи още една — каза Бил, загледан в празната си халба — и ще изслушам предложението ти. Но пак те предупреждавам, че не работя. Пенсioniрах се.

След като барманът напълни отново халбата на Бил, младежът се представи като Анжело Сантини и се залови да обяснява на Долара какво точно има предвид. Анжело бе благодарен, че в четири следобед около тях няма никой, който да подслуша разговора им неволно или не.

— Но в обръщение вече има хиляди такива — напомни Долара, когато Анжело приключи. — Едва ли не във всеки сувенирен магазин може да се купи съвсем прилична репродукция.

— Да, но не и перфектно копие — настоя младият мъж.

Бил остави халбата си на бара и се замисли над забележката.

— Кой се нуждае от това? — попита след малко той.

— Става дума за клиент, който колекционира редки ръкописи — обясни Анжело. — Клиент, готов да плати прилична цена.

„За лъжа не е лошо“ — оцени Бил и се освежи с нова глътка пиво.

— Ще ми трябват седмици — предупреди той неохотно. — И освен това ще се наложи за това време да се пренесе във Вашингтон.

— Вече сме ти намерили подходящо място в Джорджтаун^[1] и съм сигурен, че ще можем да ти доставим всички необходими материали.

Бил обмисли това, отпи пак и заяви:

— Няма да стане... Работата е прекалено тежка. Както обясних, ще ми трябват седмици и което е най-лошо, ще се наложи да спра пиенето. — Той остави празната си халба на бара. — Не знам дали ще го разбереш, но аз съм перфекционист.

— Точно това е причината, поради която прекосих страната, за да те намеря — спокойно обясни Анжело.

Долара се поколеба и погледна младежа, този път по-внимателно.

— Искам 25000 предплата и 25000 при завършване. Всички разноски са за ваша сметка — каза накрая ирландецът.

Младежът не повярва на късмета си. Кавали го бе упълномощил да обещае до 100000, стига това да гарантира крайния продукт. Но след това си спомни, че неговият шеф не вярва на хора, които не се пазарят.

— 10000, когато пристигнем във Вашингтон, и 20000 накрая — предложи той.

Бил Долара си поигра с празната халба и отговори:

— 30000 накрая, при положение че не намерите разлика между оригинала и моя продукт.

— Но ние трябва да можем да намерим разликата — напомни Анжело. — Добре, нека бъдат 30000, ако никой друг не намери разлика.

Скот чу звъна на телефона още от стълбището. Затича нагоре, вземайки по три стъпала наведнъж, блъсна вратата на апартамента и сграбчи телефонната слушалка, като бутна снимката на майка си на пода.

— Скот Бродли — каза той, докато вдигаше снимката, за да я постави на лавицата.

— Трябваш ми във Вашингтон утре сутринта. В моя офис, точно в девет.

Скот винаги се впечатляваше от стила на Декстър Хъчинс да не се представя и да приема за дадено, че Скот намира работата си за ЦРУ по-важна от задълженията си към Йейл.

Отне му целия следобед да преразпредели лекциите си върху двама склонили да проявят разбиране колеги. Не искаше да прибегва към извинението, че е неразположен, защото всичките му колеги знаеха, че за девет години работа в Йейл не е ползвал и един ден болнични, така че прибегна до изтърканото извинение „сърдечни проблеми“, което поради двусмислеността си намираше разбиране

сред останалите преподаватели, а и не им даваше възможност да задават неуместни въпроси.

Декстър Хъчинс нямаше навика да обяснява по телефона защо му е нужен Скот, но след като във всички сутрешни вестници можеха да се видят снимки на Ицхак Рабин в разговор с Бил Клинтън, някои заключения просто се натрапваха.

Скот издърпа скритата между „Данъци“ и „Деликатеси“ папка и извади от нея всичко, което бе събрал за новия израелски министър-председател. Политиката му по отношение на Америка не се различаваше особено от тази на неговия предшественик. Беше по-образован от Шамир, беше по-склонен към компромис и по-умерен в подхода си, но Скот подозираше, че ако се стигне до бой с ножове в нощен бар, Рабин има по-добри шансове да се измъкне, без да пострада.

Той се облегна в креслото си и се замисли за блондинката Сюзан Андерсън, присъствала на последната оперативка при новия държавен секретар. Ако съдбата ги събереше пак, може би пътуването до Вашингтон щеше да си струва.

На следващата сутрин пред болницата към щатския университет на Охайо спря черна лимузина с тъмни прозорци. Както беше инструктиран, шофьорът паркира на мястото, запазено за Т. Хамилтън Макензи.

Единствената дадена му друга заповед бе да вземе пациент точно в десет часа и да го откара в болницата към университета на Синсинати.

В 10:10 двама санитарни в бели манти изведоха с количка висок, снажен мъж и като видяха паркираната на мястото на декана лимузина, насочиха количката право към нея. Шофьорът изскочи и бързо отвори задната врата на просторната кола. „Бедният — помисли си той — цялата му глава е бинтована. Как ли диша през тези малки отвори за носа и устата?“ Не беше сигурен дали става дума за изгаряне или нещо друго.

Добре сложеният мъж се прехвърли без чужда помощ от количката в колата, потъна в меката тапицерия и изпъна напред крака с

облекчение. Шофьорът му каза: „Ще ви сложа колана“ и получи в отговор кимване.

После седна зад волана и свали своя прозорец, за да махне на двамата санитар и стоящия зад тях по-възрастен мъж с благородна осанка и измъчено лице.

Лимузината плавно потегли. Шофьорът бе изрично предупреден при никакви обстоятелства да не превишава разрешената скорост.

Т. Хамилтън Макензи с облекчение изчака лимузината да се скрие от погледа му по извитата алея, стигаща до главния вход на болницата. Надяваше се това да сложи край на кошмара от последните дни. Операцията бе отнела цели седем часа и предната нощ бе първата от седмица насам, през която бе спал като труп. Последната получена по телефона заповед бе да се прибере вкъщи и да чака освобождаването на Сали.

Когато за пръв път бе чул искането, поставено му ултимативно от жената, оставила пет долара в кафето на „Олентанги Ин“, той го бе възприел като изпълнимо. Не — както бе изтъкнал — поради съображения от етичен характер, а защото бе помислил, че никога няма да може да постигне истинска прилика. Беше понечил да ѝ обясни за неща като автоприсадките, за външния епител, за намиращия се по-навътре кориум и за това колко невероятно би било да... Но когато бе приел анонимния мъж в кабинета си, веднага бе схванал защо са избрали именно него. Беше почти на необходимата височина — е, може би само сантиметър-два по-нисък, не повече — и може би с два до пет килограма по-лек. Но малко по-дебели подметки и няколко дни с „Биг Мак“ с лекота щяха да поправят тези два недостатъка.

По-същественото бе, че черепът и чертите на лицето носеха несъмнена прилика с оригинала. Така че в края на краищата се бе оказало достатъчно да прибегне до ринопластика и присаждане на тъкан за подсилване на някои характерни черти. Резултатът се оказа добър, дори отличен. Хирургът бе приел червената коса като несъществена, защото тя явно щеше да бъде обръсната, за да се използва перука. С нов комплект коронки за зъби и умело положен грим разликата можеше да се забележи само от членовете на семейството.

По време на седемчасовата операция Макензи бе използвал няколко различни екипа. Беше обяснил, че има нужда от свежа помощ,

ако почувства умора. Никой не смееше да противоречи на Т. Хамилтън Макензи в болницата, така че той бе единственият, който видя крайния резултат. Беше изпълнил своята част от договора.

Жената паркира форд тауруса — най-популярната кола в Америка — на стотина метра от къщата, но първо я обърна в посоката, в която щеше да потегли.

Смени обувките си в колата. Единственият път, когато без малко не я бяха хванали, бе, когато по подметките ѝ бяха намерили залепнала кал и ФБР бе съумяло да идентифицира калта като идваща от мястото, което бе посетила няколко дни преди това.

Преметна чантата си през рамо, слезе от колата и бавно тръгна към къщата.

Бяха избрали къщата добре — фермерски дом на няколко километра от най-близкото населено място, в края на черен път, по който биха се поколебали да влязат дори най-заклетите любовници.

В къщата нямаше и следа от чуждо присъствие, но тя знаеше, че те са тук, чакат и наблюдават всяко нейно действие. Затова отвори вратата, без да чука, и веднага видя един от тях в хола.

— Горел — каза той и за още по-ясно посочи с пръст.

Тя не му каза нищо, мина покрай него и тръгна по стълбите.

Качи се направо в спалнята и намери младото момиче на леглото, зачетено в книга. Сали се обърна и се усмихна на стройната жена в зелена рокля — може би очакваше, че ѝ е донесла нова книга.

Жената бръкна в чантата си, свенливо се усмихна и подаде на момичето книжле с меки корици.

— Благодаря — каза Сали, взе книгата, прочете заглавието и бързо обърна на задната корица, за да разбере за какво става дума.

И докато Сали бе напълно погълната от анотацията на явно интересната книга, жената откопча дългото плетено въже, което служеше за дръжка на чантата ѝ.

Сали отвори на първа глава, твърдо решила да прочете всяка страница бавно и внимателно. Нали все пак не знаеше кога ще се смият да ѝ донесат нова книга.

Движението бе толкова бързо, че тя така и не усети как въжето обхвана шията ѝ. Главата ѝ отскочи назад, последвалото второ

дръпване счупи един от прешлените ѝ. Брадичката ѝ се отпусна върху гръдния кош.

От устата ѝ потече струйка кръв и покапа по корицата на „Време да обичаш и време да...“.

Шофьорът на лимузината бе спрял от пътен полицаи точно когато се готвеше да се качи на магистралата. Беше сигурен, че не е превишавал ограничението на скоростта. После забеляза в огледалото за обратно виждане линейка и се зачуди дали не искат от него да даде път на линейката. Отново погледна напред — полицаят му правеше недвусмислен знак да отбие на банкета.

Той се подчини и спря колата. Чудеше се какво става. Линейката приближи и също спря до него. Полицаят слезе от мотоциклета си, приближи се до неговия прозорец и почука по стъклото. Шофьорът докосна един от бутоните на таблото пред себе си и стъклото безшумно се спусна.

— Какво има?

— Случаят е спешен — отговори полицаят, без да вдига стъклото на каската си. — Пациентът, когото карате, трябва незабавно да бъде върнат в болницата на щатския университет в Охайо. Появили са се някои усложнения. Трябва да го прехвърлят веднага в линейката и аз ще ги ескортирам обратно до града.

Шофьорът кимна и попита:

— И аз ли трябва да се върна?

— Не, за вас има нареждане да продължите до Синсинати и да се явите в офиса на фирмата.

Шофьорът обърна глава и видя до колата си двама санитарии в бели манти. Полицаят кимна и единият отвори задната врата, а другият се зае да откопчава колана на пациента, за да могат да го свалят.

Шофьорът проследи в огледалото цялата операция и видя санитарите да извеждат добре сложения мъж и да го качват в линейката. В следващия момент сирената на мотоциклета привлече вниманието му към полицаия, който потегли пред линейката по детелината, където щяха да завият, за да се върнат в града.

Всичко отне не повече от две-три минути и шофьорът все още не можеше да повярва на изненадващото развитие на нещата. Чувстваше

се замаян, така че едва сега направи онова, което следваше да направи в мига, в който бе видял полица — да се обади в офиса на фирмата, в която работеше.

— Точно се готвехме да ти се обадим — каза му диспечерката. — Няма повече нужда от колата ти, така че можеш направо да тръгнеш насам.

— Напълно ме устройва — с облекчение въздъхна шофьорът. — Надявам се поне да са си платили.

— Платиха авансово в наличност още миналия четвъртък — успокои го тя.

Шофьорът остави слушалката върху вилката и подкара към Синсинати. Нещо все пак не му даваше спокойствие. Защо например полицаят бе стоял толкова близо до вратата на лимузината? Дали не с цел да не му позволи да слезе от колата? И защо така и не бе вдигнал стъклото на каската си? Не-е... Глупости. След като бяха платили, какво му влизаше в работата.

Натисна педала на газта и след малко вече беше на магистралата. Може би по тази причина така и не видя как линейката подминава знака за завиване към града и вместо това поема в противоположна посока.

В това време нейният шофьор също говореше със своите началници:

— Всичко мина по плана, шефе — отговори той на първия въпрос.

— Добре — каза Кавали. — А шофьорът?

— На път за Синсинати. Не усети нищо нередно.

— Добре — повтори Кавали. — Пациентът?

— Доколкото мога да преценя, чувства се добре — каза шофьорът и за всеки случай погледна в огледалото над главата си.

— А полицейският ескорт?

— Марио отби преди малко по страничен път, за да може да се преоблече в униформа на „Федерал Експрес“. Ще ни настигне до един час.

— Кога е следващата смяна?

Шофьорът погледна индикатора за изминато разстояние.

— Горедолу след сто и четиридесет километра, веднага щом пресечем границата на щата.

— А после?

— Още четири смени оттук до Ню Йорк. Всеки път нови шофьори и различни коли. Пациентът трябва да е при вас утре към полунощ, макар че може да ни се наложи да спрем един-два пъти, за да отскочи до тоалетната.

— Никакви тоалетни! — нареди Кавали. — Когато трябва, слизайте от магистралата и да пикае зад някое дърво.

[1] Скъп квартал на Вашингтон. — Б.пр. ↑

7.

Новият дом на Бил Долара се оказа мазе на къща в Джорджтаун — до неотдавна ателие на художник. Стаята, в която работеше, бе добре осветена, без това да уморява очите, а по негово настояване вътре се поддържаше 19 градуса температура при постоянна влажност.

Бил направи няколко „тренировки“, както ги нарече той, но не можеше да започне работа над окончателния документ, без да разполага с всички необходими материали. „Аз съм перфекционист“, повтаряше той на Анжело. И уточняваше, че няма да допусне името му да бъде свързано с нещо, което впоследствие може да бъде разкрито като фалшификация. В крайна сметка, личната му репутация бе най-важното нещо за него.

Цели четири дни минаха в безуспешни опити да намерят правилните пера. Бил отхвърляше предлаганите му едно след друго, докато един ден не му показаха снимка на някакви пера, съхранявани в музей във Вирджиния. Той я разгледа, кимна удовлетворено и на следващия следобед перата бяха в ръцете му.

Кураторката на музея сподели пред репортер от „Ричмънд Таймс Диспач“, че е озадачена от кражбата. Според нея перата не били нито ценни, нито имали някакво историческо значение. А и в съседната витрина имало много наистина незаменими предмети.

— Зависи кой има нужда от тях — бе единственото, което каза Бил Долара на следващия ден, когато му показаха изрезката от вестника.

Мастилото се оказа много по-лесно, особено след като Бил се спря на нужния му нюанс. От дългата си практика той знаеше много добре как да постигне нужната температура и вискозитет, за да може мастилото да създаде илюзията на стар документ. И все пак се наложи да изпробва няколко шишета, преди да се спре на онова, което щеше да свърши работа.

Докато другите търсеха нужните му материали, Бил прочете няколко книги от библиотеката на Конгреса и прекара доста часове в

читалнята на Националния архив, докато накрая не откри единствената грешка, която можеше да си позволи да допусне.

Най-трудното му изискване се оказа свързано с пергаментата, може би защото Бил отказваше да се занимава с мостри, ненавършили двеста години. Раздразнен от опитите да му пробутат по-нови, един ден той се опита да обясни на Анжело какво представлява датирането с помощта на радиоактивен въглерод.

Докараха му мостри от Париж, Виена, Монреал и Атина, но старият фалшификатор отхвърли всички до една. Едва когато пристигна пакет от Бремен, бележката в който гарантираше, че съдържанието е от 1781 година, Бил си позволи да се усмихне с усмивката, която иначе бе в състояние да изтръгне от него само халбата „Гинес“.

Той докосваше, галеше и нежно опипваше пергаментата по начина, по който един младеж би се отнасял с нова любима, но за разлика от ласките на хипотетичния любовник, той натискаше, сгъваше и разглеждаше обекта на своята страст, докато най-сетне не реши, че е годен да бъде подложен на ритуала на „кръщаването“ с мастило. За тази цел той приготви десет листа с еднакви размери с ясното съзнание, че в крайна сметка ще използва само един от тях.

Посвети няколко часа на подробен оглед на десетте листа. Два от тях отхвърли веднага, а други четири — чак в края на деня. После изработи грубо копие, което Анжело не се поколеба да обяви за идеално още от пръв поглед.

— Идеално за окоето на аматьор — отбеляза Бил, — но един професионалист няма да пропусне да забележи седемнайсетте грешки, които допуснах. Унищожи го.

През следващата седмица в мазето на новия дом на Бил Долара в Джорджтаун бяха изработени три копия. Никому не беше разрешено да влиза в стаята, докато той се труди, а когато излизаше, вратата винаги се заключваше. Бил работеше по два часа, редувани с два часа почивка. Хранеше се два пъти дневно и не пиеше нищо, освен вода, дори вечер. Когато легнеше изтощен, спеше непробудно по осем часа.

Когато приключи с трите копия, представляващи четиридесет и шест реда текст, Долара заяви, че е удовлетворен от две от тях. Третото веднага бе унищожено.

Анжело докладва на Кавали, който изрази задоволство от успеха на Бил, макар и двамата да не бяха зърнали дори за секунда продукта на труда му.

— Сега идва ред на трудната част — каза Бил на Анжело. — Петдесет и шест подписа, всеки с различен наклон, с различен натиск, с различен оттенък на мастилото и всеки от тях сам по себе си произведение на изкуството!

Анжело се съгласи с този анализ, но настроението му се развали, когато Бил му съобщи, че смята да си даде един ден пълна почивка — преди да започнел работа върху подписите, трябвало да се напие до несвяст.

Във вторник вечерта професор Бродли кацна във Вашингтон и се регистрира в „Риц Карлтън“ — единственият лукс, който ЦРУ позволяваше на „шизофреничния“ агент/професор. След лека вечеря в „Жокей Клуб“, в компанията единствено на книга, Скот се върна в стаята си на петия етаж. Поигра си известно време с дистанционното, превключвайки от един скапан филм на друг, и накрая заспа с образа на Сюзан Андерсън в главата.

Сутринта се събуди в шест и половина, стана, прочете съвестно „Вашингтон Пост“ от край до край, концентрирайки се върху материалите, посветени на посещението на Рабин. Облече се, гледайки репортажа на Си Ен Ен за речта на израелския министър-председател на вечерята в Белия дом. Рабин уверяваше американския президент, че разчита на същите топли взаимоотношения с Америка, на които се бе радвал неговия предшественик.

Закуси леко, излезе от хотела и видя, че го чака служебна кола.

— Добро утро, сър — бе единственото, което се откъсна от устата на шофьора.

Пътуването на излизане от града беше приятно, но Скот съчувствено се усмихна на трите ленти задръстване в обратна посока.

Пристигна в кабинета на Декстър Хъчинс десет минути преди насрочения час, но Тес, секретарката на заместник-директора, му махна да влиза веднага.

Декстър поздрави Скот със здраво ръкостискане и направи неумел опит да се извини.

— Съжалявам, че те привиках по спешност — каза той, като извади огризката от пура от устата си, — но държавният секретар пожела да присъстваш на работната му среща с израелския министър-председател. По програма ще имат официален обяд — сещаш се, на агнешки ребра и разговор за това-онова — а самото съвещание е насрочено за три часа.

— Но защо съм му на Кристофър? — попита Скот.

— Нашият човек в Тел Авив казва, че Рабин има наум нещо, което изобщо не е включено в дневния ред. За съжаление не е успял да разбере нищо повече. Никакви подробности. И понеже ти знаеш най-много от всички тук за положението в Близкия изток, Кристофър пожела да му бъдеш подръка. Поръчах на Тес да събере последните данни, така че до следобеда ще бъдеш напълно в курс, надявам се. — Декстър вдига купчина папки от писалището си и ги подаде на Скот. Върху всяка се четеше неизбежния гриф „Свръхсекретно“, въпреки факта, че по-голямата част от информацията в тези папки със сигурност се въргалаше по бюрата на отдел „Външна политика“ на „Вашингтон Поуст“. — Първото досие е за самия него и за политиката на лейбъристката партия, останалите са за ООП, Ливан, Иран, Ирак, Сирия, Саудитска Арабия и Йордания — всички в светлината на текущата ни отбранителна доктрина. Ако Рабин разчита да изкрънка още пари от нас, най-добре ще е да размисли, особено след речта на Клинтън миналата седмица за вътрешната ни политика. Ще намериш копие от нея в най-долната папка.

— С печат „Свръхсекретно“, разбира се — не се сдържа Скот.

Декстър Хъчинс само повдигна вежди. Скот взе папките под мишница и излезе без повече думи. Тес отключи вратата на малък офис непосредствено до нейния.

— Ще се погрижа да не ви безпокоят, професоре — обеща тя.

Скот запрелиства страниците на първата папка, в която се съдържаше доклад за тайните преговори, водени преди време в Норвегия между израелците и ООП. Когато стигна до папката, посветена на конфликта между Иран и Ирак, намери цял раздел, написан само преди две седмици от него самия, с препоръка за изненадваща бомбена атака срещу председателството на Мухбарат в Багдад, ако инспекторите на ООН бъдат все така възпрепятствани в усилията си да проверят отбранителните съоръжения на иракчаните.

В дванайсет часа Тес донесе чиния сандвичи и чаша мляко, а той се залови с докладите върху зоните, забранени за полети, между 36-и и 32-ри паралели в Ирак. А след като приключи и с речта на президента, прекара близо час в опит да се досети каква изненадваща промяна в курса замисля израелският министър-председател. Беше потънал дълбоко в размишления, когато Декстър Хъчинс подаде глава през вратата и късо предупреди:

— След пет минути.

Докато пътуваха с кола към Държавния департамент, Декстър попита Скот дали има някакви теории относно това с какво се готви да ги изненада израелският лидер.

— Няколко, но бих искал да видя с очите си как действа този човек, преди да се опитам да предсказвам ходовете му. В края на краищата, досега съм го виждал само веднъж и тогава той смяташе, че Буш ще спечели изборите.

В 2:53 ги въведоха в още празната заседателна зала. Скот си избра стол до стената, точно зад мястото, определено за Уорън Кристофър и малко вляво от него, така че да има добра видимост към министър-председател Рабин, който щеше да седи срещу тях. Декстър седна от дясната му страна.

В три без една минута влязоха трима старши служители на департамента и Скот с удоволствие забеляза, че Сюзан Андерсън е сред тях. Прекрасната ѝ кестенява коса беше прибрана в кок, което я правеше да изглежда доста непристъпна, но от друга страна, деловият син костюм деликатно подчертаваше стройната ѝ фигура. Бялата блузка на точки и особено малката папийонка на шията сигурно биха стъпили повечето мъже, но Скот намираше комбинацията за очарователна.

— Добър ден, професор Бродли — каза тя, когато Скот стана. Но си избра място от страната на Декстър Хъчинс и го информира, че държавният секретар ще дойде след секунди.

— Как вървят „Ориолите“? — невинно попита Скот, наведе се напред и погледна Сюзан право в очите като единствен начин да не забие поглед в добре оформените ѝ крака.

Сюзан се изчерви. Скот бе запомнил от някакво досие, че е запалена по бейзбола и че когато не придружава държавния секретар в

чужбина, никога не пропуска мач. Скот знаеше прекрасно, че „Болтимърските ориоли“ са загубили последните си три мача.

— Също както се справя Джорджтаун в Атлетическата асоциация на коледжите — без замисляне отговори тя.

Скот не можеше да се сети за достоен отговор. За пръв път от години отборът на университета в Джорджтаун не бе успял да се класира за участие в националното първенство.

— По петнайсет — обяви Декстър, който, изглежда, се виждаше на високо столче като тенис съдия на мач между двамата.

В този миг вратата внезапно се разтвори и в залата влязоха Уорън Кристофър и израелският министър-председател, следвани от държавни служители на двете страни. Новодошлите се разпределиха от двете страни на масата и спазвайки разбираем само за тях протокол, се настаниха по старшинство.

Държавният секретар леко кимна на Скот, за да покаже, че е забелязал присъствието му.

Всички седнаха и държавният секретар откри срещата с предсказуемо банална приветствена реч, по-голямата част от която можеше да се произнесе пред всеки висш гост, като се започне от Елцин и се свърши с Митеран. Министър-председателят на Израел отговори в същия дух.

Следващият час мина в дискусия на доклада за преговорите в Норвегия между представители на израелското правителство и ООП.

Рабин изрази убеждението, че разговорите напредват удовлетворително, но отбеляза изключителната важност на това всички подобни бъдещи срещи да останат абсолютна тайна, най-вече заради опасението, че ако опозицията в Ерусалим разбере за тях, тя ще може да минира целия план, преди той да има готовност да направи публично изявление.

Кристофър кимна в знак на съгласие и подчерта, че Държавният департамент ще бъде благодарен, ако това изявление бъде направено във Вашингтон. Рабин се усмихна, но не обеща нищо. Политическият покер беше започнал. Всички се досещаха, че ако подари на американците подобен външнополитически удар, той би очаквал нещо значително по-съществено от някаква благодарност. Какво точно би било това нещо, щеше да се разбере след като раздадяха картите още веднъж.

Бяха стигнали до точка „Разни“, когато Рабин повдигна тема, която никой не бе очаквал. Министър-председателят „валсира“ около проблема в продължение на няколко минути, но Скот веднага се досети накъде бие. На Кристофър се даваше възможност — ако пожелаеше да се възползва от нея — да убие в зародиш всякаква дискусия преди Рабин да поставеше въпроса официално.

Скот надраска бележка и я подаде на Сюзан. Тя прочете думите му, кимна, наведе се и постави бележката върху бележника пред държавния секретар. Той разгъна листчето, хвърли бегъл поглед на съдържанието му и с нещо не издаде изненадата си. Скот реши, че Кристофър също е разгадал калибъра на бомбата, която всеки момент щеше да избухне.

Министър-председателят насочи дискусията към ролята на Израел по отношение на Ирак и трикратно напомни на държавния секретар, че Израел се е съгласил да се придържа към общата политика на съюзниците по време на Войната в Залива, макар ракетите „Скъд“ да бяха поразили Тел Авив и Хайфа, а не Ню Йорк или Литъл Рок^[1]. Скот едва не се усмихна като си спомни, че при последната среща Рабин всъщност бе казал „Ню Йорк или Кенебункпорт“^[2].

Рабин продължи с думите, че има всички основания да вярва, че Саддам — за пореден път — разработва ядрено оръжие, а Тел Авив и Хайфа продължават да са първи в списъка на евентуалните цели за поразяване.

— Опитайте се да не забравяте, господин държавен секретар, че през последните десет години ние вече веднъж трябваше да унищожим техните ядрени реактори — напомни министър-председателят. — И имайте предвид, че ако се наложи, ще го направим пак. — Кристофър кимна, но не направи коментар. — Израелското правителство смята, че е чакало достатъчно дълго други да свършат неговата работа. Поради тази причина подготвихме план за убийството на Саддам Хюсеин... — Той направи драматична пауза, за да усиле ефекта от думите си. — Най-сетне намерихме начин да проникнем през мрежата на личната му охрана и може би дори сме на прага да ни поканят в неговия бункер. Въпреки това тази операция си остава далеч по-трудна от онези, които доведоха до залавянето на Айхман и спасяването на заложниците в Ентебе.

Държавният секретар най-сетне вдигна поглед и тихо каза:

— И сте готови да споделите тайната с нас?

Скот знаеше какъв ще е отговорът още преди министър-председателят да си отвори устата и предполагаше, че Кристофър също го очаква.

— Не, сър — отвърна Рабин и погледна отворения си бележник. — Единствената цел, с която направих това заявление, е да бъде избегната опасността от сблъсък с вашите колеги от ЦРУ, понеже разполагаме с информация, която ни навежда на мисълта, че и те обмислят подобен план.

Декстър Хъчинс удари коляното си със свит юмрук. Скот светкавично надраска нова бележка и я подаде на Сюзан. Тя свали очилата си, прочете бележката и го погледна въпросително. Той твърдо кимна, така че тя пак се наведе напред и я сложи пред държавния секретар, който хвърли поглед на думите на Скот и този път реагира незабавно.

— Нямаме подобен план — изрече с тежест Кристофър. — Мога да ви уверя, господин министър-председателю, че информацията ви не е вярна. — Рабин изглеждаше откровено изненадан. — И към това ще допълня, че ние се надяваме да не предприемете подобни действия, без да информирате президента Клинтън в най-големи подробности.

Името на президента се произнасяше за пръв път и Скот се възхити на начина, по който държавният секретар бе съумял да окаже натиск без дори намек на заплахата.

— Разбирам искането ви — отговори министър-председателят, — но се налага да ви кажа, сър, че ако на Саддам бъде позволено да изгражда ядрен арсенал, аз не мога да очаквам от моя народ безропотно да наблюдава това.

Кристофър бе успял да издейства компромиса, от който имаше нужда, и може би дори бе спечелил малко време. През следващите двайсетина минути държавният секретар се постара да върне разговора на по-приятелска територия, но всички в залата чувстваха, че в мига, в който гостите си тръгнат, предмет на обсъждане ще бъде една-единствена тема.

Когато срещата приключи, държавният секретар нареди на своите служители да го изчакаят в заседателната зала, а той излезе да изпрати министър-председателя до чакащата го лимузина. Върна се след няколко минути с единствен въпрос към Скот:

— Откъде си сигурен, че Рабин блъфира, като намекна, че ние също работим върху план да елиминираме Саддам? Наблюдавах го в очите и мога да кажа, че този човек не издаде нищо.

— Напълно съм съгласен с вас, сър — отговори Скот. — Но обърнахте ли внимание, че това бе единственото изречение в продължение на два часа разговори, което той прочете дума по дума? Мисля, че дори формулировката не е негова. Убеден съм, че я дължим на негов съветник. И което е по-важното, самият Рабин не вярва в това.

— Смяташ ли, че израелците имат план за премахването на Саддам Хюсеин?

— Да, вярвам в това — каза Скот. — Нещо повече, въпреки уверенията на Рабин, че полага усилия да възпре хората си, аз подозирам, че самата идея е негова. Мисля следователно, че той е в течение на всички подробности на плана, в това число набелязаната дата и място.

— Някакви теории относно начина, по който биха се опитали да го извършат?

— Не, сър, никакви — призна Скот.

Кристофър кимна на Сюзан:

— Искам да се срещна в кабинета ми след един час с Ед Джериджиян и експертите му по ситуацията в Близкия изток и ще трябва да се видя с президента, преди да е излетял за Хюстън. — Кристофър се обърна, за да излезе, но преди да стигне до вратата, погледна назад към Скот. — Благодаря ти, Скот. Доволен съм, че можа да дойдеш тук чак от Йейл. Както вървят нещата, предполагам, че през следващите няколко седмици с теб ще се виждаме доста често. — И с това предупреждение държавният секретар излезе.

— Нека и аз добавя своите благодарности — каза Сюзан, като събираше документите си и на свой ред пое след своя началник.

— За мен бе удоволствие — механично отговори Скот и в последния момент изстреля: — А бихте ли се съгласили да вечеряме довечера? В „Жокей Клъб“, да кажем, в осем?

Сюзан спря като вкаменена.

— От човек като вас бих очаквала да бъде по-внимателен в предварителното си проучване, професор Бадли. За ваше сведение през последните шест години аз живея с един и същи мъж и...

— Е, нещата напоследък не вървят особено добре — прекъсна я Скот. — А и освен това той в момента не е ли на конференция в Сиатъл?

Сюзан надраска една бележка и я подаде на Декстър Хъчинс. Декстър прочете единствената дума, изсмя се гръмко и я предаде на Скот. „Блъфира“, пишеше в нея.

Когато останаха насаме, Декстър Хъчинс също имаше единствен въпрос, който се нуждаеше от незабавен отговор.

— Откъде в теб тази увереност, че не планираме отстраняването на Саддам?

— Изобщо не бях уверен — призна Скот, — но от друга страна, сигурен съм, че израелците не разполагат с никаква информация, която би подсказвала подобна възможност.

Декстър се усмихна и каза:

— Благодаря за разкарването от Кънектикът дотук, Скот. Ще поддържахме връзка. Имам предчувствието, че през следващите няколко месеца ще започнеш да гледаш на самолета до Вашингтон като на градски транспорт.

Скот кимна. Добре че семестърът скоро приключваше и че през идните седмици никой в университета нямаше да има нужда от него.

Той взе такси до „Риц Карлтън“, качи се в стаята си и започна да подрежда куфарчето си. През цялата изтекла година бе мислил върху стотиците възможни начини, по които израелците биха могли да опитат ликвидирането на Саддам, но всички те му се струаха неизпълними заради плътната охрана, заобикаляща иракския президент, където и да отидеше той. Скот бе сигурен, че Рабин не би дал санкция за такава операция, ако тя не е разработена по начин, позволяващ да се вярва, че участниците в нея ще се върнат живи. Израел имаше достатъчно други проблеми, за да може да си позволи унижението от подобен провал.

Скот започна да преглежда каналите с вечерните новини. Президентът заминаваше за Хюстън, където щеше да подкрепи акцията по набиране на средства за предизборната кампания на сенатор Боб Крюгер, който щеше да защитава мястото си във вторичните избори през май. Самолетът му трябваше да излети късно тази нощ от базата „Андрюс“. Не се даваше обяснение за този малко странен график, но новият президент бързо си създаваше репутацията

на човек, който живее в собствен часови пояс. Единствената любопитна информация, до която бе успял да се добере кореспондентът в Белия дом, бе, че Клинтън води в момента разговор на четири очи с държавния секретар. Скот изключи телевизора и погледна часовника си. Беше малко след седем, а полетът му бе в 21:40. Напълно достатъчно, за да хапне набързо, преди да потегли за аерогарата. Целия ден бе прекарал на чиния сандвичи и чаша мляко и му се струваше, че най-малкото, което ЦРУ му дължи, е едно прилично ядене.

Слезе в „Жокей Клъб“ и му предложи маса в ъгъла. Шумен конгресмен разказваше на блондинка на половината на възрастта му, че Клинтън се е заключил с Уорън Кристофър, понеже „дватамата обсъждат моята поправка към военния бюджет“. Блондинката изглеждаше впечатлена, но салонната управителка бе невъзмутима.

Скот си поръча пушена съомга за ордъвър, говеждо филе на скара и половин бутилка „Мутон кадет“ и отново се замисли над нюансите във всичко, което бе казал на срещата израелският министър-председател. В крайна сметка със съжаление заключи, че старата лисица не бе дала нищо, което би подсказало как и кога — а всъщност и дали наистина — израелците смятат да изпълнят заплахата си.

По препоръка на управителката Скот се съгласи да опита специалитета на главния готвач — шоколадово суфле. Успокои се, че няма да повтаря това кулинарно изстъпление в близко бъдеще, и си обеща да изгори калориите във фитнес салона още на следващата сутрин. Когато облиза и последната лъжица, отново провери часовника си — осем и три минути, достатъчно за едно кафе, преди да вземе таксито за аерогарата.

Сервираха му толкова ароматно кафе, че за миг се изкуши дали да не повтори, но стоически вдигна ръка, за да поиска сметката. Когато до масата му се появи управителката, той вече бе извадил кредитната си карта.

— Гостенката ви току-що пристигна — съобщи му тя, без да позволява на нито едно мускулче на лицето ѝ да изрази изненада.

— Здравсти, Скот. Извинявам се, че малко закъснях, но президентът имаше доста въпроси.

Скот стана, прибра картата в джоба си и целуна Сюзан по бузата.

— Ти нали каза в осем? — невинно попита тя.

— Да, така казах — съгласи се Скот, сякаш досега просто я бе чакал.

В този момент до тях цъфна управителката с две големи менюта.

— Ще си позволя да ви препоръчам пушена съомга и говеждо филе — каза тя без дори намек за усмивка.

— Не, това ми се струва доста тежко — възрази Сюзан. — Но ти, Скот, не се съобразявай с мен.

— Недей да мислиш, че Клинтън е единственият, който живее на диета — сериозно отговори Скот. — Консоеме^[3] и салатата на готвача за мен.

Скот се загледа в Сюзан, която изучаваше менюто с очила, смъкнали се до връхчето на носа ѝ. Беше сменила деловия си костюм с розова рокля до под коленете, която, колкото и невероятно да му се струваше това, подчертаваше фигурата ѝ още по-добре. Русата ѝ коса падаше свободно върху раменете ѝ и за пръв път, откакто я помнеше, си бе сложила червило. Тя вдигна поглед, усмихна се на търпеливо чакащата управителка и каза:

— За мен коктейл раци.

— Какво каза президентът? — поинтересува се Скот, сякаш се намираха на оперативка в сградата на Държавния департамент.

— Нищо особено — отговори тя. — Освен че ще се превърне в цел номер едно за иракчаните, ако Саддам бъде убит.

— Напълно човешка реакция — позволи си коментар Скот.

— Да не се занимаваме с политика — предложи Сюзан. — Да говорим за по-интересни неща. Според теб защо недооценяват Чизери и са се захласнали толкова по Белини? — попита тя.

Скот осъзна, че Сюзан също е прочела личното му досие от кора до кора.

— Значи за това дойде, така ли? И ти си падаш по изкуството?

Следващият час мина в разговор за Чизери, Белини, Караваджо, Флоренция, Венеция, което ги накара да забравят къде се намират до появата на управителката.

Тя им препоръча шоколадово суфле за десерт и изглеждаше разочарована, когато и двамата решиха да се въздържат.

На кафето Скот разказа на Сюзан за живота си в Йейл, а Сюзан му призна, че понякога съжалява за отхвърленото предложение да

преподава в Станфорд.

— Един от петте университета, които са те канили — подхвърли Скот.

— Така и се разминах с Йейл, професор Брадли — бе отговорът й, преди да сгъне салфетката си.

Скот се усмихна.

— Благодаря за прекрасната вечер — допълни тя, когато управителката се появи със сметката.

Скот бързо я разписа, за да не я види тя и с надеждата, че в счетоводството на ЦРУ няма да се запитат каква е тази вечеря за трима.

Когато Сюзан отскочи до тоалетната, той отново погледна часовника си. Десет и два и пет. Последният самолет бе излетял преди близо час. Той отиде до рецепцията и се поинтересува дали е възможно да остане още една нощ. Служителката тракна няколко клавиша по клавиатурата на компютъра, огледа резултата и каза:

— Да, възможно е, професор Брадли. Закуска в седем и „Вашингтон Поуст“, както обикновено, нали?

— Да, благодаря — каза той и в този момент се появи Сюзан, хвана го под ръка и двамата тръгнаха към такситата, паркирани пред входа.

Портиерът отвори задната врата на първата кола и Скот отново целуна Сюзан по бузата.

— Надявам се да се видим скоро.

— Е, това вече ще зависи от държавния секретар — отговори тя с усмивка и се намести на задната седалка.

Скот махна с ръка, докато колата изчезваше към Масачузетс авеню.

Той вдъхна с пълни гърди нощния вашингтонски въздух и реши, че след двойната вечеря една обиколка из квартала няма да му навреди. Мислите му скачаха между Саддам и Сюзан и той изпитваше странното чувство, че не е получил и от двамата достатъчно.

Двайсет минути по-късно се върна в хотела, но преди да се качи, отскочи до ресторанта и даде на салонната управителка два и пет долара.

— Благодаря ви, сър — каза тя. — Надявам се, че сте доволен и от двете вечери.

— Ако някога решите да работите и през деня — отговори Скот, — знам едно място, където някои от талантите ви ще бъдат оценени по достойнство.

Красивата жена се поклони.

Скот излезе от ресторанта, взе асансьора до петия етаж и тръгна по коридора към стая 505.

Влезе и първото му чувство бе изненада, че е забравил осветлението включено. Свали сакото си, мина по късото коридорче към спалнята и спря като вкаменен. Сюзан лежеше в леглото му по доста смело бюстие и четеше собствените му бележки върху следобедната среща, пуснала очилата до върха на носа си. Тя вдигна поглед към него и обезоръжаващо му се усмихна.

— Държавният секретар ми нареди да науча за теб колкото мога повече преди следващата ми среща с него.

— И кога е тя?

— Утре сутринта, точно в девет.

[1] Столицата на Арканзас, където Бил Клинтън е изкарал пет мандата като губернатор, преди да стане президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Малко градче в югозападен Мейн, където президентът Джордж Буш има лятна вила. — Б.пр. ↑

[3] Чист бульон от месо със зеленчуци, пасиран и прецеден, сервира се горещ или като студено желе. — Б.пр. ↑

8.

Бътън Гуинет се превръщаше в проблем. Почеркът му бе ситен и надраскан, а буквата „Г“ бе наклонена обратно. Изминаха няколко часа преди Бил Долара да се реши да прехвърли подписа му върху двата останали пергаментата. През дните, които последваха, той опита петдесет и шест различни мастила и множество комбинации на смяна на натиска при изрисуване на буквите, преди да бъде удовлетворен с Луис Морис, Ейбрам Кларк, Ричард Стоктън и Сийзър Родни. Но по лично негово мнение, шедьовърът му несъмнено беше Джон Хенкок — в размер, съответствие, нюанс на мастилото и прецизност в натиска.

Ирландецът завърши двете копия на Декларацията за независимостта четиридесет и осем дни след като бе позволил на Анжело Сантини да го почерпи с бира в онзи бар в Сан Франциско.

— Номер едно е идеално копие — каза той на Анжело, — докато при две има микроскопичен дефект.

Анжело изумен разглеждаше двата документа, безсилен да измисли думите, способни адекватно да предадат възхищението му.

— Когато през 1920 поискали от Уилям Дж. Стоун да направи копие, задачата му отнела близо три години — каза Бил. — И да не забравяме, че е работил с благословията на Конгреса.

— Ще ми кажеш ли каква е разликата между твоето копие и оригинала?

— Не, но ще ти кажа, че точно Уилям Дж. Стоун ме насочи да мисля в правилната посока.

— Добре, какво следва от тук нататък?

— Следва търпение — отговори майсторът, — защото малкото ни суфле има нужда от време, за да се надигне. — Бил внимателно сложи двата ръкописа на масата в центъра на стаята, където бе монтирал ксенонова лампа с водно охлаждане. — Това тук излъчва светлина като дневната, но с много по-голяма интензивност — обясни той, щракна ключа и стаята се озари като телевизионно студио. — Ако сметките ми са верни — продължи Бил, — по този начин за трийсет часа ще постигнем онова, което природата е направила за двеста

години с оригинала. — Той се усмихна. — Време, повече от предостатъчно, за да се напием.

— Не още — колебливо каза Анжело. — Господин Кавали има още едно искане.

— И какво е то? — осведоми се Долара с мекия си гърлен ирландски изговор, после с интерес изслуша последната приумица на господин Кавали. — Хм... мисля, че при създалите се обстоятелства е редно да поискам двойна тарифа — бе единствената му реакция.

— Господин Кавали се съгласи да ти плати още десет хиляди долара — отговори Анжело.

Долара погледна двете копия, сви рамене и кимна.

Трийсет и шест часа по-късно президентът и изпълнителният директор на „Скилс“ се качиха на самолета за Вашингтон.

Имаха две задачи, преди да се върнат в Ню Йорк. Справеха ли се с тях, можеха да организират оперативка за екипа, който щеше да изпълни договора.

Ако обаче резултатът беше неудовлетворителен, Кавали щеше да се върне на Уолстрийт и щеше да направи две телефонни обаждания. Първото до Ал-Обайди, за да му обясни, че искането му е неизпълнимо, второто до сътрудника им в Ливан, за да го информира, че не са успели да се споразумеят с човека, настоял да му преведат в швейцарска сметка десет процента от сумата. Кавали дори щеше да даде номера на сметката, която сам бе открил в Женева на името на Ал-Обайди, и по този начин щеше да прехвърли вината за провала на операцията върху иракския заместник-посланик.

На летището ги чакаше кола, за да ги откара във Вашингтон. Минаха по моста при 14-а улица, продължиха по Конститушън авеню и слязоха при Националната галерия — сграда, в която досега нито единият, нито другият бяха влизали.

Намериха Източното крило, седнаха на малката пейка пред грамадния мобайл^[1] на Калдер и зачакаха.

Шум от ръкопляскане привлече вниманието им и те се обърнаха. Група туристи отстъпи встрани, за да направи път.

Когато го видяха, двамата Кавали автоматично станаха. Охрана от бодигардове — двама от които Антонио веднага позна — водеше

мъжа през човешкия коридор, докато той правеше опит да стисне ръцете на колкото може повече хора.

Президентът и изпълнителният директор пристъпиха напред, за да видят по-добре какво става. Гледката беше забележителна: широката усмивка, осанката, походката, дори извъртането на главата. Когато спря пред тях и се наведе, за да каже няколко думи на едно малко момченце, те бяха склонни да повярват на очите си... ако не знаеха каква е истината.

Мъжът излезе на стълбите пред централния вход и бодигардовете го поведоха към третата лимузина от шестте, които чакаха там. Секунди по-късно сирените на ескорта вече заглъхваха в далечината.

— Това двеминутно упражнение ни струваше сто хиляди долара — отбеляза Тони.

Докато минаваха през въртящата се врата, момченцето възбудено изтича покрай тях, като викаше с цяло гърло:

— Видях президента! Видях президента!

— Е, струва си до последния цент — отговори бащата на Тони.
— Остава само да разберем дали Бил Долара е на нивото на репутацията си.

Обадиха се на Хана, че се налага да участва във важна среща в посолството, макар да ѝ оставаха още четири месеца обучение. Тя естествено предположи най-лошото.

На изпитите Хана изкарваше най-високи бележки от шестимата агенти, които все още бяха в Лондон. И не искаше дори за миг да приеме мисълта, че на тази напреднала фаза някой може да ѝ каже, че не е подходяща.

Извънредната среща с културния аташе — евфемистична титла за полковник Крац, най-старшият служител на Мосад в Лондон — беше насрочена за шест вечерта.

На сутрешните занятия Хана не можа да се съсредоточи върху делата на пророка Мохамед, а по време на следобедните ѝ беше още по-трудно да се съсредоточи върху историята на британската окупация на Ирак от периода 1917–32. Когато стана пет, беше доволна, че се измъква, без да ѝ дадат допълнително домашно.

През изтеклите два месеца израелското посолство бе забранена територия за всички обучаващи се агенти с едно изключение — ако изрично не ги повикаха там. Само че повикаха ли те, това означаваше едно: „Събирай си багажа, ето ти билета, вече не си ни нужен и сбогом“, макар по късметлиите да заслужаваха „Благодаря“. Всъщност двама от агентите вече бяха поели обратния път.

Хана бе виждала посолството само веднъж, в деня на пристигането си в столицата, когато бе минала покрай него с таксито. Даже не бе съвсем сигурна къде точно се намира. След справка с картата на Лондон тя разбра, че адресът му е Пелис Грийн, Кенсингтън, малко по-навътре от улицата.

Няколко минути преди шест Хана излезе от метростанцията на Хай стрийт Кенсингтън, тръгна по тротоара към Пелис Грийн, стигна до филипинското посолство и зави към израелската мисия. Усмихна се на двамата полицаи и се изкачи по стъпалата пред централния вход.

Съобщи името си на пропуска и обясни, че има насрочена среща с културния аташе.

— Първи етаж. Като излезете на стълбищната площадка, зелената врата отсреща.

Хана изкачи стъпалата бавно, опитваше се да се овладее. Но когато почука, беше изпълнена с тревожно предчувствие. Вратата незабавно се отвори.

— Удоволствие е да се запозная с теб, Хана — каза един млад мъж, когото тя виждаше за пръв път. — Казвам се Крац. Извинявам се, че те извиках по спешност, но имаме проблем. Моля те, седни — покани я той и посочи тапицирания стол от другата страна на голямо бюро.

„Не е човек, който си пада по празните приказки“ — бе първото впечатление на Хана.

Тя седна на стола без да се обляга, и се загледа в мъжа пред себе си — беше прекалено млад за поста си. После се сети за истинската причина за командироването на полковника в Лондон. Крац имаше ведро топло лице и ако не бе ранната му плешивина отпред, можеше да мине дори за красив.

Едрите му ръце бяха отпуснати на бюрото пред него. Той седеше и откровено я разглеждаше. Погледът му не я изпускаше дори за миг и тази безцеремонност започваше да я дразни.

Стисна юмруци. Ако я откомандироваха, поне трябваше да ѝ дадат право на последна дума, за което се бе приготвила.

Дипломатът се поколеба, като че ли затруднен как да ѝ съобщи онова, което имаше да ѝ казва. Но на Хана ѝ се искаше всичко да свършва по-бързо. Чувстваше се по-неприятно дори отколкото да чака резултата от изпит, на който си знаеше, че е скъсана.

— Как се разбираш със семейство Рубин? — поинтересува се накрая Крац.

— Прекрасно, благодаря — отговори Хана, без да се впуска в подробности. Беше решена да не му пречи да стигне до целта на повикването.

— А как върви обучението? — Хана неопределено сви рамене. — Искат ли ти се вече да се върнеш в Израел?

— Само ако има нещо, за което си струва да се върна — отговори Хана и се ядоса, че така леко се хваща на въдицата. Беше готова да даде всичко само и само Крац най-сетне да отмести тежкия си поглед от нея поне за малко.

— Ами... — проточи той — има възможност да не се върнеш в Израел. — Хана си позволи да се намести на стола. — Искам да кажа, не веднага — побърза да допълни той. — Може би следва да обясня. Макар да ти остават още четири месеца обучение — той отвори лежащата пред него папка, — твоят наставник ни информира, че най-вероятно ти ще се представиш най-добре от всички агенти на финалния изпит. Предполагам, че за себе си ти си сигурна в това. — За пръв път чуваше да я наричат „агент“. — При това положение ние вече взехме решение да бъдеш включена в окончателния екип — каза Крац, предугаждайки въпроса ѝ. — Но, както често се случва в нашата професия, случайно се откри възможност, от която според нас следва да се възползваш като най-квалифициран от агентите ни тук.

Хана се наведе напред.

— Но аз мислех, че ме обучават за работа в Багдад.

— Именно. И след време ще попаднеш там, но точно в момента искаме да те прехвърлим на вражеска територия. Всъщност едва ли има по-добра проверка на уменията ти да се справяш под натиск.

— Какво имате предвид? — попита Хана, неспособна да скрие радостта си.

— Париж.

— Париж? — Не можеше да повярва на ушите си.

— Да. Получихме информация, че шефът на Отдела за защита на иракските интереси е помолил своето правителство за втора секретарка. Момичето е избрано и след десет дни трябва да отпътува от Багдад за Париж. Ако пожелаеш да заемеш мястото ѝ, тя така и няма да слезе на летище „Шарл дьо Гол“.

— Но те ще ме разкрият само след няколко минути.

— Едва ли — каза Крац, извади някаква дебела папка от бюрото си и прелисти няколко страници. — Въпросното момиче е получило образование в гимназията в Путни, след това е изучавало английски в университета „Дърам“ — и в двата случая на издръжка на иракското правителство. Искала е да остане в Англия, но е била принудена да се върне в Багдад преди две години, когато са отменили студентските визи.

— Но семейството ѝ...

— Баща ѝ е убит по време на войната с Иран, а майка ѝ е отишла да живее при сестра си, недалеч от Кербала.

— Братя и сестри?

— Брат в Републиканската гвардия, сестри няма. Всичко това го има в досието ѝ. Имаш няколко дни да изучиш миналото ѝ, за да вземеш правилното решение. В Тел Авив са убедени, че шансовете да те внедрим успешно на нейно място са сериозни. Фактът, че добре познаваш Париж, е голям плюс. Очаква се да останеш там от три до шест месеца.

— А после?

— Обратно в Израел за последна подготовка преди Багдад. Между другото, ако решиш да поемеш тази задача, основната ни цел не е да те използваме като шпионин. Вече имаме агент в Париж. Искаме просто да асимилираш всичко около себе си, да свикнеш да живееш в обкръжение на араби и да започнеш да мислиш като тях. Няма да водиш никакви бележки и ще разчиташ само на паметта си. Когато те изтеглим, ще бъдеш подложена на обстоен разпит. Никога не забравяй, че основната ти задача — следващата — в перспектива е много по-важна за Израел, отколкото тази някога би могла да бъде. — Той се усмихна за пръв път. — Може би ще поискаш няколко дни, за да помислиш.

— Не, благодаря — каза Хана. Този път Крац се обезпокои. — Ще бъда щастлива да приема задачата, но имам проблем.

— Какъв? — попита Крац.

— Не мога да пиша на машина, да не говорим за такава с арабски букви.

Младият мъж се засмя.

— Е, тогава ще се наложи да ти организираме експресен курс. Най-добре ще бъде веднага да се изнесеш от дома на Рубин и най-късно до утре вечер да се нанесеш в посолството. Няма да ти искат обяснение, така че не е необходимо да им казваш нищо. А междувременно прегледай това... — Той ѝ подаде жълта папка с надпис „Карима Саиб“. — Имаш десет дни, за да научиш биографията си наизуст. Животът ти може да зависи от това. — Крац стана, заобиколи бюрото си и придружи Хана до вратата. — Едно последно нещо — каза той, докато отваряше. — Мисля, че това е твое.

И ѝ подаде малко, охлузено куфарче.

На път за Джорджтаун Кавали обясни на баща си, че само на стотина метра от галерията лимузините са изключили сирените си и една по една незабелязано са се разпръснали по шестте следващи преки, за да се загубят окончателно в натоварения утринен трафик.

— А актьорът?

— Като си свали перуката и си сложи тъмните очила, никой не би погледнал Лойд Адамс втори път. Доколкото ми е известно, този следобед лети обратно за Ню Йорк.

— Умно.

— Шофьорите на шестте лимузини ще сменят номерата и ще бъдат върнати до ден-два на агенциите с оригиналните си нюйоркски регистрационни номера.

— Справил си се по най-професионален начин — одобри баща му.

— Да, но да не забравяме, че това е само генералната репетиция на една-единствена сцена, докато по план след четири седмици трябва да излезем с опера в три действия пред целия Вашингтон.

— Нека не забравяме все пак, че за този труд ни се плащат сто милиона долара — напомни му старецът.

— Ако се справим, възнаграждението ще си струва усилията — отбеляза Кавали, докато колата минаваше покрай хотел „Фор Сийзънс“. Шофьорът зави по една странична уличка и спря пред странно изглеждаща стара дървена къща. Анжело ги чакаше пред късо каменно стълбище на входа. Президентът и изпълнителният директор слязоха от колата и Анжело ги поведе, без да продумва.

Когато влязоха, Анжело ги представи на Бил О’Райли. Бил тръгна пред тях, спря до една заключена врата и превъртя ключа с такъв драматизъм, сякаш предстоеше да влязат в пещерата на Аладин. Отвори вратата, изчака секунда-две повече от нужното, завъртя ключа на осветлението и се отправи пред всички към масата в средата, където два ръкописа очакваха последния оглед. После обясни на посетителите си, че само единият е идеалното копие на оригинала.

Бил им подаде лупи и отстъпи, за да не пречи на инспекцията. Тони и баща му не бяха съвсем сигурни откъде да започнат, така че няколко минути внимателно разглеждаха документите, без да се придържат към някаква схема. Никой не проговаряше. Мина доста време и Тони се върна към началото на документа, започващ с „Когато в хода на човешката история...“. През това време баща му захласнато изучаваше подписите на Френсиз Лайтфут Лий и Картър Бракстън, на които колегите им от Вирджиния бяха оставили съвсем малко място в самия край на документа.

Мина доста време. Накрая бащата на Тони се обърна към дребничкия ирландец, върна му лупата и тържествено изрече:

— Маестро, единственото, което мога да кажа, е, че сам Уилям Дж. Стоун би се гордял да ви познава.

Бил Долара се поклони, приемайки върховния за един фалшификатор комплимент.

— И все пак, кое е идеалното копие и в кое е грешката? — попита Кавали.

— А... — въздъхна фалшификаторът. — Именно Уилям Дж. Стоун ме насочи да мисля в нужната посока, за да реша тази малка загадка. — Двамата Кавали търпеливо чакаха Долара да довърши обяснението си. — Виждате ли, когато през 1776 година Тимоти Матлок^[2] увеличил оригинала, той направил три грешки. Две от тях успял да коригира чрез вмъкване на пропуснатото. — Долара посочи думата „represtativе“, в която липсваха буквите „en“, за да стане

правилното „representative“, а след това думата „only“, изпусната няколко реда по-надолу. — И двете корекции били направени посредством символа за вмъкване ^ . Но — завърши Долара — господин Матлок допуснал и една правописна грешка, която така и не забелязал, и тя останала некоригирана: на едно от копията ще намерите „I have“, вместо правилното „We have“.

[1] Абстрактна конструкция, олицетворяваща движението, кинетичния (вместо статичен) ритъм, постигано чрез свързване на ефирни форми (пръстени, пластинки, спици), добре балансирани и окачени така, че се разклащат и звънтят мелодично от най-лекото въздушно течение. — Б.пр. ↑

[2] Фамилното име е Матлак, но е оставено както го е дал авторът. — Б.пр. ↑

9.

Хана кацна на летището в Бейрут в нощта, преди да излети за Париж. Никой от Мосад не придружаваше новата агентка, за да се избегне рискът от случайното ѝ компрометиране. Освен това всеки заловен в Бейрут израелец автоматично подлежеше на арест.

Отне ѝ един час, за да мине през митницата, но в крайна сметка излезе оттам с британски паспорт, ръчен багаж и няколко ливански лири. Двайсет минути по-късно вече се бе регистрирала в близкия „Хилтън“. Обясни на рецепцията, че ще пренощува само една нощ, и предплати за стаята си в ливански лири. После се качи направо в стаята си на деветия етаж и повече не си показва носа навън.

Позвъниха ѝ само веднъж, в 19:20. На въпроса на Крац тя отговори с едносричното „Да“ и това бе целият разговор.

Легна си в 22:40, но спа на пресекулки. От време на време включваше телевизора, за да гледа спагети уестърни, дублирани на арабски. Между един филм и следващия успяваше да дремне за по не повече от час. Сънят ѝ бе неспокоен. Стана в седем без десет, изяде шоколада, който откри в хладилника, изми си зъбите и взе студен душ.

Облече се в дрехите от ръчния си багаж, избрани по вкуса на Карима съгласно информацията в досието ѝ, седна на леглото и се огледа в огледалото. Образът в него не ѝ харесваше. Крац бе настоял да се подстрижа, за да прилича повече на размазаните снимки на госпожица Саиб, с които разполагаха. Освен това от нея се очакваше да носи очила със стоманени рамки, та макар и със стъкла без диоптър. Беше носила тези очила миналата седмица, но така и не бе свикнала с тях, така че често забравяше да си ги слага и — това беше най-лошото — забравяше къде ги е оставила.

В 8:19 ѝ се обадиха за втори път, за да ѝ кажат, че самолетът от Аман е излетял с „багажа“ на борда.

Когато чу камериерките навън да бърбят на висок глас, Хана отвори вратата и бързо обърна табелката на дръжката, така че да показва „Не безпокойте“. След това зачака нетърпеливо да ѝ позвънят, за да ѝ съобщят „Багажът ви е загубен“ — кодова фраза да се върне в

Лондон, понеже не са успели да отвлекат момичето, или „Багажът ви е намерен“ — това беше зелен сигнал, че всичко е наред. Във втория случай тя веднага трябваше да напусне стаята, да вземе минибуса от хотела за летището, да отиде в книжарницата на втория етаж и да разглежда книгите там, докато не се свържат с нея.

В крайна сметка трябваше да се появи куриер и да ѝ предаде малък пакет, в който трябваше да намери паспорта на Саиб с подменена снимка, самолетен билет на името на Саиб със залепени стикери за багажа на Саиб и всички нейни лични принадлежности.

След това трябваше да вземе полета за Париж колкото може по-бързо, ограничавайки се само с ръчния багаж, който бе донесла със себе си от Лондон. След като кацнеше на „Шарл дьо Гол“, трябваше да вземе багажа на Карима от лентата и да излезе на ВИП паркинга. Там трябваше да я посрещне шофьорът на иракския посланик, който щеше да я откара в посолството на Йордания, където след официалното затваряне на иракското посолство в Париж се намираше така нареченият „Отдел за защита на иракските интереси“. От този момент нататък Хана трябваше да разчита само на себе си и да се подчинява безпрекословно на всички заповеди до персонала на посолството, като не забравя, че за разлика от еврейките, арабските жени са робини на мъжете. Всякакъв опит за контакт с израелското посолство бе забранен и тя трябваше да избие от главата си евентуалната мисъл да разбере кой е агентът на Мосад в Париж. Ако се наложеше, той сам щеше да я открие.

— А как да постъпя, ако дрехите на Саиб не ми станат? — беше попитала тя Крац. — Знаем, че съм по-висока от нея.

— Трябва да носиш в ръчния си багаж достатъчно, за да имаш за няколко дни — отговори ѝ той. — После, вече в Париж, ще си купиш каквото ти трябва. — И за целта ѝ даде две хиляди френски франка.

— Сигурно от доста време не сте пазарували в Париж — позволи си да коментира тя. — Тази сума е достатъчна за едни джинси и няколко тениски.

Крац неохотно ѝ даде още пет хиляди.

В 9:27 телефонът отново иззвъня.

Тони Кавали и баща му влязоха в заседателната зала и заеха двете места в двата края на масата, точно както би се полагало на президент и главен изпълнителен директор на всяка уважаваща себе си компания. Кавали винаги използваше за подобни срещи стаята с дъбовата ламперия в сутерена на къщата на баща си на 75-а улица, но истината бе, че никой сред присъстващите дори не допускаше, че става дума за нормално заседание на борда на директорите. Всички знаеха, че няма да има никакъв дневен ред.

Пред всеки от шестимата участници имаше бележник, молив и чаша вода — точно както бе на хиляди подобни заседания из цяла Америка тази сутрин. Но конкретно на тази среща към гореописаното следваше да се прибавят и двата издължени плика — единият тъничък, вторият по-издут — чийто външен вид с нищо не издаваше съдържанието им.

Тони изгледа лицата на седналите край масата мъже. Всички имаха две общи неща: бяха на върха на кариерата си в избраните професии и бяха готови да нарушат закона. Двама вече бяха излежали присъди, макар и преди години, а на тримата останали това изживяване едва ли щеше да се е разминало, ако не бяха достатъчно богати, за да си позволят най-добрите възможни адвокати. Шестият... е, той си беше адвокат.

— Господа — започна Кавали, — поканих ви на това заседание, за да ви направя делово предложение, което, признавам, сигурно ще ви се стори малко необикновено. — Той направи къса пауза и продължи: — Заинтересовани лица ни възложиха да откраднем от Националния архив Декларацията за независимостта.

Той млъкна, заглушен от избухналата гълчава, в която всеки се опитваше да надвика останалите с фантастични предложения:

— Какво толкова, навиваме я на руло и я отнасяме...

— Сигурен съм, че можем да подкупим всички служители...

— Подпалваме Белия дом, това ще отклони вниманието им...

— Отиваме и им казваме, че си я спечелил на телевизионна игра...

Тони спокойно изчака колегите си да изчерпят остроумието си и заговори отново:

— Повтаряте моята реакция, когато установиха първия контакт с мен — призна той. — Но след няколко седмици проучване и

подготовка, надявам се, че поне ще ме оставите да ви предложа моето решение.

Присъстващите го загледаха съсредоточено, макар лицата им да бяха олицетворение на думата „скептицизъм“.

— През последните седмици баща ми и аз работихме върху черновата на план за открадването на Декларацията за независимостта. Днес сме готови да споделим с вас това, защото трябва да призная, че стигнахме до точка, в която не можем да продължим успешно нататък по този проект, без да използваме професионалните способности на всеки един от вас. И искам да ви уверя, господа, че изборът ви в никакъв случай не е случаен. Но нека първо ви покажа самата Декларация за независимостта. — Тони натисна един скрит бутон, вратата зад него се отвори и влезе личният му иконом. Носеше две тънки стъклени плоскости, между които бе закрепен пергамент. Той остави стъклата на масата и шестимата нетърпеливо се наведоха, за да разгледат шедьовъра. Мина доста време, преди някой да проговори.

— Според мен е работа на Бил О'Райли — каза Франк Пиймонт, адвокатът, и се наведе още по-напред, за да се наслади на подписите. — Веднъж ми предложи да плати с фалшиви банкноти и уверявам ви, щях да приема, ако бях успял да го отърва.

Тони кимна и след като им остави достатъчно време, за да разгледат манускрипта, каза:

— Бих искал да променя малко първоначално формулираната цел. Не планираме да откраднем Декларацията за независимостта, а по-скоро да подменим оригинала с това копие.

Двама от скептиците вече се усмихваха.

— Предполагам вече се досещате — продължи Тони — за обема и качеството на свършената досега работа, и съм уверен, че имате представа за разносните, направени дотук от мен и баща ми по този проект. Причината, поради която продължихме, е увереността ни, че рискът, който поемаме, напълно ще се изкупи в случай на успех. Ако отворите тънките пликове пред всеки от вас, вярвам, смисълът на последните ми думи ще ви стане по-ясен. Във всеки плик има лист хартия, на който е изписана сумата, която всеки от вас ще получи, ако реши да стане член на екипа. — Присъстващите разпечатаха пликовете и Тони продължи: — Онези, които смятат, че написаната сума не си заслужава риска, могат да напуснат в този момент. А колкото до тези,

които ще останат, напълно се доверяваме на дискретността им, защото, предполагам, е излишно да уточнявам, че животът ни ще бъде в ръцете им.

— И техният — в нашите — обади се за пръв път президентът.

Край масата се разнесе неспокоен смях. Всеки от мъжете бе впил поглед в неподписания чек, който държеше.

— Числото, което гледате — каза Тони, — е заплащането в случай на провал. Успеем ли, умножете сумата по три.

— Същото се отнася и до присъдата, ако ни заловят — проговори за пръв път Бруно Морели.

— Резюмирайки дотук, господа — каза Тони, като се направи, че не е чул забележката му, — ако решите да се включите към екипа, на тръгване оттук ще получите авансово десет процента от сумата, а останалата част ще ви бъде изплатена седем дни след изпълнение на задълженията ни по договора. Балансът ще ви бъде преведен в банка и в страна по ваш избор. Преди да вземете решение, има още нещо, което бих желал да видите. — Тони отново натисна скрития бутон и този път се отвори вратата в другия край на стаята. Гледката, която се разкри там, накара двама от гостите да скочат, един да ахне, а другите трима да останат на столовете си, неспособни да помръднат.

— Господа, щастлив съм, че можахте да дойдете днес тук. Искам да ви уверя в собственото си участие в този проект и се надявам, че до един ще се включите в него. Сега, ако ме извините, ще ви оставя — каза мъжът, чийто глас бе станал добре познат на американския народ през последните месеци, — за да ви дам възможност да обмислите предложението на господин Кавали в цялата му дълбочина. Бъдете уверени, че ще направя всичко по силите си, за да ви помогна да направите нужната на тази страна промяна. За съжаление имам два неотложни ангажимента. Сигурен съм, че ще ме разберете. — Актьорът се усмихна, топло се здрависа с всеки от присъстващите и величествено напусна стаята.

Когато вратата се затвори, се разнесоха спонтанни аплодисменти. Тони си позволи удовлетворено да се усмихне.

— Господа, сега аз и баща ми ще ви оставим насаме за няколко минути, за да решите на спокойствие.

Без повече думи двамата станаха и излязоха от стаята.

— Какво мислиш? — попита Тони, като наля на баща си чаша уиски с вода от шкафа в кабинета си.

— Много вода — отговори той. — Имам усещането, че ни чака дълга нощ.

— Ще повярват ли?

— Е, трудно е да се каже — отговори баща му. — Наблюдавах внимателно лицата им, докато правеше изложението си, и съм сигурен, че те повярваха на всяка твоя дума за вложения от нас труд. Несъмнено са впечатлени от пергамента и от етюда на Лойд Адамс, но само Бруно и Франк издадоха част от мислите си.

— Да започнем с Франк — предложи Тони.

— Франк, както добре знаем, първи влиза и първи излиза от играта, но струва ми се, че обича парите твърде много, за да подмине предложение като това.

— Изглеждаш ми прекалено уверен — подметна Тони.

— Не става дума само за парите — отговори баща му. — Франк добре съзнава, че участието му няма да е пряко и няма да му се наложи да тича насам-натам, нали така? Така че ще получи своя дял, каквото и да се случи. Дявол да го вземе, още не съм срещал адвокат, от който да става добър военачалник. Те до един обичат да им се плаща, независимо дали печелят, или губят.

— Ако си прав, Ал Калабрезе може да се превърне в проблем. Защото той рискува да загуби най-много от всички.

— Като лидер на профсъюза определено ще трябва да бъде под прожекторите през по-голямата част от времето, но подозирам, че и той няма да устои на изкушението.

— А Бруно? Ако... — Фразата на изпълнителния директор увисна, защото в същия миг вратата се отвори и от стаята излезе Ал Калабрезе. — Точно говорехме за теб, Ал.

— Сигурен съм, не с добри думи...

— Ами, зависи как ще погледнеш на нещата — уклончиво отговори Тони.

— Питали сте се вътре ли съм, предполагам?

— Или вън — уточни президентът.

— Вътре съм до шия — усмихнато ги увери Ал. — Така че добре ще е, ако имате сигурен план, защото... — Той се обърна към Тони. —

Защото не бих искал да прекарам остатъка от живота си начело на списъка на най-издирваните в Америка престъпници.

— А останалите? — попита президентът, но Бруно мина покрай тях и излезе, без дори да се сбогува.

10.

Хана нетърпеливо сграбчи слушалката на звънящия телефон.

— Рецепцията, мадам. Не разбрахме ще освободите ли стаята си до обяд, или ще я задържите за още една нощ?

— О, не, благодаря — побърза да отговори Хана. — Ще се изнеса до обяд.

Две минути по-късно телефонът отново извъня. Този път беше полковник Крац.

— С кого говореше преди малко? — осведоми се той.

— От рецепцията се интересуваха докога ще остана.

— Ясно — успокои се Крац. — Добре, багажът се намери — каза той и затвори.

Хана затвори телефона и се изправи. Предстоеше първото истинско изпитание. Тя взе пътната си чанта и излезе, като не забрави да обърне табелката на „Моля, почистете“.

Във фоайето трябваше да почака само няколко минути, преди да се появи обикалящият по кръгов маршрут хотелски минибус, обслужващ транзитните пътници. Седна сама на най-задната седалка и не след дълго вече беше в терминала на заминаващите. Отправи се, както бе инструктирана, към книжарницата и започна да преглежда секцията на книгите в твърда корица, изненадана колко много заглавия от английски и американски автори интересуват ливанците.

— Знаете ли къде бих могъл да обменя малко пари, госпожице? — Хана се обърна и видя усмихнат свещеник — бе я попитал на арабски с лек средноатлантически акцент.

Хана се извини и отговори също на арабски, че не знае къде е бюрото за обмяна на валута и че може би момичето на касата би могло да го упъти.

Като пак се обърна към лавиците, усети, че до нея стои някой. Човекът извади „Подходящото момче“ и постави в освободилото се място малък пакет. „Успех!“, бе всичко, което й прошепна куриерът, и изчезна, преди да го е видяла в лице. Хана извади пакета и без да бърза, излезе от книжарницата. Огледа се къде регистрират пътниците

за полета до Париж. Оказа се, че трябва да се нареди на най-дългата опашка.

Когато най-сетне стигна до гишетото, поиска място за непушач.

Служителката провери билета ѝ и затрака по клавишите на терминала. Нещо я озадачи:

— Не ви ли е харесало даденото ви преди място, госпожице Саиб?

— Не, няма нищо — сепна се Хана и се ядоса на детинската си грешка. — Извинете, че ви обезпокоих.

— Самолетът е на изход 17. Трябва да бъдете там след петнайсет минути — каза момичето с усмивка.

Мъжът, който се преструваше, че чете току-що купения роман на Викрам Сет, проследи излитането на самолета. Удовлетворен, че е изпълнил дадените му инструкции, той отиде до най-близкия телефонен автомат, обади се в Париж, чу в слушалката гласът на полковник Крац и го уведоми, че „птичката е излетяла“.

Друг мъж — в дрехи на проповедник — също проследи качването на госпожица Саиб на самолета и също се обади по телефона. Но не в Париж или Лондон, а на Декстър Хъчинс в Лангли, Вирджиния.

Кавали и баща му бавно се върнаха в стаята и отново седнаха на местата си. Едно от другите места беше празно.

— Жалко за Бруно — каза президентът и облиза устните си. — Сега ще трябва да търсим друг, който да ни свърши работа.

Кавали разтвори една от шестте папки пред себе си — с надпис „Транспорт“ — и я подаде на Калабрезе.

— Нека започнем с ескорта на президента, Ал. Ще ми трябват поне четири лимузини, шестима моторизирани полицаи, две или три коли за придружителите, два микробуса с камери за наблюдение и охранителен екип в черен шевролет „Събърбан“. Условието е всички те да минават през възможно най-щателната проверка. Ще ми трябва още един допълнителен бус, в който нормално пътуват акредитираните към Белия дом журналисти — в нашия случай наблюдаващата група. Не забравяй, ескортът този път ще бъде подложен на истинско изпитание, а не както беше миналата седмица, когато се оказа

достатъчно да включим сирените, и то едва ли не само за няколко секунди. Този път в тълпата със сигурност или ще има някой, който работи за правителството, или ще попаднем на маниак, който следи всичко, което става в Белия дом. Помни, че най-често децата са тези, които забелязват очевадните грешки и доволно ги съобщават на родителите си.

Ал Калабрезе отвори своето копие на папката и намери вътре десетки снимки на президентския кортеж в момент на напускане на Белия дом на път за Капитолия. Към снимките бяха прикрепени множество страници текст.

— Колко време ще ти трябва, за да организираш всичко? — попита Кавали.

— Три седмици, може би четири. Имам вече няколко големи коли, които стават, разполагам и с бронирана лимузина, често наемана от правителството, когато има посещения на по-незначителни държавни глави. Доколкото си спомням, последният герб, който боядисахме на вратата, беше уругвайският. Нещастникът така и не се срещна с президента, успя да си издейства само двацет и пет минути с Уорън Кристофър.

— Добре, да минем тогава на по-трудните неща. Трябват ми шестима полицаи за почетния ескорт, моторизирани естествено, и облечени в съответните униформи.

Ал се замисли.

— За това наистина ще трябва повече време.

— С което не разполагаме, Ал. Месец за подготовка — това е максималното, което можем да си позволим.

— Не е толкова лесно, Тони. Нали не очакваш от мен да пусна обява във „Вашингтон Поуст“, че търся полицаи...

— Можеш, Ал. След малко всички ще разберете защо е така. Повечето от вас вероятно се питат защо сме удостоени с присъствието на Джони Скасиаторе, човека, номиниран за „Оскар“ за режисурата на „Честния адвокат“. — Кавали не поясни, че след като полицията бе заловила Джони в леглото заедно с дванайсетгодишно момиченце, големите студия бяха престанали да го безпокоят с поръчки толкова често, колкото в недалечното минало.

— Честно казано, и аз се питам — объркано призна Джони.

Изпълнителният директор леко се усмихна:

— Истината е, че ти си онзи, който прави целият този план възможен, Джони. Защото ти ще имаш честта да режисираш целия спектакъл.

— Искаш да откраднем Декларацията за независимостта и да направим от това филм? — недоверчиво попита Джони.

Кавали изчака смехът на присъстващите да стихне.

— Не съвсем. Но в този ден всички във Вашингтон ще вярват, че снимаш филм не за открадването на Декларацията за независимостта, а за визитата на президента в Конгреса. Фактът, че по пътя си към Капитолия той ще се отбие в Националния архив, е нещо, което няма защо да се прави общо достояние.

— Вече се обърках — призна Франк Пиймонт, адвокатът на екипа. — Не може ли малко по-бавно?

— Разбира се, Франк, още повече че стигаме до момента, в който идва твоят ред. Имам нужда от разрешението на кметството да се затвори пътят между Белия дом и Конгреса за един час в един ден по мой избор през последната седмица на май. Влез във връзка с отдела за работа с медиите.

— И как да оправдая такова искане? — попита Пиймонт.

— С обяснението, че известният режисьор Джони Скасиаторе възнамерява да заснеме президента на Съединените щати на път към Сената, за да произнесе реч на съвместна сесия с Конгреса. — Лицето на Пиймонт изразяваше съмнение. — След като Клинт Истууд го е постигнал миналата година, няма причина ти да се провалиш.

— Ако следваме примера му, ще трябва и ти да направиш 250000 долара дарение в Ордена на сдружените полицаи, Ложа 1 — напомни Пиймонт. — А и кметицата със сигурност ще разчита сметката по кампанията за преизбирането ѝ да набъбне с подобна сума.

— Може да подкупваш всеки човек от градската управа, когото познаваш добре — невъзмутимо продължи Тони, — а освен това ще разчитам във въпросния ден да сме в прекрасни отношения с всички полицаи, които водим на ведомост — те до един трябва да са убедени, че правим филм за президента.

— Ти имаш ли някаква представа какво горе-долу ще ни струва подхващане на операция с подобен мащаб? — попита Джони Скасиаторе.

— Знам бюджета на последния ти филм и печалбата ни от тази инвестиция и мога да ти отговоря с „да“ — отговори Тони. — Между другото, Ал — той отново насочи вниманието си към опитния профсъюзен лидер, стар член на екипа, — през април предстои пенсионирането на шейсет полицаи от столичното управление. Можеш да наемеш от тях колкото сметнеш за нужно. Кажи им, че става дума за масовка, и им обещавай двоен хонорар. — Ал отбеляза идеята в бележника си. — Ключът за успеха ни — продължи Тони — е половината пряка от кръстовището на 7-а улица и Пенсилвания авеню до сервизния вход на Националния архив. — Той разгъна подробна карта на Вашингтон, нагласи я в центъра на масата и прекара пръст по Конститушън авеню. — Тръгнат ли си от теб, Джони, играта свършва и започва истината.

— А как ще влезем и излезем от Архива?

— Това не е твой проблем, Джони. Приносът ти приключва в мига, в който шестимата моторизирани полицаи и кортежът на президента завият надясно по 7-а улица. От там нататък нещата поема Джино.

До този момент Джино Сартори, бившият морски пехотинец, който въртеше най-успешния рекет с „протекция“ на магазини в Уест Сайд, не бе казал нито дума. Думите на адвоката му „Не говори, ако не ти кажа“ бяха издълбали незаличима бразда в мозъка му. И понеже адвокатът му отсъстваше, той така и не бе отворил уста.

— Джино, ти отговаряш за охраната. Имам нужда от осем агенти на „Сикрет сървис“^[1], които да се представят за антитерористичен екип, за предпочитане обучени от правителството и добре образовани. Планът предвижда да останем в сградата не повече от дваайсет минути, но ще трябва да мислим в движение през цялото това време. Деби ще продължи да действа в ролята на секретарка, а Анжело ще бъде облечен като военноморски офицер и ще носи малко черно куфарче. Аз ще играя президентски съветник, а Бил Долара ще бъде лекарят на президента.

Баща му вдигна поглед и се смръщи.

— Смяташ да бъдеш в сградата на Националния архив, докато става подмяната на документа?

— Да — твърдо отговори Тони. — Аз съм единственият, който знае всички подробности от плана, и не възнамерявам да стоя на

тротоара и да наблюдавам отдалеч.

— Въпрос — обади се Джино. — Ако — и нека подчертая, че казвам „ако“ — намеря двайсетината души с уникални качества, от които имаш нужда, кажи ми, като стигнем в Архива, какво ще направят там: ще отворят учтиво вратата и ще ни поканят да влезем, за да ни връчат тържествено Декларацията за независимостта?

— Нещо подобно — отговори Кавали. — От баща си знам, че ключът за успешното завършване на всяко начинание винаги е в подготовката. Имам още една изненада за вас. — Беше успял да прикове вниманието им за пореден път. — На нашата страна сме привлекли истински специален съветник на президента. Казва се Рекс Бътруърт и е командирован там от Търговската палата. Връща се на старата си работа, когато номинираният от Клинтън за тази длъжност приключи текущия си договор в Литъл Рок и се присъедини към персонала в Белия дом. Това е една от причините да проведем операцията през май.

— Доста удобно — обади се Франк.

— Не бих казал — въздъхна Кавали. — Президентът разполага с четиридесет и шестима специални съветници и когато разкрил специалния си интерес към търговията, Бътруърт се кандидатира за съответната длъжност. Вече ни беше помогнал да спечелим няколко изгодни договора, но сегашното му участие ще бъде най-голямата му задача, възлагана от нас. По очевидни причини и последната.

— Може ли да му имаме доверие? — поинтересува се Франк.

— Плащаме му от петнайсет години, а третата му жена се оказва доста скъпоструваща.

— Покажи ми такава, която не е — въздъхна Ал.

— Бътруърт с нетърпение очаква деня на голямото разплащане с него, за да сложи край на проблемите си, и това е всичко. Което ме довежда до господин Висенте и професионалния му опит като един от най-големите туроператори в Манхатън.

— Това е законната страна на моя бизнес — отговори възрастният мъж, който седеше отдясно на президента, както подобаваше на скъп стар приятел.

— Не и за това, което имам предвид — каза Тони. — След като се сдобием с Декларацията, ще се наложи да я държим на скрито няколко дни и след това тайно да я изнесем навън.

— Стига никой да не предполага, че е била подменена. Ако знам предварително къде трябва да бъде доставена, това е проста задача.

— Ще имаш около седмица.

— Бих предпочел две — повдигна вежда Висенте.

— Не, Ник, една седмица — повтори изпълнителният директор.

— Би ли ми подсказал какво разстояние ще се наложи да пропътува? — попита Висенте и запрелиства тънката папка.

— Няколко хиляди километра. И е добре да знаеш, че става дума за доставка с наложен платеж, защото не донесеш ли парите, всички оставаме на сухо.

— Ясно. И все пак ще трябва да знам как да бъде транспортирана. Предполагам, че ще се наложи да я съхранявам между две стъкла през цялото време, така ли е?

— Още не знам — отговори Кавали, — но все пак се надявам, че ще можеш да я навиеш на руло и да я сложиш в тубус или някакъв цилиндричен контейнер. Поръчал съм изработването на специален за целта.

— Това ли е причината в моята папка да има няколко празни страници? — попита Ник.

— Да — отговори Тони. — С уточнението, че листата не са от хартия, а пергамент, всеки с размери 29 3/4 на 24 1/4 инча, което е точният размер на Декларацията за независимостта.

— Единственото, което ми остава, е да се надявам, че няма да се стигне дотам всеки митнически инспектор и служител в крайбрежния патрул да търси навсякъде документа.

— На твоє място бих допуснал, че ще я търси целият свят — погледна го предупредително Кавали. — Не си въобразявай, че ти плащам тези пари за нещо, което мога да постигна с едно обаждање във „Федерал Експрес“.

— Опасявах се, че ще кажеш нещо такова — въздъхна Ник. — Добре де, имах същия проблем, когато ти организира кражбата на онзи Вермеер от Ръсбъро. Ирландската митница сигурно още се чуди как измъкнахме картината от страната.

Кавали се усмихна и продължи:

— Така, сега всички знаете какво се очаква от вас. В бъдеще ще се срещаме по два пъти седмично: всяка неделя в три следобед и всеки четвъртък в шест вечерта, за да сме сигурни, че няма да останат

неразрешени проблеми или застрашаване на графика. Искам да разберете, че един от вас да изостане, и всички ще сме блокирани! — Тони вдигна поглед, за да провери как са възприети думите му, и всички потвърдиха съгласието си с кимване. Въпреки дългия си стаж Тони продължаваше да се удивлява на нуждата организираната престъпност да се управлява като акционерна компания, за да излезе на печалба. — В такъв случай следващата ни среща е в четвъртък в шест. — Мъжете пак кимнаха и отбелязаха това в бележниците си. — Господа, можете да отворите вторите пликове. — Петимата разпечатаха нетърпеливо пликовете и всеки извади от своя дебела пачка банкноти. — Това е предплатата — обясни Тони. — Разноските ви ще бъдат покривани в края на всяка седмица. Представяйте фактури, когато е възможно. И, Джони — обърна се Тони към режисьора, — не си въобразявай, че ще финансираме „Портите на рая“. — Скасиаторе успя да се усмихне. — Благодаря ви, господа — завърши Тони и стана. — Очаквам да ви видя следващия четвъртък точно в шест.

Петимата също се надигнаха от местата си и тръгнаха към вратата, като спираха за по няколко секунди да се сбогуват с бащата на Тони. Тони ги изпрати до колите им. Когато и последната се скри в мрака, той се върна и завари баща си в кабинета. Пръстите му галеха чашата уиски, а погледът му не изпускаше почти перфектното копие на Декларацията за независимостта, което Бил Долара бе искал да унищожи.

[1] Специален отдел, едно от задълженията на който е охраната на президента и високопоставени гости на американското правителство. — Б.пр. ↑

11.

— Колдър Маршал, ако обичате.

— В момента е зает — на съвещание е. За кого да предам?

— Казвам се Рекс Бътъруърт, специален съветник на президента. Помолете го да ми се обади, когато се освободи. Ще ме намери в Белия дом.

Рекс Бътъруърт затвори, преди да изчака обичайната в такива случаи реакция „О-о, сигурна съм, че ще мога да го прекъсна, господин Бътъруърт, бихте ли изчакали една секунда!“.

Но Рекс Бътъруърт искаше нещо по-различно. Той държеше архиварят Колдър Маршал сам да му позвъни, защото за да се хване на въдицата, Маршал трябваше да мине през централата на Белия дом. Бътъруърт се бе досетил, че телефонистките в централата едва ли можеха да познават по име всички четиридесет и шестима специални съветници на президента, още по-малко такива като него, заемащи длъжността само временно, така че за да го запомнят, бе отскочил по невинен предлог до малката стаичка, където бяха момичетата.

Той нетърпеливо забарабани по бюрото, зачетен в разтворената папка пред себе си. Съдържанието ѝ ясно разкриваше, че архиварят е канил всеки от последните трима президенти — Буш, Рейгън и Картър — да посетят Националния архив, но „поради претрупан график“ никой от тях така и не бе намерил време за това.

Бътъруърт знаеше, че президентът получава седмично средно около 1700 писма с молби да удостои с присъствието си едно или друго мероприятие. Последното писмо на Маршал от 22 януари 1993 бе получило отговора, че макар да е невъзможно президентът да приеме любезната покана в настоящия момент, господин Клинтън се надява да има тази възможност в близко бъдеще — стандартният отговор и на останалите 1699 искания, които седмичните молители щяха да прочетат.

Само че в конкретния случай поканата на господин Маршал бе на път да бъде приета. Бътъруърт продължаваше да барабани по бюрото, питайки се колко ли време ще отнеме на Маршал да отговори

на обаждането му. Очакваше, че едва ли ще бъдат повече от две минути. Позволи на мислите си да се прехвърлят на събитията от миналата седмица.

Когато Кавали за пръв път бе споделил идеята с него, той се бе изсмял по-гръмко и от шестимата, събрали се край масата на 75-а улица. Но след като бе прекарал един час в оглед на Декларацията — час, през който не бе съумял да идентифицира грешката — а после се бе срещнал с Лойд Адамс, бе започнал да вярва, подобно на другите скептици, че подменянето на Декларацията не е невъзможно.

Бътъруърт бе служил добре на семейство Кавали. Беше организиран без протакане срещи с нужните политици, беше подшушвал нужните думи в нужните уши по време на търговски преговори, беше изнасял важна вътрешна информация и така си бе осигурявал допълнителен доход, съответстващ на високото мнение, което имаше за собствените си способности.

Бяха му трябвали само една-две безсънни нощи след предложението на Кавали, за да стигне до неизбежния извод, че Кавали не може да предприеме следващата стъпка без неговото участие и — по-важното — че ролята му в грандиозната измама ще бъде разкрита минути след разкриване на кражбата, което му гарантираше доживотна присъда в Левънуърт. От другата страна на везните стоеше фактът, че бе на петдесет и седем, т.е. оставаха му само три години до пенсия, и че третата му съпруга го съдеше да получи развод на условия, които не можеше да си позволи. Бътъруърт вече бе престанал да мечтае за повишение. Сега просто се надяваше някак да свикне с мисълта, че му предстои да прекара остатъка от живота си сам, борейки се да запази някакво достойнство в съществуването си на държавна пенсийка.

Кавали също добре съзнаваше тези факти. Предложеният му милион — сто хиляди при подписване и други деветстотин при осъществяване на подмяната — и обещаният еднопосочен билет до всяка точка на земното кълбо почти убедиха Бътъруърт, че трябва да приеме.

Още не беше решил окончателно, но тогава се появи Мария и това решително наклони баланса в полза на Кавали.

На търговска конференция в Бразилия миналата година Бътъруърт се бе запознал с едно местно момиче, което отговаряше на

повечето му въпроси през деня и изпълняваше всичките му желания през нощта. Обади ѝ се на сутринта след първия разговор с Кавали. Стори му се, че ѝ стана приятно да го чуе. След като ѝ разказа, че възнамерява да напусне службата си, защото очаква да получи голямо наследство и да се премести да живее някъде по света, удоволствието ѝ стана повече от очевидно.

На следващия ден специалният съветник на президента стана член на екипа.

До края на седмицата пръсна по-голямата част от стоте хиляди долара, разчиствайки дългове и покривайки отдавна дължимите вноски по издръжката на първите си две съпруги. Останалите му няколко хиляди не предлагаха алтернатива на това да се посвети на плана с цялото си сърце и душа. Дори не помисли да се откаже, защото знаеше, че няма никакъв шанс да върне вече похарченото състояние. Не бе забравил случилото се с неговия предшественик в екипа на Кавали, който бе пропуснал да възстанови далеч по-малка сума, след като бе дал известни обещания. Не се бе стигнало дотам да повтори грешката: още на първия път бащата на Кавали му бе организиран заравяне в подземията на Световния търговски център. Подобна кончина с нищо не съблазняваше Бътъруърт.

Телефонът на бюрото му иззвъня, както бе очаквал, преди да изтекат двете минути, но той не отговори веднага. Когато най-сетне вдигна слушалката, временната му секретарка му съобщи, че на линията е някой си господин Маршал, и го попита ще се обади ли.

— Да, благодаря ви, госпожице Даниелс.

— Господин Бътъруърт? — чу се в слушалката.

— На телефона.

— Обажда се Колдър Маршал от Националния архив. Научих, че сте ме търсили. Бях на съвещание. Съжалявам, че не са ви свързали веднага.

— Няма проблем, господин Маршал. Просто исках да попитам дали ще ви бъде възможно да се отбиете в Белия дом. Бих искал да поговорим по личен въпрос.

— Но, разбира се, господин Бътъруърт. Кога ще бъде удобно?

— В момента съм затънал в дела. Така ще е до края на седмицата — отговори Бътъруърт и погледна празните страници на настолния

календарник. — Но президентът заминава в началото на следващата, така че може да насрочим нещо за тогава, какво ще кажете?

Последва пауза, през която Маршал сигурно преглеждаше разписанието на своите срещи.

— Устройва ли ви вторник в десет сутринта? — попита накрая архиварят.

— Момент да проверя — отговори Бътърфурт, загледан в празното пространство. — Аха, става. Имам друга среща в 10:30, но съм сигурен, че времето ще ни стигне да уточним с вас всичко. Ще бъдете ли така добър да се явите на входа откъм Пенсилвания авеню пред сградата на стария кабинет? Там ще ви посрещнат и след като минете през пропуска, ще ви доведат в кабинета ми.

— Входът откъм Пенсилвания авеню — замаяно повтори Маршал. — Разбира се.

— Благодаря ви, господин Маршал. Очаквам да се видим следващия вторник в десет — напомни Бътърфурт, преди да затвори.

Усмиваше се, когато набра частния номер на Кавали.

Скот обеща на Декстър Хъчинс да бъде подръка, когато синът му дойде на събеседване за приемане в Йейл.

— Ако го приемат, ще идвам да го наглеждам от време на време — каза Декстър, — което, от друга страна, ще ми даде възможност да те държа в течение на малкия ни проблем с израелците. Кой знае, може дори да попадна на нещо, което да те изкуши.

— Декстър, ако се надяваш да вкарам сина ти в Йейл срещу работата на агент, време е да научиш, че нямам абсолютно никакви връзки в отдела по приемане на студенти. — Чу в слушалката сухия смях на Декстър. — Но ще ми бъде приятно да ви покажа университета и да помогна на хлапето с каквото мога.

Трудно можеше да се иска от Декстър младши да прилича повече на баща си: почти метър и осемдесет, як и със странния навик да нарича „сър“ всичко движещо се. Когато след близо час обиколка момчето отиде на събеседване с шефа на отдела по приемане, професорът по конституционно право отведе зам.-директора на ЦРУ в апартамента си.

Още преди външната врата да се затвори, Декстър вече беше запалил вечната си пура и след няколко мълчаливи дръпвания каза:

— Успя ли да разшифроваш смисъла на кодираното съобщение от агента ни в Бейрут?

— Единствено това, че всички, които стават членове на разузнавателната общност, имат своите понякога странни лични причини да го направят. В моя случай причината е баща ми и момчешките ми разбирания за чест, съгласно които съм длъжен по някакъв начин да изкупя грешката му. В случая на Хана Копец Саддам Хюсеин ликвидира семейството ѝ и тя незабавно предлага талантите си на Мосад. Не бих искал да се изпречвам на пътя на човек с такава мотивировка.

— Само че аз искам от теб да направиш точно това — каза Декстър. — Винаги си казвал, че искаш да се провериш в реална обстановка. Е, това може да е единственият ти шанс.

— Добре ли чуват ушите ми?

— Пролетният семестър в Йейл е на свършване, нали?

— Да, но това не означава, че не ме чака маса несвършена работа.

— О, разбирам. Щастливият аматьор, който си играе на шпионин дванайсет пъти в годината, но в мига, в който може да си изцапа ръцете...

— Не съм казвал това.

— Тогава изслушай ме. Първо, знаем, че Хана Копец е една от осемте девойки, избрани от явилите се стотици, която е изпратена в Лондон, за да учи арабски. На свой ред това става след година интензивна физическа подготовка в Херзлия, където, както е добре известно, се изучава самоотбрана, оперативна техника и проследяване. Резултатите ѝ са отлични. Второ, невинен разговор с хазайката ѝ по време на пазар в „Сейнсбърис“, Кемдън Таун, където и да се намира това, по дяволите, разкрива, че тя внезапно е напуснала, въпреки факта — а това ни е известно почти със сигурност — че по план се е предвиждало да се върне в Израел като част от екипа, който е трябвало да извърши покушението срещу Саддам. И тогава загубваме следите ѝ. Само че в резултат на една от онези случайности, които се обясняват само с добрата детективска работа в световен мащаб, един от агентите ни на „Хийтроу“ я разпознава в безмитния магазин, в момент, когато

си купува евтин парфюм. След като се уверява, че взема полета за Ливан, той телефонира на нашия човек в Бейрут, който я поема от момента на пристигането ѝ там. Не че е било лесно, предупреждавам те. Губи ни се от погледа за няколко часа. После изниква от небитието, този път като Карима Саиб, за която Багдад междувременно мисли, че е на път за Париж, за да стане втора секретарка на посланика им там. Само че истинската Саиб е отвлечена на летището в Бейрут и сега я държат в конспиративна квартира някъде в предградията на Тел Авив.

— Накъде биеш, Декстър?

— Търпение, професоре — каза Хъчинс и запали дебелия фас, който от няколко минути не даваше признаци на живот. — Не всички сме родени с академична острота на мисълта.

— Добре, давай нататък — усмихна се Скот. — Защото поне до момента академичната острота на мисълта ми не е подложена на изпитание.

— Така идвам до момента, който вероятно ще ти достави удоволствие. Хана Копец не е изпратена в Отдела за защита на иракските интереси към йорданското посолство в Париж, за да шпионира.

— Защо тогава са я внедрили там? И откъде изобщо си сигурен? — попита Скот.

— Защото агентът на Мосад в Париж, който... как да се изразя... си докарва странично, като работи за нас, все още не е информиран за съществуването ѝ.

Скот се намръщи.

— И с каква цел са я внедрили там тогава?

— Не знаем, но страшно бихме искали да научим. Според нас Рабин не може да санкционира удара срещу Саддам, докато Хана е във Франция, така че поне трябва да знаем кога ще се върне в Израел. И тук се появяваш ти...

— Не ми казвай, че нямате човек в Париж.

— Имаме, и то няколко, но хората на Мосад могат да разпознаят всеки от тях от сто крачки, а иракчаните — от десет. Така че ако Хана Копец е в Париж, без това да знае тайният агент на Мосад, аз пък съм готов да те изпратя там, без да известявам нашите. При положение, разбира се, че можеш да се разделиш със Сюзан Андерсън.

— Ха... ако не знаеш, нека ти кажа, че тя ме остави в деня, в който гаджето ѝ се върна от конференцията. Не мога да си обясня влиянието, което оказвам върху жените. Представи си, обади ми се миналата седмица, за да ми каже, че щели да се женят.

— Е, значи още една причина в полза на заминаването ти за Париж.

— Да гоня вятъра.

— Който може да те отведе до скрито съкровище. Виж какво, нека ти кажа съвсем честно: не бих понесъл да прочета на първа страница в „Ню Йорк Таймс“, че израелците отново са направили страхотен удар, и в този момент да ми позвъни президентът, за да ме попита кротко как така ЦРУ не знае нищо за това.

— Но аз нямам представа откъде да подхвана нещата.

— Постарай се да се запознаеш с нея. Без да бързаш. Кажи ѝ например, че си агентът на Мосад в Париж.

— Да не мислиш, че ще повярва на толкова плитко...

— А защо не? Тя не го познава, само знае, че има такъв. Скот, трябва да знам...

Вратата се отвори и на прага се появи Декстър младши.

— Как мина? — попита баща му.

Младежът прекоси стаята и се срина в най-близкото кресло, без да каже и дума.

— Чак толкова зле ли беше?

— Господин Маршал, приятно ми е да се запозная с вас — каза Бътъруърт на главния архивар на Съединените щати и му подаде ръка.

— И на мен, господин Бътъруърт — малко притеснено отговори Колдър Маршал.

— Прекрасно е, че намерихте време да се отбиете — продължи Бътъруърт. — Заповядайте, седнете.

Бътъруърт бе направил предварителна заявка за работна среща в стая „Рузвелт“ в Западното крило. Беше се изпотил да убеждава една от секретарките, която прекрасно знаеше какъв е истинският му статут. След дълги уговаряния тя неохотно се съгласи да му отпусне салона за трийсет минути и то само след като той я увери, че е поканил за среща Архиваря — с главно „А“ — на Съединените щати. Беше отстъпила и

пред второто му искане, защото президентът и без това не беше в града, така че сега специалният съветник се разположи на централното място на масата, около която при нормални обстоятелства седаха двайсет и четирима души, и покани господин Маршал да седне отдясно на него с лице срещу картината на Тейд Стайнал „Тиодор Рузвелт на кон“.

Архиварят беше висок към метър и осемдесет и пет и толкова слаб, колкото биха мечтали да бъдат повечето жени на половината от възрастта му. Беше почти съвсем плешив, ако не се броеше тънкият полукръг проскубани снопчета сива коса в основата на черепа му. Облечен бе в лошо скроен костюм, оставящ впечатлението, че го използва само за неделните излизания на пикник. Справката с досието му показваше, че архиварят е по-млад от Бътърфийлд, но някакво вътрешно чувство подсказваше на съветника, че ако ги забележат заедно, никой не би се съгласил с този факт.

„Сигурно се е родил на средна възраст“ — помисли си Бътърфийлд, но не си позволи грешката да се отнася със същото пренебрежение по отношение умствените способности на госта си. След завършването с отличие на университета „Дюк“ Маршал бе написал книга за историята на „Хартата на правата“, която се бе превърнала в учебник, изучаван по предмета „американска история“. Нейното издаване му бе донесло и малко състояние — нещо, за което човек не би се досетил, ако съдеше само по облеклото му.

На масата пред него стоеше папка с диагонален гриф „Секретно“ и надпис „Колдър Маршал“. Вярно, архиварят носеше очила с дебели стъкла в рогови рамки, но Бътърфийлд знаеше, че папката няма да остане незабелязана.

Бътърфийлд направи драматична пауза, преди да започне с речта, която бе подготвил със старанието, с което президентът бе наизустил речта си на церемонията по встъпване в длъжност. Сплел пръсти, Маршал напрегнато го чакаше да проговори.

— През последните шестнайсет години — каза най-сетне специалният съветник — вие сте изпратили няколко покани към всеки пореден президент да посети Националния архив. — Бътърфийлд забеляза, че Маршал го слуша с надежда. — И ето че настоящият президент реши да приеме поканата ви. — Усмивката на Маршал се разшири. — В тази връзка, на последната седмична оперативка

президент Клинтън поиска от мен да се свържа с вас по дискретен начин, надявайки се това да остане в тайна.

— В тайна? Разбира се.

— Президентът е сигурен, че може да разчита на дискретността ви, господин Маршал. Правим всичко възможно, за да освободим прозорец през последната седмица на май, когато той да посети Архива. За съжаление засега не мога да бъда по-конкретен от това.

— Не можете да бъдете по-конкретен? Разбира се...

— Президент Клинтън пожела също това да бъде частна визита, която не бива да става достояние на пресата или обществеността.

— Да не става достояние... Разбира се...

— След експлозията в Световния търговски център трябва да вземаме всички предпазни мерки.

— Всички предпазни мерки... Разбира се.

— Така че ще ви бъда особено задължен, ако не дискутирате каквито и да било аспекти на планираното посещение с персонала си, старши или младши, поне докато не можем да потвърдим конкретната дата. Досещате се, предполагам, колко често планирани мероприятия се разчуват и тогава се налага да бъдат отменяни по съображения за сигурност.

— По съображения за сигурност... Разбира се. Но след като говорим за частно посещение — осмели се да попита архиварят, — има ли нещо по-конкретно, което президентът особено държи да разгледа, или възнамерява да се ограничи със стандартната обиколка на експозицията?

— Радвам се, че зададохте точно този въпрос — каза Бътъруърт и разтвори папката пред себе си. — Президентът има една-единствена лична молба, след изпълнението на която ще се остави във вашите ръце.

— В моите ръце... Разбира се.

— Искане да види Декларацията за независимостта.

— Декларацията за независимостта. Това е много лесно.

— Не това е молбата му — вметна Бътъруърт.

— Не това ли?

— Не. Президентът иска да види Декларацията, но не по начина, по който я е видял като първокурсник в Джорджтаун — във витраж, под дебело стъкло. Искане да му я извадите, така че да разгледа

пергамента отблизо. Много се надява, че ще удовлетворите молбата му, та макар и за няколко секунди.

Този път архиварят не отговори автоматично „Разбира се“.

— Колко необикновено! — каза той вместо това и едва тогава повтори: — Надява се, че ще удовлетвори молбата му, та макар и за няколко секунди? — Нова дълга пауза. — Сигурен съм, че е възможно, разбира се.

— Благодаря ви — искрено каза Бътъруърт, надявайки се да не допусне облекчението да се чуе в гласа му. — Знам, че и президентът ще оцени жеста ви. Накрая, ако ми позволите да ви напомня още веднъж, никому нито дума, докато не можем да потвърдим датата.

Бътъруърт стана и погледна стенния часовник на отсрещната стена. Срещата продължаваше вече двайсет и две минути. Щеше да може да си обере крушите оттук преди досадната служителка от отдел „Планиране“ да го изхвърли.

Специалният съветник на президента придружи госта си до вратата и каза:

— Президентът ми поръча да ви предложи да разгледате Овалния кабинет, ако желаете.

— Овалния кабинет? Разбира се, разбира се.

12.

Хамид Ал-Обайди бе сам в центъра на стаята. Първо двама от четиримата охранители го бяха съблекли чисто гол, а след това другите двама с професионална ловкост бяха прегледали всеки шев от облеклото му, за да се уверят, че не носи нищо, което би могло да застраши живота на президента.

Едва когато старшият от охраната кимна, се отвори една странична врата и в стаята влезе лекар, следван от санитар със стол в едната ръка и гумена ръкавица в другата. Той остави стола зад Ал-Обайди и го поканиха да седне. Ал-Обайди се подчини. Докторът огледа ноктите му. Надникна в ушите му, нареди му да си отвори широко устата и почука всеки негов зъб с инструмент. След това втъкна напречно нещо между челюстите му, за да ги отвори още по-широко, и огледа пролуките между зъбите му. Удовлетворен махна нещото от устата му и му позволи да я затвори. Нареди му да стане, широко да се разкрачи и да се наведе напред, като сложи ръце върху седалката на стола. Ал-Обайди чу специфичния шум от слагането на гумената ръкавица и в следващия миг усети остра болка от грубото бръкване с два пръста дълбоко в ануса му. Извика неволно и двамата охранители пред него започнаха да се смеят. Миг по-късно усети болката още веднъж, този път поради все така рязкото изваждане на пръстите.

— Готово — каза докторът, сякаш току-що бе премерил температурата на Ал-Обайди, за да се увери, че не се е простудил. — Можете да се облечете.

Ал-Обайди се наведе и вдигна панталоните си. Докторът и санитарят излязоха от стаята.

Докато се обличаше, Ал-Обайди неволно се запита дали всеки член на Съвета за сигурност минава през същата унизителна процедура всеки път, когато Саддам свиква съвещание на Революционния команден съвет.

Заповедта да се върне в Багдад, за да докладва пред Сайеди за последното развитие на нещата — така бе формулирал причината

посланикът в ООН — бе изпълнила Ал-Обайди с напълно обяснима тревога, макар след последната среща с Кавали да имаше усещането, че разполага с отговори на всички въпроси, които президентът може да му зададе.

Ал-Обайди приключи с обличането и се погледна в малкото огледало на стената. За случая бе избрал облекло, направо скромно, сравнено с това, което го чакаше в гардероба му в Ню Йорк: костюми от „Сакс“ на Пето авеню, пуловери на „Валентино“, обувки от „Чърч“ и масивен златен часовник от „Картие“. Всичко това естествено бе зарязано в полза на скромния евтин арабски костюм, който пазеше за подобни случаи в най-долното чекмедже на гардероба си в Манхатън.

Вратата в дъното на стаята се отвори и един пазач го повика с пръст. Контрастът с голата стая беше смайващ. От другата страна на вратата започваше застлан с дебел мокет коридор, осветяван от свещници, разположени през няколко крачки.

Заместник-посланикът тръгна след пазача по коридора. Тревогата му се засилваше с всяка крачка, приближаваща го до тежката позлатена врата, към която вървяха. Но малко преди да се изправят пред нея, пазачът отвори една странична врата и го въведе в нещо като вестибюл, обстановката в който повтаряше разкоша на коридора отвън.

В мига, в който Ал-Обайди събра кураж да седне на големия диван, вратата се отвори пак и той мигом скочи, но в стаята влезе момиче с поднос, в центъра на който имаше чашка турско кафе.

Момичето остави подноса на масичка до дивана, поклони се и все така безмълвно излезе. Ал-Обайди взе чашката и неуверено я повъртя в ръцете си — за пръв път осъзна, че се е пристрастил към западното капучино. Изпи черната течност просто защото изпитваше необходимост да прави нещо.

Мъчително бавно измина цял час. Той ставаше все по-неспокоен. В стаята нямаше нищо за четене и единственото, с което можеше да се „разсее“, бе да гледа големия портрет на Саддам Хюсеин. Ал-Обайди прекара времето, обмисляйки старателно всяка съобщена му от Кавали подробност. Искаше му се да може да направи някои справки с папката в малкото дипломатическо куфарче, с което бе дошъл и което охранителите му бяха взели много преди да се озове в стаята за преглед.

През втория час самообладанието му взе да го напуска. През третия вече се питаше ще доживее ли да излезе жив от сградата.

Изведнъж вратата внезапно се отвори и Ал-Обайди разпозна червената светкавица върху жълт фон — символ на личната гвардия на Саддам — така наречената „хемая“.

— Президентът ще те приеме — бе всичко, което му каза младият офицер, и Ал-Обайди стана и го последва по коридора към позлатената врата.

Офицерът почука, отвори тежката врата и отстъпи, за да направи път на заместник-посланика да се присъедини към заседанието на Революционния команден съвет.

Ал-Обайди влезе и зачака, като затворник, очакващ от съдията да му позволи да седне. Много добре знаеше, че никой не може да се здрависва с президента, освен ако не бъде поканен да го направи. Загледа се в дванайсетчленния съвет и забеляза, че само двама — министър-председателят Тарик Азис и държавният обвинител Накир Фарар — са в цивилни дрехи. Останалите десетима бяха във военни униформи, но не носеха оръжие. Единственото ръчно оръжие — с изключение на това, носено от генерал Хамил, началника на Президентската гвардия, и от двамата въоръжени охранители, изправени зад гърба на Саддам — беше на масата пред президента, поставено там, където другите държавни глави биха сложили бележниците си.

Ал-Обайди започваше все по-болезнено да осъзнава факта, че от мига, в който го бяха пуснали да влезе, президентът не го бе изпускал от поглед. Саддам махна с пурата си „Коиба“ към заместник-посланика, за да му покаже, че може да седне на единственото незаето място в срещуположния на него край на масата.

Външният министър погледна президента — той кимна — и каза:

— Това, както знаете, господин президент, е Хамид Ал-Обайди, нашият заместник-посланик при Обединените нации, когото удостоихте с отговорността да изпълни заповедите ви да бъде открадната Декларацията за независимостта от американските неверници. Следвайки указанията ви, той се върна в Багдад, за да ви информира лично за направеното от него досега. Не съм имал възможността да говоря с него, господин президент, така че ви моля да

ме извините, ако и аз подобно на вас се окажа в положението на търсещ информация.

Саддам махна с универсалния си жест към своя външен министър, за да му покаже, че трябва да се залавя за работа.

— Може би следва да започна, заместник-посланик — Ал-Обайди бе малко изненадан от официалното обръщение при положение, че родовете им се познаваха от поколения, но после се сети, че да се показва каквото и да било приятелство пред Саддам е равносилно на признание в конспирация срещу него, — като ви помоля да ни въведете в курса на досега свършеното по гениалната схема на президента.

— Благодаря, господин външен министър — отговори Ал-Обайди, после се обърна към Саддам, чиито черни очи все така не го изпускаха нито за миг. — Мога ли да започна, господин президент, с признанието каква огромна чест е за мен възлагането на тази задача, особено като се има предвид, че тя е творение на Ваше Превъзходителство. — Всички го гледаха, но от време на време поглеждаха и Саддам, за да проверят как реагира той. — Щастлив съм да докладвам, че екипът, ръководен от господин Антонио Кавали...

Саддам вдигна ръка и погледна към държавния обвинител, който отвори дебелата папка пред себе си.

Накир Фарар бе смятан за втори по власт в режима на Саддам. Репутацията му бе всеизвестна. Завършил с отличие юриспруденция в Оксфорд, той беше президент на Съюза и редовен посетител в „Линкълн Ин“. Така се бе срещнал с него Ал-Обайди. Не че Фарар някога бе забелязвал съществуването му. Беше първият кралски прокурор, който Ирак бе имал. А после дойде нахлуването в Деветнайсетата провинция и британците експулсираха високопоставената особа въпреки ходатайствата на доста хора по върховете на обществото. Така Фарар се върна в града, който бе напуснал на единайсетгодишна възраст, и веднага постави необикновения си талант на разположение на Саддам Хюсеин. Преди да мине година Саддам го бе направил държавен обвинител — титла, за която се говореше, че Фарар си бил избрал сам.

— Кавали е нюйоркски престъпник, господин президент, който, поради факта, че има диплома на правист и оглавява частна фирма,

създава необходимия законен параван за подобна операция. — Саддам кимна и превключи вниманието си пак върху Ал-Обайди.

— Господин Кавали е приключил с подготвителната фаза и сега екипът му е готов да изпълни заповедите ви.

— Имаме ли вече дата? — попита Фарар.

— Да, господин държавен обвинителю. Двайсет и пети май. На този ден Клинтън е плътно зает в Белия дом: сутринта има сесия с авторите на речите му, следобеда приема създадената по идея на жена му работна група, която се занимава със здравната политика, така че той — иракският посланик в ООН бе предупредил Ал-Обайди никога да не нарича Клинтън „президента“ — няма да има публични изяви този ден — нещо, което би направило задачата ни неизпълнима.

— Кажете, заместник-посланик — продължи с въпросите си държавният обвинител, — успя ли адвокатът на Кавали да получи разрешение да се затвори пътят между Белия дом и Националния архив по времето, когато Клинтън ще бъде зает с тези работни срещи?

— Не, господин държавен обвинителю, не успя — отговори Ал-Обайди. — От кметството все пак разрешиха снимането да стане по Пенсилвания авеню, източно от 13-а улица. Но затварянето на пътя е само за четиридесет и пет минути. Както изглежда, кметицата не е така податлива на обработка като своя предшественик.

Няколко от членовете на Съвета се спогледаха озадачени.

— Не е податлива? — повтори с въпросителна интонация външният министър.

— Може би „уговорена“ е по-правилна дума.

— И под каква форма бе опитано да бъде уговорена? — поинтересува се генерал Хамил, който седеше отдясно на президента и познаваше само една форма на „уговаряне“.

— Дарение от 250000 долара във фонда за нейното преизбиране.

Саддам се разсмя. Останалите угоднически последваха примера му.

— А архиварят? Все още ли мисли, че ще го посети Клинтън? — попита държавният обвинител, когато смехът стихна.

— Да, така мисли — потвърди Ал-Обайди. — Малко преди да излети за насам, Кавали отиде с осем от своите хора в Националния архив под предлог да извършат предварителен оглед на мястото. Трудно би могло да се иска от архиваря по-активно съдействие, така че

Кавали получи достатъчно време да провери всички интересуващи го подробности. По този начин подмяната на Декларацията на 25 май ще бъде по-лесна.

— Но ако, и подчертавам, че казвам „ако“, те успеят да изнесат оригинала, има ли подготовка за предаването му в твои ръце? — попита държавният обвинител.

— Да — убедено отговори Ал-Обайди. — Разбирам, че президентът иска документът да бъде предаден на Баразан Ал-Тикрити, нашия достопочтен посланик към ООН в Женева. Едва когато той получи пергамента, и нито миг по-рано, аз ще разпоредя окончателното изплащане на остатъка.

Президентът доволно кимна. В крайна сметка достопочтеният посланик в Женева му беше доведен брат.

Държавният обвинител продължи да разпитва:

— Но как ще сме сигурни, че това, което ни се дава, е оригиналът, а не първокласно копие? Какво ще им попречи да не разиграят цирк с влизане и излизане от Националния архив, без да осъществят подмяната?

На устните на Ал-Обайди за пръв път се появи усмивка.

— Взех предпазни мерки, господин държавен обвинителю, това да не се случи — отговори той. — Когато фалшификатът подмени оригинала, той все така ще бъде излаган пред посетителите, както досега. Можете да бъдете сигурен, че аз ще бъда сред първите посетители.

— Вие не отговорихте на въпроса ми — остро възрази държавният обвинител. — Откъде ще знаем, че са ни предали оригинала?

— Защото в оригиналния документ, написан от Тимоти Матлок, има проста правописна грешка, коригирана в копието, изработено от Бил О'Райли.

Държавният посетител неохотно се облегна на стола си и в този момент господарят му вдигна ръка.

— Друг престъпник, Ваше Превъзходителство — побърза да обясни външният министър. — Този път фалшификатор, комуто е поверено изработването на копието.

— Значи — наведе се отново напред държавният обвинител, — ако в документа, излаган за посетителите на националния архив, след

25-и май има все същата правописна грешка, ние ще знаем, че са дали фалшификата на нас, така че няма да платим повече нито цент. Така ли е?

— Да, господин държавен обвинителю — потвърди Ал-Обайди.

— Коя дума в оригинала е неправилно изписана? — поиска да узнае държавният обвинител.

Когато Ал-Обайди му обясни, Накир Фарар само промълви: „Колко удобно“ и затвори папката пред себе си.

— И все пак ще е необходимо да разполагам със сумата за изплащането на остатъка — осмели се да продължи Ал-Обайди, — при положение, че се убедя в коректното изпълнение на техните задължения.

Външният министър погледна Саддам, който отново само кимна.

— Средствата ще бъдат преведени към 25-и май — обеща външният министър. — Бих искал да прегледаме заедно всички подробности, преди да се върнете в Ню Йорк. Стига да имам разрешение за това от господин президента...

Саддам махна небрежно с ръка, за да покаже, че това не е важно за него. Погледът му оставаше забит в Ал-Обайди. Заместник-посланикът не беше сигурен дали е свободен да си ходи, или трябва да остане на разположение за други въпроси. Реши да е предпазлив, така че остана на мястото си, без да говори. Изминаха няколко минути преди тишината да бъде нарушена.

— Вероятно си любопитен, Хамид, защо отдавам такова значение на лист безполезна хартия. — Ал-Обайди се срещаше с президента за пръв път и затова обръщението на малко име го изненада.

— Не съм достоен да подлагам на съмнение съображенията на Ваше Превъзходителство — отговори той.

— И въпреки това — продължи Саддам — би било просто нечовешко да не се запиташ защо съм готов да похарча сто милиона долара и да рискувам международно унижение в случай, че се провалиш.

— Ще ми бъде интересно да науча, Сайеди, ако желаете да доверите това на недостоеен човек като мен.

— Тогава ще споделя с теб тайната си, Хамид — каза Саддам, забил тежкия поглед на черните си очи в заместник-посланика. —

Когато завладях Деветнайсетата провинция за моя народ, аз се озовах във война не с предателите, които бяхме нападнали, а с обединените сили на Запада... въпреки споразумението, постигнато преди това с американския посланик. „Защо?“ запитах се аз, след като на всички бе известно, че Кувейт се управлява от няколко корумпирани семейства, които изобщо не се интересуват от добруването на своя народ. Ще ти кажа защо. И то с една дума — петролът. Ако Деветнайсетата провинция бе изнасяла кафе например, ти никога нямаше да видиш дори една американска гребна лодка, въоръжена с катапулта, да навлиза в Залива. — Външният министър съгласно кимна. — И кои бяха световните лидери, съюзили се срещу мен? Тачър, Горбачов и Буш. Това стана преди по-малко от три години. Но какво се случи междувременно с тях? Тачър бе свалена след преврат, осъществен от собствените ѝ поддръжници; Горбачов бе изхвърлен от човек, когото той сам бе уволнил година по-рано и чието положение в момента застрашително се клати; Буш претърпя унижително поражение, нанесено му от американския народ. Докато аз оставам на власт като върховен водач и президент на собствената си страна. — Последваха бурни ръкопляскания, които стихнаха в мига, в който той отвори уста и продължи: — Това, разбира се, би трябвало да бъде достатъчна разплата за моя народ. Но не и за мен, Хамид. Защото на мястото на Буш се издигна Клинтън, а той изобщо не се е поучил от грешките на своя предшественик и на свой ред се опитва да поставя под съмнение върховенството ми. Затова този път аз смятам да го унижа заедно с всички американски неверници, преди да им дам възможност да ми отправят предизвикателство. И ще направя това по начин, който завинаги ще попречи на Клинтън да възвърне доверието към себе си. Ще направя Клинтън и американците за смях пред целия свят! — Мъжете около масата закичаха. — Ти вече познаваш отблизо способността ми да обръщам алчността на тези хора в готовност да откраднат най-свещения документ от своята история. И ти, Хамид, си избран да бъдеш инструмент за признаването на моята гениалност.

Ал-Обайди почтително склони глава.

— Когато сложа ръка върху Декларацията, аз търпеливо ще изчакам да дойде 4-ти юли — денят, когато цяла Америка ще празнува мирен неделен ден, Денят на независимостта. — Той направи пауза и в стаята се възцари оглушителна тишина. — Аз също ще празнувам

Деня на независимостта, но не във Вашингтон или в Ню Йорк, а на площад Тахрир, заобиколен от любимия ми народ. И тогава аз, Саддам Хюсеин, президент на Ирак, пред медиите на целия свят ще изпепеля американската Декларация за независимостта.

Хана лежеше будна на леглото в голата си стая и се чувстваше точно като преди тринайсет години в първата нощ, прекарана в пансиона.

Беше прибрала куфарите на Карима Саиб от лентата за багаж на летище „Шарл дьо Гол“ с тягостно предчувствие за онова, което щеше да намери в тях.

Както бе уговорено, беше дошъл да я посрещне шофьор със служебна кола, но понеже той не бе проявил никакво желание да завързва разговор, тя нямаше представа какво да очаква при пристигане в йорданското посолство. Когато слезе от колата, Хана се изненада от неговата големина.

За прекрасната стара сграда, разположена в сенките на булевард „Морис Баре“, се знаеше, че навремето е била притежание на Ага Хан. Иракската пристройка заемаше изцяло два етажа — напълно материално доказателство, че йорданците не желаят да настройват срещу себе си Саддам.

Първият, когото видя при влизане в пристройката към посолството, бе Абдул Канук — главният администратор. Той определено не приличаше на дипломат, а когато си отвори устата, тя разбра, че и няма начин да е. Канук я информира, че посланикът и старшата му секретарка Муна Ахмед са заети със серия срещи, така че тя трябва да разопакова багажа си и да чака.

Малкото помещение предлагаше площ, достатъчна за едно легло и два куфара, и според нея най-вероятно беше бивш склад от времето преди тук да се нанесе иракската делегация. Когато най-сетне със свито сърце отвори куфарите на Карима Саиб, тя бързо откри, че единственото, което й става, са обувките. Не знаеше дали да изпитва облекчение от това, че няма да й се налага да се примирява с вкуса на Карима, или да се безпокои, че почти няма собствени дрехи, които да носи.

Муна Ахмед, старшата секретарка, дойде да ѝ прави компания на вечеря. Изглежда всички секретарки в посолството биваха третираны наравно с прислугата. Хана успя да убеди Муна, че обстановката е по-добра, отколкото е очаквала, особено след като им позволяват да използват само пристройката към йорданското посолство. Муна обясни, че за дипломатическия корпус във Франция иракският посланик е само шеф на Отдела за защита на иракските интереси, макар от всички служители да се очакваше да се обръщат към него без изключение с „Ваше Превъзходителство“ или „господин посланик“.

През първите няколко дни на новата си работа Хана седеше в стая, съседна на кабинета на посланика, от другата страна на бюрото на Муна, без да има почти никаква работа. Бързо разбра, че никой не се интересува особено от нея, стига да се справя навреме с отпечатването на оставеното от посланика на диктофона. Всъщност това скоро се превърна в най-големия ѝ проблем, защото се наложи да работи по-бавно, за да не злепостави Муна. Единственото, което продължаваше да забравя, беше да слага очилата си.

Вечер, когато сядаха с Муна да се хранят в кухнята, Хана научаваше от нея всичко, което се очакваше от иракчанка в чужбина, включително как да отбягва ухажванията на Абдул Канук, главния администратор. Към края на втората седмица кривата на обучение загуби първоначалния си остър наклон и Хана с изненада забеляза, че посланикът все повече разчита на *нейните* умения. Продължаваше да избягва проявяването на инициатива.

След като приключе със служебните си задължения, от Хана и Муна се очакваше да останат в сградата. Забранено им беше изобщо да излизат навън вечер, освен в компанията на главния администратор, а това бе перспектива, която не привличаше нито една от тях. Муна не се интересуваше от музика или театър, не я привличаше дори идеята да отидат в някое кафе. Стигаше ѝ да си стои в стаята и да чете речите на Саддам Хюсеин.

Дните бавно се точеха и Хана започна да се надява, че агентът на Мосад в Париж ще се свърже с нея, за да бъде направено нужното за изтеглянето ѝ в Израел, където да завърши подготовката си за мисията. Само че нямаше представа кой може да е този човек. Питаше се дали са успели да внедрят друг, освен нея в посолството. Когато останеше сама в стаята, често лежеше с отворени очи и се питаше: Шофьорът?

Не, беше много бавен. Градинарят? Не, прекалено глупав. Готвачката? Хм, определено бе възможно. Храната бе толкова скапана, че готвенето спокойно можеше да се окаже втората ѝ професия. Абдул Канук? Едва ли. На всичко отгоре той не пропускаше да повтори поне три пъти на ден, че е братовчед на Баразан Ал-Тикрити, доведения брат на Саддам Хюсеин и посланик на Ирак към ООН в Женева. Освен това Канук бе най-големият ключар в посолството и за една вечер даваше на Хана повече информация за Саддам Хюсеин и антуража му, отколкото тя научаваше от посланика за цяла седмица. В действителност посланикът рядко споменаваше Сайеди в нейно присъствие, а когато го правеше, винаги бе предпазлив и се изказваше почтително.

На втората седмица Хана се запозна със съпругата на посланика и бързо схвана, че това е една яростно независима жена — отчасти може би защото бе наполовина туркиня — която не се чувства задължена да стои вечно в посолството. Тя правеше неща, считани за крайност по иракските разбирания, от рода на това да придружава съпруга си на коктейли, и дори я бяха забелязвали да си налива питие, без да чака да ѝ предложат. На всичко отгоре — и това бе особено важно за Хана — два пъти седмично ходеше да плува на обществен басейн на булевард „Ланс“. След известна деликатна обработка посланикът се съгласи, че ще е уместно новата му секретарка да придружава жена му при тези излизания.

Скот пристигна в Париж в неделен ден. Бяха му дали ключа за малък апартамент на Авеню дьо Месин и можеше да разполага със сметка, отворена заради него в „Сосиете Женерал“ на булевард „Осман“ на името Саймън Розентал.

Трябваше да телефонира в Лангли едва след като разкриеше агентката на Мосад. Никой от другите агенти на ЦРУ тук не знаеше за съществуването му и му бе наредено да не се опитва да търси контакт с никой от командированите в Европа агенти, обучавани от него в миналото.

Прекара първите два дни в набелязване на деветте места, от които можеше да наблюдава входа на йорданското посолство, без да бъде забелязан от никого в сградата. Към края на седмицата за пръв път в живота си осъзна какво имат предвид агентите с оперативен

опит, като говорят за „часовете на самота“ и с изненада установи, че някои от неговите студенти му липсват.

Постепенно си изработи дневен стереотип: всяка сутрин преди закуска пробягваше осем километра в парк „Монсо“ и едва тогава започваше сутрешната смяна. Вечер прекарваше два часа във фитнес залата на Рю дьо Берн, после си приготвяше вечерята и я изяждаше сам в апартамента си.

Започна да се отчайва. Питаше се дали агентката някога напуска периметъра на посолството, започна да се колебае дали госпожица Копец изобщо е тук. Доколкото можеше да прецени, съпругата на посланика бе единствената, която влизаше и излизаше когато ѝ се прииска.

След това внезапно — беше вторникът на втората му седмица — започна да излиза още една жена, придружаваше съпругата на посланика. Беше ли това Хана Копец? Зърна я само за част от секундата преди колата да се изгуби по улицата.

Той последва служебния мерцедес. Държеше се на разстояние, което изключваше всякакви съмнения у шофьора на лимузината, в случай че случайно погледнеше в огледалото за обратно виждане. Видя, че двете жени слизат пред входа на плувния басейн на булевард „Ланс“. Проследи ги внимателно как влизат. На показаните му в Лангли снимки Хана Копец бе с дълга черна коса. Сега косата ѝ бе съвсем къса, но не можеше да има грешка — това бе тя.

Скот измина стотина метра надолу по улицата, зави надясно и паркира. Върна се, влезе в сградата, купи си за два франка зрителски билет и се качи на балкона над басейна. Когато намери нужното му позакътанно място в галерията, агентката на Мосад вече плуваше. Трябваша му само няколко минути, за да забележи, че е в превъзходна форма, макар пародията на иракски бански да не разкриваше тялото ѝ по привлекателен начин. Когато се появи и съпругата на посланика, Хана намали темпото и вече си позволяваше само да плува „кучешката“ по късата страна.

Четиридесет минути по-късно, когато отново остана сама, госпожица Копец веднага рязко засили — изминаваше дължините за под минута. След десет пълни дължини излезе от басейна и се скри в съблекалните.

Скот се върна при колата си и когато мерцедесът с двете жени се появи, го остави да го подмине и едва след това ги изпрати обратно до посолството.

Късно през нощта изпрати факс на Декстър Хъчинс в Лангли, за да го уведоми, че я е намерил и че ще се опита да влезе в контакт с нея.

А на следващата сутрин си купи плувки.

Хана го забеляза в четвъртък. Мъжът плуваше кроул в равномерно темпо, като изминаваше всяка дължина за около четиридесет секунди. Тялото му подсказваше, че някога може да е бил добър атлет. Опита се да плува наравно с него, но издържа само пет дължини, преди той да се откъсне от нея. След още дузина дължини го видя да излиза от басейна и да се отправя към мъжките съблекални.

Следващия понеделник жената на посланика ѝ каза, че нямало да може да отиде с нея на плуване, защото се налага да придружава мъжа си, който трябвало да посети доведения брат на Саддам Хюсеин в Женева. Хана вече знаеше за командировката от главния администратор, който бе информиран дори за най-незначителните подробности.

— Не знам защо не те поканиха да отидеш с тях — отбеляза готвачката същата вечер.

Думите ѝ накараха главния администратор да млъкне за близо две минути. От това необичайно състояние го извади излизането на Муна, която отиде в стаята си. Тогава той каза нещо, което разтревожи Хана.

На следващата сутрин Хана получи разрешение да отиде сама на плуване. Беше доволна от възможността да се махне, макар и за малко, защото преди заминаването си посланикът бе оставил да го замества Канук. Той пък не бе пропуснал възможността да задържи мерцедеса за себе си, така че Хана отиде до булевард „Ланс“ с метрото. Беше разочарована, че мъжът, който плуваше така добре, го няма, но скочи в басейна и се захвана със станалите редовни за нея трийсет дължини. Като приключи и се изтегли встрани задъхана и изморена, го видя да се приближава към нея в най-външния коридор. Той докосна стената, смени гладко посоката и отчетливо изрече:

— Стой тук, Хана, връщам се.

Хана предположи, че е някой, който я помни от дните ѝ на манекен, и първата ѝ реакция бе да избяга и да се скрие. Вместо това отпусна тялото си във водата и съвсем бавно заплува, уж разпуска мускулите си — внезапно се бе досетила, че това може да е резидентът на Мосад, за когото ѝ бе споменал Крац.

Проследи го да обръща отново към нея. Колкото повече приближаваше, толкова по-силно туптеше сърцето ѝ. Когато докосна края на басейна, той внезапно спря и попита:

— Сама ли си?

— Да — отговори тя.

— Така и предположих, след като не видях съпругата на посланика да изплисква басейна с телесата си. Аз съм Саймън Розентал. Полковник Крац ми нареди да вляза в контакт. Имам съобщение за теб.

Хана се почувства глупаво да се ръкува с мъж в басейн, докато се държат за перилата.

— Знаеш ли къде е авеню „Буго“?

— Да.

— Добре. Ще се видим в Бар дьо ла Порт Дофин след петнайсет минути.

Той се изтегли на мускули и тръгна към мъжката съблекалня, без да ѝ даде шанс да му отговори.

Петнайсетина минути по-късно Хана влезе в Бар дьо ла Порт Дофин.

Той стана, за да я поздрави, и без да я пита, поръча второ кафе. Предупреди я, че разполагат само с няколко минути, защото знае, че тя трябва да се върне в посолството, без да събужда подозрение. Докато отпиваше първата си глътка истинско кафе от седмици насам, Хана го разгледа отблизо и си припомни сладостта на тръпката да пийнеш в компанията на интересен мъж. Но следващото му изречение я върна в реалния свят.

— Крац планира да те изтегли от Париж в близко бъдеще.

— Някаква по-специална причина? — не се сдържа тя.

— Избрана е датата на операцията в Багдад.

— Благодаря ти, Господи!

— Защо казваш това? — зададе първия си въпрос Скот.

— Посланикът очаква да го отзоват в Багдад, за да поеме следващо назначение. Искате да ме вземе със себе си — отговори Хана.
— Или поне така казва главният администратор пред всички, освен пред Муна.

— Ще предупредя Крац.

— Между другото, Саймън, научих едно-две неща, които Крац може да намери за полезни.

Той кимна и внимателно я изслуша, докато Хана му разказваше подробности за вътрешната организация в посолството, за идването на дипломати и бизнесмени, които се представяха за противници на Саддам, а едновременно с това се опитваха да сключат изгодни сделки с него. След няколко минути Саймън я спря и каза:

— Мисля, че трябва да тръгваш. Иначе ще започнат да се чудят къде си. Ще се опитам да организирам още една среща, ако е възможно — добави той за своя собствена изненада.

Тя се усмихна, стана и си тръгна, без да се обръща.

По-късно същата вечер Скот изпрати шифрограма до Декстър Хъчинс във Вирджиния, за да му съобщи, че е установил контакт с Хана.

Час по-късно получи в отговор факс, в който имаше една-единствена инструкция.

13.

На 25 май 1993 година слънцето се издигна над Капитолия няколко минути след пет. Лъчите му се плъзнаха по моравата пред Белия дом и минути по-късно незабелязано се промъкнаха в Овалния кабинет. На неколкостотин метра оттам Кавали пляскаше с ръце, за да ги стопли.

Бе прекарал предния ден във Вашингтон — проверяваше дреболиите по плана може би за стотен път или поне така му се струваше. Длъжен беше да приеме, че нещо непременно ще се издъни, и каквото и да бе това нещо, отговорността за издънката автоматично щеше да стане негова.

Приблужи се Джони Скасиаторе и подаде на Кавали вдигаща пара чаша кафе.

— Не допусках, че във Вашингтон може да бъде толкова студено — каза му Кавали, който бе облечен в яке, подплатено с вълна.

— Толкова рано сутринта е студено по целия свят — отговори Джони. — Ако не вярваш, питай който филмов режисьор си избереш.

— И ти наистина трябваше да дойдеш тук шест часа предварително, за да заснемеш триминутен епизод? — недоверчиво го попита Кавали.

— Два часа подготовка за минута работа е общоприетият стандарт. И не забравяй, че ще трябва да изиграем тази сцена два пъти, при това в доста необичайна обстановка.

Кавали стоеше на ъгъла на 13-а улица и Пенсилвания авеню и оглеждаше петдесетината души в екипа на Джони. Някои полагаха върху тротоара релсите, по които камерата щеше да следва шестте бавно носещи се по Пенсилвания авеню лимузини. Други монтираха по протежение на отсечка от седемстотин метра масивните ксенонови прожектори, които щяха да се хранят от 200-киловатовия генератор, докаран тук, в центъра на столицата, още в четири тази сутрин. Трети правеха пробите на звукозаписното оборудване, чиято цел беше да регистрира всеки издаден звук — стъпките на хората по плочите на тротоара, затръшването на вратите на коли, грохота на минаващото

отдолу метро, дори мелодичния звън на часовника в Кулата на старата поща.

— Необходими ли бяха наистина всички тези разноси? — поинтересува се Кавали.

— Ако искаш всички освен нас двамата да вярват, че участват в заснемането на филм, не можеш да си позволиш съмнителни икономии. Моята идея е да подхожда по такъв начин, че всеки, който ни наблюдава, случайно или не, професионалист или аматьор, да очаква да види филма един ден в киното. И ще ти кажа, че плащам на всички по текущите тарифи.

— Слава богу, че поне няма да си имаме работа с профсъюзите — измърмори Кавали. Слънцето вече го заслепяваше. В този момент президентът закусваше в Белия дом и вече от двацет и една минути несъмнено се наслаждаваше на топлината му.

Кавали свали поглед към списъка в ръцете си. Ал Калабрезе вече бе докарал дванайсетте си коли, паркирани до тротоара, а водачите им стояха в група и пиеха кафе, сгущени на завет под една от сградите по периферията на Фрийдъм Плаза. Шестте лимузини блестяха, огрени от утринното слънце, и минувачите — чистачи и метачи, напускащи офисите, както и подранилите служители, излизачи на площада по стълбите от метростанция „Федерал Трайангъл“ — забавяха ход, за да се възхитят на безплатния спектакъл. Бояджия коригираше видими само за него дефекти на Президентския печат върху вратата на третата лимузина, а младо момиче оправяше гънките на знаменцето, закрепено върху горната част на десния калник.

Кавали се обърна към паркирания пред Дистрикт Билдинг полицейски камион със свален заден капак. От него сваляха преносими бариери и ги подреждаха по тротоара, така че да попречат на някой заблуден пешеходец да попадне в зрителното поле на кинокамерата по време на трите минути, когато щеше да стане заснемането на „епизода“.

Лойд Адамс бе прекарал предния ден в преглеждане на репликите си и в едно последно запознаване с историята на Декларацията за независимостта. А вечерта бе гледал отново и отново видеоматериал, запечатал разходка на Бил Клинтън по Джорджия авеню, като обръщаше особено внимание на наклона на главата му, на южняшкия му акцент и на така характерното за него несъзнателно

захапване на долната устна. В понеделник Адамс бе купил от супера „Дилард“ костюм, идентичен с носения от президента през февруари, когато бе посрещал британския премиер. Избра и вратовръзка в червено, бяло и синьо — цветовете на националното знаме — точно копие на онази, с която президентът се бе издокарал за снимката върху корицата на мартенския брой на „Венити Феър“. Най-новото допълнение към гардероба му бе ръчният часовник „Таймекс Айрън мен“. През последната седмица му бяха изработили и втората перука — малко по-сива, с която Адамс се чувстваше по-комфортно. Снощи режисьорът и Кавали го бяха накарали да направи генерална репетиция и тя бе минала перфектно, макар Джони да бе намерил припадъка му в края на сцената за малко преигран. Според Кавали обаче архиварят щял да бъде прекалено смаян, за да забележи нещо нередно.

Кавали накара Ал Калабрезе да му разкаже още веднъж за ролите на всеки. Скривайки с мъка досадата си, Ал повтори с най-големи подробности онова, което вече неколkokратно бе разказвал по време на последните три оперативки:

— Дванайсет водачи, шестима в мотоциклетния ескорт — издекламира той. — Четирима от тях са бивши полицаи и всички без изключение вече са работили за мен. Понеже никой от тях няма да влиза в Националния архив, им е казано само, че ще участват в снимането на филм. Единствено хората на Джино Сартори знаят какви са истинските ни намерения.

— И все пак инструктирани ли са какво се очаква от тях, когато стигнем до Архива?

— Естествено — отговори Ал. — Вчера преговаряхме урока пет-шест пъти, първо по картата в офиса ми, а следобеда дойдохме тук и извървахме маршрута пешком. Тръгват по Пенсилвания авеню с петнайсет километра в час, през което време ги снимат, после продължават на изток, докато стигнат 7-а улица. Там, при служебния вход на Националния архив, завиват надясно и спират пред товарната рампа. Анжело, Бил Долара, Деби, ти и охраната слизате от колите и придружавате актьора в сградата, където ви посреща Колдър Маршал... След като влезете, колите се изтеглят на улицата, завиват надясно по 7-а, пак надясно по Конститушън авеню и пак надясно по 14-а улица, за да се върнат в точката, където е започнало филмирането.

В този момент Джони вече трябва да е готов да заснеме втория дубъл. По сигнал от теб, че Декларацията за независимостта е била успешно подменена с фалшификата, започва снимането на дубъла, с тази разлика, че този път няма да оставим, а ще вземем тринайсетте члена на екипа, които сме оставили пред Архива.

— Заедно с Декларацията, ако всичко мине по плана — уточни Кавали. — И какво става после? — попита той, за да се увери, че нищо не се е променило след последната оперативка в Ню Йорк.

— Лимузините напускат Вашингтон по шест различни маршрута — послушно продължи Ал. — Следобеда три от тях се връщат в столицата, след като са сменили регистрационните си номера, две продължават за Ню Йорк, а една отива в пункта, известен само на теб — това е колата, в която ще бъде Декларацията.

— Ако всичко мине така гладко, както го описваш, Ал, ще си заслужил възнаграждението си. Ако не... е, тогава ще имаме възможност да проверим колко си добър наистина. — Той кимна и остави Ал, който взе чаша кафе и отиде при своите хора.

Кавали погледна часовника си — показваше 7:22. Вдигна поглед и видя към него с почервяло лице да се приближава Джони. „Господи, добре че не ми се налага да работя в Холивуд“ — помисли си Кавали.

— Имам проблем с един полицаи, който казва, че не мога да разположа осветителното си оборудване на тротоара преди 9:30. Това означава, че няма да мога да започна снимки преди десет, а ако разполагам само с четиридесет и пет минути, за да...

— Успокой се, Джони — прекъсна го Кавали и прегледа списъка на хората си. После вдигна поглед и се загледа в човешкия поток, плъзнал по тротоарите на Фрийдъм Плаза. Миг по-късно зърна човека, който му трябваше. — Виждаш ли онзи високия със сивата коса, който сваля Деби? — попита той и посочи.

— Да — сърдито отговори Джони.

— Това е Том Нюболт, бивш заместник-началник на вашингтонското полицейско управление, сега консултант по сигурността. Наехме го за днешния ден. Иди и му обясни проблема си, а после ще видим струва ли си този човек петте хиляди долара, които трябва да платя на компанията му.

Кавали се усмихна, а Джони тръгна към Нюболт, за да излее гнева си.

Анжело се наведе, стисна здраво Бил Долара за раменете и го раздруса.

Дребничкият ирландец хъркаше като стар трактор. Анжело се наведе още повече и усети воня, сякаш Долара бе прекарал нощта в някоя пивоварна.

Не бе трябвало да изпуска Долара от погледа си, та макар и само за миг. Защото ако не успееше да вдигне това гадно копеле на крака и да го отведе при Архива навреме, Кавали щеше да ги убие. Наистина. Анжело дори знаеше кой ще свърши работата и как ще го направи. Затова продължи да раздрусва Долара, но очите на Бил продължаваха да остават блажено затворени.

В осем часа се чу клаксон и екипът направи почивка за закуска.

— Трийсет минути. Полагат се по закон — обясни Джони, като забеляза, че Кавали е на прага да загуби търпение.

Екипът заобиколи паркираната на тротоара каравана — друга скъпа вносна придобивка — където на хората бяха сервирани яйца, шунка и нарязани на ситно пържени картофи. Кавали трябваше да признае, че събралата се зад полицейските бариери тълпа и минувачите по тротоарите нито за миг не се съмняват, че наблюдават филмов екип, подготвящ се за снимки.

Кавали реши да използва трийсетте минути пауза, за да се увери лично, че след като завият по 7-а улица, колите не могат да бъдат видени от никой от участниците във филмовия екип.

Затова тръгна по Пенсилвания авеню и като стигна на ъгъла със 7-а, зави надясно. И сякаш се озова в различен свят. Хората тук явно нямаха представа за събитията само на километър от тях. Обстановката бе типична за Вашингтон в делничен ден. Стана му приятно, когато видя Анди Борзелo, седнал на пейка под навеса на автобусната спирка, недалеч от сервизния вход на Националния архив, зачетен във „Вашингтон Поуст“.

Когато се върна, екипът вече бе започнал да се разпръсва по местата си и да подхваща последните проверки на оборудването. Явно бе, че никой не иска да стане причина за снимането на ненужен дубъл.

Тълпата зад бариерите се увеличаваше и голямата грижа на полицаите вече беше да обясняват, че след няколко часа предстои заснемането на филмов епизод. Имаше видимо разочаровани от тази информация, които си тръгваха, но освободеното място веднага се заемаше от нови зяпачи.

В този момент клетъчният телефон на Кавали иззвъня. Той натисна бутона за разговор и бе поздравен от гърлените гласни в бруклинския акцент на баща си. Президентът явно внимаваше в приказките си по телефона и само се осведоми има ли проблеми.

— Няколко — призна Тони. — Но поне до момента нито един, който не сме предвидили.

— Не забравяй, че следва да прекратиш цялата операция, ако не си доволен от отговора, който чакаш в девет часа. Но какъвто и да е той, този човек не трябва да се връща в Белия дом. — И линията прекъсна. Кавали съзнаваше, че баща му е прав и в двата си съвета.

Провери часовника си отново — беше 8:43. Отпрати се към Джони.

— Ще отскоча до „Уилард“. Не очаквам да се забавя, така че вие тук продължавайте. Между другото, виждам, че оборудването ти е вече на тротоара.

— Как иначе — отговори Джони. — Нюболт каза на полицаа само две думи и онзи се хвана да ни помага в пренасянето.

Кавали се усмихна и тръгна към Националния театър на път за хотел „Уилард“. Джино Сартори идваше срещу него.

— Джино — каза без предисловия Кавали, като спря пред бившия морски пехотинец, — готови ли са хората ти?

— До последното копеле.

— Можеш ли да гарантираш, че всеки от тях ще мълчи?

— Като гроб! Освен ако не държи сам да си го изкопае.

— Къде са в този момент?

— Идват от осем различни посоки. Всички трябва да ми се явят точно в девет и трийсет. Тъмни костюми, класически вратовръзки и кобури, които да не се забелязват от пръв поглед.

— Обади ми се, щом се съберат.

— Става — обеща Джино.

Кавали продължи към „Уилард“ и след като направи поредната справка с часовника си, ускори ход.

Влезе във фоайето и намери там Рекс Бътъруърт да крачи неспокойно напред-назад, сякаш основната цел в живота му бе да изтърка синьо-златния мокет. Щом видя Кавали, той веднага се успокои и тръгна след него към асансьора.

— Беше ти казано да стоиш в ъгъла и търпеливо да чакаш, а не да крачиш пред очите на всички, в това число на репортери, дошли да потърсят материал за жълтите издания.

Бътъруърт измънка някакво извинение. Влязоха в асансьора и Кавали натисна бутона за единайсетия етаж. Никой от тях не каза нищо повече, докато не влязоха в стая 1137 — същата, в която Кавали бе преспал миналата нощ.

Едва тогава Кавали погледна Рекс Бътъруърт по-внимателно. Мъжът беше потен, сякаш току-що бе пробягал сутрешните си осем километра, а не се бе качил единайсет етажа с асансьор.

— Успокой се — каза Кавали. — До момента се справяш отлично. Остава ти само едно телефонно обаждане и това е краят на ролята ти. Ще си на самолета за Рио още преди първият мотоциклетист да е стигнал пред Националния архив. Сега, ясно ли ти е какво трябва да кажеш на Маршал?

Бътъруърт извади от джоба си няколко листа с бележки, размърда безсилно устни в опит да кажа нещо и накрая се овладя.

— Да, знам и съм готов. — Но се тресеше като пихтия.

Кавали набра номера в кабинета на архиваря, само на километър от тях, и подаде слушалката на Бътъруърт. Двамата се заслушаха в сигнала. Накрая Кавали подаде ръка за слушалката. Щяха да опитат пак след няколко минути. Внезапно в слушалката се разнесе щракване и се чу глас:

— Колдър Маршал на телефона.

Кавали отиде в банята и вдигна слушалката на деривата там.

— Добро утро, господин Маршал, обажда се Рекс Бътъруърт от Белия дом. Искам само да се уверя, че всичко при вас е наред и сте готови.

— Разбира се, господин Бътъруърт. Всички хора от персонала ми са инструктирани да бъдат на работните си места точно в девет часа.

Всъщност повечето от тях вече са тук, но само моят заместник и старшият уредник знаят истинската причина, поради която разпоредих тази сутрин да няма закъснели.

— Отлично — одобри Бътъруърт. — Президентът още е по график и очакваме да бъдем при вас около десет, но опасявам се, че се налага да бъде обратно в Белия дом към единайсет.

— Към единайсет, разбира се — повтори както си му беше навик архиварят. — Надявам се да можем да го разведем из сградата за петдесет минути, защото очаквам, че много от хората ми ще се радват да се запознаят с него.

— Да се надяваме, че ще имаме толкова време — каза Бътъруърт. — Някакви проблеми с малката лична молба на президента?

— Няма такива, поне доколкото ми е известно. Старшият уредник с удоволствие ще свали стъклото, така че президентът да може да огледа пергамента в оригиналното му състояние. След това ще приберем Декларацията в хранилището до неговото заминаване. Надявам се да мога да я изложа за посетителите минути след като той си тръгне.

— Е, струва ми се, че всичко е под контрол, господин Маршал — каза Бътъруърт. По челото му се стичаше пот. — Сега отивам да говоря с президента, така че няма да бъда на телефона през останалата част от сутринта, но ще ви се обадя следобед да ми разкажете как е минало всичко.

Кавали остави слушалката на ръба на ваната, изтича в спалнята и спря като вкопан пред специалния съветник на президента.

Бътъруърт изглеждаше ужасно. Кавали го стисна за бузите и трескаво го раздруса.

— Всъщност, сега погледнах бележника си... днес няма да можем да се чуем, защото обещах на жена си да си тръгва от работа малко по-рано от обикновено, за да се подготвим за годишния ми отпуск, който започва от утре.

— О... Къде ще пътувате? — невинно попита Маршал.

— Ще отскочим да видим майка ми в Чарлстън. Но съм сигурен, че посещението на президента в Архива ще мине с успех. Защо не се видим като се върна?

— Ще се радвам да се видим — каза Маршал. — И надявам се да прекарате добре в Южна Каролина — азалиите там сигурно вече са

цъфнали.

— Да, сигурно — каза Бътъруърт. Втренчен в него, Кавали прекара пръст през гърлото си. — Търсят ме на другата линия — каза Бътъруърт и без повече приказки затвори.

— Много говориш, глупако! Толкова ли не можеш да се досетиш, че не искаме той да те търси.

Бътъруърт изглеждаше разтревожен.

— Колко време ще мине преди в Белия дом да се разтревожат къде си изчезнал? — попита го Кавали.

— Поне седмица — отговори Бътъруърт. — Наистина ми се полага годишен отпуск и дори моят началник си мисли, че ще ходя в Чарлстън.

— Е, добре тогава. Значи има поне едно нещо, което си направил както трябва — изсумтя Кавали и му подаде еднопосочен билет за Рио де Жанейро и потвърдително писмо, че сумата от деветстотин хиляди долара е депозирана в „Банко до Бразил“. — Сега трябва да се връщам — каза той. — Остани тук десет минути, после вземи такси до летище „Дълес“. Като пристигнеш в Бразилия, не изхарчвай всичките си пари за едно момиче. И... дори не си помисляй за връщане. Защото направиш ли го, на летището няма да те чакат само федералните...

Анжело успя някак да облече Долара, но той продължаваше да воня на „Гинес“ и определено не приличаше на личния лекар на президента... всъщност външният му вид с нищо не подсказваше, че този човек може да има нещо общо с нечие здраве.

— Съжалявам, приятелю... Съжалявам... — фъфлеше Долара. — Надявам се да нямаш неприятности...

— Ако не изтрезнееш за ролята си и не се погрижиш онзи пергамент да попадне в специалния тубус... не искам да ти обяснявам какво ще се случи. Само ще ти кажа, че ако Кавали открие, че не съм бил до теб снощи, ти си покойник, а най-лошото е, че и аз също...

— Спокойно, приятел... само ми забъркай една „Блъди Мери“. Доматен сок и водка, две към едно. Ще ме оправи за секунда, ще видиш...

Но Анжело бе пълнен със съмнения, като видя главата на дребосъка немощно да пада обратно на възглавницата.

Кавали затвори зад себе си вратата на стая 1137, размина се с някаква жена, която тикаше количка със спално бельо по коридора, взе асансьора за партера и без да бърза, излезе през централния вход. Първото, което видя от стълбите на „Уилард“, бе задръстването на движението в протежение на почти километър по 15-та улица.

Ал и Джони се затичаха към него от различни посоки.

— Какво става? — бяха първите думи на Кавали.

— Нормалният уличен трафик е откъм Вирджиния, така ни казва полицията, само че ние блокираме лента и половина от уличното платно с кортежа и мотоциклетите.

— Дявол да го вземе... това е моя грешка — каза Кавали. — Как не се сетих, че ще стане така! Какво предлагаш, Ал?

— Изпратих момчетата си в „Атлантик“ — това е гараж на 13-а и „Еф“ — докато полицията не възстанови движението, после ще ги върна тук, когато наближи да тръгваме.

— Голям риск — заяви Джони. — Това ми оставя само четиридесет и пет минути за снимки и можеш да си сигурен, че няма да ми отпуснат и секунда повече.

— Ако колите ми останат блокирани, снимки може и да няма — сопна му се Ал.

— Окей, Ал, прави каквото трябва, но искам да имаш пълна готовност към 9:50. — Кавали погледна часовника си. — Значи след двайсет и седем минути. — Ал се затича към паркираните коли. Кавали насочи вниманието си към режисьора. — Кога извеждаме артиста?

— В девет и петдесет и пет или в секундата, когато се върне и последната кола от кортежа. В момента го гримират в онази каравана — обясни Джони и посочи с ръка.

Кавали проследи с поглед изтеглянето на шестте лимузини и с облекчение видя, че трафикът наистина се възстановява.

— Какво ще стане с тайните агенти на Джино сега, когато колите ги няма?

— Повечето от тях ще се смесят с масовката, но не изглеждат много убедително. — Телефонът на Кавали иззвъня. — Трябва да се връщам, защото иначе няма да има снимки — каза Джони.

Кавали кимна и каза „Да“ в слушалката, докато режисьорът се отдалечаваше на бегот. Нещо привлече погледа му, докато се опитваше да се съсредоточи върху гласа в ухото си:

— Хеликоптерът е готов за излитане точно в десет, шефе, но разрешението изтича седем минути след това. Пътната полиция просто ще ни спре, колкото и да сме снесли в сметката на Братството на полицаите.

— Все още сме по график, макар вече да имаме проблеми — каза Кавали, — така че излитайте в десет и летете над маршрута. Маршал и персоналът му трябва да ви видят и чуят, когато слезем от колите пред Архива. Друго не ме интересува.

— Окей, шефе, разбрано.

Кавали отново погледна часовника си. Беше 9:36 и по булеварда вече нямаше задръстване. Той се приближи до полицаия, координиращ снимките от името на отдела за работа с медиите.

— Няма страшно — успокои го лейтенантът още преди Кавали да си отвори устата. — В 9:59 спираме движението и поставяме знаците за отбиване. Обещавам, че няма да има изоставане от графика.

— Благодаря — каза Кавали и веднага позвъни на Ал Калабрезе. — Струва ми се, че е добре да започнеш да връщаш момчетата си...

— Номер едно вече тръгна с двама от мотоциклетистите. Номер две потегля всеки момент, а след това останалите ще тръгват на двайсет секунди.

— Трябвало е да станеш армейски генерал — похвали го Кавали.

— Вината, че не съм, е на правителството — просто не получих нужното образование.

Пенсилвания авеню изведнъж се обля в светлини. Като всички други и Кавали заслони очи с ръка, но в следващия момент светлините изгаснаха и утрото сякаш помръкна.

— Добре беше — чу се коментарът на режисьора. — Видях само един, който не работи — седмият отдясно.

Кавали погледна към ъгъла на 13-а улица, където първата от лимузините на Ал, ескортирана от двама полицаи на мотоциклети, чакаше ред да се включи в трафика по Пенсилвания авеню. Гледката на блестящата черна кола за пръв път го накара да изпита безпокойство.

Висок, добре сложен плешив мъж с черни очила, тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка на сини и бели райета се

приближаваше към него. Той спря до Кавали в момента, в който водещата лимузина и двамата ескортиращи полицаи се изтеглиха до тротоара.

— Как се чувстваш? — попита Кавали.

— Като пред премиера — отговори Лойд Адамс. — Оправям се в мига, в който завесата започне да се вдига.

— Добре, снощи нямаше проблем с репликите си.

— Репликите не са проблем — каза Адамс. — Безпокои ме Маршал.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами той все пак не взе участие в нито една от репетициите. И едва ли ще стопли, като му подам реплика.

Дойде и втората лимузина, придружавана от нови двама полицаи. В следващия миг към тях се затича Ал Калабрезе и Лойд Адамс се отдалечи към караваната за гримиране.

— Ще се справиш ли за единайсет минути? — попита Кавали, като за стотен път погледна часовника си.

— Стига подчинените на началник Томас да не оплескат работата, както правят през ден — отговори Ал, отиде при колите и веднага се залови да организира разгъването на знаменцето на третата лимузина, като проверяваше загрижено дали по идеално излъсканата повърхност на колата не са се появили никакви петънца след обиколката по улиците.

Появи се и лимузината за придружаващите лица. Скасиаторе се завъртя на високото си столче и нареди по мегафона на актьора, секретарката, лейтенанта и личния лекар да се качат в третата и четвърта лимузини.

Когато режисьорът извика повторно за лейтенанта и лекаря, Кавали внезапно осъзна, че цялата сутрин не е виждал нито Анжело, нито Бил Долара. Може би чакаха в караваната.

Приближи се четвъртата лимузина. Кавали продължаваше да оглежда улицата, търсейки Анжело.

Разнесе се клаксон, обявяващ десетминутна готовност за екипа до началото на снимките. Острият звук почти попречи на Кавали да чуе иззвъняването на телефона си.

— Анди е, шефе. Още съм пред Националния архив. Искам да ти кажа, че ситуацията тук е каквото беше, когато ти идва пред час.

— Най-сетне един буден — въздъхна Кавали.

— Тук има между двайсет и трийсет души.

— Радвам се да го чуя. Но не ми звъни пак, освен ако не се случи нещо особено. — Кавали изключи телефона и се опита да си спомни какво го бе обезпокоило преди обаждането. Единайсет коли и шестима ескортиращи вече бяха по местата си. Липсваше само една кола. Но нещо друго тревожеше подсъзнателно Кавали. Вниманието му се отклони, когато един полицаи излезе на средата на Пенсилвания авеню и извика високо, че е готов да спре движението в мига, в който режисьорът му даде знак. Джони скочи от столчето си, посочи буса, блокиран в движението на някакви двеста метра от тях и извика:

— Ако отклониш трафика сега, онази кола никога няма да влезе в кортежа!

Полицаят остана на платното и започна да маха на прииждащите коли да го заобикалят колкото могат по-бързо, за да даде шанс на блокирания бус да се приближи, но ефектът от действията му бе минимален.

— Масовката да излиза! — извика Джони и няколко души от онези, които Кавали бе приел за част от снимачния екип, излязоха на тротоара и започнаха професионално да крачат напред-назад.

Джони отново се качи на високото си столче и този път се обърна с лице към тълпата зад бариерите. Един от асистентите му подаде мегафона и той го вдигна пред устата си:

— Дами и господа — започна режисьорът, — това, което наблюдавате, е заснемане на епизод от филм за президента, който отива на Капитолия, за да изнесе реч пред Конгреса. Ще ви бъде благодарен, ако махате, ръкопляскате, свиркате и изобщо правите онова, което бихте направили, ако покрай вас минеше истинският президент. Благодаря ви.

Разнесоха се разпокъсани аплодисменти и Кавали се усмихна за пръв път тази сутрин. Не беше забелязал, че бившият заместник-началник на полицията се е приближил зад него. Мъжът се наведе и прошепна в ухото му:

— Ще ти струва много скъпо, ако не го направите от първия път. — Кавали се обърна към бившия полицаи и се опита да не издава колко голяма е тревогата му. — Имам предвид това задръстване. Ако

не се оправите тази сутрин, властите няма да ви позволят този цирк още веднъж, та каквото ще да става.

— Излишно е да ми го напомняш — отсече Кавали.

Той насочи отново вниманието си към Джони, който междувременно бе скочил от столчето си и бе тръгнал да заеме мястото си на количката с камерата, за да бъде до оператора, когато дванайсетата кола най-сетне се измъкне от задръстването. Асистентът пак му подаде мегафона.

— Последна проверка. Моля всички в изходна позиция. Повтарям: последна проверка. Всички ли са в кола номер едно? — Разнесе се утвърдително изсвирване на автомобилен клаксон. — Втора кола? — Нов сигнал. — Трета? — Пронизително потвърждение от шофьора от президентската лимузина. — Кола четири? — Но кола четири мълчеше. — Всички ли са в кола четири?

Едва сега Кавали осъзна какво го измъчва подсъзнателно: все още не бе видял Анжело и Долара. Трябваше да провери по-рано. Той изтича към режисьора, а в този момент един военноморски лейтенант изскочи от кола, заклещена от останалите в средата на платното. Беше над метър и осемдесет, с ниско подстригана коса, в бяла униформа с кортик на бедрото и медали за служба в Панама и Залива. В дясната си ръка носеше малко черно куфарче. Някакъв полицаи се втурна да го преследва за изоставянето на колата. Няколко крачки зад него, доста по-бавно, го следваше Бил Долара, който също носеше малко издуто кожено куфарче. Когато ги видя, Кавали смени посоката си, спокойно излезе в средата на булеварда и лейтенантът спря до него.

— Какво правиш, по дяволите? — излая Кавали.

— Попаднахме в задръстване — опита да се оправдае Анжело.

— Ако тази операция се провали заради теб...

Анжело пребледня до цвета на униформата си: помнеше какво се бе случило с Бруно Морели.

— Кортикът? — със заплашителен тон попита Кавали.

— Идеално копие.

— А лекарят? Той какво копие е?

— Ще се справи, уверявам те — прошепна Анжело и погледна през рамо, за да се увери.

— В коя кола сте разпределени?

— В четвърта. Точно след президента.

— Веднага се качвайте в нея.

— Съжалявам, съжалявам... — измърмори задъхано Долара, който едва сега се присъедини към тях. — Вината е моя, не на Анжело... Съжалявам, съжалявам... — повтаряше той, насочвайки се към задната врата на лимузината, задържана отворена за него от лейтенанта, който придържаше с другата си ръка клатещия се кортик. В мига, в който Долара се намести на седалката, Анжело скочи след него и затръшна вратата зад себе си.

Полицаят, който ги бе преследвал през задръстването, извади бележника си, а Кавали се озърна за Том Нюболт. Разбрал какво става, Нюболт вече тичаше към тях.

— Остави го на мен — без обяснения каза той.

В този момент в опашката на кортежа се присъедини и бусът с камерите за наблюдение. Предният прозорец се смъкна с леко бръмчене.

— Съжалявам, шефе — извини се шофьорът. — Някакъв кретен се навря точно пред мен и ме засече.

Часовникът в Кулата на старата поща удари десет часа. В същата секунда по знак от полиция координатор на булеварда няколко негови колеги навлязоха сред движението. Едни от тях задържаха трафика, напираш по Пенсилвания авеню, а другите започнаха да слагат временни пътни знаци, отклоняващи колите от мястото, където щеше да се снима.

Кавали насочи вниманието си към срещуположния край на Пенсилвания авеню, на някакви си неколкостотин метра от него.

— Хайде, хайде! — несъзнателно извика той, провери часовника си и зачака сигнала, че всичко е чисто.

— Ей сега — отговори му полицаят в средата на пътя.

Кавали вдигна поглед и видя да се приближава полицейски хеликоптер в синьо и бяло.

Нито той, нито полицаят казаха нещо през следващите няколко минути, докато не чуха от далечния край на Пенсилвания авеню да се разнася остро трикратно изсвирване. Кавали погледна часовника си — бяха загубили шест скъпоценни минути.

— Имате още трийсет и девет — изръмжа полицаят. — Трябва да ви стигнат за два дубъла.

Но Кавали не чу последните му думи, защото вече тичаше към втората кола. Дръпна вратата и скочи на мястото до шофьора.

И изведнъж някаква тревожна мисъл отново го загриза. Той погледна през страничното стъкло към тълпата.

— Осветление! — изкрещя режисьорът и Пенсилвания авеню блесна като коледна елха в магазин от веригата „Мейси“. — Окей... сега внимание до всички, снимаме след шейсет секунди.

Лимузини и мотоциклети запалиха двигатели. Участниците в масовката тръгнаха в двете посоки, а полицаите продължиха да отклоняват минувачите встрани от сцената. Режисьорът се облегна в столчето си, за да провери прожекторите, и видя, че този път седмият работи.

— Трийсет секунди — предупреди Джони, погледна към шофьора на първата лимузина и каза през мегафона: — И по-леко, количката вдига само петнайсет километра в час на заден ход. — Пешеходците... — той огледа тротоара, — опитайте се да се разхождате, а не да се пъчите, сякаш сте на пробни снимки за „Хамлет“. — После насочи вниманието си към тълпата. — Ей вие, там зад бариерата, не ме проваляйте точно в този момент. Пляскайте, викайте и ръкомахайте и помнете, че ще повторим същото след точно двамайсет минути, така че ако можете, останете дотогава. Петнайсет секунди — каза той и отново се обърна към първата лимузина от кортежа. — Успех на всички!

Тони гледаше режисьора и се молеше най-сетне всичко да свършва. Закъсняваха вече с осем минути... което — трябваше да го признае — придаваше допълнителен елемент на автентичност при този президент.

— Десет секунди... Потегляйте... Девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, едно — камера!

Жената с количката с бельо стигна пред вратата с номер 1137 и без да обръща внимание на надписа „Не безпокойте!“, влезе.

Възпълен, плувнал в пот мъж седеше на ръба на леглото и набираще някакъв номер на телефона.

— Махай се, тъпа кучко! — изморено каза той и се съсредоточи върху номера, който бе започнал да набира.

С три безшумни крачки тя се озова зад него, хвана телефонния шнур и го метна през шията му. Мъжът понечи да се обърне, но тя рязко опъна шнура. Главата на мъжа клюмна и той падна на мокета. В същия момент глас в слушалката изрече:

— Благодаря ви, че използвахте АТ & Т.

Жената си помисли, че не бе трябвало да използва телефонния шнур. Крайно непрофесионално... но никой досега не я бе наричал „тъпа кучка“.

Тя постави слушалката на мястото ѝ, наведе се, ловко метна тялото на специалния президентски съветник на рамо и го пусна в кош за използвано спално бельо. Никой не би допуснал, че толкова крехка на външен вид жена би могла да вдигне толкова тежко тяло. Всъщност единственото, с което дипломата ѝ по физика ѝ бе полезна в избраната от нея професия, бе да прилага на практика принципите на лостове и опорни точки.

Жената отвори вратата и огледа коридора. По това време на деня не се очакваше да има много хора. Тя избута количката до служебния асансьор, натисна бутона за повикване, застана с лице към вратата и търпеливо зачака. Асансьорът пристигна, тя вкара количката в него и натисна бутона за гаража.

Когато асансьорът спря долу, тя изкара количката навън и отиде с нея до багажника на една „Хонда Акорд“ — втората по популярност кола в Америка.

Жената бързо прехвърли тялото на специалния съветник в багажника на колата, после върна количката до асансьора, съблече черната си униформа, хвърли я в кош, прибра пътната си чанта и без да влиза в кабината, натисна бутона за дваисет и петия етаж.

После оправи роклята си модел на Лаура Ашли, качи се в колата, сложи пътната си чанта под предната седалка и излезе от гаража. След неколкостотин метра я спря полицаи.

Тя свали прозореца.

— Следвайте знаците за отбиване на движението — нареди ѝ полицаят, без да я поглежда.

Тя хвърли поглед към часовника на арматурното табло — беше 10:27.

14.

Водещата полицейска кола бавно отлепи от тротоара и количката с камерата полетя заднишком, следвайки кортежа. Тълпата ентусиазирано закрещя и замаха с ръце. Ако снимаха наистина, режисьорът щеше да извика „Стоп!“ само след дваисет секунди, понеже несъобразителният полицаи, регулиращ движението в средата на платното, се държеше като главен участник в епизода — явно не разбираше, че не е филмова звезда.

Кавали обаче изобщо не го забеляза — бе съсредоточил вниманието си върху пътя пред себе си. Все пак телефонира на Анди, който трябваше да бди на пост от пейката на 7-а улица, зачетен в своя „Вашингтон Поуст“.

— Нищо особено тук, шефе. Има известно размърдване в дъното на рампата, но никой на улицата не проявява никакви признаци на вълнение. При вас всичко наред ли е? Забавихте се.

— Знам. Но за сметка на това идваме при теб след шейсет секунди — каза Кавали.

В същия момент режисьорът, операторът, асистентите и количката стигнаха до края на персоналния си релсов път и Джони вдигна палец, за да покаже, че колите могат да ускорят до протоколните четиридесет километра в час.

Кавали изключи телефона и дълбоко въздъхна. Когато кортежът пресече 9-а улица, той погледна към паметника на Франк Делано Рузвелт, издигнат на затревения хълм пред главния вход на Архива. Първата кола зави по 7-а улица, т.е. оставаше им половин пряка, за да стигнат спускащата се към товарната рампа отбивка. Мотоциклетистите ускориха и когато стигнаха до наблюдаващия от тротоара Анди, завиха надясно и поеха надолу.

Останалата част от кортежа образува колона пред сервизния вход, а третата лимузина последва мотоциклетистите.

Колата на охраната спря първа и осем здрави мъже се пръснаха мигновено във всички посоки, образувайки полукръг, обърнат с вдлъбнатата си страна към третата кола.

Кавали изскочи от втората кола, изтича при тях, отвори задната врата на лимузината и Лойд Адамс слезе.

Колдър Маршал, който вече ги чакаше на рампата, бързо тръгна да посрещне президента.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Маршал — каза актьорът и му подаде ръка.

— И ние също, господин президент. Позволете ми от името на моите служители да ви поздравя с добре дошъл в Националния архив на Съединените щати. Ще бъдете ли така добър да ме последвате...

Лойд Адамс и придружителите му послушно тръгнаха след Маршал, който ги поведе към доста семпло изглеждащия товарен асансьор. Единият от специалните агенти задържа пръста си на бутона „отворено“, докато Кавали нареди на ескорта да се върне в изходна позиция. Шестте мотоциклета и дванайсетте коли потеглиха по обратния път към режисьора, за да направят дубъла.

Цялото упражнение по вкарването на актьора в сградата и отправянето на ескорта обратно бе отнело не повече от две минути, но Кавали с неудоволствие забеляза, че пред сградата на Комисията за федерална търговия вече е успяла да се събере малка тълпа от зяпачи, доловили, че става нещо необичайно. Надяваше се Анди да съумее да се справи с проблема.

Кавали бързо влезе в чакащия го асансьор и се вмъкна точно зад Адамс. Маршал вече бе започнал кратко експозе за пътя на Декларацията за независимостта до Националния архив.

— Общозвестно е, че Джон Адамс и Томас Джеферсън са автори на проекта на Декларацията, която е била гласувана в Конгреса на 4 юли 1776 година. Не са много обаче хората, които знаят, че вторият и третият президент са починали на същия ден, 4 юли 1826, петдесет години след официалното ѝ подписване. — Асансьорът спря на партера, Маршал излезе в мраморния коридор и поведе групата към кабинета си. — Декларацията е трябвало да измине дълъг и бурен път, господин президент, преди да се озове в безопасност тук, в тази сграда.

Когато стигнаха петата врата отляво, Маршал покани президента и хората му вътре, където ги чакаше кафе. Двама от агентите на охраната влязоха с тях, а останалите шестима останаха в коридора отвън.

Лойд Адамс отпи от чашата си. Маршал не обърна внимание на своята, захласнат в собствения си урок по история.

— След церемонията по подписването, на 2 август 1776, Декларацията е била регистрирана във Филаделфия, но поради опасността ценният документ да бъде конфискуван от англичаните, увеличеното копие е било откарано в Балтимор с покрит фургон.

— Изключително интересно — отбеляза Адамс с характерния за президента изговор. — Но предполагам, че ако е попаднала в ръцете на английските патрули, са щели да останат нейни копия, надявам се.

— О, разбира се, господин президент. Всъщност ние притежаваме едно прекрасно копие тук, при нас, изработено от Уилям Дж. Стоун. Обаче оригиналът останал в Балтимор до 1777, когато преценили, че вече е безопасно да бъде върнат във Филаделфия.

— Пак с фургон? — попита президентът.

— Точно така — потвърди Маршал, без да усети опита за шега. — Историята дори е запомнила името на кочияша — някой си Самюъл Смит. През 1800 по заповед на президента Адамс Декларацията била отнесена във Вашингтон и първоначално била съхранявана в Министерството на финансите, но между 1800 и 1814 е била разкарвана из целия град, за да спре за по-дълго в старата сграда на Военното министерство на 17-а улица.

— И разбира се, по онова време ние все още сме били в състояние на война с Великобритания — отбеляза актьорът.

Кавали се възхити на това, че Адамс не само бе запомнил репликите си, но и се бе постарал да почете малко история.

— Напълно правилно, господин президент — потвърди архиварят. — Така че когато британската флота навлязла в залива Чесапийк, държавният секретар Джеймс Монроу разпоредил документът отново да бъде преместен. Защото по закон — сигурен съм, че знаете това, господин президент — именно държавният секретар е отговорен за безопасността на Декларацията, а не президентът.

Лойд Адамс знаеше, но не беше сигурен дали може да се очаква от президента да знае този малко известен факт, така че реши за по-сигурно да се престори на изненадан.

— Така ли, господин Маршал? В такъв случай днес може би тук трябваше вместо мен да бъде Уорън Кристофър, за да разгледа

Декларацията.

— Държавният секретар бе така любезен да ни посети малко след като встъпи в длъжност — отговори Маршал.

— И слава богу, че не е разпоредил пак да преместим Декларацията — каза актьорът.

Маршал, Кавали, лейтенантът и лекарят се разсмяха вежливо, след което архиварят продължи:

— Като забелязал, че британците напредват към Вашингтон, Монроу изпратил Декларацията на пътешествие по Потомак до Лийзбърг, Вирджиния.

— На 24-и август — вметна Адамс, — когато изравнили Белия дом със земята.

— Напълно вярно — възкликна Маршал. — Вие сте прекрасно информиран, сър.

— Нека бъда откровен пред вас — направи се на смутен актьорът. — Бях добре подготвен за това посещение благодарение на моя специален съветник Рекс Бътърфурт.

Маршал показва, че името му е познато, но Кавали се запита дали актьорът не играе прекалено сложна игра.

— В онази нощ — продължи Маршал, — докато Белият дом доизгарял, благодарение предвидливостта на Монроу Декларацията вече била на безопасно място в Лийзбърг.

— И кога са я върнали пак във Вашингтон? — попита Адамс, макар да можеше да каже на архиваря точната дата.

— О, не преди да изминат няколко седмици, сър. За да бъдем точни — на 17 септември 1814 година. И като изключим екскурзията до Филаделфия по повод стогодишния юбилей от подписването ѝ и престоя във Форт Нокс^[1] по време на Втората световна война, оттогава досега Декларацията си стои тук, в столицата.

— Но не и в тази сграда — намекна за знанията си Адамс.

— Да, господин президент, отново сте прав. Преди да стигне тук, тя е имала няколко дома, най-лошият от които е бил в Патентния комитет, където е висяла на стената точно срещу прозорец, изложена години наред на пряка слънчева светлина, която е предизвикала непоправими поражения на пергамента.

Бил О'Райли стоеше в ъгъла и си мислеше за часовете работа, които бе вложил, и за множеството неуспешни копия, които бе

унищожил по време на подготвителната фаза точно заради тази проява на непростима човешка тъпота. Той прокле наум всички, които някога бяха работили в Патентния комитет.

— И колко време е висяла там? — поинтересува се Адамс.

— Трийсет и пет години — отговори Маршал с въздишка, която следваше да покаже, че е възмутен от безотговорността на предците поне толкова, колкото беше и Бил Долара. — През 1877 година Декларацията била преместена в библиотеката на Държавния департамент. По онова време там не само било прието да се пуши, но на всичко отгоре в помещението имало камина. Ако ми позволите да отбележа, сградата била повредена от пожар само месеци след като пергаментът за пореден път бил преместен.

— Разминало се е на косъм — отбеляза Адамс.

— След свършването на войната — продължи Маршал — Декларацията била изнесена от Форт Нокс и пренесена тържествено в столицата с влак. Тогава я закарали в Библиотеката на Конгреса.

— Надявам се този път да не са я изложили на пряка слънчева светлина — каза Адамс и в този миг телефонът на Кавали иззвъня.

Кавали тихо се измъкна в коридора и чу гласа на режисьора:

— Тук сме на стартовата линия и можем да започнем дубъла, когато кажеш.

— Ще ти се обадя — бе единственото, което му каза Кавали, изключи телефона и се върна да дослуша разказа на Маршал.

— ... в кутия от термапейн с филтър, който спира пораженията на ултравиолетовата светлина.

— Много интересно. И все пак кога точно документът е пристигнал в тази сграда? — поинтересува се Адамс.

— На 13 декември 1952 е била транспортирана от Библиотеката на Конгреса до Националния архив в танк^[2] под охраната на морски пехотинци.

— Първо във фургон, накрая в танк — замислено каза актьорът и не пропусна да забележи, че Кавали си гледа часовника. — Е, може би е време най-сетне да видя Декларацията в пълния ѝ блясък.

— Разбира се, господин президент — оживи се Маршал.

Излязоха от кабинета му и тръгнаха по коридора, следвани от антуража на президента.

— Декларацията по принцип е изложена в ротондата на партера, но ние ще я разгледаме в хранилището, където се прибира всяка нощ.

Стигнаха до края на коридора и архиварят поведе президента надолу по стълбището. Кавали се оглеждаше, запаметявайки най-късия маршрут за бягство в случай на неприятности. Беше доволен да види, че архиварят се е погрижил в коридора да няма излишни хора.

Спряха пред масивна стоманена врата, където ги чакаше възрастен мъж, облечен в дълга бяла манта. Очите му блеснаха, когато видя актьора.

— Това е господин Менделсон — представи го Маршал.

— Старши уредник и — не се притеснявам да призная това — най-големият експерт по всичко, имащо отношение към пергамента. През следващите няколко минути той ще ви бъде гид, а после ще разгледаме останалата част от Архива.

Актьорът пристъпи напред и подаде ръка.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господин Менделсон.

Възрастният мъж се поклони, стисна подадената му ръка и бутна стоманената врата, която леко се завъртя на скритите си панти.

— Моля ви, следвайте ме, господин президент — каза той със средноевропейски акцент.

Когато влязоха в малкото помещение на хранилището, Кавали видя хората му да се разгръщат в малък кръг и внимателно да оглеждат всичко наоколо, с изключение на президента. Бил О'Райли, Анжело и Деби също заеха предварително определените си места.

Кавали хвърли бърз поглед към Долара и се изплаши — той изглеждаше като човек, който има спешна нужда от лекар.

Менделсон поведе актьора към масивен бетонен блок, заемащ по-голямата част от отсрещната стена.

Той поглади любовно плочата и обясни, че това бомбоубежище е било построено по време, когато най-големият страх на нацията била атомната атака.

— Декларацията е защитена с пет тона вплетени метални листове, вложени на свой ред в петдесет и пет тона бетон и всичко това съхранявано в стоманеното хранилище, което виждате с очите си. Уверявам ви, господин президент — допълни Менделсон, — че дори Вашингтон да бъде изравнен със земята, Декларацията за независимостта ще остане непокътната.

— Впечатляващо — призна Адамс. — Наистина впечатляващо.

Кавали погледна часовника си. Бе 10:24 и те се намираха в Архива вече седемнайсет минути. Макар лимузините да ги чакаха, той нямаше друг избор, освен да остави уредника да разказва, без да бърза. В крайна сметка, домакините знаеха, че президентът разполага с ограничено време, и сами щяха да побързат, ако държаха да му покажат и останалата част от експозицията.

— Цялата система, господин президент — ентусиазирано продължи уредникът, — се управлява по електронен път. С натискане на един бутон Декларацията, която впрочем винаги се излага и съхранява в изправено положение, поема от това ниво пътя си нагоре през заключени врати, които се отварят, колкото да я пропуснат, и пристига в ротондата, за да спре в рамка от масивен бронз, защитена от бронирано стъкло и прозрачен пластичен ламинат. Ултравиолетовите филтри в ламината придават на вътрешния му слой леко зеленикав цвят. — Актьорът не знаеше какво да каже на това, но Менделсон не се нуждаеше от окуражаване. — В момента се намираме на шест и половина метра под изложбената зала и понеже механичните системи могат да се задействат и ръчно, аз съм готов да спра системата във всеки момент. С ваше разрешение, господин Маршал...

Архиварят кимна и уредникът натисна един бутон, който нито актьорът, нито Кавали бяха забелязали до момента. Петте тона вплетени метални плочи над главите им започнаха бавно да се разтварят. Разнесе се остро метално изтракване и масивната бронзова рамка с документа пое по ежедневния си път към тавана. Менделсон натисна втори също толкова невзрачен бутон и бученето на невидимите електромотори заглъхна. Той вдигна отворена длан към рамката.

Лойд Адамс направи крачка напред и се вгледа като хипнотизиран в най-ценния документ на нацията.

— А сега, помнейки за личната ви молба, господин президент, ние на свой ред имаме малка молба към вас.

Актьорът не знаеше какво да отговори на това и погледна за помощ към Кавали.

— И каква ще е тя? — тревожно запита Кавали, съзнавайки опасността от промени в плана на тази късна фаза.

— Много проста — отговори Менделсон. — Докато аз и господин главният архивар сваляме горния капак на бронзовата кутия, вие и останалите да се обърнете с лице към стената.

Кавали се поколеба. Едно от основните задължения на агентите бе никога да не изпускат президента на Съединените щати от поглед.

— Нека направя нещата малко по-лесни за вас, господин Менделсон — каза Адамс. — Аз пръв ще се подчиня на искането ви. — С тези думи актьорът се извърна от документа и останалите последваха примера му.

В последвалата тишина, по време на която никой не можеше да види какво става зад гърбовете им, Кавали чу поне дузина щраквания и тежкото дишане на хора, несвикнали да вдигат големи тежести.

— Благодаря ви, господин президент — каза накрая Колдър Маршал. — Надявам се, че не сме ви причинили голямо неудобство.

Тринайсетимата гости се обърнаха отново с лице към масивната кутия. Капакът ѝ бе отворен и тя приличаше на разтворена книга.

Лойд Адамс и Кавали и Долара, които стояха на една крачка зад него, пристъпиха напред. Маршал и уредникът не изпускаха от поглед стария пергамент. Изведнъж, без никакво предупреждение, актьорът залитна назад, хвана се за гърлото и се срина на пода. Четирима от агентите мигновено го заобиколиха, а останалите четирима избутаха Маршал и Менделсон от хранилището в коридора, преди те да могат да кажат и дума. Тони трябваше да признае, че Джони беше прав — Лойд Адамс страдаше от страст да преиграва.

В мига, в който вратата бе затворена, Кавали се обърна и видя Долара да се взира в пергамента с поглед, пламнал от възбуда. Лейтенантът стоеше до него.

— Наш ред е, Анжело — каза ирландецът и изпъна пръсти.

Лейтенантът извади от докторската чантичка латексови ръкавици и ловко ги нахлузи на ръцете му. Долара размърда пръсти като загряващ пианист, готвещ се за рецитал. Анжело вече бе извадил дълъг тънък нож от чантичката и го подаде на Долара.

Фалшификаторът се наведе над пергамента и пъхна острието на ножа под горния му десен ъгъл. Ъгълчето се изви и той прехвърли ножа към левия ъгъл. Миг по-късно и двата върха на пергамента се извиваха нагоре. Долара подаде ножа на Анжело и започна да навива

пергамента колкото може по-стегнато, като внимаваше да не го повреди.

През това време Анжело държеше ножа за дръжката, отдалечен от тялото си. Кавали направи крачка напред и извади фалшификата на Долара от специално конструираното отделение, което до момента бе останало запушено от дръжката на кортика към парадната му униформа.

Кавали и Долара размениха документите и повториха действията си в обратен ред: докато Кавали бавно напъхваше оригиналната Декларация в ножницата на кортика, Долара започна да разгъва копие то върху ламинирания капак, който бе изработен от влажна пластмаса с цел ценният документ да се задържи на място. Фалшификаторът вдъхна дълбоко от специфичната миризма. Чувствителният му нос разпозна в нея тимол. Долара огледа за последен път своето копие, увери се в присъствието на коригираната правописна грешка и отстъпи крачка назад, неохотно оставяйки своя шедьовър на грижливата опека на Националния архив и подземното му хранилище.

После, приключил с отговорната си задача, той се върна при Лойд Адамс. Деби вече беше разкопчала яката му, бе разхлабила ризата и бе положила малко блед фон дьо тен върху лицето му. Фалшификаторът се отпусна на коляно, свали латексовите си ръкавици и ги пусна в лекарската си чанта, пълна повече с грим, отколкото с инструменти. През това време Кавали набра един номер на клетъчния си телефон и тихо каза:

— Втори дубъл. — И прекъсна и посочи към вратата.

Един от агентите я дръпна и Менделсон се втурна през нея още преди да се бе доотворила и се хвърли към бронзовата рамка. Маршал, блед и разтреперан, коленичи до президента.

Кавали с облекчение забеляза усмивката върху лицето на уредника, надвесен над фалшивата Декларация. С помощта на Анжело той придърпа рамката на място, погледна с любов ръкописа, намести капака и бързо заключи дванайсетте ключалки по периферията. Натисна един от бутоните и двигателите отново забръмчаха. Разнесе се познатото тракане и бронзовата рамка се скри в подземното си укритие.

Кавали насочи вниманието си към актьора. Двама от „агентите“ му помогнаха да се изправи, а Долара затвори докторската си чанта.

— Какъв химикал използвате за защита на пергамента? — попита той.

— Тимол — отговори архиварят.

— Естествено, трябваше да се досетя. При алергията на президента подобна реакция можеше да се очаква. Не се тревожете. Щом го изведем на чист въздух, състоянието му веднага ще се подобри.

— Слава Тебе, Господи — прошепна Маршал.

— Амин — каза дребният ирландец, докато агентите насочваха неуверено крачещия президент към вратата на хранилището.

Маршал бързо изтича напред и ги поведе към стълбището. Охраната го следваше, дишайки във врата им.

Кавали остави Лойд Адамс да се препъва и избърза, за да настигне архиваря.

— Никой, повтарям — никой — внушително каза той на уплашения държавен служител, — не трябва да узнае за този инцидент. Едва ли може да има нещо по-унищожително за неговата репутация особено след толкова кратък престой в Овалния кабинет, като се има предвид през какви унижения трябваше да мине господин Буш след завръщането си от Япония^[3].

— След завръщането си от Япония... да, разбира се, разбира се.

— Ако някой от служителите ви се поинтересува защо президентът не е завършил обиколката на Архива, ще отговаряте, че се е наложило спешно да се върне в Белия дом.

— Спешно да се върне... разбира се — каза Маршал. Беше поблед и от актьора.

Излязоха на рампата и Кавали спринтира напред към 7-а улица.

Подразни се от тълпата на отсрещния тротоар. От кортежа нямаше и следа. Той погледна обезпокоен надясно — там Анди се бе качил на пейката и сочеше към Пенсилвания авеню. Кавали завъртя глава нататък и видя първия мотоциклетист да завива надясно в 7-а улица.

Изтича обратно долу и видя Лойд Адамс да чака облегнат на пощенска кутия със знака на „Федерал Експрес“ в компанията на двама от агентите.

— Искам да го направим бързо — обясни Кавали. — Там горе са се събрали зяпачи, които, изглежда, започват да се чудят какво се е случило. — Той се обърна към архиваря, който стоеше на рампата до уредника. — Помнете, че президентът е бил извикан по спешност в Белия дом. — Двамата енергично кимнаха, без да проговарят.

Четирима от агентите изтичаха напред към приближаващата трета лимузина.

Кавали отвори вратата и махна на актьора да влиза колкото може по-бързо. Водачите на мотоциклетния кортеж задържаха движението до идването и на последната кола. Докато Лойд Адамс влизаше в колата, тълпата отсреща започна да сочи към него и да ръкопляска.

Анжело скочи във втората кола, придържайки кортика си, Долара и секретарката се вмъкнаха в четвъртата лимузина. Когато Кавали се присъедини към Анжело на задната седалка на втората кола и даде сигнал на шофьора да потегля, кортежът вече излизаше на 7-а улица, където моторизирани полицаи бяха спрели движението, за да може колоната да се включи в трафика, вливащ се в Конститушън авеню.

Сирените завиха и колите полетяха по булеварда. Кавали погледна назад към архиваря и уредника. Изпита облекчение като видя, че са побързали да се приберат.

После бързо превключи вниманието си към източната страна на 7-а улица, където Анди обясняваше на тълпата, че това не е бил президентът, а само репетиция за филм — нищо повече. Повечето от събралите се вече разочаровано си тръгваха.

И внезапно му се стори, че го вижда за втори път.

Колата на Кавали още се носеше по Конститушън авеню, но водачът на кортежа вече завиваше надясно по 15-а улица, придружаван от двама моторизирани полицаи. Сирените бяха изключени, а останалите коли една по една се отделяха от кортежа, всяка на предварително уговореното кръстовище.

Първата кола зави на 9-а улица и излезе обратно на Пенсилвания авеню, за да се насочи към Капитолия. Третата продължи по Конститушън авеню, придържайки се в централната лента, четвъртата зави наляво на пресечката с 12-а, а шестата — надясно при 13-а улица.

Петата зави наляво по 23-а улица, пресече по моста „Мемориал“ и продължи, следвайки знаците за Стария град. Втората зави наляво в

14-а улица, пое към мемориала на Джеферсън и оттам излезе на магистрала „Джордж Вашингтон“.

Кавали, който седеше удобно облегнат на задната седалка във втора лимузина, набра номера на режисьора. Когато Джони отговори на позвъняването, единствените думи, които чу, бяха „Всичко мина по плана“.

[1] Военна база в Кентъки, където се съхранява златният резерв на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Транспортирането (шестте пергаментата на Декларацията и Конституцията са затворени в стъклени съдове, пълни с хелий, надлежно закрепени в дървени кутии) става с БТР, придружаван от военен оркестър, рота барабанисти и гайдари на Военновъздушните сили, два леки танка, четирима въоръжени с автоматично оръжие пехотинци и мотоциклетен ескорт. — Б.пр. ↑

[3] Където му прилошава и повръща по време на официален прием. — Б.пр. ↑

15.

Скот се молеше в себе си жената на посланика да не може да дойде в четвъртък или най-добре още да е в Женева. Помнеше думите на Декстър Хъчинс: „Работиш ли за ЦРУ, търпението не е добродетел, то просто е девет десети от работата“.

Когато спря в края на басейна, Хана му каза, че жената на шефа още не се е върнала от Швейцария. Двамата изобщо не си губиха времето да плуват още една дължина и се уговориха да се видят след малко в увеселителния парк в „Боа дьо Венсан“.

В мига, в който я видя да пресича пътя, му се прииска да я докосне. Наръчниците на ЦРУ не предписваха процедура за справяне с подобна ситуация, а и нито един от агентите, които обучаваше от девет години, не бе споделял с него сходен проблем.

Хана го информира за всичко случило се в посолството и спомена, че както изглежда, в Женева ставало „нещо голямо“, за което още не знаели подробности. В отговор на въпроса ѝ Скот ѝ каза, че докладва всичко на Крац и че скоро ще я извадят от операцията. Уверението явно ѝ достави удоволствие.

Когато започнаха да разговарят на други теми, опитът на Скот му подсказа да ѝ напомни, че трябва да се върне в посолството. Само че този път замълча и я остави тя сама да стигне до това решение и да избере момента на тръгване. Този път му се струваше по-отпусната — дори се засмя на разказа му за наперените мъжкар, с които той се срещаше всяка вечер в салона за фитнес.

Докато се разхождаха из увеселителния парк, Скот откри, че противно на общоприетото клише не той, а Хана печели плюшените мечета на стрелбището и че изобщо не ѝ прилошава в стремително спускащото се влакче.

— Защо си купуваш захарен памук? — не се стърпя той накрая.

— Защото така никой няма да допусне, че сме агенти — отговори му тя. — Ще сметнат, че сме любовници.

Два часа по-късно се разделиха и той я целуна по бузата. Двама професионалисти с поведение на аматьори. Извини ѝ се. Тя се засмя и

изчезна по алеята.

Малко след десет Хамид Ал-Обайди се вля в неголямата група хора, събрали се на тротоара пред служебния вход на Националния архив. Наложил се да изчака двайсетина минути, когато вратата отново се отвори и по рампата изтича Кавали. В същия момент на ъгъла със 7-а улица се зададоха моторизирани полицаи от кортежа. Кавали даде сигнал и след секунди през входа се изсипа група хора, които се втурнаха към очакващите ги коли. Ал-Обайди не можеше да повярва на очите си. Измамата напълно заблуди зяпачите, които наивно замахаха с ръце и закрещяха възбудено.

В мига, в който и последната кола се скри зад ъгъла, един мъж — бе стоял тук през цялото време — започна да обяснява на тълпата, че това не бил президентът, а било само репетиция за филм.

Ал-Обайди доволно се усмихна на двойната измама, а разочарованата тълпа започна да се разпръсва. Арабинът пресече 7-а улица и се присъедини към дългата опашка туристи, ученици и просто любопитни, наредили се, за да видят с очите си Декларацията за независимостта и всичко останало.

Наложил се да чака почти толкова минути, колкото бяха стъпалата пред главния вход — а те бяха 39 — докато стигне до ротондата. Човешката река се бе превърнала в тъничко поточе, отклонило се в посока на нови девет стъпала, извеждащи най-сетне до мраморна зала, надзиравана от статуите на Томас Джеферсън и Джон Хенкок. Там той застана пред масивната бронзова рамка, в която бе поставен пергаментът на Декларацията за независимостта.

Ал-Обайди забеляза, че стигналите до витрината посетители могат да се задържат пред историческия документ само няколко секунди. Когато кракът му стъпи на първото от деветте стъпала, сърцето му заби по-бързо, но по различна причина от тази на останалите, чакащи реда си. Той извади от джоба си очила, чийто диоптър увеличаваше четирикратно всичко, върху което насочеше поглед.

Заместник-посланикът изкачи последното стъпало, направи крачка напред и напрегнато се вгледа в Декларацията за независимостта. Първата му реакция бе на ужас — документът

изглеждаше така истински, че просто нямаше как да не е оригинален. Кавали го бе измамил. Нещо повече, беше му измъкнал десет милиона долара с гениална игра. Ал-Обайди погледна пазачите от двете страни на постаментата — те не проявяваха никакъв интерес към него.

Наведе се така, че носът му се доближи на един пръст от стъклото, и затърси думата, която трябваше да бъде изписана правилно, за да могат изпълнителите да разчитат на остатъка по договора.

Очите му невярващо се разшириха, когато погледът му попадна на изречението: „Ние не пропуснахме да се обърнем към нашите британски братя“.

Посланикът и съпругата му се върнаха от Женева в петък. Хана и Скот бяха намерили възможност да прекарат няколко часа заедно същата сутрин.

Бяха изминали почти три седмици от момента, когато Скот за пръв път я бе видял в плувния басейн на булевард „Ланс“ и по-малко от две след първата им среща в бара на авеню „Буго“... там, където бяха започнали лъжите — в началото малки и незначителни, но все по-големи и по-големи, докато накрая ги бяха оплели в паяжина на измама.

В Лангли естествено бяха изпаднали в екстаз, когато започнаха да получават кодирани съобщения с безценна информация, и Декстър го поздрави с отличната работа. „Най-добрият младши агент, който помня“, позволи си да признае той. Но Скот не можа да намери в речника на кодираните фрази такава, с която да подсказва на заместник-директора на ЦРУ, че започва да се влюбва.

Беше прочел досието на Хана от кора до кора, но нищо в него не му бе подсказало истинския ѝ характер. Например начина, по който тя се смееше — с усмивка, която можеше да те накара и ти да се усмихнеш, колкото и да си тъжен или ядосан. Или че е като малко момиче — винаги удивено или очаровано от ставащото наоколо. Но преди всичко топлината и нежността, които правеха времето, прекарано без нея, да ти се струва непоносима вечност.

А най-изненадващото за него бе, че когато бяха заедно, той се чувстваше не по-зрял от своите студенти. Тайните им срещи рядко

продължаваха повече от час, най-много два, но с всяка следваща среща чувството между тях се засилваше.

Тя продължаваше да му разказва всичко за себе си с откровеност и честност, които правеха измамата още по-трудно поносима, защото единственото, което можеше да ѝ разкаже в отговор, бе низ от лъжи, започващи с това, че уж е агент на Мосад, легендиран в Париж като писател на книга — по-точно туристически справочник, който естествено никога няма да види бял свят. Но лъжите създаваха трудно преодолим проблем — всяка водеше след себе си нужда от нова и така нататък, в безконечна спирала. А от друга страна, тя вярваше на всяка негова дума.

Затова, когато се прибра у дома в петък вечерта, Скот взе решение, което в Лангли не биха одобрили.

Колата излезе на магистрала „Джордж Вашингтон“ и шофьорът погледна в огледалото, за да провери дали някой не се е залепил за тях. Беше чисто. Кавали въздъхна облекчено, макар да разполагаше с два резервни плана в случай, че ги заловят с Декларацията. Още на най-ранна фаза на разработване на операцията той бе осъзнал нуждата да се изнесе от сцената на престъплението колкото се може по-далече и колкото се може по-бързо. Винаги бе гледал на необходимостта да предаде документа на Ник Висенте не по-късно от два часа след изнасянето му от Националния архив като на критично условие.

— Добре, да се хващаме на работа — каза Кавали и насочи вниманието си към Анжело, който откопча кортика, висящ на верижка от колана на кителя му.

Двамата се гледаха като сумо борци, всеки очакващ противника пръв да направи ход. Анжело нагласи ножницата на кортика между краката си и я стисна здраво. Дръжката бе насочена към Кавали. Той я хвана и я извади. После с ноктите на палеца и показалеца си измъкна тънкия черен пластмасов цилиндър от кухнята. Анжело нагласи дръжката и закопча кортика на колана си.

Кавали държеше в ръцете си цилиндър с дължина шейсет и пет сантиметра.

— Изкушавам се от мисълта да я погледнем отблизо — с прегракнал от вълнение глас каза Анжело.

— В момента има по-важни неща — отсече Кавали. Сложи цилиндъра на седалката до себе си, вдигна слушалката на вградения телефон и натисна един-единствен бутон.

— Да? — чу се познат глас.

— На път съм. Нося стоката.

Последва дълга пауза и за момент Кавали помисли, че връзката се е разпаднала.

— Добра работа — отговори най-сетне гласът. — Движиш ли се обаче по графика?

Кавали погледна през прозореца. Тъкмо минаваха покрай знака за отбиване към шосе 395 в южна посока.

— На няколко минути от летището сме. В един съм при теб.

— Добре. Ще повикам Ник. Ще вземе стоката, за да я достави на клиента.

Кавали затвори, погледна Анжело и се усмихна като го видя по гащета и жилетка. Готвеше се да се пошегува, но в същия момент телефонът иззвъня. Кавали вдигна слушалката.

— Да?

— Анди е. Мислех, че ще ти е интересно да знаеш, че е изложена за посетители и опашките са точно толкова дълги, колкото са били винаги. Между другото, един арабин стоеше сред тълпата през цялото време, докато бяхте вътре, и после влезе да я разгледа.

— Отлично, Анди. Сега се връщай в Ню Йорк. Ще ми разкажеш подробностите утре.

Кавали отново затвори телефона и се замисли върху казаното от Анди. Анжело се мъчеше с възела на вратовръзката си. Все още не си бе обул панталоните.

Тъмното стъкло на преградата между задното отделение и шофьора се спусна.

— Приближаваме терминала, сър. До момента никой не ни следва.

— Добре — каза Кавали и Анжело побърза да се обуе. — Сменяй регистрационния номер и се връщай в Ню Йорк.

Шофьорът кимна. След секунди лимузината спря.

Кавали взе пластмасовия цилиндър, изскочи от колата, устремно прекоси залата на терминала и излезе на пистата при частните самолети. Затърси с поглед белия „Лиърджет“. Забеляза го, тръгна към

него, вратата се отвори и спуснаха сгъваемата стълба. Кавали изтича натам, следван по петите от Анжело, който се опитваше да облече самото си, борейки се със силния вятър.

Капитанът ги чакаше на горното стъпало.

— Идвате в последните секунди — каза той.

Кавали само се усмихна. Седнаха на седалките и закопчаха коланите. Капитанът натисна бутона за прибиране на сгъваемата стълба.

След седемнайсет минути самолетът излетя и зави над „Кенеди Сентър“, но не преди стюардесата да им поднесе по чаша шампанско. Кавали отклони поканата да повтори и се замисли върху онова, което оставаше да се свърши, преди да може да каже, че е приключил с участието си в операцията. Мислите му за пореден път се върнаха на Ал-Обайди и той започна да се пита дали не е допуснал опасната грешка да подцени арабина.

След петдесет и седем минути кацнаха на „Ла Гуардия“. Шофьорът на Кавали ги чакаше до колата, готов да ги откара в града.

Докато сменяха ленти и посоки по магистралата, която в крайна сметка трябваше да ги изведе на моста „Трайбъроу“, Кавали погледна часовника си. Бяха загубени сред потока коли, носещи се към Манхатън — някакви осемдесет и седем минути след раздялата с Колдър Маршал от Националния архив във Вашингтон. Бяха го направили горе-долу за времето, нужно на един банкер от Уолстрийт да обядва.

Кавали слезе пред къщата на баща си на 75-а улица, а Анжело продължи към офиса на Уолстрийт, за да координира успешното прибиране на всички членове на екипа и да приеме докладите им.

Икономът вече бе отворил вратата и услужливо попита:

— Да ви помогна ли, сър?

— Няма нужда, Мартин, благодаря — отклони предложението му Тони. — Къде е баща ми?

— В заседателната зала с господин Висенте, който пристигна преди няколко минути.

Тони изтича надолу по стълбището и влезе в заседателната зала. Баща му разговаряше с Ник Висенте. Президентът стана, за да поздрави сина си, и Тони му връчи тубуса.

— Слава на победителите — бяха първите думи на баща му. — Ако бе извършил този подвиг за Джордж III, той сигурно щеше да те посвети в рицарско звание. „Изправи се, сър Антонио“, нали се сещаш? Но при сегашното положение на нещата ще трябва да се задоволиш с компенсация от сто милиона долара. Разрешава ли се на един старец да види с очите си оригинала, преди Ник да го вземе?

Кавали се засмя, свали капачката на тубуса, бавно измъкна пергамента и внимателно го разстла на заседателната маса. Тримата бързо провериха изписването на думата „британски“^[1].

— Прекрасно — каза бащата на Тони и облиза вечно сухите си устни.

— Интересно как за последните подписи е останало толкова малко място — отбеляза Ник Висенте.

— Ако всички се бяха подписвали с размаха на Джон Хенкок, Декларацията щеше да заеме два пъти повече място — каза президентът и в същия момент телефонът на масата иззвъня.

Президентът се пресегна и натисна бутон на апарата.

— Да, Мартин?

— На частната линия ви търси някой си господин Ал-Обайди, сър. Искате да поговорите с господин Тони.

— Благодаря, Мартин — каза президентът и се обърна към Тони. — Защо не се обадиш от кабинета ми, а аз ще слушам по деривата?

Тони кимна, излезе, отвори съседната врата, вдигна слушалката на апарата върху писалището на баща си и каза:

— Антонио Кавали слуша.

— Обаждате се Хамид Ал-Обайди. Баща ви предложи да позвъня по това време.

— Притежаваме искания от вас документ — каза Кавали.

— Поздравявам ви, господин Кавали.

— Готов ли сте да преведете договорения остатък?

— Всичко с времето си, господин Кавали. Надявам се, помнете, че съгласно една друга клауза на сключения между нас договор, вие трябва да доставите документа в избрано от нас място.

— И къде е това място? — търпеливо се поинтересува Кавали.

— Ще дойде в офиса ви утре в дванайсет и ще получите съответните инструкции. — Кратка пауза. — Освен останалото. — Щракване в слушалката показва, че разговорът е прекъснат.

Кавали затвори и се опита да измисли какво има предвид Ал-Обайди с това „Освен останалото“. Бавно се върна в залата и завари баща си и Ник да разглеждат Декларацията. Тони забеляза, че пергаментът е обърнат.

— Какво според теб иска да каже с това „Освен останалото“? — попита Тони.

— Нямам представа — отговори баща му, погледна ръкописа за последен път и бавно започна да го навива.

— Е, утре ще разберем — каза Тони, взе навития свитък и внимателно го напъха в тубуса.

— Та къде, казваш, трябва да бъде доставен? — попита Ник.

— Утре по обед ще получа инструкциите — въздъхна Тони, малко изненадан, че баща му не е споделил казаното от Ал-Обайди с най-добрия си приятел.

[1] В оригинала на Декларацията „британски“ е изписано погрешно като Brttish (двойно t), вместо правилното British. — Б.пр. ↑

16.

Лежеше и я съзерцаваше, подпрял глава на ръката си, докато първите слънчеви лъчи предпазливо надзъртаха в спалнята. Прекара леко пръст по гръбнака ѝ и тя помръдна, но не се разсъни. Чакаше я с нетърпение да отвори очи и да събуди спомените от изтичащата нощ.

Когато бе започнал да я наблюдава да влиза и излиза от йорданското посолство, облечена в ужасните арабски дрехи, явно подбрани така, че да подхождат на вкуса на Карима Саиб, Скот бе решил, че тази жена хваща окото. Но всеки знае, че има подаръци с разкошна опаковка, които, след като бъдат отворени, разочароват. Само че когато Хана бе съблякла ужасното си костюмче, с което бе дошла на срещата вчера, той бе замръзнал от изумление пред гледката на смайващото ѝ тяло. Трудно му беше да повярва, че на света може да има толкова красиви създания.

Той дръпна чаршафа, която я покриваше, за да се възхити отново на гледката, която бе накарала дъха му да спре. Късо подстригана коса... интересно как ли щяха да ѝ стоят дългите къдри до раменете, за които му бе признала, че си мечтае. Вдлъбнатинката на тила ѝ, изумително гладката кожа на гърба ѝ, дългите, сякаш изваяни от гениален скулптор крака...

Ръцете му трепереха от нетърпение като на дете, което отваря коледните си подаръци и иска отново и отново да докосне с любов всеки един от тях. Той прекара пръсти по раменете ѝ с надеждата това да я накара да се обърне към него. Премести се малко по-наблизо и започна да гали твърдата ѝ гръд с пръст. Кръговете ставаха все потесни и накрая той докосна мекото зърно. Чу я да въздъхва и този път тя наистина се обърна, намести се в прегръдките му, а пръстите ѝ се впиха в раменете му, когато я притегли към себе си.

— Не е честно да се възползваш така от мен — прошепна тя съннено, докато ръката му пълзеше нагоре по вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Извинявай — каза той, дръпна ръката си и я целуна по бузата.

— Не се извинявай. За бога, Саймън, аз искам да се възползвам от мен — каза тя и сама се притисна в него.

Той продължи да я гали, откривайки нови страни на съкровището в ръцете си.

Когато проникна в нея, тя въздъхна по-иначе, отколкото преди това, направи го с въздишката на утринната любов, по-нежно и по-спокойно отколкото през изминалата нощ, но не и с по-малко наслаждение.

За Скот всичко това бе ново, непознато досега изживяване. Макар да се бе любил с жени много повече, отколкото би искал да си спомня, той никога не бе изпитвал толкова сладна възбуда.

Когато свършиха, тя отпусна глава на рамото му и той отмести с пръст от бузата ѝ едно косъмче, молейки се в себе си следващият час да изтече възможно най-бавно. Мразеше мисълта, че тя ще трябва да се върне в посолството, не искаше да я дели с никого.

Стаята вече бе окъпана в лъчите на утринното слънце, но това само го караше да се пита кога ли пак ще има възможност да прекара с нея цяла нощ.

Ръководителят на Отдела за защита на иракските интереси отново бе привикан по спешност в Женева и този път бе взел със себе си само една от секретарките, така че Хана бе останала без работа в Париж за цял уикенд. Съжаляваше, че не може да му каже какво стои зад честите пътувания на нейния началник, за да предаде той информацията на Крац.

Беше заключила отвътре стаята си в посолството и се бе измъкнала от комплекса по пожарната стълба. Призна му, че се е чувствала като девойка, бягаща от девическия пансион, за да отиде на първото си среднощно събиране с момчета.

— Изобщо не може да се сравни с никакви ученически купони — бяха последните му думи, преди да заспят в прегръдките си.

Бяха започнали вчерашния си ден заедно с отиване на пазар по булевард „Сен Мишел“ и бяха купили за нея дрехи, които тя не смееше да помисли, че може да облече, а за него вратовръзка, която иначе той не би погледнал. След това бяха обядвали в бистро и без да бързат, бяха прекарвали два часа в ядене на салата и изпиване на бутилка вино. После бяха тръгнали на разходка по Шанз-Елизе, вплели пръсти като гаджета, и накрая бяха отишли да разгледат експозицията на Клодион в

Лувъра. Удобен шанс да ѝ разкаже нещо, което едва ли ѝ бе известно, мислеше си той, само че се получи обратното. Купи ѝ мека туристическа шапка от малък магазин недалеч от Айфеловата кула и това му разкри, че тази жена изглежда изумително, каквото и да сложи на себе си.

Вечеряха в „Максим“, но се ограничиха само с едно блюдо, защото и двамата вече усещаха, че единственото, което наистина им се иска, е да отидат колкото се може по-бързо в малкия му апартамент на левия бряг на Сена.

Още помнеше смайването, което бе изживял, докато я гледаше да се съблича и как погледът му я бе притеснил толкова, че бе спряла и бе започнала да разсъблича него. Припомни си онзи невероятен миг на моментно колебание преди да слоят телата си, защото очакването бе толкова сладостно с неповторимостта си, че не му се искаше да свършва.

В живота му бе имало доста жени — включително напълно епизодичните и предварително обречени преспивания с поредната захласната по него студентка — с които бе имал краткотрайни връзки и дори понякога си бе мислил, че може би е намерил Любавта, но всъщност нищо преди дори не се доближаваше до това, което изживяваше сега. А най-странно от всичко бе усещането в момента — чистата радост просто да лежи до нея в ръцете ѝ, радост не по-малко възбуждаща от секса.

Пръстът му стигна до вдлъбнатинката на тила ѝ.

— Кога трябва да се върнеш? — попита той шепнешком.

— Една минута преди посланика.

— Кога го очаквате да пристигне?

— Полетът му е обявен за кацане в 11:20. Значи е препоръчително да си бъда зад бюрото преди дванайсет.

— Значи имаме време за още веднъж? — подсказа той и сложи пръст върху устните ѝ.

Тя леко го ухапа.

— Оу... — усмихна се той.

— Само веднъж ли? — попита тя.

Деби въведе заместник-посланика в кабинета на Кавали в дванайсет и дваисет. Никой не коментира факта, че Ал-Обайди е закъснял. Тони направи жест към стола пред бюрото си и изчака госта да се настани удобно. За пръв път чувстваше странно безпокойство в присъствието на арабина.

— Както споменах вчера — започна Кавали, — притежаваме искания от вас документ. Следователно готови сме да го разменим срещу обещаната сума.

— Да, споменатите деветдесет милиона долара — отговори иракчанинът и събра връхчетата на пръстите си под брадичката си, сякаш обмисляше какво да каже по-нататък. — Наложен платеж, ако си спомням правилно.

— Правилно си спомняте — потвърди Кавали. — Остава да уточним къде и кога.

— Искаме документът да бъде транспортиран в Женева не по-късно от 12 часа следващия вторник. Получателят се казва мосю Пиер Дюмон и е съсобственик на банка „Дюмон и сие“.

— Но това ми оставя само шест дни, за да измисля безопасен начин за изнасяне от страната и...

— Мисля, не се лъжа, че вашият Бог е създал света за същото време — отбеляза Ал-Обайди.

— Декларацията ще бъде в Женева във вторник на обед — заяви Кавали.

— Добре — одобри Ал-Обайди. — И ако мосю Дюмон бъде удовлетворен от автентичността ѝ, той има инструкциите да преведе сумата от деветдесет милиона долара в банкова сметка по ваш избор. От друга страна, ако не спазите дадения ви срок или ако Декларацията се окаже фалшива, ние ще изгубим десет милиона долара, срещу които ще получим само триминутния филм, заснет от световноизвестен режисьор. Ако се случи това, пликове, идентични с този, ще бъдат изпратени на директора на ФБР и началника на Данъчната служба.

С тези думи Ал-Обайди извади от вътрешния си джоб дебел плик и го плъзна небрежно по бюрото към Кавали. Изражението на Кавали не се промени, така че след секунда заместник-посланикът стана, поклони се и напусна стаята, без да каже нищо повече.

Кавали се досещаше, че най-сетне ще разбере какво означават думите „Освен останалото“.

Той разкъса плика и изсипа съдържанието му на плота. Снимки, десетки снимки и документи със серийни номера на банкноти, прикрепени към тях. Кавали бе сниман по време на задълбочен разговор с Ал Калабрезе на тротоара пред кафето, още веднъж — с Джино Сартори в самия център на Фрийдъм Плаза, на следващата снимка бе с режисьора на количката с камерата, докато разговарят с бившия заместник-началник на вашингтонското полицейско управление. Ал-Обайди дори бе успял да запечата Рекс Бътъруърт на влизане в хотел „Уилард“ и актьора — плешив, без перука, седнал в третата лимузина и по-късно излизащ от нея на рампата пред Националния архив.

Кавали започна да барабани с пръсти по бюрото. Спомни си за неспокойното усещане, което го бе глождило. Сега знаеше, че е видял Ал-Обайди в тълпата предния ден. Беше подценил иракчанина. Може би бе дошло времето да се обади на техния човек в Ливан и да му съобщи за сметката в швейцарска банка, която бе открил на името на заместник-посланика.

Не... Това трябваше да почака до превеждането на деветдесетте милиона долара.

— И как да постъпя, Саймън, ако той ми предложи работа?

Скот се поколеба. Нямаше никаква представа какво биха й наредили началниците от Мосад в такъв случай. Знаеше какво му се иска на него. Безсмислено бе да се консултира с Декстър Хъчинс, защото той едва ли щеше да се поколебае да му нареди да използва Хана по възможно най-изгодния за тях начин.

Хана беше обърната към онова, което Скот със смях наричаше „моята кухня“.

— Може би трябва да попиташ полковник Крац — предложи тя, когато той не отговори на въпроса й. — Обясни му, че посланикът иска да замести Муна, но също и че се е появил друг проблем.

— Какъв? — тревожно попита Скот.

— Мандатът на посланика изтича в началото на следващия месец. Може и да му го продължат, но според главния администратор, щели да го отзоват в Багдад, където щял да бъде повишен в заместник външен министър. — Саймън продължаваше да мълчи. — Какво има,

Саймън? Нима си неспособен да вземаш решения толкова рано сутринта? — Скот мълчеше. — Прав си също толкова смешен, колкото в леглото — опита се да го подразни тя.

Скот реши, че е време да ѝ каже истината. Не можеше да чака повече. Излезе от нишата на кухничката, прегърна я и поглади косата ѝ.

— Хана, трябва да... — започна той и в същия миг телефонът иззвъня. Той замълча на средата на фразата и отиде да се обади.

Изслуша в продължение на няколко минути съобщението на Хъчинс.

— Добре, ясно. Ще ти се обадя, след като обмисля нещата — каза той и се зачуди какво е накарало този човек да остане буден до толкова късно през нощта.

— Друга любовница, любовнико? — попита Хана с усмивка.

— Издателите ми настояват да им кажа кога ще бъда готов с ръкописа. Вече съм закъснял.

— И какво ще им отговориш?

— В момента не мога да се съсредоточа.

— Само в момента? — Тя докосна с пръст върхчето на носа му.

— Не знам, може би завинаги — призна той.

Тя нежно го целуна по бузата и прошепна:

— Трябва да се връщам в посолството, Саймън. Не ме изпращай, рисковано е.

Той я задържа в прегръдките си и понечи да я спре, но вместо това само каза:

— Кога ще те видя пак?

— Когато съпругата на посланика реши, че има нужда да поплува — отговори Хана и се освободи от прегръдката му. — Но аз ще продължавам да ѝ напомням колко добре се отразява плуването на фигурата ѝ и че може би трябва да го прави по-често. — Хана се засмя и си тръгна, без да каже нищо повече.

Скот отиде до прозореца, за да проследи заминаването ѝ. Чувстваше се ужасно, че не може да ѝ звъни по телефона, да ѝ пише и изобщо да поддържа контакт с нея, когато пожелае. Искаше му се да ѝ праща цветя, писма, картички и бележки и да ѝ казва по този начин колко я обича.

Хана изтича от входа на тротоара с усмивка на лицето. Погледна нагоре и дари Скот с въздушна целувка, преди да се скрие зад ъгъла.

Друг мъж, измръзнал и изморен от часовете чакане, също я проследи, но не от прозореца на апартамент, а от вход на един блок на отсрещната страна на улицата.

В мига, в който Хана се скри от погледа му, мъжът излезе от сенките и проследи втората секретарка на посланика до комплекса на посолството.

17.

— Не ти вярвам — каза тя.

— Опасявам се, че по-скоро не искаш да ми вярваш — въздъхна Крац, който бе дошъл със самолет от Лондон същата сутрин.

— Не е възможно той да работи за враговете на Израел.

— Ако е така, сигурно можеш да ми обясниш и защо се представя за резидент на Мосад.

От два часа Хана се мъчеше да измисли логична причина защо Саймън я е заблуждавал, но трябваше да признае, че не може да стигне до убедителен отговор.

— Каза ли ни всичко, което си споделила с него? — попита Крац.

— Да — потиснато отговори тя. Срамуваше се от себе си. — А вие проверихте ли в разузнавателните агенции на всичките ни съюзници?

— Естествено. Никой в Париж не е чувал за този човек. Нито французи, нито англичани и определено не ЦРУ. Шефът на бюрото им тук лично ми заяви, че в списъка на агентите им никога не е имало Саймън Розентал.

— И какво ще стане с мен сега? — попита тревожно Хана.

— Обещавах ли да продължиш да работиш за своята страна?

— Знаеш, че обещавам — каза тя и го изгледа гневно.

— И още се надяваш да влезеш в групата за Багдад?

— Да, разчитам на това. Бих ли се подложила на тези изтезания, ако не исках да стана част от операцията?

— Тогава вероятно ще устоиш на клетвата, дадена в присъствието на колегите ти в Херзлия.

— Нищо не може да ме накара да изменя на тази клетва. Знаеш това. Само ми кажи какво се иска от мен.

— Да убиеш Розентал.

Скот се зарадва много, когато на срещата им в четвъртък Хана потвърди, че ще може да се измъкне, за да вечерят в петък, и може би

дори ще се отвори възможност да остане за през нощта. Посланика май пак го бяха привикали в Женева. Явно наистина ставаше нещо голямо, но какво — нямаше представа.

Скот вече бе решил, че при следващата им среща трябва да станат три неща. Първо, щеше да приготви вечерята собственоръчно, въпреки шеговитите подмятания на Хана за кулинарните му способности. Второ, щеше да ѝ признае истината за себе си и този път нямаше да му попречат никакви прекъсвания. И трето...

След като бе взел решение да се освободи от бремето на лъжата, той усещаше онази приповдигнатост, за която бе говорила майка му, когато го уловеше, че се опитва да скрие нещо. Знаеше, че ще го отзоват в Щатите в мига, в който споделеше с Декстър какво възнамерява да направи, и че няколко седмици по-късно сигурно ще го уволнят без много шум. Но това вече нямаше никакво значение, защото третото и най-важно решение, до което бе стигнал, бе, че ще помоли Хана да замине с него за Америка... като негова съпруга.

Така че прекара следобеда в пазаруване на продуктите за вечерята: пресен хляб, най-ароматните диви гъби, които можа да намери, сочни агнешки котлети и малки зрели портокали. Прибра се, за да приготви пиршеството, което се надяваше тя никога да не забрави. Беше отрепетирал и къса реч и вярваше, беше убеден, че тя ще му прости.

Дойде вечерта и Скот започна да поглежда часовника в кухнята през няколко минути. Беше започнал да се чувства ограбен винаги, когато тя закъснееше макар и с няколко минути. Всъщност предния път дори не бе дошла и по-късно бе разбрал, че е нямала възможност да го предупреди, защото се случило нещо неочаквано. Когато часовникът удари осем и тя влезе през отключената врата, той изпита облекчение.

Скот се усмихна, докато я гледаше как съблича палтото си — стана му приятно, че е облякла роклята, която сам ѝ бе избрал при първия им пазар. Дълга синя рокля, падаща свободно от раменете ѝ, която я правеше да изглежда едновременно елегантна и секси.

Той веднага я прегърна, но реакцията ѝ го изненада. Хана изглеждаше странно дистанцирана, почти хладна. Или може би той проявяваше свръхемоционалност? Хана се освободи от прегръдките

му и погледна към масата с покривката на бели и червени карета и два различни комплекта прибори.

Скот ѝ наля чаша бяло вино, специално подбрано за първото блюдо, и отиде в кухнята, за да постави финалните щрихи върху кулинарните си усилия.

— Какво готвиш? — поинтересува се тя с безизразен глас.

— Почакай и ще видиш — отговори ѝ той. — Но мога да ти кажа, че ордъовърът е нещо, което научих, когато... — той млъкна — преди много години — довърши той с променен глас.

Не можа да види гримасата ѝ при запъването си.

Няколко минути по-късно се върна с две чинии изпускащи пара гъби с по една филийка чеснов хляб.

— Съвсем малко чесън — успокои я той, — по очевидни причини.

Не последва очакваната остроумна реплика и той разбра, че тя най-вероятно няма да остане през нощта. Можеше да я разпита какво се е случило, ако не беше приготвянето на вечерята и ако мислите му не бяха съсредоточени върху онова, което сам се готвеше да ѝ каже.

— Бих искал един ден да можем да се измъкнем от Париж и да видим Версай като всички обикновени хора — каза Скот и забодде вилицата си в една от гъбите.

— Би било хубаво — неубедително каза тя.

— А още по-хубаво ще бъде... — тя вдигна очаквателно поглед към него — да прекараме един уикенд в Колмендор. Обещал съм си това още преди много години, когато за пръв път прочетох биографията на Матис в... — Той пак се поколеба и тя наведе глава. — И това е само Франция — побърза да маскира паузата той. — А Италия... цял живот няма да ни стигне да разгледаме Италия. Там има хиляди Колмендори.

Погледна с надежда към нея, но очите ѝ оставаха сведени към полупразната чиния.

Какво бе направил? Или може би не той, а тя се страхуваше да му каже нещо? Ужасяваше се, че му предстои да чуе за връщането ѝ в Багдад, докато на него му се иска да я заведе във Венеция, Флоренция и Рим. Но ако я тревожеше мисълта за Багдад, той щеше да направи всичко по силите си, за да я накара да промени плановете си.

Скот прибра чиниите и се върна с две сочни порции агнешко по провансалски.

— Любимото на мадам, ако си спомням вярно? — Но опитът му за шега бе възнаграден само със слаба усмивка. — Какво има, Хана? — попита той, седна срещу нея и се наведе през масата, за да докосне ръката ѝ, но тя побърза да я дръпне.

— Малко съм изморена — неубедително излъга тя. — Имах тежка седмица.

Скот направи опит да поговорят за работата ѝ, за театър, за изложбата на Клодион в Лувъра и дори за опитите на Клинтън да събере заедно тримата живи бийтълси, но всичките му усилия бяха възнаграждавани с все същия празен поглед. Продължиха да вечерят в пълна тишина и след няколко минути чинията му бе празна.

— А сега завършваме с моето *pièce de resistance*. — Очакваше шеговита хаплива реплика по повод кулинарните си напъни, но тя отново бегло се усмихна с отчужден поглед в тъмните си тъжни и красиви очи. Скот за пореден път се скри в кухнята и се върна с купичка прясно нарязани портокали, поръсени с няколко капки „Коантро“. Постави деликатно изглеждащите късчета пред нея, надявайки се поне те да подобрят настроението ѝ. Но Хана не реагираше с нищо на неговия монолог.

След известно време Скот прибра купичките — неговата празна, нейната едва докосната — и след секунди донесе кафето — нейното приготвено по неин вкус: черно, с капка неразбъркана сметана на повърхността, без захар. Неговото също черно — без сметана — но силно подсладено.

И точно бе седнал срещу нея, преценил, че е дошъл моментът да ѝ каже истината, тя го помоли за малко захар. Скот скочи, макар и изненадан, върна се в кухнята, насипа захар в захарницата, взе една лъжичка и влезе в стаята в момента, когато тя затваряше малката си чантичка.

Той остави захарницата на масичката и ѝ се усмихна. Никога не бе виждал толкова тъга в тези прекрасни очи. Наля на двамата по глътка бренди, разклати своето в издутата си чаша, отпи глътка от кафето и я погледна. Отбеляза, че не е докоснала нито кафето, нито брендито си, и че не използва поисканата захар.

— Хана — с тих глас проговори Скот, — трябва да ти кажа нещо важно. Би трябвало да го направя преди много време. — Вдигна поглед и видя, че очите ѝ са плувнали в сълзи. Искаше му се да попита защо, но се опасяваше, че това ще ѝ даде възможност да смени темата и да му попречи да ѝ каже истината. — Името ми не е Саймън Розентал — едва чуто призна той.

Хана изглеждаше изненадана, но не по начина, по който бе очаквал да посрещне тези думи — стори му се по-скоро разтревожена, отколкото любопитна. Той отпи от кафето си и продължи:

— Лъгах те от деня, в който се запознахме, и колкото по-силно се влюбовах в теб, толкова повече затъвах в лъжата.

Тя не казваше нищо, за което ѝ бе благодарен, защото това бе един от случаите — като на лекция — когато не искаше да бъде прекъсван. Гърлото му бе сухо и той отпи още една глътка от кафето.

— Истинското ми име е Скот Бradли. Американец съм, но не от Чикаго, както ти казах в началото, а от Денвър.

В погледа на Хана изплува някакво непонятно недоумение, но тя не го прекъсна.

Скот продължи:

— Не съм агент на Мосад в Париж, пишец туристически справочник. Истината е съвсем различна, но аз знам, че тя понякога е по-невероятна от измислицата. — Той взе ръката ѝ и този път тя не направи опит да я дръпне.

— Моля те, нека ти обясня и тогава може би ще намериш в сърцето си сили да ми простиш. — Гърлото му пресъхваше все повече. Той доизпи чашата си, наля си втора и сложи допълнителна лъжичка захар. Тя още не бе докоснала своята чаша. — Роден съм в Денвър и там съм учил. Баща ми беше местен адвокат, който свърши в затвора заради измама. Толкова се срамувах от него, че когато почина и мама, приех длъжност в Бейрутския университет, защото не можех да погледна в очите нито един от познатите си.

Хана беше вдигнала поглед към лицето му и му се стори, че го гледа със съчувствие. Това даде на Скот куража да продължи:

— Не работя за Мосад. — Устните му се свиха упорито. — Всъщност истинската ми работа изобщо не е толкова романтична. След Бейрут се върнах в Америка и станах университетски професор. — Думите му явно я озадачаваха, но на лицето ѝ беше започнало да се

прокрадва изражение на неясно безпокойство. — О, да — каза той и се изненада, че езикът му се завалява, — този път чуваш самата истина. Преподавам конституционно право в Йейл. Е, предполагам, ще се съгласиш, че никой не би могъл да измисли подобна история — опита се да се засмее той и отпи от кафето, което не беше толкова горчиво, колкото първото. — Но трябва да призная, че съм онова, което е известно като шпионин на договор, само че както се оказа, изглежда, не особено добър. Въпреки масата години, през които съм обучавал други хора как следва да се прави това. — Той замълча за малко. — Естествено само в класната стая. — Забеляза на лицето ѝ неподправена тревога. — Не се плаши — опита се да я успокои той, — аз работя за добрите, макар че това естествено зависи от коя страна го гледаш. В момента съм временно агент на ЦРУ.

— ЦРУ? — заекна тя. — Но на мен ми казаха, че...

— Какво ти казаха? — бързо попита той.

— Нищо.

Нима Хана бе знаела за него? Или може би бе усетила, че нещо в неговите измислици не се връзва? Това нямаше значение. Важното сега бе да разкаже на жената, която обичаше, всичко за себе си. Край на лъжите. Край на измамата. Край на тайните.

— Е, след като съм решил да си призная всичко, не бива и да преувеличавам — продължи той. — Дванайсет пъти в годината отивам във Вирджиния, за да обсъждам с истински агенти проблемите, с които се сблъскват в реалната си работа. Бях пълен с желание да им помогна в акциите, на които ги изпраща Лангли, но сега, когато изпитах на собствен гръб част от онова, с което те се сблъскват, ще се отнасям с повече уважение към тях, особено след като се издъних така левашки.

— Това не може да е истина — внезапно проговори тя. — Кажете ми, че си измисляш, Саймън.

— Не, Хана. Този път чуваш истината — каза той. — Трябва да ми повярваш. Изпратиха ме в Париж, след като години наред им досаждах да ме проверят в действие, защото усещах, че с толкова много теоретични знания в главата си направо ще се превърна в ас на шпионажа, стига да ми дадат този шанс. Скот Бродли — професор по конституционно право. Безпогрешен авторитет в очите на своите студенти и началниците в Лангли. Само че този път няма да има аплодисменти със ставане на крака, това вече е ясно.

Хана стана и го изгледа.

— Кажи ми, че не е истина, Саймън — помоли го тя. — Не може да е истина! Защо избра мен? Защо мен от всички?

Той също стана и я прегърна.

— Не съм те избирал. Просто се влюбих в теб. Те ме избраха. Моите хо... хора... искаха да научат защо Мосад те е вне... внедрил в иракския отдел на йорданското посолство. — Забеляза, че му е трудно да говори свързано и не можеше да разбере защо му се спи.

— Но защо теб? — попита тя и за пръв път тази вечер го притисна до себе си. — Защо не обикновен агент на ЦРУ?

— Защото... защото искаха да използват някой... някой, когото професионалистите не познават.

— О, господи, на кого да вярвам? — прошепна тя, отдръпна се от него и го погледна безпомощно.

— Вярвай на мен, защото мога... мога да докажа всичко, което ти казах. — Скот понечи да се отдръпне от масата. Усети, че му се вие свят, но отиде до спалното шкафче, наведе се да изтегли най-долното чекмедже и след известно равение из него извади малка кожена кутия с инициалите С. Б., изписани със златни букви в горния десен ъгъл. Усмихна ѝ се победоносно и се подпря на шкафчето, за да не падне. Погледна размитите очертания на жената, която обожаваше, но вече не можеше да различи отчаянието на лицето ѝ. Опита се да си спомни какво ѝ беше разказал дотук и какво остава.

— О, господи, какво направих! — простена тя.

— Нищо... вината беше моя — каза Скот. — Но за щастие разполагаме с останалата част от живота си, за да се смеем над стореното. Това, между другото, беше предложение. Нескопосано, съгласен съм, но истината е, че едва ли бих могъл да те обичам повече от това. Трябва да го разбереш... — каза той и се опита да се приближи до нея.

Тя безпомощно го изгледа как залита, неспособен да направи втората си крачка. Опита отново, но този път се спъна, рухна върху масата и се свлече в краката ѝ.

— Не бих могъл да те обвиня, ако ти не чувстваш също... — бяха последните му думи. Кожената кутия се отвори и съдържанието ѝ се изсипа до вече безжизненото тяло.

Хана падна на колене и взе главата му в ръцете си. Разплака се, неспособна да се овладее.

— Обичам те, Саймън, разбира се, че те обичам. Но защо не ми каза по-рано...

Погледът ѝ попадна върху малка снимка, стисната между пръстите му. Тя внимателно я издърпа. На гърба ѝ имаше надпис „Катрин Бродли, лятото на 66-а“. Сигурно беше майка му. Тя сграбчи падналия до главата му паспорт и бързо прелисти страниците, опитвайки се да прочете какво пише през сълзите си. Мъж. Дата на раждане: 7 ноември 1956. Професия: университетски преподавател. Обърна нова страница и оттам изпадна снимка от „Пари Мач“, нейна снимка в тоалет на Унгаро от лятната колекция 1990-а.

— Не, нека не е истина... — прошепна Хана. — Нека е лъжа...

И тогава видя плик, адресиран с простичкото „Хана“. Разпечата го и зачете:

Мила, най-скъпа Хана,

Опитах се да измисля какви ли не начини да ти кажа това възможно най-добре. Има един и той е най-простият — обичам те.

И, което е по-важното, никога не съм обичал преди и сега знам, че никога няма да обичам друга така.

— Не! — изкрещя тя. — Не! — Почти не можеше да чете от бликащите в очите ѝ сълзи.

Ти не само си моя любима, но си и най-близкият ми приятел. Знам, че никога вече няма да имам нужда от друг.

Опиянен съм от мисълта, че ще прекарам остатъка от живота си с теб, и се питам как така на мен се падна това щастие.

— Моля те, Господи, недей! — плачеше тя, опряла глава на гърдите му. — И аз те обичам, Саймън, обичам те страшно много.

Искам три дъщери и двама сина и трябва да те предупредя, че няма да се съглася на по-малко.

За внуците ще мислим по-нататък.

Опасявам се, че на старини ще стана раздразнителен и досаден, но никога няма да спра да те обичам.

Нека не чакаме повече.

— Не, не, не... — извика тя и се наведе да го целуне. После внезапно скочи и изтича до телефона. Набра 17 и изкрещя в слушалката: — Господи, моля те, едно хапче да не бъде достатъчно. Отговори, отговори, отговори! — изкрещя отново тя и в същия миг вратата на апартамента с трясък се отвори. Хана се обърна и видя Крац и някакъв непознат да нахлуват вътре.

Тя захвърли слушалката и изтича към тях, скочи върху Крац и го повали на пода.

— Мръсник, мръсник! — крещеше тя. — Ти ме накара да убия единствения човек, когото съм обичала! Дано изгниеш в ада! — викаше тя и го налагаше с юмруци по лицето.

Непознатият бързо се приближи, отхвърли Хана встрани, а после двамата подхваната отпуснатото тяло на Скот и без бавене го изнесоха от стаята.

Хана седеше в ъгъла и плачеше.

Мина час, после втори, преди тя бавно да изпълзи при масата, да отвори чантичката си и да извади от нея второто хапче.

18.

— Белия дом.

— Господин Бътъруърт, ако обичате.

Продължителна пауза.

— Не разполагам с подобно име, сър. Задръжете така и ще ви свържа с „Личен състав“.

Главният архивар изчака търпеливо, но започваше да се убеждава, че поръчаната от администрацията на Клинтън нова телефонна централа е трябвало да бъде инсталирана отдавна.

— Личен състав — чу се женски глас. — Какво обичате?

— Опитвам се да открия господин Рекс Бътъруърт, специален съветник на президента.

— Кой се обажда?

— Маршал, Колдър Маршал, архивар.

— Архивар на какво?

— На Съединените американски щати.

Нова продължителна пауза.

— Името Бътъруърт не ми е познато, сър, но предполагам осъзнавате, че президентът има повече от четиридесет специални и помощник-съветници.

— Не знаех — призна Маршал. Поредната пауза.

— Според нашите справочници — обади се отново женският глас — той по всяка вероятност се е върнал на работа в Търговската палата. Бил е тук по график А... това означава на временна длъжност.

— Имате ли номер, на който бих могъл да го намеря?

— Нямам. Но ако се обадите на справки в Палатата, сигурна съм, че там ще го открият много бързо.

— Благодаря ви за помощта.

— Няма нищо.

Хана нямаше спомен от колко време лежи свита в ъгъла на стаята на Саймън. Не можеше да мисли за него като за Скот — за нея

той щеше да си остане Саймън. Час... може би два. Времето беше престанало да я интересува. После запълзя към центъра на стаята, като заобикаляше съборените столове и маси — гледка по-подходяща за нощен клуб след пьянска свада.

Извади хапчето от чантичката си, хвърли го в тоалетната и пусна водата с автоматичните рефлексии на добре обучен агент. Започна да рови из хаоса, търсейки снимки. Прибра естествено и писмото, адресирано до „Хана“. Натъпка каквото сметна за необходимо в чантичката си и се опита да се изправи, като се подпираше на един прекагурен стол.

Прибра се в посолството, легна в леглото си и се загледа в белия таван, неспособна да възстанови обратния си маршрут, нито да си спомни дали се бе качила по пожарната стълба, или бе влязла през главния вход. Питаше се след колко безсънни нощи ще може отново да спи нормално поне за няколко минути, без да се стряска. И колко време ще трябва да мине, преди да престане да мисли само за него.

Знаеше, че Мосад иска да я изведе, да я скрие, да я защити — по начина, по който те разбираха това — докато френската полиция завърши разследването си. Щеше да има дипломатически сътресения. Американците несъмнено щяха да очакват значителни компенсации за убийството на свой агент, но все щеше да се сключи някаква взаимноизгодна сделка. Хана Копец, Саймън Розентал и професор Скот Брадли несъмнено щяха да се превърнат в приключени досиета. Защото те и досега си бяха просто кодирани номера — разменяеми, заменяеми, несъществени.

Какво ли щяха да направят с тялото на мъжа, когото обичаше? Достоеен, но анонимен гроб, без съмнение. Сигурно щяха да заявят, че това се налага от по-висши съображения. Но където и да го погребяха, тя бе сигурна, че няма да я пуснат да отиде там.

Едва ли щеше да се съгласи да пусне хапчето в чашата му с кафе, ако Крац не ѝ бе говорил с часове за трийсет и деветте ракети „Скъд“, изсипали се над народа на Израел, и особено за онази, която бе убила майка ѝ, сестра ѝ и брат ѝ.

И може би щеше да се откаже в последния момент, ако не я бяха заплашили сами да свършат работата в случай, че прояви слабост. Казаха ѝ, че ако се стигне дотам, смъртта му щяла бъде много помъчителна.

Вече бе извадила първото хапче от чантичката си, когато поиска от Саймън захар. Беше му дала последна възможност, беше му хвърлила последен спасителен пояс. Но той защо не се бе възползвал? Защо не бе поискал да се увери, че наистина иска захар, защо не се бе пошегувал с килограмите ѝ, защо не бе направил нещо... каквото и да е, за да я накара да размисли? И най-вече защо, защо бе чакал толкова дълго преди да ѝ каже истината?

А и тя бе имала новини за него. Отзоваваха посланика в Ирак — повишение, късо бе обяснил той. Трябвало, както правилно бе съобщил на всички Канук, да стане заместник външен министър, което означаваше, че при отсъствие на Мохамед Сайед Ал-Захияф той щеше да работи директно със Саддам Хюсеин.

Мястото му в посолството щеше да се заеме от някой си Хамид Ал-Обайди — номер две в Обединените нации, извършил нещо много важно за Ирак съвсем неотдавна — нещо, за което тя несъмнено скоро щеше да научи. Посланикът ѝ бе предложил да избира между оставане в Париж, за да работи за Ал-Обайди, или връщане в Ирак, за да продължи с него. Само преди няколко дни Мосад би намерил последната възможност за изключително интересна.

Колко силно бе искала Хана да може да каже на Саймън, че Саддам повече не я вълнува, че той ѝ е помогнал да преодолее омразата си към ракетите „Скъд“, че дори смята за възможно да излекува раната от загубата на семейството си. Защото тя чувстваше, че докато има за кого да живее, не е способна да убие човешко същество.

Но сега Саймън бе мъртъв и желанието ѝ за отмъщение бе по-силно от всякога.

— Търговска палата.

— Рекс Бътъруърт, ако обичате.

— Коя агенция?

— Не съм сигурен, че ви разбирам — каза архиварят.

— В коя агенция работи господин Бътъруърт? — попита телефонистката, изговаряйки думите членоразделно, сякаш обясняваше на четиригодишно дете.

— Нямам представа — призна архиварят.

- Не знаем човек с такова име.
- Но от Белия дом ми казаха, че...
- Не ме интересува какво са ви казали от Белия дом. Ако не знаете агенцията...
- Мога ли да говоря с Личен състав?
- Изчакайте минутка.
- Оказа се доста дълга „минутка“.
- Личен състав.
- Обажда се Колдър Маршал, главен архивар на Съединените щати. Мога ли да говоря с директора на вашата служба?
- Съжалявам, но това е невъзможно. Бихте ли желали да разговаряте с неговата изпълнителна помощничка Алекс Уогнър?
- Да, би било прекрасно.
- Днес не е на работа. Бихте ли се обадили утре?
- Добре — въздъхна примирено Маршал.

Когато колата на Крац със скърцане на спирачките спря пред Сърдечносъдовия център на „Боа Жилбер“, на стъпалата вече ги чакаха трима лекари, двама санитарии и една медицинска сестра. Израелското посолство се бе постарало.

Санитарите изтичаха надолу по стъпалата, вдигнаха тялото внимателно, но решително от задната седалка на колата и бързо отнесоха Скот нагоре, където беше носилката на колелца.

В мига, в който поеа по коридора, тримата лекари и сестрата заобиколиха тялото и започнаха изследвания. Сестрата бързо свали ризата и панталоните на Скот, а първият лекар отвори устата му, за да провери дишането. Вторият — той беше консултант — сложи ухо върху гръдния кош на Скот и се опита да улови сърдечен ритъм, а третият се захвана да измерва кръвното му налягане. Никой от тримата не изглеждаше оптимистично настроен.

Консултантът се обърна към агента на Мосад и му каза:

- Не ни губете времето с лъжи. Как се случи?
- Отровихме го, но се оказа, че не бил...
- Това не ме интересува — прекъсна го консултантът. — Каква отрова му дадохте?
- Алкалоид на моравото рогче — каза Крац.

Консултантът се обърна към един от помощниците си.

— Веднага се свържете с болница „Видал“ и незабавно искам описание на действието и най-добрия антидот — каза той, докато санитарите тласкаха носилката през гумените врати към операционната.

Първият лекар не само бе успял да задържи устата на Скот отворена по време на краткото пътуване из коридорите, но и бе притиснал езика надолу, освобождавайки пространство към ларинкса. Когато количката пристигна в операционната, лекарят вкара в устата му извита пластмасова тръба, дълга към дванайсет сантиметра, която трябваше да предотврати гълтането на езика.

Сестрата сложи маска върху носа и устата на Скот, свързана чрез маркуч към кран в стената, откъдето се подаваше кислород. Отстрани на маската имаше гумена възглавница, която тя започна да помпа на три-четири секунди, като придържаше с дясната си ръка главата на Скот неподвижна. Дробовете на Скот веднага започнаха да се пълнят с кислород.

Консултантът отново сложи ухо на гърдите на Скот. Все още не се чуваше нищо. Той вдигна глава и направи знак на един от санитарите, който започна да втрива паста в различни точки на гръдния кош. Приблужи се друга сестра и постави малки лепящи се електроди върху намазаните места. Кабелите от електродите влизаха в монитор на сърдечната дейност, поставен на масичка до носилката.

Линията на монитора беше почти равна и само от време на време регистрираше незначителна активност.

Консултантът се усмихна под маската си, а сестрата продължи да вентилира дробовете на Скот с чист кислород.

Изведнъж, без никакво предупреждение, апаратът издаде остър сигнал. Всички в залата се вцепениха и впериха погледи към монитора: линията на екрана беше абсолютно равна от край до край.

— Спиране на сърдечната дейност! — извика консултантът, скочи напред и с две ръце започна интензивен масаж, опитвайки се да изтласка от сърдечните камери достатъчен поток от готова да се съсипи кръв. Подобно на добре трениран щангист, този човек можеше да поддържа ритъм от четиридесет до петдесет пъти в минута.

Друг от лекарите се извърна към дефибрилатора. Консултантът закрепил двата големи диска върху и отстрани на гръдния кош на Скот.

— Двеста джаула — каза консултантът. — Настрани! — Присъстващите отстъпиха, а той натисна бутона и през тялото на Скот премина мощен електрически импулс.

Всички погледнаха към монитора. Консултантът отново започна енергичен масаж на сърдечната област, но тънката линия на монитора не помръдваше.

— Двеста джаула, пазете се! — повтори консултантът и всички отново проследиха ефекта от електрическия шок.

Линията упорито оставаше права. Консултантът отново започна масажа.

— Триста и шейсет джаула, пазете се! — каза той с глас, в който започваше да се промъква отчаяние.

Сестрата, която завъртя превключвателя на дефибрилатора, за да нагласи исканата стойност, бе сигурна, че пациентът вече е мъртъв.

Консултантът натисна бутона за трети път и тялото на Скот подскочи от възможно най-силния електрически импулс, който дефибрилаторът можеше да генерира. И отново всички впериха погледи в монитора, предполагайки, че това вече е краят.

„Загубихме го“, готвеше се да каже консултантът, но за изумление на всички линията трепна. Той скочи напред и започна трескаво да масажира — този път линията потрепваше в неравномерен ритъм.

— Триста и шейсет джаула, стойте настрани! — извика той отново, отстъпи сам, натисна бутона и всички погледнаха като по команда към екрана на монитора. Неравномерната фибриляция се връщаше към постоянен ритъм. Най-младият от лекарите не се сдържа и изкрещя от възторг.

Консултантът бързо напипа вена в лявата ръка на Скот и заби иглата право в нея, оставяйки канюлата да стърчи. Една от сестрите веднага включи към нея банка с физиологичен разтвор.

В същия момент нов лекар влезе на бегом в операционната, застана пред началника си и съобщи:

— Антидотът е ГТН.

Друга сестра без подкана отиде до шкафа с противоотровите, извади ампула глицерил-тринитрат и я подаде на консултанта, който вече държеше готова спринцовка. Той изтегли синята течност в спринцовката, пръсна малко във въздуха, за да се убеди, че иглата не е

запушена, и впръсна антидота през специално оставения отвор на банката физиологичен разтвор. Сърдечната дейност се стабилизираше.

Консултантът се обърна към главната сестра и я попита:

— Вярваш ли в чудеса?

— Не — отговори тя. — Аз съм еврейка. Чудесата са само за християните.

Хана започна да съставя план — план, който Крац нямаше да може да промени. Беше взела решение да приеме длъжността старши секретар на посланика и да го придружи в Ирак.

Часовете минаваха и планът ѝ започваше да се оформя. Очакваше да се сблъска с проблеми. Не от страна на иракчаните, а от нейните хора. Знаеше, че ще трябва да избегне опитите на Мосад да бъде изведена, а това означаваше, че трябва да се откаже от мисълта да излиза от посолството, докато не дойдеше моментът да отлетят за Ирак. Така че щеше да се наложи да използва всички неща, на които я бяха научили през последните две години, за да ги победи.

А когато се озовеше в Багдад, щеше да се погрижи да стане незаменима за посланика, щеше да изчака удобния момент и да умре със смъртта на мъченик.

След смъртта на Саймън за нея бе останала една-единствена цел — да убие Саддам Хюсеин.

— Търговска палата.

— Алекс Уогнър, ако обичате — каза архиварят.

— Кой?

— Алекс Уогнър, Личен състав.

— Момент...

Дълъг момент.

— Личен състав.

— Обажда се Колдър Маршал, главен архивар на Съединените щати. Вчера исках да говоря с Алекс Уогнър и вие ми казахте да се обадя днес.

— Не бях на работа вчера, сър.

— Добре, значи е била някоя от вашите колежки. Там ли е госпожица Уогнър?

— Минутка.

Този път архиварят изчака няколко минути.

— Алекс Уогнър — чу се най-сетне делови женски глас.

— Госпожице Уогнър, казвам се Колдър Маршал. Аз съм архивар на Съединените щати и е изключително важно да се свържа с господин Рекс Бътъруърт, който до неотдавна е бил изпратен от Търговската палата в Белия дом.

— Вие сте бивш работодател на господин Бътъруърт? — осведоми се деловият глас.

— Не, не съм — отговори Маршал.

— Роднина?

— Не.

— Опасявам се, че в такъв случай не мога да ви помогна, господин Маршал.

— Но защо? — попита архиварят.

— Защото по закон нямаме право да разгласяваме персонална информация за държавен служител.

— Ще ми кажете ли името на ръководителя на вашето ведомство, или и то е защитено от този закон? — осведоми се архиварят.

— Дерек Филдинг — малко рязко отговори деловият глас.

— Благодаря ви за помощта — каза архиварят.

Когато Скот се събуди, първата му мисъл бе за Хана. И после веднага пак заспа.

Втория път, когато се събуди, единственото, което можа да различи, бяха някакви размити фигури, кой знае защо, наведени над него. И отново заспа.

При третото си събуждане забеляза, че фигурите са започнали да се фокусират. И че са облечени в бяло.

При четвъртото му събуждане беше тъмно и той бе сам. Чувстваше се странно слаб и опитът да си спомни какво е станало го изтощи. Заспа.

При следващото му събуждане за първи път разпозна гласове — успокояващи и тихи — но колкото и да се напруга, така и не разбра

какво му казват. Така че заспа.

При следващото събуждане видя, че лежи подпрян на възглавница. В устата му имаше пластмасова сламка, през която се опитваха да го накарат да поеме някаква топла безвкусна течност. Заспа.

При следващото му събуждане мъж в дълга бяла манта със стетоскоп на гърдите и топла усмивка го попита с подчертан акцент: „Чувате ли ме?“. Опита се да му кимне, но заспа.

На следващото му събуждане друг лекар — този път го виждаше съвсем ясно — изслуша внимателно опита на Скот да произнесе първите си думи: „Хана... Хана“. Повече не успя. Заспа.

Събуди се пак и видя над себе си млада привлекателна жена с къса тъмна коса и загрижена усмивка. Отвърна на усмивката ѝ и я попита колко е часът. Въпросът му несъмнено я изненада, но той наистина искаше да знае.

— Малко след три през нощта — каза му сестрата.

— Откога съм тук? — успя да формулира следващия си въпрос той.

— Малко повече от седмица, но бяхте на ръба на смъртта. На косъм, както се казва. Ако приятелите ви се бяха забавили само малко...

Но той вече спеше.

Когато се събуди, лекарят му каза, че всички били решили, че е безнадеждно късно и едва не го отписали. На два пъти го обявявали за изпаднал в клинична смърт.

— Но с антидоти и електростимулация на сърцето, в комбинация с желанието за живот и теорията на една сестра, че все пак трябва да не си евреин, техническите трудности бяха преодоляни — обяви докторът с усмивка.

Скот се поинтересува дали не е идвала да го посети жена на име Хана. Докторът направи справка с личния му картон, закачен на таблата на леглото. Имало само двама посетители, доколкото му било известно. Идвали всеки ден. И Скот пак заспа.

Когато се събуди, двамата споменати от доктора посетители стояха от двете страни на леглото му. Скот се усмихна на Декстър Хъчинс, който полагаше усилия да не се разплаче. Мъжете не плачат, искаше му се да му каже, особено когато работят в ЦРУ. Обърна се към

другия мъж. Никога не бе виждал толкова засрамено лице, толкова пълно с вина, и очи, толкова зачервени от безсъние. Скот се опита да го попита защо е толкова нещастен. И заспа.

Когато се събуди за пореден път, двамата мъже пак бяха до него, но този път седнали и полузаспали.

— Декстър — прошепна той и двамата мигновено се разсъниха.
— Къде е Хана?

Другият мъж, който, доколкото забеляза Скот, имаше син оток под окото и счупен нос, се опита да му отговори, но трудно намираще подходящите думи. Когато приключи, Скот заспа с желанието повече да не се събужда.

19.

— Търговска палата.

— Директорът, моля ви.

— Кой се обажда?

— Маршал, Колдър Маршал.

— Той очаква ли да му позвъните?

— Не, не очаква.

— Господин Филдинг приема телефонни обаждания само от хора, които са се записали предварително да разговарят с него.

— А секретарката му? — попита Маршал.

— Тя изобщо не приема обаждания.

— И как да се запиша за разговор с господин Филдинг?

— Ще трябва да разговаряте с госпожица Зелински от „Резервации“.

— Може ли в такъв случай да ме свържете с госпожица Зелински или трябва да се запиша, за да разговарям и с нея?

— Сарказмът ви е неуместен. Аз просто си върша работата.

— Извинявам се. Бихте ли ме свързали с госпожица Зелински?

Колдър търпеливо зачака.

— Госпожица Зелински на телефона.

— Бих искал да се запиша за разговор с господин Филдинг.

— За какъв проблем става дума: вътрешен, външнотърговски или по статут на най-облагодетелствуванa нация?

— Личен.

— Познава ли ви той?

— Не, не ме познава.

— В такъв случай не бих могла да направя нищо. Аз се занимавам само с проблеми от вътрешен или външнотърговски характер, както и с такива, имащи отношение към страни със статут на най-облагодетелствуванa нация.

Архиварят прекъсна, преди да даде на мис Зелински шанса да го увери колко е щастлива, че е успяла да му помогне.

Маршал замислено избарабани с пръсти по плота на бюрото си. Явно се налагаше да играе по новите правила на тази игра.

Кавали се регистрира в „Хотел дьо ла Пе“ в Женева. Избра скромнен апартамент с изглед към езерото, нито скъп, нито привличащ чуждото внимание. Съблече се, мушна се в леглото и включи на Си Ен Ен. След това гледа няколко минути, всъщност гледа до момента, когато установи, че материалът за подстригването на Клинтън на борда на „Еър Форс едно“ отнема повече време от новината за самолета, свален от американците в забранената за полети зона над Ирак. Новият президент, изглежда, бе решен още в началото на мандата си да покаже на Саддам, че е също толкова корав пич, колкото и Буш.

Когато на сутринта се събуди, Кавали скочи от леглото, изтича до прозореца, дръпна завесите и се възхити на фонтана в центъра на езерото, който вече изхвърляше мощна струя високо във въздуха. Обърна се и видя, че под вратата му е мушнат плик. Отвори го и намери в него бележка, потвърждаваща уговорката за чай с банкера, мосю Франшар в единайсет тази сутрин. Кавали вече бе посегнал да хвърли картичката в кошчето за боклук, когато забеляза няколко изписани със ситен почерк думи близо до долния ѝ ръб:

Надявам се, че си доволен.
Приятно прекарване,

Н. В.

След като закуси набързо в стаята си, Кавали събра нещата си в куфара, прибра костюма, с който бе пътувал в специалния калъф, и слезе долу. Портиерът отговори на въпросите му на перфектен английски и му обясни как да намери „Франшар и сие“.

Кавали излезе от хотела и пое пеша по краткия път до банката, но подсъзнателно усещаше, че нещо не е както трябва. Трябваша му няколко минути, за да разбере, че улиците са чисти, хората, с които се разминава — добре облечени, трезви и мълчаливи. Пълна противоположност във всичко на Ню Йорк.

Стигна пред входа на банката и натисна дискретното бутонче на звънеца, монтиран под същото толкова дискретна табелка с надпис „Франшар и сие“.

Отвори му портиер. Кавали влезе и се озова във фоайе с мраморни колони.

— Можете направо да се качите на десети етаж, господин Кавали. Мосю Франшар ви очаква.

Кавали бе влизал в това фоайе само два пъти. Интересно как успяваха да постигнат това тези хора? На всичко отгоре и думите на портиера се оказаха напълно верни, защото в мига, в който излезе от асансьора, видя очакващия го управител на банката.

— Добро утро, господин Кавали — поздрави го той. — Заповядайте в кабинета ми.

Кабинетът на управителя беше скромна, обзаведена с много вкус стая, напълно в стила на швейцарските банкери, възприели политиката да не стряскат потенциалните си клиенти с ненужни доказателства за богатство.

Кавали бе изненадан да види голям опакован в кафява хартия пакет в центъра на заседателната маса. Нищо във външния му вид не подсказваше какво би могло да бъде съдържанието му.

— Това пристигна за вас тази сутрин — поясни банкерът. — Реших, че може да има нещо общо с предмета на нашата среща.

Кавали се усмихна, придърпа пакета, разкъса опаковката и под нея се показва дървен сандък с надпис „Чай: Бостън“.

Кавали внимателно откова дървения капак с помощта на тежкия сребърен нож за отваряне на пликите. Не забеляза леката гримаса, неволно пробягнала по лицето на банкера.

Надникна в сандъка. Горната му част бе запълнена с уплътнителни топчета от стиропор, които той изгреба на няколко пъти с шепи и безцеремонно изсипа на масата.

Управителят побърза да донесе кошчето за боклук, но Кавали не му обърна внимание. Продължаваше да рови с две ръце из сандъка, докато най-сетне напипа някакви предмети, опаковани в мека хартия.

Извади един, разопакова го и постави на масата чаша за чай, оцветена в конфедеративните цветове на Първия конгрес.

Потрябваха му няколко минути, за да разопакова целия чаен сервиз и да го подреди на заседателната маса пред погледа на смаяния

банкер. Самият Кавали също изглеждаше озадачен. Помисли малко, после бръкна за последен път в сандъка и напипа някакъв плик. Отвори го и прочете на глас написаното на придружителния лист:

Това е копие на световноизвестния чаен сервиз, изработен през 1777 от „Пиърсън и син“, за да се отбележи Бостънското чаено парти^[1]. Всеки комплект се придружава от автентично копие на Декларацията за независимостта. Вашият комплект е с номер 20917 и е регистриран при нас на името на Дж. Хенкок.

Писмото бе подписано от настоящия президент на компанията Х. Уилям Пиърсън IV.

Кавали се разсмя, бръкна отново в сандъка и пръстите му най-сетне напипаха тънък пластмасов цилиндър. Не можеше да не се възхити на изобретателния начин, по който Ник Висенте бе изработил американските митничари и ги бе принудил да му разрешат експорта. Но изражението върху лицето на банкера продължаваше да издава най-откровено недоумение. Кавали остави цилиндъра в центъра на масата и най-подробно обясни как желае да протече насрочената за дванайсет часа среща.

Банкерът кимаше и от време на време си записваше нещо в бележника.

— Искам тубусът засега да се съхранява в сейф. Ключът за сейфа да се предаде на господин Ал-Обайди, когато и само когато получите превода на пълната сума. Парите да бъдат депозирани по моята сметка с номер 3 в цюрихския клон на банката ви.

— Можете ли да ми кажете пълния размер на сумата, която очаквате да получите от господин Ал-Обайди? — попита банкерът.

— Деветдесет милиона долара — отговори Кавали.

Банкерът дори не повдигна вежди.

Архиварят намери номера на ръководителя на Търговската палата в справочника на държавните служители, вдигна телефона и

натисна един бутон. Номер 482 2000 беше програмиран в паметта за бързо набиране.

— Търговска палата.

— Дик Филдинг, ако обичате.

— Момент, моля.

— Кабинетът на директора.

— Обажда се министър Браун.

Архиварят трябваше да изчака няколко секунди преди да го свържат.

— Добро утро, господин министър — разнесе се енергичен глас.

— Добро утро, господин Филдинг. Казвам се Колдър Маршал, главен архивар на Съединените щати.

— Но аз мислех, че...

— Че?

— Изглежда, са ме свързали не с когото трябва. С какво мога да ви помогна, господин Маршал?

— Опитвам се да открия един ваш бивш служител, Рекс Бътъруърт.

— Не мога да ви бъда полезен.

— Защо? И вие ли сте обвързан с мълчание по силата на закона?

Филдинг се изсмя:

— Бих искал да е така.

— Не ви разбирам — сухо каза архиварят.

— Миналата седмица изпратихме на Бътъруърт полагащата му се премия по повод прекратяване на работата му при нас, но тя ни бе върната, защото не е оставил адрес, на който да му бъде препращана пощата.

— Но той има съпруга.

— И на нея върнали последното ѝ писмо със същата бележка.

— А майка му в Южна Каролина?

— Тя е починала преди години.

— Благодаря ви — каза Колдър Маршал и затвори. Вече нямаше съмнения с кого трябва да е следващият му телефонен разговор.

Основана чак през 1781 година, „Дюмон и сие“ бе смятана за една от сравнително новите банки в Женева. Беше посветила над

двестагодишното си съществуване на идеята да се грижи за чуждите пари, без да страда от расови или религиозни предразсъдъци. Всъщност „Дюмон и сие“ винаги бяха гледали с охота на перспективата да имат взаимоотношения с арабски шейх или израелски бизнесмен, с нацистки гаулайтер или британски аристократ — всъщност с всеки, който би имал нужда от услугите им. Това бе политика, пожънала богати дивиденди във всяка възможна световно приета валута.

Банката заемаше дванайсет етажа от административна сграда недалеч от Плас дьо ла Фюстери. Насрочената за този вторник среща в дванайсет на обед трябваше да се състои в заседателната зала на единайсети етаж — под етажа на управителя на банката.

Самият управител, Пиер Дюмон, изпълняваше сегашната си длъжност от цели деветнайсет години, но дори и той не бе вземал участие в бизнес между образован арабин от Ирак и бивш адвокат на мафията от Ню Йорк.

Около заседателната маса имаше столове за шестнайсетима, но в случая бяха заети само четири места. Пиер Дюмон седеше в средата на една от дългите страни, точно под портрета на чичо си Франсоа Дюмон — бившият управител. Сегашният управител бе избрал за случая тъмен костюм в кройка, чийто стил би подходдал на всеки от управителите на останалите четиридесет и осем банки, намиращи се в квадратния километър с център тази сграда. Ризата му бе в нюанс на синьото, останал неповлиян от последните милански модни тенденции, а връзката му бе толкова дискретна, че никой негов клиент не би могъл да си спомни нейния мотив и цвят само секунди, след като излезеше от залата.

Отдясно на мосю Дюмон седеше неговият клиент господин Ал-Обайди, чието облекло, макар и да отдаваше дан на модата, бе също толкова консервативно.

Срещу мосю Дюмон седеше управителят на „Франшар и сие“, който — всеки внимателен наблюдател не би пропуснал да забележи това — със сигурност ползваше шивача на мосю Дюмон. Отляво на Франшар седеше Антонио Кавали, облечен в двуреден костюм на Армани, с който изглеждаше като случайно попаднал не където трябва.

Малкият часовник в стил Луи Филип, сложен върху полицата над камината, удари дванайсет часа. Управителят прочисти гърлото си

и откри срещата:

— Господа, цел на настоящата среща, свикана по наше настояване, но с ваше съгласие, е да бъде извършена размяна на ценен документ срещу договорена сума. — Мосю Дюмон бутна очилата си нагоре. — Естествено трябва да започна, господин Кавали, с въпрос към вас: разполагате ли с въпросния документ?

— Не, сър, той не разполага с него — намеси се по уговорения с Кавали начин мосю Франшар, — защото е поверил съхраняването на документа на нашата банка. Но аз мога да потвърдя, че съм официално упълномощен да ви го предам в момента, в който бъде извършен преводът на сумата.

— Но споразумението бе различно — възрази Дюмон, наведе се напред и с престорена изненада продължи: — Правителството на моя клиент не възнамерява да изплати дори цент повече, преди да изследва внимателно упоменатия документ. Вие се съгласихте да ни го предадете тук днес, в дванайсет на обед, а освен това ние, така или иначе, ще трябва по някакъв начин да се уверим в неговата автентичност.

— Моят клиент разбира това — заяви мосю Франшар. — Всъщност вие сте добре дошли в моя кабинет по всяко време, за да направите огледа. След което предаването на документа зависи само от превеждането на договорената сума.

— Това е прекрасно — контрира мосю Дюмон и намести очилата си, — но неоспоримо е, че вашият клиент не е изпълнил първоначалната уговорка, а това, според мен, дава на правителството на моя клиент — той наблегна на думата правителство — правото да преразгледа своята позиция.

— Моят клиент е сметнал за благоразумно при конкретните обстоятелства да защити своя интерес, като предостави документа за съхранение в нашата банка — светкавично отговори мосю Франшар.

Всеки страничен наблюдател на този спор би се изненадал да научи, че мосю Франшар неизменно печели редовната партия шах срещу мосю Дюмон в събота вечер — играеха шах всяка събота вечер. И че почти винаги губи тенис мача след съвместния обед в неделя.

— Не мога да приема промяна в условията — проговори Ал-Обайди. — Инструкциите на моето правителство са да платя само още

четиридесет милиона долара, ако първоначалната уговорка бъде нарушена по някакъв начин.

— Но това е просто нелепо! — избухна Кавали. — Спорим за някакви си няколко часа, а през това време документът се намира в сграда на по-малко от километър оттук. И както знаете прекрасно, бяхме се споразумели за деветдесет милиона.

— Но вие не спазихте условията на споразумението — възрази Ал-Обайди — и по тази причина моето правителство намира първоначалните условия за променени и следователно невалидни.

— Без деветдесетте милиона забравете за документа! — отрязва Кавали и удари с юмрук по масата.

— Да бъдем реалисти, господин Кавали — вразумително каза Ал-Обайди. — Документът не може да ви бъде полезен по никакъв друг начин, а и аз имам чувството, че вие още в началото имахте нагласата да приемете петдесет милиона.

— Това не е...

Мосю Франшар докосна ръката на Кавали.

— Бих желал да поговорим на четири очи с моя клиент и, ако е възможно, бих помолил да имаме на разположение телефон.

— Разбира се — съгласи се мосю Дюмон и се надигна от стола си. — Ще ви оставим тук. Моля ви да натиснете бутона под масата, когато пожелаете да се върнем.

Мосю Дюмон и клиентът му напуснаха залата, без да кажат повече нито дума.

— Блъфира — сърдито заяви Кавали. — Ще плати. Знам.

— Не мисля така — каза Франшар.

— Защо?

— Използването на фразата „моето правителство“.

— Какво толкова ви казва тя, което вече не знаем?

— Използваха я цели четири пъти — напомни Франшар, — което ми подсказва, че финансовата страна не е под контрола на Ал-Обайди. Най-вероятно неговото правителство е превело на „Дюмон и сие“ само четиридесет милиона долара.

Кавали нервно закричи из залата, после спря до телефона на малката странична масичка.

— Предполагам, че се подслушва — каза той и го посочи.

— Не, господин Кавали, не вярвам да се подслушва.

— Откъде сте сигурен?

— Мосю Дюмон и аз в момента участваме в няколко съвместни сделки и съм уверен, че той не би позволил отношенията ни да пострадат заради една трансакция. Освен това днес той седи *срещу* вас на масата, но знайте, че като всеки уважаващ себе си швейцарски банкер, и той гледа на вас като на потенциален клиент.

Кавали погледна часовника си. Беше 6:20 сутринта нюйоркско време. Баща му със сигурност бе станал преди час. Той натрака четиринайсет цифри и зачака.

Баща му отговори на позвъняването с бодър глас. Двамата размениха няколко общи приказки, после той внимателно изслуша разказа на сина си за случилото се в заседателната зала. Кавали повтори и анализа на мосю Франшар за ситуацията. Президентът на „Скилс“ се замисли за малко и след това даде на Кавали съвет, който искрено го изненада.

Кавали остави слушалката и информира мосю Франшар за мнението на баща си.

Мосю Франшар кимна, за да покаже, че е съгласен с преценката на по-възрастния Кавали.

— Ами тогава да приключваме — неохотно предложи Кавали и мосю Франшар натисна скрития бутон.

Мосю Дюмон и клиентът му влязоха в залата след няколко секунди и седнаха на местата си. По-възрастният банкер избута очилата си нагоре, наведе глава и очаквателно погледна над тях мосю Франшар за взетото решение.

— Ако сделката бъде приключена до един час, сме съгласни с четиридесет милиона. Ако не, договорът се разваля и документът ще бъде върнат в Съединените щати.

Дюмон свали очилата си и се обърна с въпросителен поглед към своя клиент. Беше доволен, че Франшар не е пропуснал значението на „моето правителство“ — фразата, която бе препоръчал на Ал-Обайди да използва при всяка възможност.

— Белия дом?

— Да, сър.

— Мога ли да говоря с отговарящата за дневния график на президента, ако обичате?

— Кой се обажда?

— Маршал, Колдър Маршал, главен архивар на Съединените щати. И преди да ме попитате, ще ви кажа да, познавам я, и да, тя очаква обаждането ми.

В слушалката се възцари тишина и Маршал се запита дали не са го прекъснали.

— Пати Уатсън на телефона.

— Пати, обажда се Колдър Маршал. Аз съм...

— Архиварят на Съединените щати.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— О, да — аз съм ваша голяма почитателка, господин Маршал. Дори съм чела вашата книга за Конституцията, Хартата на човешките права и Декларацията. Какво мога да направя за вас? Господин Маршал... чувате ли ме?

— Да, Пати, чувам ви. Бих желал да проверя какъв е бил дневният график на президента за 25 май тази година.

— Разбира се. Изчакайте един момент. — Но този път на архиваря не се наложи да чака дълго. — Да... 25 май. Президентът е прекарал сутринта в Овалния кабинет с Дейвид Куснер и Керълин Кюриъл — те пишат речите му. Подготвяли са заедно текста на словото му върху Общото споразумение за таксите и търговията пред чикагската сесия по въпросите на външната политика. След това е обядвал със сенатор Мичел, лидер на мнозинството в Конгреса. В три часа президентът...

— Бил ли е президент Клинтън в Белия дом през цялата сутрин?

— Да, сър. Не е излизал през целия ден. Следобедът е прекарал с госпожа Клинтън в обсъждане дейността на създадената от нея работна група за актуализиране на здравната политика.

— Възможно ли е да е излизал, макар и за кратко от Белия дом, без да сте разбрали, Пати?

Секретарката по графика на президента се засмя:

— Това просто е изключено. Дори да бе опитал нещо подобно, службата за сигурност е задължена да ме информира на секундата.

— Благодаря ви, Пати.

— Радвам се, че можах да ви помогна, сър.

След срещата при „Дюмон и сие“ Кавали се прибра в хотелския си апартамент и зачака обаждането на Франшар, с което да потвърди превеждането в Цюрих на сумата от четиридесет милиона долара по сметка номер 3.

Ако всичко приключеше в рамките на договорения час, той щеше да има време да хване в 16:45 полета за „Хийтроу“ и оттам да се качи на самолета за Ню Йорк.

След изтичането на половин час Кавали започна да се безпокои. На четиридесетата минута бе откровено разтревожен. На петдесетата вече не го съдържаше на едно място и той крачеше из стаята, поглеждаше към фонтана и на всеки няколко секунди проверяваше колко е часът.

Когато телефонът най-сетне иззвъня, той сграбчи слушалката.

— Господин Кавали?

— Да.

— Обажда се Франшар. Документът бе разгледан и взет. Може да ви заинтересува, че господин Ал-Обайди обърна сериозно внимание на една конкретна дума и едва след това се съгласи да преведе парите. Договорената сума е преведена по вашата сметка номер 3 в Цюрих, както разпоредихте.

— Благодаря ви, мосю Франшар — каза само Кавали.

— За мен както винаги бе удоволствие, господин Кавали. Има ли още нещо, което бихме могли да направим за вас, докато сте тук?

— Да — потвърди Кавали. — Трябва да преведа четвърт милион долара в банка на Каймановите острови.

— Имате предвид същото име и сметка както при последните три трансакции? — осведоми се банкерът.

— Именно — отговори Кавали. — И още нещо по отношение на цюрихската сметка на името на господин Ал-Обайди... Искам да изтегля сто хиляди долара от нея и...

Мосю Франшар внимателно изслуша инструкциите на своя клиент.

— Държавният департамент.

— Мога ли да говоря с държавния секретар?

— Момент, ако обичате.

— Кабинетът на секретаря.

— Обажда се Колдър Маршал. Аз съм главният архивар на Съединените щати. Жизненоважно е да говоря със секретаря Кристофър.

— Свързвам ви с изпълнителния му помощник, сър.

— Благодаря ви — каза Маршал и този път изчака само някакви няколко секунди.

— Джек Лей на телефона. Аз съм изпълнителен помощник на секретаря. Какво мога да направя за вас, сър?

— За начало, господин Лей, ще ме информирате ли с колко изпълнителни помощници разполага държавният секретар?

— Петима, сър, но само един от тях е по-старши от мен.

— В такъв случай спешно се налага да разговарям с държавния секретар.

— Точно в момента той не е в кабинета си, сър. Желаете ли да ви свържа с неговия заместник?

— Не, господин Лей, той не може да ми свърши работа.

— Добре, обещавам ви на всяка цена да предам на господин Кристофър, че сте го търсили.

— Благодаря ви, господин Лей. Ще бъдете ли така любезен да му предадете нещо конкретно от мен?

— Разбира се, сър.

— Уведомете го, че моята оставка ще лежи на бюрото му най-късно утре до девет часа. Обаждането ми имаше за цел единствено да се извиня за неприятностите, които несъмнено ще навлека на президента, неприятности, които той не заслужава с оглед на неотдавнашното му встъпване в длъжност.

— Разговаряхте ли вече с медиите за вашето решение, сър? — попита изпълнителният помощник и за пръв път в гласа му се прокрадна тревога.

— Не, господин Лей, не съм и не смятам да го правя, преди да съм дал на секретаря достатъчно време, за да подготви удовлетворителни отговори на въпросите, които медиите няма да спестят на президента в мига, в който научат причината за моята оставка.

— Ще се погрижа секретарят да се свърже с вас при първа възможност, сър.

— Благодаря ви, господин Лей.

Тя кацна на Каймановите острови и взе такси до „Баркли Банк“ в Джорджтаун. Провери баланса по сметката си и установи, че по нея са постъпили три превода от по двеста и петдесет хиляди долара всеки: един на 9 март, вторият на 27 април и последният на 30 май.

Очакваше още един. В интерес на истината Кавали едва ли можеше да научи за смъртта на Т. Хамилтън Макензи преди завръщането си от Женева.

— Имаме нов пакет за вас, госпожице Уебстър — усмихна ѝ се мулатът, който я обслужваше.

„Доста фамилиарно“ — помисли си тя. Явно пак бе дошъл моментът да премести парите си в следваща банка, в друга страна, под ново име. Пусна пакета в чантичката си, метна я през рамо и излезе, без да каже нито дума.

Отвори плътния жълто-кафяв плик едва когато поръча кафето в края на обяда в хотела, в който отсядаше за пръв път и внимателно изсипа съдържанието му на масата.

Очакваните снимки, всяка от различен ъгъл, адреси — настоящ и минали, навици, дневен стереотип, особености на бъдещата жертва. Човекът ѝ изглеждаше съвсем безобиден. Условията на договора бяха обичайните: срок за изпълнение на поръчката — четиринайсет дни, заплащане — двеста и петдесет хиляди долара по указана от нея сметка.

Този път не беше нито Кълъмбъс, нито Вашингтон, а Сан Франциско. Не бе ходила до Западния бряг от години и се напъна да си спомни имат ли там магазини на Лаура Ашли.

— Национален архив.

— Господин Маршал, ако обичате.

— Кой се обажда?

— Кристофър, Уорън Кристофър.

— Свързвам ви, сър. — Секретарят търпеливо зачака.

— Колдър Маршал на телефона.
— Колдър, обаждат се Уорън Кристофър.
— Добро утро, господин държавен секретар.
— Добро утро, Колдър. Току-що получих оставката ти.
— Да, сър. Според мен това е единственото, което мога да направя при създадите се обстоятелства.
— И достойно за уважение, Колдър, уверен съм в това, но споделил ли си с още някой съображенията си?
— Не, сър. Възнамерявам да уведомя персонала в единайсет часа, както впрочем съм отбелязал в оставката си. Надявам се, че това няма да ви причини излишни неудобства.
— Хм... питам се дали, преди да направиш това, не би намерил малко време за една среща с президента и мен?
— Разбира се, сър. Кое време ще бъде удобно за вас?
— Да кажем десет часа?
— Да, сър. Къде да дойда?
— На северния вход на Белия дом.
— Северния вход, разбира се.
— Джек Лей, моят помощник, ще те посрещне във фойето на Западното крило и ще те придружи до Овалния кабинет.
— Овалния кабинет, разбира се.
— И, Колдър...
— Да, господин секретар?
— Моля те, не споменавай за оставката си пред никого, докато не си се видял с президента.
— Докато не съм се видял с президента... разбира се.
— Благодаря ти, Колдър.
— Радвам се, че можах да ви помогна, сър.

[1] Събитие от американската история (1773), когато в знак на протест срещу наложения от англичаните данък върху чая, група преоблечени като индианци колонисти се качили на три от английските кораби на дрейф в залива и изхвърлили в морето всичкия натоварен на тях чай. Три години по-късно е подписана Декларацията за независимостта. — Б.пр. ↑

20.

— Искам да ви благодаря, че се съгласихте да участвате в тази среща, въпреки че не можахме да ви предупредим своевременно — започна държавният секретар. — Особено съм благодарен на господин Скот Брадли, който съвсем наскоро се възстанови след... — Кристофър се поколеба за момент. — Е, след само по чудо не завършил трагично инцидент. Искам да го уверя, че всички се радваме на бързината, с която се възстановява. Освен това искам да приветствам с добре дошли полковник Крац, който представя тук израелското правителство, и Декстър Хъчинс — заместник-директор на ЦРУ. Днес с мен са само двама души от моя персонал: Джек Лей, мой изпълнителен помощник, и Сюзан Андерсън — от състава на групата старши съветници по въпросите на Близкия изток. Причината за този редуциран състав ще ви стане ясна след малко. Онова, което предстои да обсъдим, е от толкова деликатно естество, че колкото по-малко хора са в течение, толкова по-добре. Да кажа в този момент, че мълчанието е злато, би било голямо подценяване на стойността на златото... Може би сега е най-добре да дам думата на заместник-директора на ЦРУ, за да ни запознае с последното развитие на нещата.

Декстър Хъчинс отключи дипломатическото си куфарче и извади от него папка с надпис „За информация лично на Директора“, сложи я пред себе си и я разтвори.

— Преди два дни господин Маршал, главен архивар на Съединените щати, е докладвал пред Държавния секретар, че от Националния архив е открадната декларацията за независимостта, или, за да бъде съвсем прецизен, била е подменена с гениално копие, което не само не събудило съмненията на господин Маршал, но издържало дори на критичния оглед на старшия уредник, господин Менделсон... Господин Маршал се обезпокои едва когато направил опит да се свърже отново с някой си Рекс Бътъруърт, който бил на временно назначение в Белия дом като специален съветник на президента.

— Ако ми позволите да вметна, господин Хъчинс — намеси се Джек Лей, — нека изтъкна, че макар господин Бътъруърт да е бивш

служител на Търговската палата, ако някой ден пресата надуши за случилото се, репортерите ще говорят за него само като за „специалния съветник на президента“.

Уорън Кристофър кимна, за да потвърди, че се присъединява към изказаното от неговия помощник мнение.

— Когато Колдър Маршал разбрал, че Бътъруърт не се е върнал от своя отпуск — продължи изложението си Декстър Хъчинс — и че е напуснал, без да остави адрес за препращане на личната му поща, той естествено заподозрял нещо нередно. Напълно естествено при създадите се обстоятелства, той сметнал за благоразумно да помоли господин Менделсон да провери и да се увери лично, че всичко около Декларацията за независимостта е чисто. След като направил няколко анализа на пергамента — за изследванията ще получите отделен доклад, той стигнал до заключението, че документът, съхраняван в Националния архив, е оригиналната Декларация... Но, бидейки по натура много предпазлив човек, доктор Маршал запазил подозренията си и се свързал в крайна сметка с госпожица Пати Уилсън, секретарка, отговаряща за дневния график на президента — подробностите също ще получите отделно. След разговора с нея той помолил уредника да направи по-обстоятелствени изследвания. Същата вечер господин Менделсон прекарал няколко часа в оглед под лупа на всяка дума от Декларацията. Едва когато стигнал до фразата „Ние не пропуснахме да се обърнем към нашите британски братя“, той забелязал, че думата британски е изписана правилно, а не с правописната грешка, допусната от Тимоти Матлок при преписването на текста. Когато господин Маршал научил за това, той веднага предложил оставката си на държавния секретар, копие от която ви е раздадено.

— Ако мога да се намеся тук, Декстър — каза Уорън Кристофър, — нека ви информирам за протокола, че вчера президентът и аз разговаряхме с господин Маршал в Овалния кабинет. Трудно би могло да се очаква от него по-голяма готовност за съдействие. Той ни увери, че двамата с неговия колега засега няма да кажат нищо пред никого. Все пак господин Маршал сподели с нас чувството си на отвращение от акта на излагането на фалшивата Декларация за независимостта пред посетителите на Архива. Той ни накара — говоря за нас двамата с президента — да обещаем, че ако не успеем да върнем оригиналния документ преди изчезването му да е станало публично достояние, ще

потвърдим официално, че е подал оставка на 25 май 1993, оставка, която е била приета от мен в качеството ми на пазител на Декларацията. И поиска от нас писмено потвърждение, че не е правил нищо, за да заблуди личния състав на повереното му ведомство, а още по-малко нацията, на която служи. „Не е в навиците ми да мамя“, бяха думите му, преди да излезе от Овалния кабинет... Не бях допуснал, че е възможно един държавен служител някога да го постигне — замислено продължи Кристофър, — но господин Маршал успя с достойнство да накара едновременно президента и държавния секретар на Съединените американски щати да се почувстват морални длъжности. Това, естествено, по никакъв начин не променя факта, че ако не си върнем документа преди за кражбата му да се е разчуло, медиите с удоволствие ще изпекат президента и моя милост на бавен огън. И още едно нещо е сигурно: републиканците, водени от Доул, с благодарност ще използват случая да си измият ръцете пред обществото. Продължавай, Декстър.

— Подчинявайки се на заповедта на държавния секретар, ние в Лангли незабавно сформирахме работна група, която да анализира всички аспекти на проблема, пред който сме изправени. Първото, с което се сблъскахме, бяха сериозните ограничения, с които трябваше да се съобразяваме. Например, поради деликатността на темата и на замесените хора, ние не можехме да предприемем онова, което автоматично бихме направили при други обстоятелства, а именно да информираме ФБР и да установим връзка с Вашингтонското полицейско управление. Подобна стъпка би ни гарантирала цялата първа страница на „Вашингтон Поуст“ при това още на следващия ден. Да не забравяме, че ФБР още го сърби след обсадата на Уейко^[1], така че едва ли им се иска нещо повече от това да изтипосат ЦРУ във вестниците... Вторият ни проблем бе в необходимостта да стъпваме на пръсти около хора, които иначе просто бихме привикали за разпит, заради страха, че могат да надушат истинската ни цел. Все пак можахме да подхванем нещата от няколко посоки, без да алармираме когото не трябва. Така в резултат на рутинна проверка в архива на полицейското управление разбрахме, че в деня на кражбата на документа във Вашингтон е бил сниман филм. Режисьор на филма е Джони Скасиаторе, в момента пуснат под гаранция по обвинение в непристойно поведение. Други трима, взели участие в снимките,

отговарят на словесните портрети на хората, представили се в Националния архив като антураж на президента. В това число влизат Бил О'Райли, добре известен фалшификатор, прекарал доста години в не един от щатските затвори, и актьор, изиграл ролята на президента толкова убедително, че и господин Маршал, и господин Менделсон са го приели, без да се усъмнят в нищо...

— Сигурен съм, че ще разберем кой е той — каза Кристофър.

— Вече разбрахме. Лойд Адамс. Но и него не смеем да задържим.

— Как го разкрихте? — поинтересува се Лей. — Питам, защото има доста актьори, способни убедително да изиграят ролята на Клинтън.

— Съгласен съм — отговори заместник-директорът на ЦРУ, — но съществува само един, подложен на пластична операция през последните няколко месеца при най-добрия хирург на Америка. Имаме всички основания да вярваме, че водачите на съучастниците са убили хирурга и дъщеря му, което е причината неговата съпруга да съобщи на местния шериф каквото ѝ било известно... Но цялата операция би била мъртвородена без помощта на Рекс Бътъруърт, видян за последен път сутринта на 25 май. Оттогава се смята за безследно изчезнал. Знаем за него, че е имал резервация за полет до Рио де Жанейро, но истината е, че не се е качил на борда на самолета. Агентите ни по целия свят имат указания да го търсят.

— Всичко това е несъществено, ако не може да ни доведе по-близо до откраднатата Декларация за независимостта и до осъществилите тази операция — напомни Кристофър.

— Добре, идва ред на лошата новина — въздъхна Декстър. — Както знаете, агентите прекарват часове в извършване на рутинни разследвания, които повечето американски данъкоплатци биха нарекли ненужно прахосване на пари. Само че понякога резултатите си струват тези пари с лихвата.

— Целите сме слух — каза Кристофър.

— ЦРУ държи под постоянно наблюдение няколко чуждестранни дипломати на работа към ООН. Те биха били възмутени, ако можеха да докажат, че го правим, а от друга страна, ние веднага бихме се изтеглили, ако забележим, че са ни усетили. Както може да се предположи, всички иракчани в ООН са под денонощно наблюдение.

Големият ни проблем е, че не можем да работим в самата сграда на Обединените нации, защото хванат ли ни там, ще стане международен скандал. По тази причина представителите им понякога се изплъзват от мрежата... И все пак едва ли е случайно присъствието на иракския заместник-посланик към ООН, някой си Хамид Ал-Обайди, във Вашингтон в деня на снимането на филма. Той дори е направил няколко снимки на цялата бутафория. Агентът, проследяващ Ал-Обайди в онзи ден, докладвал, че в 10:37 — след изваждането на Декларацията за независимостта във витрината на Националния архив — Ал-Обайди се наредил чинно на опашката и изчакал близо час, за да се вреди и да я разгледа. И тук идва най-странното. Той погледнал документа веднъж, после се навел и го разгледал внимателно, този път с очила.

— Ами сигурно е късоглед — обади се Сюзан.

— Агентът ни споменава, че никога преди не го е виждал да носи очила от какъвто и да било вид — отговори Декстър Хъчинс. — А сега за наистина най-лошата новина — продължи той.

— Че какво беше предишното? — озадачи се Кристофър.

— Вие ще прецените, сър. Седмица по-късно Ал-Обайди отлетял за Женева и бил забелязан от резидента ни там да излиза от банка... — Декстър направи справка в папката. — Да, „Франшар и сие“. Носел пластмасов цилиндър, сега цитирам: „дълъг малко над шейсет сантиметра, дванайсет сантиметра в диаметър“, край на цитата.

— Кой се наема да каже това на президента? — въздъхна Кристофър.

— Отнесъл цилиндъра с колата си до Двореца на нациите и оттогава повече не са го виждали.

— А Баразан Ал-Тикрити, доведеният брат на Саддам, е иракският посланик към Обединените нации в Женева — отбеляза Сюзан.

— Не е необходимо да ми го напомняш — каза Кристофър. — Това, което ме интересува, е защо твоят човек не е скочил на гърба му, след като е било ясно какво носи той? Бога ми, щях да намеря начин да се оправя с швейцарците.

— Щяхме да го направим, ако знаехме какво носи, само че към онзи момент ние дори не предполагахме, че Декларацията е

открадната, така че наблюдението върху него е било рутинна процедура.

— С други думи, господин Хъчинс, Декларацията като нищо може да е вече в Багдад — заключи Лей. — Защото ако е изпратена с дипломатическата поща, швейцарците не биха ни допуснали да припарим до нея.

Настъпи мълчание.

— Добре, нека видим какъв е най-лошият сценарий — каза накрая държавният секретар. — Декларацията е в ръцете на Саддам. Какъв би бил следващият му ход? Скот, ти си по логиката. Можеш ли да предугадиш какви мисли му се въртят в главата?

— Не, сър, Саддам не е от онези, чиито мисли и ходове можеш да предугадиш. Особено след проваления опит да убие Буш по време на посещението му в Кувейт през април. Целият свят го обвини, че е организатор на атентата, а как реагира той? Не със заплашителен крясък за лъжите на американските империалисти, а с много логично и смислено изявление, прочетено от посланика му в Обединените нации, в което отрича всякакво лично участие. Защо? Причината според пресата е, че Саддам се надява в дългосрочен план Клинтън да се държи по-разумно от Буш. Но аз не вярвам в това. Аз подозирам, че Саддам не вижда голяма разлика в позициите на Клинтън и предшественика му. Той може би вярва, че като притежава Декларацията, разполага с оръжие, толкова могъщо, че може да унижи Съединените щати и в частност новия президент, когато си пожелае.

— Когато си пожелае? Ако знаехме това...

— По този въпрос имам две хипотези, сър.

— Да ги чуем.

— Нито една от двете няма да ви направи по-щастлив, отколкото сте в момента, сър.

— Въпреки това.

— Първо насрочва пресконференция с участието на световните медии. Избира място в Багдад, където е обкръжен от собствената си гвардия, след което разкъсва, изгаря, унищожава и прави каквото му хрумне с Декларацията. Нещо ми подсказва, че подобна сензация страшно ще допадне на телевизията.

— Но ние ще изравним Багдад със земята, ако опита това — възрази Декстър Хъчинс.

— Съмнявам се — каза Скот. — Задаваш ли си въпроса как биха реагирали нашите съюзници англичаните, французите, да не говорим за приятелски настроените към нас арабски държави, на бомбардирането на невинни цивилни само защото Саддам е откраднал под носа ни Декларацията за независимостта?

— Прав си, Скот — съгласи се Уорън Кристофър. — Президентът ще бъде обвинен във варварство, ако отмъсти с нанасянето на бомбен удар по невинни иракчани след нещо, което в очите на останалите по света е едва ли не учебна акция по връзки с обществеността. Макар че... казвам ви това под най-строга тайна, ние имаме план да бомбардираме Багдад, ако Саддам продължава да спъва работата на инспекторите на ООН, които са изпратени да огледат ядрените му инсталации.

— Избрана ли е дата? — поинтересува се Скот.

Кристофър се поколеба за момент, после неохотно каза:

— Неделя, 27 юни.

— Този избор може сериозно да попречи на работата ни — предупреди Скот.

— Защо? Кога според теб ще предприеме нещо Саддам? — попита Кристофър.

— Не е толкова лесно да се отговори на това, сър, защото трябва да отчетем начина, по който разсъждава този човек. Затруднението идва от склонността му да сменя решенията си често, едва ли не през час. Но ако се замислим над проблема логично, бих казал, че е изправен пред две възможности... Или на някаква символична дата, например годишнината от войната в Залива, или...

— Или? — не издържа на паузата Кристофър.

— Или ще я задържи като лост за въздействие, който би му позволил да си възвърне контрола върху петролните кладенци в Кувейт. В крайна сметка, нали той не спира да твърди, че е имал споразумение с нас в този смисъл.

— И двата сценария са ужасяващи — отговори държавният секретар, после се обърна към заместник-директора на ЦРУ и го попита: — Започна ли работата над план за връщане на документа?

— Не още, сър — призна Декстър Хъчинс, — и то по две причини: първо, аз вярвам, че в ръцете на Саддам документът е на

много сигурно място, и второ, понеже ние едва снощи научихме къде може да се е озовал той.

— Полковник Крац — насочи Кристофър вниманието си към човека от Мосад, който до момента не бе издал нито звук, — вашият министър-председател ме информира преди няколко седмици, че има план Саддам да бъде елиминиран в близко бъдеще.

— Да, сър, но отчитайки проблемите ви в този момент, беше разпоредено да спрем всякаква дейност, докато кризата с Декларацията не намери решение по един или друг начин.

— Вече информирах господин Рабин колко високо ценя неговата подкрепа, особено в ситуация, в която той не може да сподели дори със собствения си кабинет каква е истинската причина за внезапното му решение.

— Но ние имаме друг проблем, сър — каза израелецът.

— Най-сетне една добра новина, полковник.

Смехът, който избухна, намали напрежението, макар и за кратко.

— Обучавахме агент — една жена, Хана Копец — която щеше да стане част от екипа, който смятахме да изпратим в Ирак за операцията.

— Момичето, което... — започна Кристофър и хвърли поглед към Скот.

— Да, сър. Тя няма абсолютно никаква вина. Но не това е проблемът, за който споменах. Откакто се върна в иракското посолство онази нощ, ние не можем да установим контакт с нея, за да я информираме какво е станало. Причината е, че през последните дни и нощи тя така и не напусна сградата на посолството дори за миг. И така до деня, когато под тежка охрана тя и посланикът заминаха за Багдад. За нещастие Хана Копец остана с погрешното впечатление, че е убила Скот Брадли, и според мен имаме всички основания да смятаме, че единственото, което я интересува в момента, е да убие Саддам.

— Никога няма да я пуснат близко до него — каза Лей.

— Бих искал да вярвам в това — прошепна Скот.

— Говорим за една млада жена, смела, находчива и надарена с богато въображение — предупреди Крац. — Най-лошото е, че разполага с най-страшното оръжие в ръцете на един убиец.

— А именно? — погледна го заинтересовано Кристофър.

— Вече не я вълнува дали ще оцелее.

— Започвам да се питам има ли още лоши новини — въздъхна за втори път Кристофър.

— Да, сър. Тя не знае нищо за изчезването на Декларацията и ние не разполагаме с начин да ѝ го съобщим.

Държавният секретар помълча малко и после взе решение.

— Полковник Крац, ще поискам от вас нещо, което ще постави на изпитание личната ви лоялност — предупреди той.

— Слушам ви, сър — отговори Крац.

— Говоря за плана да убиете Саддам... От колко време работите по него?

— Девет месеца до една година, сър — съобщи Крац.

— Този план, както може да се предположи, залага на това да внедрите човек или хора в двореца на Саддам или дори в неговия бункер, така ли е? — И като видя, че Крац се колебае, Кристофър уточни: — Стига ми само „да“ или „не“.

— Да, сър.

— Следващият ми въпрос е пределно прост, полковник. Можем ли да се възползваме от тази вече вложена в подготовка година и, ако ми позволите да предложа, да откраднем вашия план?

— Преди да започна да мисля по това, трябва да се консултирам с моето правителство.

Кристофър извади от джоба си разпечатан плик.

— Естествено, ще ви дам да видите личното писмо на господин Рабин до мен, но позволете ми първо да ви го прочета на глас.

Секретарят отвори плика, извади писмото, намести очилата си и зачете:

От Министър-председателя

Уважаеми господин Държавен секретар,

Прав сте да мислите, че Министър-председателят на Израел е едновременно Главен министър и Министър на отбраната, като едновременно с това е отговорен и за работата на Мосад.

Трябва обаче да призная, че що се отнася до плановете ни по отношение на Саддам, аз съм запознат

само в най-общи черти и още не съм в течение на всички подробности.

Ако смятате, че информацията, с която разполагаме, може да наклони везните в полза на успешното решаване на затрудненията, които изпитвате в момента, ще инструктирам полковник Крац да Ви сътрудничи с всичките си знания и опит.

Ваш

Ицхак Рабин

Кристофър сгъна листа и го бутна през масата към Крац.

— Полковник Крац, искам да ви уверя от името на американското правителство, че информацията, с която разполагате, може да бъде разликата между успеха и провала.

[1] Трагедия, разиграла се на 19 април след 51-дневна обсада от агенти на ФБР на ранчо край Уейко, Тексас, където намират смъртта си 74 души от сектата „Давидов клон“ под ръководството на провъзгласилия се за месия Дейвид Кореш. Когато загубилите търпение агенти на ФБР предприемат атака срещу тежко укрепеното ранчо, хората вътре подпалват имението и всички загиват, някои от пламъците, други (в това число и Кореш) от куршум в главата. — Б.пр.

↑

ВТОРА ЧАСТ

*Ние не пропуснахме да се обърнем към
нашите британски братя.*

21.

Декларацията за независимостта беше закована на стената зад него.

Саддам продължи да пуфка с пурата си и се облегна на стола си. Всички събрани около масата го чакаха да заговори. Той погледна вдясно от себе си.

— Братко, гордеем се с теб. Ти изпълни достойно дълга си пред Родината и партията Баас и когато дойде моментът народът да научи за героичното ти поведение, името ти ще остане в историята на славната ни нация редом с имената на най-големите герои.

Ал-Обайди седеше на другия край на дългата маса и слушаше внимателно думите на своя лидер. Държеше ръцете си под масата и ги бе стиснал в юмруци, за да овладее издайническото им треперене. Няколко пъти по обратния път за Багдад бе забелязвал, че го следят. Претърсваха багажа му на всяко спиране, но не бяха намерили нищо, просто защото нямаше какво да намерят. Доведеният брат на Саддам се бе погрижил да е така. В мига, в който Декларацията бе попаднала в мисията на Женева, даже не му разрешиха лично да я връчи на посланика. Гарантираното ѝ изпращане по каналите на дипломатическата поща я бе опазило дори от съвместните усилия на американци и израелци.

Сега доведеният брат на Саддам седеше отдясно на президента и се къпеше в славата си.

— Трябва също да призная — продължи Саддам — и ролята, изиграна от Хамид Ал-Обайди, когато назначих за наш посланик в Париж. Неговото име обаче не бива да бъде свързвано с тази операция, за да не навреди на задълженията му да ни представя достойно на чужда земя.

И толкова. Доведеният брат на Саддам бе провъзгласен за архитект на големия триумф, а на Ал-Обайди бе съдено да остане бележка под линия на бързо обърната страница. Ако Ал-Обайди се бе провалил, доведеният брат на Саддам така и нямаше да научи дори и само за първоначалната идея, а костите на Ал-Обайди щяха вече да

гният в анонимен гроб. През цялото време, докато Саддам бе говорил, никой около масата — с многозначителното изключение на държавния обвинител — не го бе дарил с втори поглед. Всички усмихнато гледаха брата на Саддам.

И точно в този момент, наред заседанието на Революционния команден съвет, Ал-Обайди взе решение.

Бил Долара седеше отпуснато на високото столче пред бара и щастливо бозаеше от любимата си течност. Беше единственият клиент в този час, ако не се броеше някаква повлекана в рокля на Лаура Ашли, която мълчаливо седеше на една маса в ъгъла. Барманът подозираше, че е натряскана до козирката, понеже откакто бе седнала, на лицето ѝ не бе помръднал и един мускул.

Когато през вратата на бара влезе някакъв залитащ мъж, Долара даже не го забеляза. И нямаше и да го забележи изобщо, ако онзи не се бе наместил точно на съседното столче. Досадникът си поръча джин-тоник. Долара изпитваше вродена неприязън към любителите на джин-тоник, особено ако седяха до него, при положение че целият бар е празен. Помисли да се премести, но реши, че физическото усилие е излишно.

— Как си, старче? — разнесе се глас редом с него.

Долара не гледаше на себе си като на „старче“, така че отказа да възнагради натрапника с отговор.

— Какво има, да не си си глътнал езика? — не мирясваше онзи.

Чул повишен глас, барманът инстинктивно се обърна към тях, после прецени, че трябва да избърше чашите, останали от обедното стълпотворение.

— Имам език, сър, и то възпитан — отговори Долара. Още не бе погледнал натрапника.

— Ирландец! Трябваше да се досетя. Нация на тъпи, невежи пияндури.

— Ако ми позволите да ви напомня, сър — не издържа Долара, — Ирландия е родината на Йейтс, Шоу, Уайлд, О'Кейси и Джойс. — И той вдигна чашата си в тяхна памет.

— Никога не съм ги чувал. Приятели по чашка, предполагам? — Този път младият барман остави кърпата и реши да обърне на

разговора по-сериозно внимание.

— Уви, не съм имал тази чест — язвително отговори Долара. — Но, приятелю, фактът, че не си чувал за тях, да не говорим, че не си чел произведенията им, си е само за твоя сметка.

— Да не ме обвиняваш в невежество? — обиди се досадникът и грубо сложи ръка върху рамото на Долара.

Бил най-сетне се обърна към него, но дори от това близко разстояние не можеше да фокусира погледа си през алкохолната мъгла, която го обгръщаше през последните две седмици. И все пак въпреки мъглата забеляза, че човекът е доста по-едър от него. Подобни съображения обаче не го бяха безпокоили никога.

— Не, сър, не е необходимо да ви обвинявам в невежество. Издават ви собствените ви нечленоразделни звуци.

— Не позволявам на никого да ми говори така, най-малко от всичко на теб, жалко ирландско пиянде! — заяви нахалникът и без да сваля ръката си от рамото на Долара, замахна с другата и стовари тежък удар върху челюстта му. Долара падна от столчето си и се срина на пода.

Мъжът го изчака да се надигне и му нанесе втори удар — този път в корема.

Младият барман вече набираще номера, оставен му от шефа за в случаи като този. Надяваше се да дойдат бързо, защото ирландецът едва ли щеше да става дълго от пода. Този път той се опита да удари мъчителя си в носа, но ударът му мина над дясното рамо на човека. Неговият следващ удар попадна странично в шията на Долара и той рухна на пода за трети път, което в дните му на аматьор щеше да доведе до победа с технически нокаут, но понеже този път наблизко не се виждаше съдия, Долара намери сили да се изправи още веднъж.

В този момент барманът с облекчение чу звука на приближаващи се сирени и се примоли колите да идват насам, а не на друго повикване. И докато се молеше, четирима полицаи нахлуха през летящите врати.

Първият ловко улови Долара миг преди той да се свлече на пода за четвърти път, а другите двама сграбчиха натрапника, извиха му безцеремонно ръцете на гърба и го оковаха в белезници. После го избутаха навън и го натикаха в полицейския бус. Сирената така и не спря да вие, докато отвеждаха двамата пияници.

Барманът беше благодарен на скоростта, с която полицията на Сан Франциско се бе отзовала на обаждането му. Но късно през нощта, когато вече се унасяше в прегръдките на съня, си спомни, че при обаждането си бе пропуснал да съобщи адреса на бара.

Хана седеше в задната част на самолета, който вече се снижаваше за кацане в Аман, и обмисляше как да реши задачата, която сама си бе поставила.

В секундата, в която групата на посланика бе напуснала Париж, тя се бе върнала в ролята си на арабка. Обличаше се от глава до крака в черна абая, скриваше лицето си и оставаше само процеп за очите си. Отговаряше само на директно зададени ѝ въпроси и никога не питаше нищо. Майка ѝ не би оцеляла в подобен режим по-дълго от няколко часа.

Единственото хубаво нещо ѝ се случи, когато съпругата на посланика я попита къде ще отседне, когато се върнат в Багдад. Хана обясни, че няма предвид нищо конкретно, понеже майка ѝ и сестра ѝ живеят в Кербала, така че явно не може да отиде при тях, ако иска да продължи да работи за посланика.

Едва бе завършила второто изречение, когато жената ѝ предложи да отиде да живее у тях. „Домът ни и без това е прекалено голям — каза ѝ тя, — въпреки прислугата.“

Когато самолетът кацна на летище „Кралица Алия“, Хана надникна през малкото прозорче и видя към тях да се задава голяма черна лимузина, по-подходяща за Ню Йорк, отколкото за Аман. От нея изскочи шофьор в сносен син костюм и със слънчеви очила.

Хана седна при посланика и жена му в задното отделение на лимузината и без повече бавене потеглиха направо към иракската граница.

Когато колата стигна до митническата бариера, момчетата отвън им махнаха с ръце да минават, сякаш границата изобщо не съществуваше. Изминаха към километър и половина и преминаха през втори пост, този път от страната на Ирак, където ги посрещнаха горедолу по същия начин. След това поеха по магистрала с шест ленти, водеща към Багдад.

По време на дългото пътуване към столицата стрелката на спидометъра рядко падаше под 110 километра в час. Хана скоро се измори от палещото слънце и тягостната гледка на безкрайната пустиня, простираща се до хоризонта и отвъд него, нарушавана единствено от самотни палми. Мислите ѝ се върнаха към Саймън и онова, на което не бе писано да се сбъдне...

Скоро задряма. Климатизираната лимузина се носеше през пустинята. От Саймън мислите ѝ скочиха към майка ѝ, към Саддам и после пак се върнаха към Саймън.

Когато се събуди, видя, че навлизат в предградията на Багдад.

От доста години Долара не бе виждал затвор отвътре, но въпреки това помнеше отвращението от необходимостта да контактуваш ежедневно с наркопласьори, сутеньори и улични бандити.

И все пак последния път, когато бе проявил глупостта да започне сбиване в бар, нещата бяха приключили с някаква глоба от петдесет долара. Долара от собствен опит знаеше колко препълнени са затворите и беше убеден, че никой здравомислещ съдия няма да прибегне до препоръчителните трийсет дни зад решетка в такива случаи.

Всъщност той дори бе опитал да пробута петдесетачка на един от полицаите в буса. Беше чувал, че за такава сума с удоволствие ще те изритат навън. Но, господи, колко ниско бяха паднали полицаите на Сан Франциско! При толкова много бандити и пласьори по ъглите тези хора със сигурност имаха по-важни занимания от това, да се разправят със сприхави застаряващи пияници в безлюдни дневни барове.

Долара започваше да изтрезнява и да усеща все по-натрапчиво вонята около себе си. И заедно с това започваше да се надява, че ще бъде сред първите, които ще бъдат изправени пред нощния съдия. Но часовете минаваха, съзнанието му се прочистваше, миризмата около него ставаше вече нетърпима и той за пръв път започна да се опасява, че като нищо могат да го задържат за цялата нощ.

— Уилям О'Райли — извика полицейският сержант.

— Аз — побърза да извика Бил и за да не стане някоя грешка, вдигна ръка.

— След мен, О'Райли — излая сержантът, желязната врата на килията зловещо изтрака и ирландецът усети, че го хващат здраво за лакътя.

Двамата се отправиха по коридор, извеждащ в задната половина на малка съдебна зала. Бил видя тиловете на неколцина чакащи реда си бездомници и дребни бандити, застанали пред съдията. Не забеляза жената на няколко крачки от себе си, която стискаше въжената дръжка на чантата си.

— Виновен, петдесет долара.

— Не мога да платя.

— Трийсет дни затвор. Следващият.

Три-четири от случаите пред него бяха набързо приключени за три-четири минути по този начин и дойде ред на мъжа, показал такова неуважение към класиците на ирландската литература.

— Пиянство и нарушаване на обществения ред. Признавате ли се за виновен?

— Да, Ваша чест.

— Минали присъди?

— Чист, Ваша чест — отговори сержантът.

— Петдесет долара — безапелационно заяви съдията.

Долара с интерес отбеляза, че противникът му е с чисто съдебно минало и че може да си плати глобата без замисляне.

Когато дойде ред и той да се изправи пред съдията, му се стори, че този човек е опасно млад за отговорната работа, която са му възложили. А може би самият той наистина вече беше „старче“.

— Уилям О'Райли, Ваша чест — обяви сержантът и погледна в обвинителния лист. — Пиянство и нарушаване на обществения ред.

— Признавате ли се за виновен?

— Виновен, Ваша чест — с готовност призна Бил и опипа пачката банкноти в джоба си. Време беше да се замисли къде се намира най-близкият бар, в който предлагат „Гинес“.

— Трийсет дни — изненада го съдията, без да вдига глава. — Следващият.

Думите му смаяха едновременно двама души в залата. Жената с чантата неволно отпусна пръстите си, които стискаха въжената дръжка на чантата ѝ, а О'Райли изпелтечи:

— Освобождаване под гаранция, Ваша чест?

— Отказва се.

22.

Присъстващите изслушаха заключителните думи на полковник Крац по отношение на израелския план.

Пръв проговори Декстър:

— Признавам, полковник, впечатлихте ме. Този план има шанс за успех.

Скот кимна в знак, че се присъединява към изказаното мнение, и погледна агента на Мосад, който бе дал на Хана заповед да го убие. Чувството на вина явно вече не го терзаше със същата сила — все пак двамата работеха заедно в близко сътрудничество — но дълбоките линии по лицето му и предивременно посребрялата му коса подсказваха какво е изживял този корав мъж. През времето на съвместната им работа Скот бе започнал да се възхищава на истинския професионализъм на този човек, поставен да ръководи цялата операция.

— Все пак имам някои въпроси — каза Скот, — а и някои подробности може би заслужават малко по-подробно осветляване.

Израелският съветник по културните въпроси кимна.

— Сигурен ли сте, че те възнамеряват да сложат сейфа в щабквартирата на партията Баас?

— Сигурен — не бих казал. Но в значителна степен съм уверен — отговори Крац. — Една холандска компания е извършила значителен обем строителни работи в мазето на въпросната сграда още преди трийсет години и в строителните чертежи, използвани от тях, има тухлена конструкция, чиито габарити позволяват сейфът да бъде монтиран именно там.

— И този сейф е все още в Калмар?

— Беше там преди три седмици, когато един от агентите ми направи рутинна проверка.

— И е собственост на иракското правителство?

— Да, изплатен е изцяло и сега е законна собственост на иракчаните.

— Юридически погледнато може да е така, но след войната в Залива ООН наложи нови санкции — напомни му Скот.

— Възможно ли е един сейф да попадне в категорията „военна екипировка“? — попита Декстър.

— Това е аргументировката, използвана от самите иракчани — каза Крац. — За тяхно нещастие, при възлагането на поръчката в Швеция в спецификацията на сейфа е било изрично заявено, че той „трябва да може да устои на атомна атака“. Думата „атомна“ била достатъчна, за да алармира нечие остро ухо в ООН.

— И как смятате да заобиколите този проблем? — попита Скот.

— Винаги когато иракското правителство регистрира следващ списък нужни на страната им стоки, които според тях не нарушават Резолюция 661 на Съвета за сигурност към ООН, в него фигурира и сейфът. Ако американци, англичани и французи не възразят, тази точка от искането може и да бъде одобрена.

— А израелското правителство?

— Ние ще възразим енергично пред иракската делегация, но ще замълчим пред нашите приятели.

— Добре, нека за момент си представим, че притежаваме гигантски сейф, способен да устои на атомна атака. С какво ще ни помогне това? — продължи да пита Скот.

— Някой трябва да транспортира сейфа от Швеция до Багдад. Някой трябва да го инсталира на място и някой трябва да обясни на хората на Саддам как да го използват — обясни Крац.

— И вие разполагате с някой, който е висок метър и осемдесет, владее карате и говори гладко арабски?

— Имахме такава кандидатура, макар тя да беше само метър и шейсет и пет. — Двамата се гледаха безмълвно.

Намеси се Декстър:

— И как предлагате да бъде убит Саддам? Да го заключим в сейфа и да го оставим да се задуши?

Крац схвана, че въпросът е зададен само за да спре Скот да мисли за Хана, но въпреки това отговори:

— Не, ние разбрахме, че това е бил планът на ЦРУ, и се отказахме от него. Нашите намерения са малко по-маскирани.

— А именно? — проговори отново Скот.

— Малко ядрено устройство, добре скрито в конструкцията на сейфа.

— Който ще се намира недалеч от мястото, където ще заседава Революционният команден съвет. Не е лошо — одобри Декстър.

— И това устройство ще трябва да бъде задействано от невисока гладко говореща арабски еврейска девойка? — попита тихо Скот.

Крац кимна.

— Трийсет дни? Какво толкова съм направил, за да заслужа трийсет дни! — Но никой не го слушаше, докато го избутваха от съдебната зала по коридора, а после през някаква врата в задната част на сградата, за да бъде натикан безцеремонно на задната седалка на кола без отличителни знаци. Там се озова в компанията на трима мъже с военна подстрижка, тъмни очила и малки слушалки в ушите — издаваха ги тънките жици, скрити в яките им. — И защо ми отказаха гаранцията? Ще обжалвам. Имам право на адвокат, дявол да го вземе! И къде всъщност ме отвеждате? — сипеше един след друг въпросите си Долара, но никой не му отговаряше.

Макар през тъмните странични стъкла на колата да не се виждаше нищо, Долара все пак можеше да гледа покрай главата на шофьора и така разбра, че минават по моста Голдън Гейт. Когато излязоха на шосе 101, шофьорът натисна педала на газта и се понесоха със сто километра в час, но не превишиха разрешената скорост дори за секунда.

Двайсет минути по-късно колата зави, после зави още два пъти и Долара загуби представа къде точно се намират. Шофьорът продължи по тесен извит черен път и скоро спря пред голяма къща, която напомни на Бил Долара с нещо детските му години в графство Кери, където майка му бе работила като миячка на съдове в едно имение.

Един от мъжете с тъмни очила изскочи от колата и отвори портала. Друг изтича напред по стъпалата пред входа и натисна звънеца. Междувременно колата се отдалечи по посипаната с чакъл алея.

Масивната дъбова врата се отвори и на прага застана иконом във фрак и с бяла папийонка.

— Добър вечер, господин О'Райли — с достойнство изрече той с подчертан английски акцент още преди Долара да бе изкачил стъпалата. — Казвам се Чарлз. Стаята ви е готова. Ще бъдете ли така любезен да ме последвате, сър?

Долара замаяно го последва, загубил за момент дар слово. Всъщност можеше да зададе няколко очевидни въпроса на Чарлз, но понеже бе схванал, че има работа с англичанин, знаеше, че не може да разчита на откровен отговор.

Икономът го въведе в малка, добре обзаведена спалня на първия етаж.

— Надявам се да установите, че дрехите са вашият размер, сър — каза Чарлз, — и че всичко останало е по ваш вкус. Вечерята ще бъде сервирана след половин час.

Долара неволно се поклони и прекара следващите няколко минути в оглед на спалнята и сервизните помещения. Провери банята: френски сапун, самобръсначки, мъхести снежнобели кърпи, дори четка за зъби и... да, любимата му паста. Върна се в спалнята и изпробва двойното легло. Не си спомняше някога да е спал на нещо по-удобно. Отвори гардероба и намери в него три чифта панталони и три сака, доста сходни с онези, които си бе купил няколко дни след връщането си от Вашингтон. Интересно как бяха научили...

Дръпна чекмеджетата: шест ризи, шест гащета и шест чифта чорапи. Тези хора не бяха забравили нищо и само изборът на вратовръзките не бе най-подходящият според него.

Долара реши да се включи в играта — тя му допадаше. Изкъпа се, избръсна се и се преоблече в предложените му дрехи. Както бе обещал Чарлз, размерът бе неговият.

Чу някъде долу в къщата да се разнася мелодичен звън на гонг и прие това като повикване за вечеря. Отвори вратата, излезе в коридора и слезе по стълбището. Икономът го чакаше в центъра на хола.

— Господин Хъчинс ви очаква. Ще го намерите в дневната, сър.

— Естествено — измърмори Долара и последва Чарлз в просторна стая, където пред камината стоеше висок мъж с яко телосложение. В ъгъла на устата му стърчеше наполовина изпушена пура.

— Добър вечер, господин О'Райли — поздрави го той. — Казвам се Декстър Хъчинс. Не се познаваме, но аз съм стар почитател на

вашата работа.

— Много сте любезен, господин Хъчинс, но аз се намирам в неизгодното положение да не знам по какъв начин убивате скуката на свободното си време.

— Ще ви помоля да ме извините, не съобразих. Аз съм заместник-директор на ЦРУ.

— След толкова много години да доживея да вечерям със заместник-директор на ЦРУ просто защото съм се сбил в бар? Простете любопитството ми, но какво предлагате тогава на масовите убийци?

— Ще ви призная, господин О'Райли, че вие бяхте провокиран от един от моите хора. Но преди да продължим, какво ще пожелаете за пиене?

— Съмнявам се, че Чарлз разполага с любимото ми питие — въздъхна Долара и се обърна към безмълвно присъстващия иконом.

— Опасявам се, че имаме „Гинес“ в кутии, а не наливна, сър. Ако ме бяха информирали малко по-рано...

Долара се поклони за втори път тази вечер и икономът интерпретира правилно дадения му сигнал.

— Не мислите ли, че имам някакво право да попитам какво означава всичко това, господин Хъчинс? Все пак...

— Имате, господин О'Райли. В интерес на истината ще ви призная, че правителството се нуждае от специалните ви умения и иска да използва личния ви опит.

— Не предполагам, че Клинтъномиката разчита да заличи бюджетния дефицит чрез фалшификация на долари — каза Долара.

В този момент икономът се върна с голяма халба „Гинес“.

— Не, конкретният повод, по който се срещаме, не е чак толкова драстичен, макар да е не по-малко важен — отговори Хъчинс. — И все пак защо не хапнем нещо, преди да навляза в подробностите? Опасявам се, че сте имали тежък ден.

Долара кимна и последва заместник-директора през дневната в малка трапезария, където на масата имаше прибори за двама.

Икономът задържа стола на Долара, изчака го да се намести удобно и попита:

— Как ще желаете пържолата, сър?

— Филе или флейка? — поинтересува се Долара.

— Говеждо филе, сър.

— Ако месото е добро, кажете на готвача да го сложи на огъня само за секунда.

— Прекрасно, сър. Вашата, господин Хъчинс, да бъде добре изпечена, нали?

Декстър Хъчинс кимна, признавайки, че първият рунд е убедително спечелен от Бил Долара.

— Не мога да ви опиша с какво наслаждение участвам в тази мистификация — призна Долара като жадно отпи първата глътка „Гинес“. — Но ще ми позволите ли да се поинтересувам каква е наградата, ако имам щастieto да я спечеля, разбира се?

— Дали няма да ви е по-интересно да разберете какво ще е наказанието, ако имате нещастieto да загубите?

— Ясно... трябваше да се досетя, че всичко това е прекалено красиво, за да продължи дълго.

— Първо, позволете ми да ви запозная с малко предистория — каза Хъчинс в момента, в който пред госта му бе сложена голяма чиния с леко запечена на скара говежда пържола. — На 25 май тази година една добре организирана група престъпници е пристигнала във Вашингтон и е извършила един от най-гениалните удари в историята на тази страна.

— Превъзходна пържола — отбеляза Долара. — Предайте поздравленията ми на готвача.

— Ще го направя, сър — обеща Чарлз, който витаеше незабележим някъде зад стола му.

— Извършеното от тях престъпление е открадването посред бял ден от сградата на Националния архив на Декларацията за независимостта и подмяната ѝ с почти неотличимо копие.

Долара го погледна с вежлив интерес. Чувстваше, че на този етап би било неразумно да коментира чутото.

— Разполагаме с имената на няколко от съучастниците в удара, но сме възпрепятствани да направим арести, защото се опасяваме, че онези, в чиито ръце се намира Декларацията в момента, ще разберат, че може да тръгнем след тях.

— И какво общо има тази история с мен? — попита Долара, докато дъвчеше голяма хапка от сочното месо.

— Решихме, че ще ви е интересно да научите кой е финансирал цялата операция и съответно кой притежава в момента Декларацията.

До момента Долара не бе чул нищо ново, но отдавна му се бе искало да разбере в чии ръце е попаднал документът в крайна сметка. Той, естествено, и за миг не бе повярвал на думите на Анжело за „частна колекция на ексцентричен богаташ“. Така че остави вилицата и ножа на масата и погледна заместник-директора на ЦРУ, който най-сетне бе успял да прикове цялото му внимание.

— Имаме основания да вярваме, че в момента Декларацията за независимостта е в Багдад и е лично притежание на Саддам Хюсеин.

Челюстта на Долара увисна.

— Няма ли вече чест сред крадците? — прошепна накрая той.

— Дано да има — вметна Хъчинс. — Защото единствената ни надежда да върнем пергамента на законното му място е свързана с малка група хора, готови да рискуват живота си, за да осъществят повторна подмяна на документа... да кажем горе-долу по същия начин, както е била извършена първата размяна.

— Ако знаех... — Долара замълча и след малко продължи: — Как бих могъл да помогна?

— В момента спешно се нуждаем от перфектно копие на оригинала. И вярваме, че вие сте единственият, който може да го изработи.

Долара много добре знаеше, че вече има такова перфектно копие, висящо на една стена в Ню Йорк, но не можеше да съобщи това, без да си навлече неприятности, несравнимо по-големи от гнева, на който бе способен Декстър Хъчинс.

— Споменахте награда — каза Долара.

— По-скоро наказание — напомни Декстър Хъчинс. — И все пак наградата е, че ще останете тук в нашата конспиративна квартира, където, предполагам, няма да ви е неприятно да поживеете известно време. Докато сте при нас, ще изработите фалшификат на Декларацията, който трябва да мине огледа на експерт. Ако изпълните тази задача, ще ви бъде позволено да излезете на свобода и срещу вас няма да бъдат отправени никакви обвинения.

— А... наказанието?

— След кафето, което ще бъде донесено всеки момент, ще бъдете освободен да отидете където пожелаете.

— Освободен? — недоверчиво попита Долара. — И мога да отида където пожелаея?

— Да — потвърди заместник-директорът.

— И защо тогава не се насладя до края на тази прекрасна вечеря и не се върна след това в скромния си дом във Феърмонт, забравил, че изобщо сме се срещали?

Заместник-директорът извади от вътрешния си джоб плътен плик, изсипа от него четири снимки и ги бутна по масата към Долара. Той внимателно ги разгледа. Първата беше на момиче, около седемнайсетгодишно, което лежеше на маса в моргата. Втората бе на мъж на средна възраст, свит на пашкул и натъпкан в багажника на кола. На третата се виждаше пълен мъж, изхвърлен на банкета край някакъв път. Последната бе запечатала по-възрастен мъж с физиономия на почтен човек. Общото между четирите фотографии бе, че жертвите бяха със счупени вратове. Долара избута снимките обратно.

— Четири трупа. И какво?

— Сали Макензи, Рекс Бътъруърт, Бруно Морели и доктор Т. Хамилтън Макензи. Имаме основания да смятаме, че някой ви готви същата кончина.

Долара бодна последното грахово зърно от гарнитурата и изпи последната глътка „Гинес“. Помълча. Изглеждаше като човек, който търси вдъхновение или чака знак. След това проговори:

— Трябва ми хартия от Бремен, писци от музея в Ричмънд, Вирджиния, и девет нюанса черно мастило, които могат да бъдат приготвени за мен от фирма на Кенън стрийт, Лондон.

— Нещо друго? — попита Декстър Хъчинс, като приключи със записването на материалите върху гърба на плика.

— Питам се дали Чарлз няма да бъде така добър да ми донесе още чаша „Гинес“, защото се опасявам, че тя ще ми бъде последната през следващите няколко дни.

23.

Бъртил Педерсон, главен инженер на „Свенхалте АС“, чакаше на портала на фабриката в Калмар, за да посрещне господин Рифат и господин Бернстром. Предния ден бе получил факс от Обединените нации с потвърждение на полетите им до Стокхолм.

Когато двамата слязоха от колата, Педерсон пристъпи напред, здрависа се с тях и се представи.

— Радваме се да се запознаем най-сетне с вас, господин Педерсон — каза по-ниският от двамата, — и сме ви благодарни, че намерихте възможност да ни приемете почти без време за някаква подготовка.

— Ще ви призная, господин Рифат, аз наистина се изненадах, че Обединените нации са сметнали за възможно да вдигнат ембаргото от Мадам Берта.

— „Мадам Берта“?

— Така наричаме сейфа тук във фабриката. Мога да ви уверя, господа, че макар да бе пренебрегвана толкова дълго, тя си остава добро момиче. Много хора са идвали да ѝ се възхищават, но никой не я е докосвал. — Господин Педерсон се засмя на двусмислието. — Но сигурен съм, че след толкова дълго пътуване дотук изгаряте от желание да я видите, господин Рифат.

Възникният тъмнокоп мъж кимна и двамата последваха Педерсон, който го поведе през двора.

— Реагирахте много бързо на изненадващата благосклонност към вас, господин Рифат — не се сдържа да коментира Педерсон след кратко мълчание.

— Да, в мига, в който ембаргото бе вдигнато, нашият водач нареди сейфът незабавно да бъде доставен в Багдад.

Педерсон отново се засмя.

— Е, опасявам се, че това няма да е толкова лесно. Мадам Берта, както сами ще се убедите, не е конструирана за скорост.

Продължиха към голяма, видимо стара постройка и Педерсон мина през отвор, в който навремето може да бе имало врата. Вътре

беше толкова тъмно, че двамата чужденци не можеха да видят по-далеч от носовите си. Педерсон щракна ключа на осветлението и въздъхна с въздишката на ненаситен любовник.

— Позволете ми да ви представя Мадам Берта. — Двата изгледаха масивната конструкция, величествено издигаща се в центъра на стария склад. — Преди да премина към официалното представяне — продължи Педерсон, — нека първо ви запозная с основните й параметри: висока е два и седемдесет, широка е два и десет и е дълбока два и четиридесет. По-дебелокожа е дори от политик, по-конкретно стоманените й стени са дебели петнайсет сантиметра. Тежи над пет тона. Конструирана е от специален проектант и е построена от трима техници и осем инженери. Времето от нейното зачатие до раждането й е точно осемнайсет месеца. От друга страна — прошепна той, — това е напълно естествено, понеже тя има габаритите на слон. Сnižавам глас само защото може да чуе всяка моя дума, а аз не бих желал да я обидя. — Педерсон не забеляза изненадата, която предизвикаха у двамата посетители последните му думи, и продължи: — Господа, досега можахте да я огледате само отвън, но аз ви обещавам, че тя може да ви предложи много интересни неща под кожата си... Първо, искам да ви кажа, че Мадам Берта не позволява на никой да... хм, да проникне в нея, без да й е лично представен. Тя, господа, не проституира, независимо от приказките, които сигурно са ви наговорили за шведките. Така че преди да ви разкрие вътрешните си тайни, тя има нужда да знае три неща за вас.

Озадачението не слизаше от лицата на гостите, но те не прекъсваха гладкото изложение на Педерсон.

— Като начало, господа, погледнете гръдния й кош. Ще видите три червени индикатора над тези три малки диска. Ако знаете шестцифрените кодове, които трябва да се наберат върху трите диска, ще можете да превключите един от червените индикатори в зелено. Позволете ми да ви демонстрирам. Значи, първото число набираме надясно, второто наляво, третото надясно, четвъртото наляво, петото надясно и шестото наляво — с алтернативно сменяне на посоката. За първия диск числата са 2-8-0-4-3-7.

— Рождената дата на Сайеди — каза високият русокос посетител.

— Да, и аз се досетих, господин Бернстром — потвърди Педерсон. — За втория диск имаме 1-6-0-7-7-9 — и той набра последното число.

— Датата, на която Сайеди стана президент.

— Да, господин Рифат, досетихме се и за това. Но признавам, че третата комбинация ме обърка напълно. Вие несъмнено знаете какви са намеренията на нашия клиент за тази дата. — И господин Педерсон набра 0-4-0-7-9-3 и погледна с надежда Бернстром, който сви рамене и го излъга:

— Не знам.

— Предполагам, забелязахте, господа, че след набирането на трите комбинации с помощта на трите диска ние постигнахме превключването в зелено само на първия от трите индикатора. Останалите два упорито продължават да светят в червено. Сега обаче, след като сте показали, че знаете част от нейните тайни, Мадам Берта ще гледа малко по-благосклонно на вас. Сигурно сте забелязали вече, че под трите диска има малък бял квадрат с размера на човешка длан. Сега гледайте внимателно! — Педерсон направи крачка напред и плътно опря дясната си длан върху белия квадрат. Задържа я така няколко секунди и вторият от индикаторите светна в зелено. — Макар да е проверила линиите на дланта ви, тя още не е готова да ви разкрие сърцето си. Не преди да съм ѝ казал да го направи. Ако се взрете по-внимателно, господа, ще видите, че белият квадрат скрива фина мрежа, в която е монтиран активатор чрез глас.

Двамата пристъпиха напред, за да видят сами.

— В настоящия момент Мадам Берта е програмирана да реагира само на моя глас. Няма значение какво ще кажа, но в мига, в който разпознае гласа ми, третият индикатор ще се превключи в зелено. Но помнете, че тя ще ме слуша само ако вече съм превключил първите два индикатора, иначе няма да ми обърне никакво внимание. — Педерсон се приближи до сейфа и постави устни пред мрежата на микрофона: — Двама господа са дошли от Америка, за да те видят, и желаят да разберат как изглеждаш отвътре. — Не беше завършил изречението, когато и третата червена светлинна светна в зелено. В същия момент се разнесе звук от преместващи се железни части. — Сега, господа, стигнахме до онази част от демонстрацията, с която моята компания особено се гордее. Вратата — тя впрочем тежи над тон — може да се

отвори и от малко дете. Компанията ни е разработила лагери от фосфорен бронз, които изпреварват конкуренцията с поне десетилетие. Моля ви, господин Рифат, защо не опитате сам?

Мъжът пристъпи напред, хвана здраво дръжката на вратата и я дръпна. Трите индикатора мигновено превключиха в червено и отвътре отново се разнесе тракането на метални части.

— Видяхте ли! — доволно се засмя Педерсон. — Ако не ви познава лично, Мадам Берта се затваря в себе си и ви връща пак при червените фенери. — Педерсон явно изпитваше наслаждение от собствените си шеги, които несъмнено бе казвал много пъти. — Ръката, която отваря сейфа, трябва да е същата, чиято длан е издържала теста преди това. Отлична предпазна мярка, съгласни сте, нали?

Двамата възхитено кимнаха, а Педерсон набързо повтори манипулациите преди опита за отваряне. Червените индикатори един по един превключиха в зелено.

— Сега тя е готова да ми позволи, но само на мен, на никой друг, да я отворя. Така че гледайте внимателно. Както споменах, вратата може да тежи един тон, но се отваря с един пръст. — Педерсон дръпна масивната врата с не повече усилие, отколкото би използвал, за да отвори вратата на собствената си къща. После скочи вътре и се завъртя с разперени ръце, за да демонстрира, че не може да докосне стените, ако се намира в центъра. След това ги вдигна нагоре и показа, че не стига тавана. — Но моля ви, влезте и вие, господа, настоявам! — извика той.

Двамата се присъединиха към него.

— Е, това определено не е онзи случай, когато казват, че трима били много — засмя се той отново на шегата си. — И може би ще ви е приятно да научите, че е невъзможно да се самозаклуча вътре. — Той хвана дръжката от вътрешната страна на вратата и я затвори. — Двамата посетители очевидно не намираха тази част от демонстрацията за много забавна. — Както сами виждате, господа — подчерта Педерсон, без да скрива задоволството си, — Берта просто не позволява на никого да я заключи, щом на дръжката отвън не стои моята ръка. — Той леко бутна вратата, тя се отвори и Педерсон изскочи навън, следван по петите от двамата си клиенти. — Веднъж ми се наложи да прекарам заключен в нея цяла нощ, но това бе по време на

настройка на системата. — Той бутна вратата, трите индикатора светнаха в червено и отново се разнесе металното тракане. Педерсон се обърна към двамата мъже. — И така, господа, запознахте се с Мадам Берта. Сега, ако бъдете така добри да ме последвате в моя офис, ще ви издам документ за собственост и, което е по-важното, ще получите „Библията“ на Берта.

Докато вървяха през двора, Педерсон обясни на двамата си посетители, че инструкцията за работа се разглежда в компанията като свръхсекретен документ. Обясни, че имало две книжки: едната на шведски, която компанията щяла да съхранява в собствените си сейфове, и другата на арабски, която той с удоволствие щял да им връчи лично.

— Библията е 108 страници, но е лесна за разбиране, ако сте инженер, завършил с отличие. — Той отново се засмя. — Ние, шведите, сме много обстоятелствени. — Посетителите не виждаха смисъл да спорят на тази тема. — Ще искате ли някой от нас да придружава Мадам Берта по пътя? — попита Педерсон с надежда в очите.

— Не, благодаря — беше незабавният отговор. — Мисля, че ще се справим сами с проблемите по транспорта.

— В такъв случай имам един последен въпрос към вас — каза Педерсон, когато влязоха в офиса му. — Кога смятате да я вземете?

— Надявахме се да можем да вземем сейфа този следобед. От потвърдителния факс, който изпратихте в Обединените нации, разбрахме, че разполагате с кран, способен да я повдигне, и имате платформа, с която да я премествате.

— Прави сте, че имаме кран и платформа, специално конструирана, за да може Мадам Берта да предприема кратки пътувания. Уверен съм, че ще можем да я подготвим за следобеда. Но това не изчерпва проблема с транспорта.

— Ние вече имаме собствено транспортно средство, което чака в Стокхолм.

— Отлично, тогава всичко е наред — възкликна Педерсон. — Единственото, което трябва да направя във ваше отсъствие, е да изтрия данните за моята длан и моя глас, за да можете да я програмирате с тези на лицето, което ще ме замести. — За миг в гласа му прозвуча

нещо като тъга. — Е, очаквам да ви видя отново днес следобед, господа.

— Ще дойда само аз — каза Рифат. — Господин Бернстром трябва да се върне в Америка.

Педерсон кимна и изпрати двамата мъже до колата. После, без да бърза, се върна в офиса си. Телефонът на бюрото му звънеше.

Той вдигна слушалката и изслуша онова, което му казаха. Остави слушалката на бюрото си и изтича до прозореца, но колата вече се бе скрила от погледа му. Върна се при телефона:

— Съжалявам, господин Ал-Обайди, двамата джентълмени, които бяха дошли, за да видят сейфа, току-що си заминаха, но господин Рифат ще се върне този следобед, за да го вземе. Да му кажа ли да ви се обади?

В Багдад Ал-Обайди се замисли над току-що наученото по време на разговор, започнал като рутинна проверка.

Като заместник-посланик на Ирак към Обединените нации, едно от задълженията му бе да актуализира списъка на стоките, подлежащи на ембарго. Беше се надявал до най-много седмица да предаде папката на все още неопределения му заместник на този пост.

През последните два дни, прекарани в борба с неработещи телефони, неотговарящи номера и отсъстващи от работните си места държавни служители — които дори ако не отсъстваха, бяха достатъчно неспособни да отговорят дори на най-елементарните му въпроси — той вече бе на прага да изготви последния вариант на списъка.

Проблемните области бяха: земеделски машини, за половината от които Комитетът по санкциите към ООН смяташе, че са военно оборудване, маскирано под невинно име; консумативи за болниците, в това число фармацевтични материали, към които ООН бе възприела по-либерално отношение; храна, която по правило им позволяваха да закупят, макар част от продукцията, пресякла границата, да се отклоняваше към черния пазар много преди да стигне до масите на багдадските домакини.

Най-сетне имаше един четвърти списък, озаглавен „Разни“, където фигурираше и някакъв масивен сейф, който за изненада на Ал-Обайди се оказа почти с размерите на стаичката, в която той работеше.

Сейфът, според доклад за вътрешна употреба, бил поръчан преди планираното освобождаване на Деветнайсетата провинция и сега чакаше на склад някой да го вземе от производителя в Калмар. Шефът на Ал-Обайди в ООН сподели неофициално с него изненадата си, че Комитетът по санкциите е свалил ембаргото върху сейфа, което не му попречи да увери външния министър, че това е станало в резултат на настойчиво преговаряне от негова страна.

Ал-Обайди остана да седи пред задръстеното си с документи бюро, обмисляйки следващия си ход. След малко дръпна бележника си и състави следния къс списък:

МП
Държавна сигурност
Зам. външния министър
Калмар

Остави химикалката и спря погледа си на първа точка — МП. Беше запазил връзката си със свой състудент от времето в Лондонския университет, който междувременно се бе издигнал до ранга на постоянен секретар в Министерството на промишлеността. Ал-Обайди смяташе, че старият му приятел ще намери начин да му даде нужната информация, без да заподозре в мотивите му нещо съмнително.

Набра номера на постоянния секретар и приятно се изненада, когато той отговори на позвъняването му.

— Надим, обажда се Хамид Ал-Обайди.

— Хамид, разбрах, че си се върнал от Ню Йорк, Чувам слухове, че ще ти поверят останките от нашето посолство в Париж. Но кой вярва на слухове в този град?

— Е, по изключение този път са верни — призна Ал-Обайди.

— Поздравления тогава. Какво мога да направя за вас, Ваше Превъзходителство?

Ал-Обайди осъзна, че макар и с ясно доловима доза сарказъм, приятелят му е първият, който се обръща към него с новата му титла.

— Санкциите на ООН.

— И ти твърдиш, че си ми приятел?

— Не, става дума за обикновена проверка. Трябва да оправя батака преди да сдам на заместника си. До момента всичко е наред, с изключение на това, че не успях да науча нищо смислено за един гигантски сейф, изработен за нас в Швеция. Известно ми е само, че сме го платили, но не разбрах какво е станало с доставката му.

— Попаднал си на грешен адрес, Хамид. Преди година на папката се появи надпис „Висше командване“ и случаят ни беше иззет. От личен опит знам, че така постъпват със стоки за лична употреба от президента.

— Но все пак някой би следвало да бъде натоварен с транспорта от Калмар до Багдад — отбеляза Ал-Обайди.

— Единственото, което ми е известно, е, че ми беше наредено да изпратя папката с документацията в офиса ни към ООН в Женева, понеже нямаме посолство в Стокхолм. Изненадан съм, че не го знаеш, Хамид — би трябвало аз да ти задавам тези въпроси.

— Тогава ще трябва да се свържа с Женева, за да разбера какво са направили там — каза Ал-Обайди, без да допълва, че Ню Йорк и Женева рядко се информираха за детайлите в работата си. — Благодаря ти за помощта, Надим.

— За теб винаги съм на разположение. Успех в Париж, Хамид. Казвали са ми, че жените там били страхотни и въпреки всичко обичали арабите.

Ал-Обайди затвори телефона и отново се загледа в списъка пред себе си. Трябваше да направи второто обаждане, но не можеше да събере смелост.

Коректният начин на действие с информацията, която притежаваше, бе да позвъни в Женева, да предупреди посланика там за своите подозрения и да даде възможност на доведения брат на Саддам още веднъж да заслужи похвала за нещо, за което не си е мръднал пръста. Ал-Обайди погледна часовника си. В Швейцария беше обедно време. Нареди на секретарката си да го свърже с Баразан Ал-Тикрити, знаейки отлично, че тя записва в дневник всеки телефонен разговор.

— Може ли да говоря с господин посланика? — вежливо попита той, когато го свързаха.

— Той е в заседание — последва очакваното извинение. — Да го обезпокоя ли?

— Не, не, недейте. Все пак предайте му, че се е обаждал Ал-Обайди от Багдад, и го помолете да бъде така любезен да ми позвъни.

— Да, сър — обеща гласът и Ал-Обайди прекъсна разговора. Беше действал по процедурата.

Отвори класъра с документацията по ембарговите стоки и написа на листа за сейфа: „Министерството на промишлеността е изпратило материалите по тази точка в Женева. Позвъних на посланика там, но не успях да се свържа с него. По тази причина не мога да направя нищо повече, докато той не ми се обади. Хамид Ал-Обайди“.

Обмисли следващия си ход крайно внимателно. Проблемът бе в това, че ако решише да предприеме нещо, действията му трябваше да изглеждат като напълно естествени и в рамките на неговите задължения и пълномощия. Всяко, дори нищожно отклонение от нормата в град, който се хранеше с клюки и параноя, щеше да заведе на бесилката него, а не доведения брат на Саддам.

Ал-Обайди спря поглед на втора точка в списъка. Позвъни на секретарката си и ѝ нареди да го свърже с генерал Сабави Ал-Хасан, шеф на Държавна сигурност. На този пост през последните три месеца се бяха сменили трима души. Генералът беше на мястото си — доказателство, че в Ирак има повече генерали, отколкото посланици.

— Добро утро, посланик. Възнамерявах сам да ви позвъня. Ще трябва да поговорим преди да поемете новото си назначение в Париж.

— Четете ми мислите — каза Ал-Обайди. — Честно казано, нямам представа кой все още ни представя в Европа. От доста време не съм наминавал из тази част на света.

— Доста рехаво е там, признавам. Повечето от най-добрите ни дипломати бяха експулсирани, да не говорим за така наречените „студенти“, на които в миналото можехме безусловно да разчитаме. Както и да е, това не е разговор за по телефона, така че защо не дойда да се видим?

— Свободен ли днес следобед между четири и пет часа?

Кратка пауза и генералът потвърди:

— Мога да бъда при вас към четири, но трябва да се върна в моя офис преди пет. Ще ни стигне ли това време?

— О, сигурен съм, че ще можете да ме инструктирате, генерале.
— И Ал-Обайди затвори след поредното рутинно обаждане.

Идваше ред на трета точка от списъка и той имаше усещането, че този път няма да може да блъфира.

Отдели няколко минути да преповтори въпросите си преди да набере сам вътрешния номер. Обади се някоя си госпожица Саиб.

— Мога ли да попитам за какво по-конкретно желаете да разговаряте със заместник външния министър? — попита тя.

— Нищо специално — побърза да я увери Ал-Обайди. — Обаждам се по негово искане. В края на тази седмица ми се полага кратък отпуск, а заместник-министърът изрично пожела да ме инструктира преди да се явя на работа в Париж.

— Ще ви позвъня веднага щом обсъдим обаждането ви с министъра — обеща госпожица Саиб.

Ал-Обайди остави за пореден път слушалката. Съмняваше се, че е събудил нечий съмнения. Погледна бележника пред себе си и допълни на последния ред въпросителна, две стрелки и нова дума:

Калмар ← ? → Женева.

Разполагаше с четиридесет и осем часа, за да реши в коя от двете посоки да тръгне.

Първият въпрос, който Крац зададе на Скот по обратния път от Калмар за Стокхолм, бе за значението на числовата комбинация 0-4-0-7-9-3. Въпросът му изтръгна Скот от въртящата се в съзнанието му картина, в която той спасяваше Хана, и го върна в света около него, където нещата не изглеждаха толкова розови.

— Четвърти юли тази година — отговори той. — Има ли по-добра дата от тази, ако Саддам възнамерява да унижи публично американската нация и в частност новия президент?

— В такъв случай знаем крайния срок — замислено каза Крац.

— Да, но ни остават само единайсет дни. Както и да ги броим.

— Поне най-сетне имаме Мадам Берта — отбеляза Крац, за да разведри партньора си.

— Така е — съгласи се Скот. — И къде смяташ да я изведеш на първата ѝ среща?

— Надявам се да стигнем до края — въздъхна Крац. — С други думи, до Йордания, където ще очаквам да се присъединиш към нас. Всъщност екипът ми вече е в Стокхолм, за да я поеме, преди да потеглим за Багдад. В Лангли са поели документацията, така че не очаквам задръжка по пътя. Първият ни проблем ще бъде пресичането на йорданската граница, но след като получим всички пътнотранспортни документи, изисквани от ООН, няколко долара рушвет, даден комуто трябва, ще ни обезпечат необходимия печат в паспортите.

— Колко време имаш по график за пътуването до Йордания? — попита Скот и си помисли за собствената си пределно сгъстена програма.

— Шест-седем, най-много осем дни. Разполагам с екип от шестима агенти, всички със значителен опит. Никой от тях няма да шофира по-дълго от четири часа, след които се полагат шестнайсет часа почивка. По този начин няма да ни се налага да спираме никъде, освен за зареждане с гориво.

Минаха под табела, показваща, че до Стокхолм остават десет километра.

— Значи имам една седмица — каза Скот.

— Да, и нека се надяваме, че това време ще е достатъчно на Бил О'Райли да изработи ново перфектно копие на Декларацията.

— Втория път би трябвало да му е значително по-лесно — отбеляза Скот. — Особено след като всяко от исканията му бе удовлетворено буквално за часове. Даже деветте нюанса на черно мастило пристигнаха от Лондон още на следващата сутрин.

— Хубаво щеше да е, ако можехме да натоварим на самолета Мадам Берта.

Скот се засмя.

— Разкажи ми повече за твоя екип.

— Най-добрият, с какъвто съм разполагал — каза Крац. — Всички имат боен опит в по няколко официални и неофициални войни. Петима са израелци, един е кюрд. — Забелязал, че Скот повдига въпросително вежда, Крац продължи: — Малцина знаят, че в Мосад има арабска секция, вярно, с малочислен състав, но след като обучихме хората в нея, само гурките^[1] остават по-добри убийци от тях. Истинската проверка ще бъде дали ще успееш да го разпознаеш.

— Колко от тях ще прекосят границата с нас?

— Само двама. Не можем да си позволим да изглеждаме като армия. Един инженер и един шофьор. Поне така ще бъдат вписани в пътния лист, но за мен тези хора имат една-единствена задача и тя е да те вкарат в Багдад и да те изведат оттам с Декларацията за възможно най-кратко време.

Скот гледаше право пред себе си.

— А Хана? — попита накрая той.

— Ако имаме късмет, това ще бъде премия за усилията ни, но не е част от дадените ми заповеди. Според мен шансовете да се засечете с нея в Багдад са минимални — каза Крац в мига, в който минаха под окачена над пътя табела „Добре дошли в Стокхолм“.

Скот нетърпеливо заудря „Библията“ на Берта в коляното си.

— По-внимателно с това — обади се Крац. — Ще трябва да я преведем, иначе няма да можеш да се представиш на Берта по очаквания от нея начин. В края на краищата, тя ще разкрие сърцето си само пред твоята длан и твоя глас.

Скот погледна книжката и се запита колко ли време ще му потрябва, за да овладее тайните на сейфа, та макар и след като преведяха ръководството на английски.

Без предупреждение Крац рязко отби от пътя и пое по пуста улица, минаваща успоредно на изоставена железопътна линия. Единственото, което Скот виждаше пред себе си, беше тунел, който не водеше за никъде.

Когато наближиха на стотина метра от входа на тунела, Крац провери в огледалото дали не ги следват. Удовлетворен, че са сами, той светна трикратно с фаровете. Секунда по-късно получи ответен сигнал от тъмната дупка на тунела. Намали скоростта и навлезе в тунела с изгасени фарове. Единственият им ориентир оставаше светлата точка на фенерчето пред тях. Крац приближи до него и спря.

Намираха се пред нещо, наподобяващо стар армейски камион.

Полковникът скочи от колата и Скот го последва. Зрението му бавно се приспособяваше към царящия полумрак. След малко той различи трима души, застанали от двете страни на камиона. Най-близкият до тях отдаде чест и поздрави:

— Добро утро, господин полковник.

— Свободно за всички ви, Фелдман, и елате да ви представя професор Брамбли — каза Крац.

Скот едва не се изсмя на нелепо звучащата му сред тези хора академична титла, но никой от шестимата, които се приближиха, не се усмихваше.

След като стисна ръцете на всички, Скот обиколи камиона и недоверчиво попита:

— Вярвате ли, че тази браква наистина може да откара Мадам Берта до Багдад?

— Сержант Коен? — каза само Крац.

— Сър? — отзова се глас в мрака.

— Като автомеханик на групата, обяснете на професор Брамбли.

— Слушам, сър.

Пред тях се появи нова фигура. Скот не можеше да различи чертите на човека добре, може би защото беше изцапан с грес, но по акцента му позна, че е прекарал по-голямата част от живота си в Лондон.

— Тежкотоварният мобилен тактически камион, известен като ТМТК, е построен в Уисконсин. Има пет скорости — четири предни и една задна. Пригоден е за използване на всякакъв терен и при всякакви атмосферни условия на всеки континент. Тежи двайсет тона и има товароподемност до десет тона, но с този товар не бива да се движи с повече от петдесет километра в час. При скорост над тази няма да може да спре, а иначе, ако настъпите педала, ще вдигне до двеста километра в час.

— Благодаря, Коен. Е, полезна машина, не си ли съгласен? — каза Крац на Скот. — Молим се безрезултатно за поне една такава от години, и ето ти чудо: появяваш се ти и ден по-късно Чичо Сам доброволно ни предлага последния си прототип. От друга страна, при цена от милион долара пари на данъкоплатците, човек може да разбере известна придиричливост, когато става дума да се предостави някому на заем.

— Ще обядвате ли с нас, професоре? — попита мъжът, представен като Фелдман.

— Само не ми казвайте, че ТМТК може и да готви — засмя се Скот.

— Не, сър, налага се да разчитаме на кюрда за това. Азиз е специалист по хамбургери и пържени картофи. Ако не сте опитвали подобно нещо през живота си, може да ви се стори вкусно.

Осмината насядаха по турски на земята. Една разтворена и обърната на обратно табла им служеше за маса. Скот отхапа първата си хапка и не може да си спомни друг случай в живота си, когато едно прегоряло кюфте да му се е струвало толкова вкусно. Радваше се на възможността да поговори с мъжете, с които щеше да участва в провеждането на операцията. Крац започна да говори за резервните варианти, разработени за непредвидени случаи по пътя към границата между Ирак и Йордания. На Скот му бяха нужни няколко минути да разбере какви изключителни професионалисти са тези хора, които не скриваха горещото си желание да участват във финалната фаза на операцията. Вече започваше да се чувства по-спокоен — Крац определено бе подбрал екипа си много удачно.

След третия хамбургер Скот развали настроението на Крац с предупреждението, че има полет, който не може да си позволи да изпусне, стана и благодари на готвача за запомнящото се ястие.

— Довиждане до Йордания, сър — каза на изпращане сержант Коен.

— Довиждане до Йордания — сбогува се Скот.

Пътуваха към аерогарата, когато Скот погледна Крац и го попита:

— Как ще избереш двамата за Багдад?

— Те сами ще решат. Това няма нищо общо с мен, аз съм само техен командир.

— Не разбирам.

— Ще играят всеки срещу всеки в турнир по табла по пътя до Йордания. Двамата финалисти получават за награда екскурзия до Багдад с платени дневни разноски.

— А загубилите?

— Ще получат пощенска картичка с текст: „Бих искал да си тук“.

[1] На името на едноименния непалски град — създадена от непалски принц през 16-и век армия с разнороден етнически състав, с която той завладял няколко княжества в региона; през 19-и век

войниците били наемани от англичаните в Индия, където се прославили с жестокостта си. — Б.пр. [↑](#)

24.

Хана събра папките, от които заместник външният министър щеше да има нужда за заседанието на Революционния команден съвет.

Като работеше през часове от денонощието, за които обикновените хора не предполагаха, че съществуват, и се грижеше за неща, за които министърът не подозираше, че трябва да бъдат свършени, Хана постепенно бе станала незаменима. Винаги когато министърът потърсеше нещо, то вече бе на бюрото му — тя можеше да предугади всичките му нужди и никога не търсеше похвала за старанието си. Но изобщо не се бе приближила към задачата, която си бе поставила — контакт със Саддам. Съпругата на посланика се бе постарала да ѝ създаде някакво подобие на социален живот и веднъж бе стигнала дори дотам да покани млад войник на вечеря. Войникът се бе оказал симпатично момче и даже неочаквано приятно, макар почти да не бе продумал цялата вечер. Беше изненадал всички, когато в един момент бе станал от масата и бе напуснал без обяснения. Хана реши, че сигурно цялото ѝ същество излъчва нежелание да общува с мъже.

Бяха я викали на няколко заседания с участието на отделни министри, дори и с членове на Командния съвет, в това число прословутия доведен брат на Саддам, иракския посланик в Женева, но тя се бе доближила до Саддам точно толкова, колкото можеше да се надява да го постигне, безметежно пребивавайки в забравеното от бога кварталче Чок Фарм, Лондон. Започваше да губи търпение и се страхуваше, че това може да бъде забелязано от околните. Като антидот бе насочила бликащата в нея нервна енергия върху създаването на система от отчети за вътрешните разходи на отделите в министерството и бе създавала схема за архивиране, която със сигурност би предизвикала завистта дори на заклетите бюрократи в Уайтхол. И все пак едно от многото неща, на които в Мосад се бяха постарали да я научат, бе винаги да има търпение и да бъде готова, защото рано или късно очакваната възможност все ще се открие.

Един четвъртък рано сутринта — време, когато по-голямата част от персонала в министерството вече бе започнала уикенда си — пред

нея се откри първата възможност. Хана печаташе стенографските си записки от протокол на срещата предния ден между заместник-министъра и новоназначения шеф на Отдела за защита на иракските интереси в Париж, някой си Ал-Обайди, когато телефонът иззвъня. Мохамед Сайед Ал-Захияф, външният министър, желаше да говори със своя заместник.

Секунди по-късно заместник-министърът изхвъркна от кабинета си и кресна на Хана веднага да го последва. Хана сграбчи бележник и тръгна да догонва по дългия коридор носещия се пред нея шеф.

Макар кабинетът на министъра да се намираше съвсем близо до работното ѝ място — в дъното на коридора — досега тя не бе надниквала в него. Така че когато влезе вътре след началника си, се изненада колко сива е обстановката, разведрявана единствено от панорамната гледка към река Тигър.

Външният министър не се унижи да става, а само направи жест на заместника си бързо да сяда на стола пред бюрото му и обясни, че президентът е поискал пълен доклад по темата, обсъждана на заседанието на революционния команден съвет предната нощ. После обясни, че личната му секретарка се е прибрала у дома за уикенда, така че се налага госпожица Саиб да протоколира срещата им.

Хана не можеше да повярва на последвалата дискусия. Ако не знаеше прекрасно, че слуша двама министри, лоялни членове на Революционния команден съвет, щеше да вземе разговора им за скудоумна пропаганда. Доведеният брат на президента явно бе успял да открадне Декларацията за независимостта от Националния архив във Вашингтон и сега ценният документ висеше на стената в залата, където се провеждаха заседанията на Съвета.

Дискусията между двамата висши държавни служители трябваше да реши как точно да бъде разгласена пред света новината за този удар и коя дата би гарантирала максимално внимание от страна на медиите. Обсъждаха се подробности от рода на това на кой багдадски площад е най-добре президентът да произнесе речта си преди публично да изгори ръкописа и кой — Питър Арнет или Бърнард Шоу от Си Ен Ен — да получи разрешение да заснеме президента на фона на Декларацията в нощта преди церемонията.

Срещата продължи два часа. След това Хана се върна заедно със заместник-министъра. Без да я поглежда, той ѝ заповяда да напечата

протокола от срещата с взетите решения.

Отне ѝ цялата сутрин да изготви първата чернова, която началникът ѝ незабавно прегледа. След като нанесе някои дребни поправки и подсили някои формулировки, той ѝ нареди да отпечата окончателния вариант за представяне пред външния министър с препоръката, ако бъде одобрен, да бъде поднесен и на самия президент.

Хана си тръгна за вкъщи по пустите багдадски улици. Изпитваше угнетяващо чувство на безпомощност. Чудеше се по какъв начин да предупреди американците. Те несъмнено обмисляха някакви контрамерки, за да си върнат Декларацията и може би щяха да предприемат някакви ответни действия, стига да знаеха за кой ден е насрочено публичното изгаряне.

Но знаеха ли къде е Декларацията в момента? Беше ли информиран Крац? Бяха ли се обърнали към Мосад за консултация по замисляната от година операция? Опитваше ли се някой да влезе във връзка с нея в този момент? Какво би очаквал от нея Саймън, ако беше жив?

Тя спря пред една будка и купи три пощенски картички, изобразяващи Саддам Хюсеин, произнасящ реч пред Революционния команден съвет.

По-късно, вече в спалнята си, написа едно и също нещо до Етел Рубин, Дейвид Крац и професора по арабистика в Лондонския университет. Надяваше се поне един от тях да разгадае скрития смисъл на датата в горния десен ъгъл и малкия, пълен със звезди правоъгълник, който нарисува до главата на Саддам на лицевата страна на картичката.

— Кога излита самолетът за Стокхолм? — попита той.

— След малко — неопределено отговори момичето зад гишето на скандинавската авиолиния на летище „Шарл дьо Гол“. — Самолетът току-що кацна по вътрешен полет, така че не бих могла да ви кажа точно.

„Поредната възможност да се откажа“ — помисли си Ал-Обайди. Но след разговора с шефа на Държавна сигурност, а на следващата сутрин и със заместник външния министър, той се бе уверил, че и

дватамата гледат на онова, което им бе казал, като на рутинна проверка. Ал-Обайди изкусно бе вмъкнал в разговора факта, че ще ползва полагаемия му се отпуск преди да поеме новия си пост в Париж.

Взе куфарите си от лентата и остави на багаж всичко, с изключение на обемистото дипломатическо куфарче. Избра си място в ъгъла на салона за заминаващи и се замисли над действията си през последните няколко дни.

Шефът на Държавна сигурност не му бе казал нищо съществено. Истината бе — не че той бе готов да я признае — че той имаше достатъчно главоболия в страната, за да се безпокои и за онова, което става навън. Беше дал на Ал-Обайди загубила своята актуалност инструкция за предпазните мерки, които пребиваващите в Европа иракчани би следвало да вземат, сред които имаше препоръки от рода на това да не се пазарува в магазините на „Маркс енд Спенсър“ или да не се осъществяват безразборни контакти с чужденци. Второто, което му бе дал, бе остаряла колекция от снимки на активни агенти на Мосад и ЦРУ, действащи на континента. Ал-Обайди бе прегледал набързо фотографиите и по външния вид на хората бе заключил, че повечето от тях сигурно отдавна са се пенсионирали или може би дори са умрели от старост.

Заместник външният министър се бе държал любезно, но съвсем не приятелски. Беше му дал няколко полезни съвета как да се държи в Париж, бе споменал кои от посолствата там биха проявили склонност да осъществят някакво съдействие, въпреки неопределения статут на Отдела, и го бе предупредил кои няма да си мръднат и пръста. Когато разговорът им се пренесе върху йорданското посолство и иракската пристройка към него, той набързо бе споменал по няколко думи за всеки от действащия персонал там. От разказа му се разбра, че е оставил госпожица Ахмед с указания да осъществява минималните функции, без които Отделът можеше да бъде затворен. Описа я като съвестна и изпълнителна. За готвача каза, че бил ужасен, но общителен, а шофьора окачестви като глупав, но смел. Завоалирано го предупреди да внимава с Абдул Канук, главния администратор — прекрасна титла, твърде слаба, за да изрази истинската му роля там, и спомена, че единственото му достойнство била далечната му роднинска връзка с президента. Като дипломат от кариерата заместник външният министър се въздържа да изкаже в явна форма по-

определено лично мнение, но погледът му каза на наблюдателния Ал-Обайди всичко, което му трябваше да знае. Когато си тръгна, секретарката госпожица Саиб му връчи папка, оказала се извор на безценна информация как да се оправи в Париж без приятели, кои места може да посещава и да бъде добре приет, и кои да избягва на всяка цена.

Може би госпожица Саиб бе трябвало да включи Швеция в списъка на последните.

Ал-Обайди не бе тръгнал на път с особени безпокойства, понеже не бе възнамерявал да остава в Швеция повече от няколко часа. Вече бе осъществил контакт с главния инженер на „Свенхалте АС“, който го бе уверил, че не е споменавал за обаждането му по телефона пред господин Рифат, когато той се бе появил за втори път във фабриката. Този човек освен това бе потвърдил, че Мадам Берта — той упорито продължаваше да нарича сейфа с това странно име — вече е на път за Багдад.

— Моля пътниците за Стокхолм...

Ал-Обайди стана, проби си път към обявения изход, показва бордната си карта и намери мястото си до прозореца в салона за туристическа класа. Не можеше да си позволи да пътува в обичайния за дипломат лукс на бизнес класата, понеже не смяташе да декларира разходите за билета като служебни.

По време на полета над Северна Европа мислите на Ал-Обайди се отклониха от Багдад и се насочиха към уикенда, прекаран заедно с майка му и сестра му. Точно те му бяха помогнали да вземе окончателното решение. Майка му никога не бе показвала дори най-малко желание да изостави уютния си малък дом в покрайнините на Багдад и за нея мисълта да се премести в Париж бе направо абсурдна. Така Ал-Обайди бе осъзнал, че няма никакъв шанс да избяга, следователно бъдещето му беше в Ирак, значи трябваше да се стреми към назначаване на сигурна високопоставена длъжност в рамките на Външно министерство. В душата му нямаше и грам съмнение, че е в уникалното положение да окаже на президента неоценима услуга, която би го издигнала в очите му и, кой знае, може би дори би му дала шанса да е следващият външен министър. В края на краищата

сегашният заместник трябваше да се пенсионира само след две-три години, а в Багдад никой не се изненадваше на внезапните повишения.

Когато самолетът кацна в Стокхолм, Ал-Обайди слезе и този път се възползва от изхода за дипломати, за да се спаси от навалищата.

Пътуването до Калмар с такси отне малко над три часа, по-голямата част от които новоназначеният посланик прекара в разглеждане на пейзажа, където преобладаваха непривичните за окото му безкрайни зелени хълмове и сиво небе. Когато най-сетне спряха пред входа на „Свенхалте АС“, Ал-Обайди се зарадва на посрещналия го мъж в дълго кафяво палто, който, изглежда, го чакаше от доста време.

Ал-Обайди не пропусна да забележи разтревоженото изражение на мъжа. Но когато видя посланика да слиза от колата, мъжът широко се усмихна.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, господин Ал-Обайди — каза главният инженер на английски: езикът, който му се струваше приемлив и за двамата. — Казвам се Педерсон. Ще бъдете ли така добър да ме последвате в офиса ми?

След като Педерсон предложи кафе — „Какво наслаждение е вкусът на капучиното след толкова време“, помисли си Ал-Обайди — първият му въпрос издаде колко е обезпокоен.

— Надявам се, не сме сбъркали нещо?

— Не, не — побърза да го успокои Ал-Обайди и изпита странно облекчение от бликащата в думите на инженера тревога. — Уверявам ви, че става дума за най-обикновена проверка.

— Господин Рифат представи всички необходими документи, както от страна на ООН, така и от вашето правителство.

Ал-Обайди започна да осъзнава, че има работа с истински професионалисти.

— Споменахте, че са тръгнали оттук в сряда следобед? — запитва той, налагайки си да говори с възможно най-спокоен глас.

— Да, точно така.

— Колко според вас ще им отнеме да стигнат в Багдад?

— Поне седмица... най-много десетина дни с онзи стар камион, ако изобщо не закъсат някъде по пътя.

— Стар камион? — озадачено го погледна Ал-Обайди.

— Да, дойдоха да вземат Мадам Берта със стар военен камион. Трябва обаче да призная, че двигателят му мъркаше като нов. Направих няколко снимки за личния си албум. Искате ли да ги разгледате?

— Снимки на камиона?

— Да, от този прозорец. Мисля, че хванах и господин Рифат на една, до сейфа. Те изобщо не забелязаха.

Педерсон отвори чекмеджето на бюрото си, извади няколко снимки и ги бутна към госта си с гордостта, с която някой би показал на непознат своето семейство.

Ал-Обайди разгледа снимките много внимателно. Няколко от тях бяха запечатали спускането на Мадам Берта с кран върху каросерията на камиона.

— Какво има? — тревожно попита Педерсон.

— Нищо — побърза да го увери Ал-Обайди и допълни: — Може ли да получа копия от тези снимки?

— Разбира се. Задръжте тези, аз ще си извадя други от негативите — успокои го главният инженер.

Ал-Обайди взе куфарчето си, отвори го, постави снимките в предната преграда и на свой ред извади оттам няколко снимки.

— Така и така съм дошъл, защо не ви помоля за една дребна услуга?

— Ама, разбира се.

— Това тук са няколко снимки на бивши държавни служители и ще ви бъда признателен, ако се опитате да си спомните дали някой от тях не е бил в групата на дошлите да вземат Мадам Берта.

За пореден път на лицето на Педерсон се изписа неувереност, но след кратко колебание той все пак взе пачката снимки и огледа всяка, без да бърза. Няколко пъти повтори на себе си „Не... не... не“, накрая стигна до една, която погълна цялото му внимание. Ал-Обайди се наведе заинтригувано напред.

— Да — каза накрая Педерсон. — Макар че тази сигурно е направена преди много години. Това е господин Рифат. Не е напълнял нито с килограм, но вече е поостарял и косата му е прошарена. Много, мнооого точен човек — сметна за необходимо да поясни той.

— Да, господин Рифат действително мисли за всичко — потвърди Ал-Обайди и прибра снимката, на гърба на която имаше

пояснителен текст на арабски. — Лично за мен е истинско облекчение да науча, че именно господин Рифат ръководи тази операция.

Педерсон се усмихна за пръв път, а Ал-Обайди допи последната капка капучино в чашата си.

— Помогнахте ми много — каза посланикът, стана и допълни: — Уверен съм, че моето правителство ще има нужда от услугите ви и за в бъдеще. В името на това сътрудничество ще ви бъда признателен, ако не споменавате за срещата ни пред никого.

— Както желаете — увери го Педерсон и го придружи навън.

Усмивката не слезе от лицето му, докато наблюдаваше отдалечаващата се кола да отвежда високия гост към летището.

Но мислите в главата му нямаха нищо общо със застиналата на лицето му усмивка.

— Нещо не е наред — прошепна. — Този човек май не вярва, че Мадам Берта е в добри ръце, и съм сигурен, че не е приятел на Рифат.

Скот се изненада на симпатията, която почувства към Долара още от първата им среща. Но не се изненада на уважението, което изпита към професионализма на този човек, след като видя мостри от работата му.

Скот бе кацнал в Сан Франциско седемнайсет часа след като бе излетял от Стокхолм. На летището го чакаше кола на ЦРУ, която без бавене го откара в окръг Марин за по-малко от час и го остави пред вратата на конспиративната квартира.

Дремна няколко часа, за да се пребори по-лесно с разликата във времето, и стана за обед, надявайки се да види Долара колкото се може по-скоро, но за негово разочарование фалшификаторът изобщо не се показва.

— Господин О'Райли закусва в седем сутринта и не излиза, преди да стане време за вечеря — поясни икономът.

— И как издържа без храна толкова дълго? — попита Скот.

— В дванайсет му нося шоколад и голяма чаша вода, а в шест си позволява халба „Гинес“.

След като обядва без да бърза, Скот прочете доклад за направеното от Държавния департамент по време на неговото отсъствие и прекара остатъка от следобеда в оборудваната с уреди стая

за фитнес в мазето. Излезе от нея залитайки чак в пет часа. Мускулите го боляха след дългото изтезание, а на всичко отгоре имаше и един-два отока след спаринга с инструктора по джудо. „Не е зле за трийсет и шест годишен“, снизходително бе казал той, макар сам да изглеждаше само малко по-млад.

Скот напълни ваната с гореща вода, седна в нея и разтвори „библията“ на Мадам Берта. Документът вече бе преведен от шестима експерти по арабски, подбрани от шест различни университета. Всеки от арабистите бе получил по две непоследователни глави от книгата. Виждаше се, че Декстър Хъчинс не обича да губи време.

Когато най-сетне слезе за вечеря все още леко вдървен, Скот намери Долара да седи в дневната с гръб към огъня в камината и да отпива от чаша с вода.

— Какво ще пиете, професоре? — попита вездесъщият иконом.

— Много слабо шенди^[1] — отговори Скот и се представи на Долара.

— Тук сте, защото няма какво друго да правите, професоре, или ви арестуваха за шофиране в пияно състояние? — бе първият въпрос на Долара. Той и инструкторът по джудо явно се бяха наговорили да изтезават Скот до изнемога.

— По собствен избор, опасявам се — отговори Скот с усмивка.

— От отговора ви мога да заключа — продължи Долара, — че преподавате или мъртъв предмет, или такъв, от който живите смъртни не се нуждаят.

— Чета лекции по конституционно право, но тясната ми специалност е логиката — поясни Скот.

— Значи съм познал и в двете си предположения — заключи Долара.

В същия момент в стаята влезе Декстър Хъчинс.

— Джин-тоник за мен, Чарлз — каза той и топло се здрависа със Скот. — Извинявам се, че идвам едва сега, но онези от Департамента просто не ми дадоха възможност да се откъсна от телефона.

— Има много причини човек да се отнася с подозрителност към тези като вас — отбеляза Долара, — и фактът, че си поръчахте джин-тоник, само потвърждава две от тях.

Чарлз се върна със сребърен поднос с бренди и джин-тоник.

— Когато учих в университета, предмети като „логика“ просто не съществуваха — продължи Долара, след като Декстър Хъчинс предложи да отидат в трапезарията за вечеря. — „Тринити Колидж“, Дъблин, никога не би включил такова чудо в учебната програма. И честно казано, не мога да се сетя дори и за един-единствен случай в историята на Ирландия, когато някой от моите сънародници се е осланял на логиката.

— Не разбрах какво сте учили — поинтересува се Скот.

— Изучавах задълбочено Флеминг, незадълбочено Джойс и съвсем отгоре Платон и Аристотел, но опасявам се, че не успях да оставя у изпитната комисия незабравими впечатления за себе си.

— Каква е ситуацията с Декларацията? — попита безцеремонно Декстър, който сякаш не се интересуваше за какво разговарят.

— Господин Хъчинс, професоре, е върл поклонник на трудовата дисциплина — обясни Долара, докато поставяха пред него купичка супа. — И отбележете, ако обичате, че той е човек, който би заложил на логиката като пътеводител във всяко заплетено положение. И понеже на света няма такова нещо като безплатен обяд, аз ще се опитам да отговоря на въпроса на моя затворнически надзирател. Днес завърших работата над текста в оригиналната версия на Тимоти Матлок, помощник на Секретаря на Конгреса. На него, както е известно, задачата му е отнела седемнайсет часа. На мен, опасявам се, ми беше необходимо много повече време.

— И колко още ще ви трябва, за да приключите и с имената? — попита Декстър.

— Вие сте по-лош и от папа Юлиан Втори, който е проглушил ушите на Микеланджело с единствения въпрос кога най-сетне ще свърши с тавана на Сикстинската капела — престорено въздъхна Долара.

Икономът взе празната му купичка.

— Имената — настоя Декстър.

— „О, нетърпеливий и лишен от всякаква изтънченост човече!“

— Шоу — вметна Скот.

— С всяка следваща минута започвате да ми харесвате все повече и повече — погледна го Долара.

— Имената — упорито повтори Декстър.

Чарлз сложи на масата дълбок съд. Без подкана Долара си сипа пръв и каза:

— Сега вече схващам защо сте заместник-директор. Не разбирате ли, господине, че върху оригиналния документ са изписали имената си петдесет и шестима и всяко едно от тях, повтарям, всяко едно без изключение, представлява едно малко произведение на изкуството? Нека ви го демонстрирам, ако ми бъде разрешено. Хартия, Чарлз, настоявам за хартия.

Икономът взе бележника от масичката с телефона и го остави до О'Райли. Долара извади от вътрешния си джоб писалка и започна да пише. След малко показа на двамата си сътрапезници какво бе написал: „Г-н О'Райли има правото да ползва служебния хеликоптер, когато пожелае“.

— И какво, ако смея да запитам, доказва това? — осведоми се Декстър.

— Търпение, господин Хъчинс, малко търпение — отговори Долара, откъсна нов лист от бележника и се разписа първо с подписа на Декстър Хъчинс, а после смени писалката и написа „Скот Брадли“.

А след това им подаде листа за оглед.

— Но как... — запъна се Скот.

— Във вашия случай, професоре, нищо по-лесно. Трябваше ми само един поглед в книгата за посетители на входа.

— Само че аз не се разписвам в нея — подчерта Декстър.

— Съгласен съм, че това би изглеждало странно за заместник-директора на ЦРУ — каза Долара, — макар че когато става дума за човек като вас, не би ме изненадало нищо. И все пак, господин Хъчинс, вие имате вбесяващия навик да се разписвате върху всяка закупена от вас книга. Предполагам, че когато става дума за първи издания, това ви дава възможно най-дискретния шанс да постигнете известност. — Той направи кратка пауза и продължи: — Но нека продължа по същество. Заповядайте да добиете лична представа за мащаба на задачата, пред която съм изправен. — Без предупреждение Долара сгъна салфетката си, стана от масата, забравил за ястието, и излезе от стаята.

Сътрапезниците му скочиха и без да кажат нито дума, го последваха в западното крило, изкачиха късото каменно стълбище и влязоха в приспособеното за ателие помещение.

На голяма чертожна маса под ярката светлина на настолна лампа бе разпънат пергаментът. Двамата прекосиха стаята, наведоха се над масата и внимателно разгледаха завършения документ. Под изписания текст бе оставено голямо празно място, където с кръстчета бяха маркирани местата на петдесет и шестте подписа.

Скот изпита искрено възхищение от работата.

— Как така не сте... — започна той и се запъна, търсейки подходящите думи.

— Как не съм се захванал с достойна работа? — попита Бил Долара, досещайки се какъв е недоизреченият въпрос. — За да свърша един ден като училищен директор в Уексфорд или може би замаян от висотата на адвокатска кариера в Дъблин? Не, сър, по-скоро съм готов да излеждам по някоя присъда в затвора, но не и да бъда смятан за посредствен от онези, които ме познават!

— Кога заминаваш? — попита Декстър Хъчинс Скот.

— Крац ми се обади днес следобед — отговори Скот. — Каза, че снощи са се качили на ферибота Трелеборг-Сасниц. Сега пътуват на юг с надеждата да преминат през Босфора не по-късно от понеделник сутринта.

— Което означава, че трябва да бъдеш на границата с Ирак следващата сряда.

— Най-доброто време в годината за прекосяване на Босфора — намеси се Долара. — Особено ако се надяваш да се срещнеш с прелестно момиче, което те чака на другия бряг — допълни той. — Такаа... както разбирам, трябва да съм готов с Декларацията в понеделник, нали така, професоре?

— Най-късно — подчерта Хъчинс, докато Скот гледаше в очите дребничкия ирландец.

[1] Смес от тъмно и светло пиво. — Б.пр. ↑

25.

Когато се върна в Париж, Ал-Обайди взе багажа си от гардероба на летището — там впрочем приемаха за съхранение лични вещи за не повече от двацет и четири часа — и чинно се нареди на опашката за такси.

Даде на шофьора адреса, без да споменава, че това е иракската пристройка към йорданското посолство, следвайки един от съветите в списъка на госпожица Саиб. Не беше предупредил никого в посолството, че пристига. Назначението на поста влизаше в сила едва след четиринайсет дни и ако бе имало свързващ полет същата нощ, той щеше да продължи за Йордания, само че нямаше. Веднага след като бе научил кой е „господин Рифат“, той бе осъзнал, че трябва да се върне в Багдад колкото може по-бързо. Процедурата изискваше да докладва на външния министър. Позицията му щеше да е сигурна едва когато го направеше, а това щеше допълнително да му гарантира, че президентът ще разбере кой точно е отговорен за разкриването на възможния нов заговор срещу неговата особа и може би щеше да научи, че новоназначеният от него посланик — с когото по изключение не го свързваха роднински връзки — не е пожалил усилия да разплете историята докрай.

Таксито остави Ал-Обайди пред входа на посолството в Ньой. Наложил се сам да извади куфарите си от багажника, тъй като шофьорът упорито отказал да слезе от колата.

Вратата на посолството се откряна на един пръст и миг по-късно бе широко отворена, а по стълбите надолу изтича около четиридесетгодишен мъж, следван от две момичета и младеж.

— Ваше Превъзходителство, Ваше Превъзходителство — завайка се мъжът, — страшно се извинявам, моля ви да ни простите, но няхаме представа, че идвате. — Младежът сграбчи двата най-големи куфара, а момичетата поеха грижа за останалите три.

Ал-Обайди не се изненада като разбра, че по-възрастният от двамата мъже е самият Абдул Канук.

— Казаха ни, че ще пристигнете едва след две седмици, Ваше Превъзходителство. Мислехме, че още сте в Багдад. Надявам се, няма да ни вземете за негостоприемни.

Ал-Обайди дори не опита да прекъсне сервилния словесен поток, който продължаваше да се излива засега без никакви признаци на отслабване: надяваше се, че в един момент човекът просто ще се изчерпи. Подозренията му, че Канук не е онзи, когото си струва да настройваш срещу себе си, започваха малко по малко да се оправдават.

— Ще пожелаете ли, Ваше Превъзходителство, да огледате посолството, докато камериерката приготви спалнята ви?

Имаше няколко въпроса, чиито отговори бяха нужни на Ал-Обайди, и той реши да се възползва от предложението. В резултат не само бе разведен из всички помещения, но и бе подложен на атака от нескончаеми клюки. Спря да слуша само след няколко минути, защото вниманието му бе насочено към далеч по-важни неща. Вече мечтаеше да се усамоти в спалнята си, за да има възможност да се съсредоточи. Първият полет за Йордания бе рано на следващата сутрин и той трябваше да обмисли нещата и да избере най-подходящия начин, по който да изложи наученото пред външния министър.

Разглеждаха предназначения за него кабинет с изглед към Париж — сумракът зад прозореца постепенно се насищаше с изкуственото сияние на уличното осветление — когато подсъзнанието му улови изречена от главния администратор интересна фраза, която бе пропуснал. Сепна се и си каза, че трябва да внимава.

— Със съжаление трябва да ви информирам, че секретарката ви е в отпуск, Ваше Превъзходителство. Както всички нас, и госпожица Ахмед не очакваше ранното ви пристигане. Доколкото ми е известно, тя възнамеряваше да се върне в Париж една седмица преди вас, за да може да подготви всичко.

— Това не е проблем — късо каза Ал-Обайди.

— Вие, разбира се, сигурно познавате госпожица Саиб — секретарката на заместник външния министър?

— Срещал съм се с нея, когато бях в Багдад — отговори Ал-Обайди. Главният администратор кимна и се поколеба за момент. — Бих искал да почина малко преди вечеря — възползва се от паузата посланикът.

— Сега ще намеря някой да ви заведе до стаите ви, Ваше Превъзходителство. Осем часът удобно ли е за вас?

— Благодаря — каза кратко Ал-Обайди, в опит да сложи по някакъв начин край на изтощителния разговор.

— Да прибера ли в сейфа паспорта и билетите ви, както винаги желаете това предишният посланик?

— Прекрасна идея — въздъхна Ал-Обайди, доволен най-сетне да се отърве от досадния главен администратор.

Скот затвори телефона и се обърна към Декстър Хъчинс, който се бе изтегнал в удобния кожен стол зад бюрото си.

— И къде, казваш, са те? — попита Декстър.

— Крац не пожела да ми даде точното местоположение — смятам причините са очевидни — но поясни, че с поддържаната скорост ще стигнат йорданската граница след три дни.

— Тогава нека се молим иракското министерство на промишлеността наистина да е толкова неефикасно, колкото ни убеждават нашите експерти. Ако това е вярно, ще запазим стратегическо предимство поне още няколко дни. В края на краищата, ние се задействахме в мига, в който санкциите бяха отменени, а преди появата ти в Калмар Педерсон цели две години не бе чувал иракски глас.

— Съгласен съм. Но се безпокоя, че същият този Педерсон може да се окаже слабата брънка в плана на Крац.

— Когато се поемат подобни рискове, никакъв план не може да бъде стопроцентово надежден — каза Декстър. Скот кимна. — Щом Крац е на по-малко от три дни от границата, значи трябва да вземеш полета за Аман понеделник вечерта, стига О'Райли да е приключил с подписите дотогава.

— Според мен това вече не е проблем.

— Защо? Когато за последен път погледнах пергамента, му оставаха още доста имена.

— Не може да са чак толкова много — отбеляза Скот, — понеже тази сутрин от Вашингтон пристигна господин Менделсон, за да даде своята оценка, а това, изглежда, е единственото чуждо мнение, което вълнува Бил.

— Предлагам да се уверим сами — каза Декстър и стана.

Докато вървяха по коридора, Декстър попита:

— Какво става с „библията“ на Берта? Разлистих я наслуки тази сутрин и честно си признавам, че не мога да схвана как така червените индикатори светват в зелено.

— Само един човек на земята познава интимните вътрешности на Мадам Берта по-добре от мен и в момента той вехне от мъка по нея някъде в Скандинавия — успокой го Скот, докато изкачваха няколко каменни стъпала, водещи до ателието на Долара.

— Чух, че Чарлз ти бил скроил специален панталон — подхвърли Декстър.

— Няма да повярваш, но ми залепна — усмихна се Скот.

Когато стигнаха до вратата, Декстър бе готов да нахлуе в типичния си безцеремонен стил, но Скот сложи ръка на рамото му и го спря.

— Дали да не почукаме? Той може да е...

— Само не искай от мен да се обръщам към него със „сър“.

Все пак Декстър послушно почука и когато не чу отговор, предпазливо откряна вратата. Влязоха на пръсти и видяха надвесения над ръкописа с лупа в ръка Менделсон.

— Бенджамин Франклин, Джон Мортън и Джордж Клаймър — мърмореше под носа си главният уредник.

— Имах доста проблеми с Клаймър — проговори Долара, който гледаше през прозореца към залива. — Цялата трудност е във винетките, които трябваше да изпиша с едно гладко движение. Там, в кошчето, ще намерите поне стотина опита.

— Може ли... — обади се Декстър.

Долара се обърна и им махна да влизат.

— Добър ден, господин Менделсон. Аз съм Декстър Хъчинс, заместник-директор на ЦРУ.

— Какво ли друго би могъл да бъдеш — въздъхна Долара.

Без да обръща внимание на коментара и без да губи време в празни приказки, Декстър направо попита Менделсон:

— Какво е мнението ви, сър?

Долара продължаваше да гледа към залива.

— Това копие е точно толкова добро, колкото другото, което в момента излагаме в Националния архив.

— Вие сте крайно великодушен, сър — каза Долара и най-сетне се присъедини към групата до масата.

— Все пак не разбирам защо сте изписали думата „британски“ както трябва, а не както е в оригинала — поинтересува се Менделсон и отново насочи вниманието си към пергаментата.

— По две причини — обясни Долара под изпитателния поглед на три чифта очи. — Първо, ако размяната успее, Саддам няма да може да заяви, че държи в ръцете си оригинала.

— Умно — призна Скот.

— А втората? — попита Декстър, който така и не бе успял да се освободи от подозренията си за мотивите на дребния ирландец.

— Това ще попречи на професора да се върне с това копие и да ни го представи за оригинала.

— Винаги мислиш като престъпник — разсмя се Скот.

— Няма да е зле, ако и ти мислиш като такъв през следващите няколко дни, в случай че искаш да надхитриш Саддам — напомни му Долара и в този момент в стаята влезе Чарлз със сребърен поднос, на който се мъдреше халба „Гинес“.

Долара му благодари, свали наградата си от подноса, отдалечи се в другия край на стаята и отпи на спокойствие първата си глътка.

— Защо отиде чак там? — започна Скот.

— Веднъж разлях благословения нектар над офорт на стодоларова банкнота, върху който бях работил цели три месеца.

— И какво стана? — попита Скот.

— Наложих се да използвам следващото по качество копие и това ми струваше пандиз за шест години. — Този път дори Декстър се присъедини към гръмкия смях на всички. — Но в този случай аз вдигам тост за Матю Торнтън — последния подписал този документ. Желая му добро здраве там горе, където и да е в момента.

— Значи мога да взема документа? — заключи Скот.

— Не още, млади човече — охлади ентусиазма му Долара. — Опасявам се, че ще трябва да изтърпиш компанията ми още една вечер — допълни той, остави халбата си на перваза на прозореца и се върна при масата. — Виждате ли, основният ми проблем е борбата с времето. Според господин Менделсон пергаментът оставя впечатление за 1830-а година, да кажем. Прав ли съм, сър?

Главният уредник кимна утвърдително и извинително разпери ръце, че се е осмелил да спомене такава дреболия.

— И какво може да се направи по въпроса? — попита Декстър Хъчинс.

Долара щракна един ключ, ксеноновите лампи над чертожната маса с пергамента блеснаха и стаята се превърна в декор за филмова сцена.

— Благодарение на това утре към девет сутринта пергаментът ще остарее и ще се приближи към 1776-а. Недостигът на време не ми позволява да постигна съвършенство, но съм сигурен, че в Ирак никой няма да може да забележи разликата, освен ако не разполагат с апаратура за датиране с въглерод-14 и знаят как да си служат с нея.

— Значи остава да се надяваме, че оригиналът още не е унищожен — каза Декстър Хъчинс.

— Невъзможно — възрази Скот.

— Кое ти дава тази увереност? — погледна го Декстър.

— Когато Саддам реши да унищожи този документ, той ще иска да го направи пред погледите на цял свят. В това съм абсолютно сигурен.

— В такъв случай е уместно да вдигнем тост — предложи ирландецът. — С любезното разрешение на моите домакини, разбира се.

— Тост, Бил? — изненада се зам.-директорът. — Какво имаш предвид?

— За Хана, където и да се намира тя — каза ирландецът.

— Откъде знаеш за нея? — удиви се Скот. — Не съм споменаващ името ѝ.

— Не е нужно, щом го пишеш несъзнателно на всичко, като се започне с гърба на пликите и се свърши с дъха по прозорците. Тя, изглежда, е много специална жена, професоре. — Той вдигна халбата си и повтори: — За Хана.

Главният администратор търпеливо изчака посланика да си легне.

След което изчака още два часа, за да се увери, че всички в посолството спят. Сигурен, че е единственият буден, той се върна на

пръсти в кабинета си и потърси интересувания го телефонен номер в Женева. Набра внимателно международния код, въоръжи се с търпение и зачака някой да се обади.

— Трябва да говоря с посланика — прошепна той в слушалката.

— Негово Превъзходителство е в леглото от няколко часа — уведоми го недружелюбен глас. — Ще се наложи да позвъните сутринта.

— Събудете го. Кажете му, че се обажда Абдул Канук от Париж.

— Ако настоявате...

— Настоявам.

Главният администратор чака дълго, докато накрая в ухото му прозвуча сънен глас:

— Дано си струва, Абдул.

— Ал-Обайди пристигна в Париж, без да предупреди... Две седмици предварително!

— И ти ме будиш посред нощ, за да ми съобщиш това?!

— Само че не пристигна от Багдад, Ваше Превъзходителство. По пътя е направил малко отклонение.

— Откъде знаеш? — Гласът прозвуча разсънено.

— Защото държа паспорта му в ръцете си.

— Той е в отпуск, глупако!

— Знам. Но защо е ходил в град, който не е обект на туристически интерес?

— Говориш със загадки. Ако имаш нещо за казване, казвай го.

— По-рано днес, Ваше Превъзходителство, Ал-Обайди е бил в Стокхолм, ако се съди по печата в паспорта му, и идва в Париж още същата вечер. Аз имам друга представа за отпуск.

— Стокхолм... Стокхолм... Стокхолм... — повтаряше гласът в слушалката. Пауза, след това: — Сейфът! Разбира се. Ходил е в Калмар, за да провери сейфа на Сайеди. Какво ли е научил, което не иска да сподели с мен, и знаят ли в Багдад с какво се занимава?

— Нямам представа, Ваше Превъзходителство — призна администраторът. — Но знам, че утре лети обратно за Багдад.

— Защо ще се връща в Багдад толкова скоро, щом е в отпуск?

— Може би не смята, че постът ръководител на Отдела за защита на иракските интереси в Париж е достоен за него, Ваше Превъзходителство. Дали не се е прицелил в нещо по-значително?

Настъпи дълга пауза, после гласът от Женева каза:

— Правилно си постъпил, че си настоял да ме събудят, Абдул. Утре сутринта при първа възможност ще се обадя в Калмар. При първа възможност — повтори той, сякаш за да не забрави.

— Бяхте ми обещали, Ваше Превъзходителство, че успея ли втори път да привлека вниманието ви върху...

Тони Кавали изчака Мартин да им налее по питие.

— Арестуван след сбиване в бар? — повтори баща му.

— Да — потвърди Кавали младши и сложи папката на масата пред себе си. — И което е най-странното, осъдили са го на трийсет дни.

— Трийсет дни? — не повярва баща му. — Какви инструкции си дал на Лаура?

— Наредих ѝ да чака до 15 юли, когато трябва да освободят Долара.

— И къде са го прибрали този път? В окръжния затвор?

— Не. Според архива на областния съд във Феърмонт този път са го хвърлили в щатски затвор.

— За обикновена свада в скапан бар? — недоумяваше старецът. — Не мога да го разбера. — Той вдигна поглед към Декларацията за независимостта на стената зад бюрото си и известно време не проговори. — С кого разполагаме вътре?

Кавали разтвори папката и извади от нея лист хартия.

— Един старши надзирател и шестима затворници — каза той и подбутна към баща си продукта на своите проучвания, доволен, че е предугадал въпроса му.

Старецът прочете списъка и се замисли. След малко облиза сухите си устни.

— Най-подходящ е Едуардо Белати — каза той. — Ако си спомням правилно, осъден е на деветдесет и девет години, задето пръснал мозъка на изпечил се на пътя му съдия.

— Правилно, но по-важното е, че е щастлив да убие когото и да било за пакет цигари — каза Тони. — Така че ако се погрижи за Долара преди 15 юли, освен другото ще ни спести и четвърт милион долара.

— Нещо не е наред — промърмори баща му. Въртеше в ръка чашата уиски, от която така и не бе отпил. — Може би трябва да поразровим по-надълбоко.

На следващата сутрин Ал-Обайди се събуди рано. Изгаряше от нетърпение да се върне в Багдад, за да може да информира външния министър за направените разкрития. Там щеше да напише пълен отчет за действията си. Започна да съставя наум конспекта на този доклад.

Първо, щеше да обясни на външния министър как в процеса на рутинна проверка е научил, че сейфът, поръчан някога от президента, вече е на път за Багдад. Като разбрал това, се усъмнил, че врагове на държавата могат да замислят опит за покушение върху живота на президента. Понеже не знаел на кого може да има доверие, решил да прояви инициатива и да вложи от собственото си време и пари с единствената цел да установи кой лежи в основата на заговора. Знаеше, че минути след като докладът попадне в ръцете на външния министър, Саддам ще научи за съдържанието му и после несъмнено ще разбере кои са заговорниците и ще се поинтересува кой от службата за сигурност не е свършил работата си.

Почукване на вратата прекъсна мислите му.

— Влез — извика той и в стаята влезе прислужничка с поднос, на който се виждаха две прегорели филийки и чаша турско кафе. Когато тя излезе, Ал-Обайди стана, взе студен душ и бързо се облече. Изля кафето в умивалника и забрави за филийките.

Излезе от стаята си и слезе по стълбището в кабинета си, където намери главния администратор да чака прав до писалището му. Дали не беше седял на стола му допреди секунди?

— Добро утро, Ваше Превъзходителство — поздрави го той. — Надявам се, че сте спали добре. — Ал-Обайди за малко не изпусна нервите си, но следващият въпрос на Канук го изненада. — Информираха ли ви за бомбардировката над Багдад, Ваше Превъзходителство?

— Каква бомбардировка? — мрачно попита Ал-Обайди, който мразеше да го хващат неподготвен.

— Агенциите съобщиха, че в два часа тази сутрин американците са изстреляли няколко ракети „Томахоук“ срещу щабквартирата

„Мухбарат“ в центъра на града.

— И какъв е резултатът? — тревожно попита Ал-Обайди.

— Убити са няколко граждани — отговори с безразличие главният администратор, — но сигурно с облекчение ще научите, че нашият обичан водач не е бил в града по това време.

— Това наистина е добра новина — въздъхна Ал-Обайди. — Значи е още по-наложително да се върна в Багдад колкото се може по-бързо.

— Вече получих потвърждение на самолетната ви резервация, Ваше Превъзходителство.

— Благодаря — изсумтя Ал-Обайди и погледна през прозореца към Сена.

Канук се поклони ниско.

— Ще имам грижата този път да ви посрещнат на летището, когато се върнете, Ваше Превъзходителство, и бъдете уверен, че ще се подготвим следващия път да ви посрещнем както подобава. А сега, ако ме извините, ще отида да ви донеса паспорта.

Ал-Обайди седна зад писалището си. Питаше се колко ли дълго щеше да остане ръководител на Отдела за защита на иракските интереси, след като Саддам научеше кой е спасил живота му.

Тони набра номера по частния си телефон.

Обади се заместникът на старшия надзирател, който потвърди в отговор на първия въпрос на Тони, че е сам. После изслуша втория му въпрос внимателно и след кратък размисъл отговори:

— Ако Долара изобщо е в този затвор, значи го охраняват по изключителен начин.

— Но в архива на окръжния съд е записано, че през нощта на 16-и юни е докаран при вас за излежаване на присъда.

— Може да пише всичко, но тук не се е вясвал — каза дрезгавият глас в слушалката. — И ще ти кажа, че от Съдебната палата в Сан Франциско дотук се стига за по-бързо от осем дни, освен ако не са се върнали към практиката да оковават престъпниците и да ги карат да извървяват разстоянието пеша. Знаеш ли... тази идея никак не е лоша — разсмя се той.

Но Кавали не се засмя.

— Добре, дръж си устата затворена и ми се обади в секундата, в която научиш нещо ново — нареди той и затвори.

Остана зад бюрото си цял час, след като секретарката му си тръгна в края на работния ден. Мислеше за онова, което трябваше да се свърши.

Във вторник сутринта се състоя втората извънредна среща между външния министър и неговия заместник и обстоятелствата отново наложиха тя да стане по спешност. Този път въпросните обстоятелства се изчерпваха с неочакваното обаждане на президента, което буквално бе изстреляло двамата министри към двореца.

От няколко телефонни обаждания в двете посоки тази сутрин Хана успя да долови единствено, че доведеният брат на Саддам се е обадил от Женева и от тази секунда насетне заместник външният министър направо бе забравил за доклада относно бомбардировката на сградата на „Мухбарат“ и бе изхвъркнал от кабинета си в такава паника, че бе зарязал секретната документация на бюрото си.

Хана остана на работното си място с надеждата да сглоби още малко от мозайката. По време на посещението на двамата министри в двореца тя продължи да преглежда материалите в архива. Знаеше, че вече разполага с достатъчно информация, за да запълни няколко кантонерки с папки в щаб квартирата на Мосад, но за съжаление нямаше с кого да се свърже.

Министрите се върнаха от двореца в късния следобед и заместникът не скри облекчението си, като видя, че Хана още не си е отишла.

— Искам да изготвя писмен доклад за онова, което бе решено тази сутрин при президента — каза той. — Затруднявам се да намеря думи, с които да изразя свръхсекретния характер на тази информация. Няма ни най-малко да преувелича, ако кажа, че ако това, което чуеш след малко, по някакъв начин стане публично достояние, и двамата ще изгнем в затвора, ако не ни се случи и нещо още по-лошо.

— Надявам се, господин министър — отговори Хана и сложи очилата си за по-внушително, — че досега не съм ви давала повод за подобни притеснения.

Министърът я изгледа втренчено, помълча и бързо започна да диктува:

— Президентът покани мен и външния министър на конфиденциална среща в двореца тази сутрин — сложи на тази паметна записка днешна дата. Баразан Ал-Тикрити, нашият доверен посланик в Женева, се е свързал през нощта с президента, за да го предупреди, че след седмици напрегнато проследяване е разкрил заговор на група ционисти, състоящ се в това да откраднат един сейф в Швеция и да го използват за нелегално проникване в Ирак. Сейфът е предстояло да бъде транспортиран до Багдад след вдигане на ембаргото, наложено с резолюция 661 на Съвета за сигурност към ООН. Президентът пожела на генерал Хамил да бъде дадена възможност да се справи с терористите — на Хана ѝ се стори, че вижда раменете на заместник външния министър конвулсивно да потръпват, — а на външния министър бе наредено да разследва ролята в тази конспирация на един от неговите хора, а именно Хамид Ал-Обайди... Нашият посланик в Женева е научил, че Ал-Обайди е посетил инженерната фирма „Свенхалте АС“ в Калмар, Швеция, в понеделник, 28 юни, без това да му е било възложено от неговите началници. По време на тази визита е разбрал, че сейфът вече е на път за Багдад. След отиването до Калмар Ал-Обайди е преспал в Отдела в Париж, откъдето е имал всички възможности да информира Женева или Багдад за ционисткия заговор, но изобщо не е направил такъв опит... На следващата сутрин Ал-Обайди е отлетял от Париж и макар да се е качил на самолета за Йордания, още не е преминал границата. Президентът вече разпореди в мига, в който Ал-Обайди бъде забелязан на който и да било граничен пункт, да бъде арестуван и откаран направо при генерал Хамил в щабквартирата на Революционния команден съвет...

Моливът на Хана летеше по страниците на стенографския бележник.

— Сейфът — продължи междуременно заместник външният министър — в момента пътува със стар военен камион и се очаква да се появи на границата с Йордания по някое време през следващите четиридесет и осем часа... На всички митнически служители е разпратена директива, в която изрично се подчертава, че сейфът е лична собственост на президента и като такъв трябва да бъде пропуснат да продължи за Багдад с приоритет в мига, в който стигне границата... Посланикът ни в Женева, след провеждането на

изчерпателен разговор с някой си господин Педерсон, е стигнал до убеждението, че придружителите на сейфа са агенти на ЦРУ, Мосад и може би дори на английските Специални сили. Подобно на президента, посланикът смята, че главната цел на инфилтраторите е да бъде върната Декларацията за независимостта. Президентът заповяда тя да не бъде местена от стената в заседателната зала на Командния съвет, понеже това би дало повод на възможните агенти сред нас да предупредят терористичната група да не влиза в страната... Двайсет души от личната гвардия на президента вече са на път за границата с Йордания — продължи министърът. — Те ще бъдат отговорни за контрола върху придвижването на сейфа и ще докладват директно на генерал Хамил... След като агентите на Запада бъдат задържани и хвърлени в затвора, световната преса ще бъде уведомена, че целта на идването им тук е да бъде убит президентът. Президентът ще се яви лично на публично място, за да се види, че е жив, и ще направи изявление по телевизията, в което ще осъди американските и ционистки подпалвачи на война. Сайеди е убеден, че нито американците, нито израелците някога ще признаят истинската цел зад тази операция, както и че те няма да могат да отхвърлят неговото обвинение. Според Сайеди този епизод на тайната война може да бъде превърнат в триумф на нашата политика и че ако за провалилия се политически атентат бъде съобщено в деня, в който той публично ще изгори Декларацията за независимостта, това ще блокира до максимум намерението на американците да си отмъстят... Считано от утре, президентът иска развитието на ситуацията да му бъде докладвано всяка сутрин в девет и вечер в шест. Външният министър и аз трябва да се явяваме пред него лично. Щом Ал-Обайди бъде заловен, президентът трябва да бъде уведомен за това независимо дали е ден или нощ...

Вече близо дваайсет минути моливът на Хана не бе спирал. Когато началникът ѝ най-сетне стигна до края на паметната бележка, тя се опита да прецени важността на информацията, до която случайно се бе докоснала.

— Искам копие от този доклад колкото се може по-скоро и това копие трябва да бъде в единствен екземпляр. Нищо не трябва да остава на лента или на хартия и твоите записки трябва да бъдат унищожени с

машината за нарязване на документи в секундата, в която ми донесеш доклада.

Хана кимна, а той вдигна вътрешния телефон и набра номера на своя началник.

Хана се върна в стаята си и се залови бавно да отпечатва диктовката, като се стараеше да запомни най-съществените моменти от нея. Четиридесет и пет минути по-късно единственото копие от доклада лежеше на бюрото пред шефа ѝ.

Той прочете преписа внимателно и направи една-две малки корекции. Когато се увери, че написаното отговаря максимално точно на случилото се по време на срещата, излезе и тръгна по коридора към кабинета на външния министър.

Хана се върна на бюрото си. Беше сигурна, че екипът, съпровождащ сейфа от Калмар до Багдад, неумолимо се приближава към заложения от Саддам капан. Но ако получеха пощенската ѝ картичка...

Когато най-сетне кацна в Йордания, Ал-Обайди просто не можеше да сдържи в себе си усещането за пълен триумф.

След минаването през митницата на летище „Кралица Алия“ той излезе навън и си избра най-люксовото такси, което можа да намери. Старичкият шевролет, модел от 70-те, нямаше климатик и километражът на таблото му показваше, че е навъртял триста хиляди километра. Той нареди на шофьора да тръгва към иракската граница и да кара колкото е възможно по-бързо.

Само че колата така и не напусна най-дясната лента на шосето, а на всичко отгоре разбитата настилка не даде на Ал-Обайди възможност да мигне за повече от няколко минути по време на шестчасовия път. Когато най-сетне излязоха на магистралата, шофьорът отново не можеше да вдигне скоростта заради масло, разлято от камионите, превозващи стока, натоварена нелегално в Басра, с цел да бъде продадена четирикратно по-скъпо в Аман. Стока, за която Ал-Обайди многократно бе уверявал Генералната асамблея на ООН, че е илюзия в предубеденото съзнание на западните политици. Колона камиони, натоварени с храна, пътуваше в обратна посока;

всеизвестно бе, че храната ще бъде продадена на черния пазар много преди да има шанса да стигне до Багдад.

Ал-Обайди погледна часовника си. Ако шофьорът не натиснеше педала, щяха да стигнат на митницата след затварянето ѝ в полунощ.

Скот също кацна на летище „Кралица Алия“, само че по-късно същия ден, и първото му впечатление, когато стъпи на пистата, бе 35-градусовата жегата. Макар да бе само по риза, джинси и платнени обувки, се почувства буквално изпечен още преди да се е добрал до залата на летището. Когато влезе в нея, с облекчение установи, че е климатизирана. Изненада се и че чантата му излезе на лентата за багаж почти толкова бързо, колкото биха го направили в Щатите.

Служителят на паспортния контрол не бе виждал много шведски паспорти, но понеже и баща му беше инженер, той дружелюбно махна на господин Бернстром да минава и му пожела успешна командировка.

Скот избра зеления изход, понеже наистина нямаше нищо за деклариране, но бе спрял от митничар, който лениво дъвчеше нещо. Служителят нареди на чужденеца да отвори обемистата си пътна чанта. След дълго ровене из нея единственото, което събуди интереса му, бе дълга тънка картонена тръба, която бе заклещена на дъното на чантата. Скот отвинти капачката в единия край на тръбата, изсипа съдържанието ѝ и разви голям плакат, чието изображение смая ленивия служител до такава степен, че той дори спря да дъвче. Накрая махна на Скот да минава.

Скот излезе през централния изход и тръгна към булеварда, за да намери такси. Огледа с известно объркване пъстрата колекция коли, паркирани до тротоара. В сравнение с тях всеизвестните нийоркски жълти такситата биха изглеждали луксозни лимузини.

Качи се на задната седалка на едно и нареди на шофьора да го откара до Римския амфитеатър в центъра на града. Двайсеткилометровото пътуване им отне четиридесет минути и когато слезе пред амфитеатъра, датиращ от трети век, той даде на шофьора две банкноти по десет динара — сума, достатъчна според експертите от Лангли, да покрие цената на пътуването, но явно недостатъчна, за да подобри настроението на шофьора.

Отново погледна часовника си. Нямах да закъсне за срещата. Мина покрай някакъв исторически паметник, който според туристическия справочник си заслужавал отбиването, и като следваше дадените му от Крац указания, продължи три преки на запад. Често се налагаше да слиза от тротоара, за да избегне сблъсъка с безкомпромисните пешеходци. Когато стигна бензиностанцията на „Шел“, зави надясно. Шумната тълпа остана зад гърба му. След малко зави наляво, след това пак надясно. Улиците ставаха все по-безлюдни, а пътната настилка — все по-разбита. Нов завой наляво и веднага надясно и той се озова в глуха улица. Беше стигнал където трябваше. В дъното на улицата имаше изоставено автомобилно гробище. Гледката, пред която се изправи, го накара да се усмихне.

Ал-Обайди стигна границата посред нощ. Всичките три ленти, водещи към митническия контрол, бяха задръстени с чакащи коли и камиони, покрити с платнища. Шофьорът на таксито спря пред бариерата и обясни на своя клиент, че ще трябва да се прекачи на иракско такси, когато премине границата. Ал-Обайди му благодари и му даде щедър бакшиш, след което се нареди на опашката пред навеса на митническата служба. Измъчен служител го изгледа с продължителен празен поглед и с нежелание му обясни, че през нощта границата се затваря. Ал-Обайди показва дипломатическия си паспорт и служителят побърза да му удари печата и да го пусне — отлично знаеше, че в тези паспорти никога няма услужливо „забравени“ банкноти. Ал-Обайди тръгна по пътя през буферната зона, разделяща двете митници. След километър и половина ходене стигна до нова опашка, извади паспорта си за втори път и получи поредна усмивка от следващия митничар.

— Чака ви кола, господин посланик — каза му служителят и посочи голямата лимузина, паркирана до изхода към магистралата. До нея чакаше изправен усмихнат шофьор. Той докосна почтително козирката на фуражката си и услужливо отвори задната врата.

Ал-Обайди също се усмихна. Явно главният администратор бе уведомил когото трябва, че бъдещият му началник ще премине през границата тази нощ. Той благодари на митничаря и се качи в лимузината. Там имаше още някой, който, изглежда, също го очакваше.

Ал-Обайди направи нов опит да се усмихне, но в същия миг здрава ръка се стрелна към гърлото му и го събори на пода на лимузината. Преди да разбере какво става, ръцете му бяха извити за гърба и той замаяно чу щракване на белезници.

— Как си позволявате? — възмутено извика Ал-Обайди. — Аз съм посланик! — кресна той в лицето на човека, който безцеремонно го вдигна на седалката. — Знаете ли кой съм аз?

— Да, знам — чу се в отговор. — Арестуван си за държавна измяна.

Скот трябваше да признае, че ТМТК-то, превозващо Мадам Берта, изглежда съвсем на място сред накамарените една връз друга стари американски коли и камиони, струпани в автомобилното гробище. Той изтича при камиона и влезе в кабината от дясната страна. Здрависа се топло с Крац и му стана приятно като видя, че той посреща появата му с облекчение. Когато видя кой седи на шофьорската седалка, Скот каза:

— Радвам се да ви видя, сержант Коен. Значи вие сте експертът по табла?

— Два марса на финала нямаше как да не ми донесат победата, професоре. Но не ме питайте как кюрдът успя да се класира на полуфинала — усмихнато отговори Коен и завъртя стартера. — А понеже ми е приятел, останалите се оплакват, че съм „щипел“ заровете.

— Къде е Азиз сега? — поинтересува се Скот.

— Отзад при Мадам Берта — каза сержантът. — Там му е мястото. Но не се заблуждавайте от това — той познава кривите улички на Багдад така, както аз познавам свърталищата в Брикстън, така че може да ни бъде много полезен.

— А останалите?

— Фелдман и другите се промъкнаха тайно през границата тази нощ — обясни Крац. — Би трябвало вече да ни чакат в Багдад.

— Дано се опазят — въздъхна Скот. — Защото след бомбардировката миналата неделя смъртта може да се окаже най-малкият от проблемите им.

Крац не сметна за нужно да коментира забележката му. Сержантът изведе машината през портала на автогробницето и зави по улицата. С всеки следващ завой улиците ставаха все по-широки.

— Валиден ли е още планът от Стокхолм? — попита Скот.

— С две уточнения — отговори Крац. — Вчера загубих цяла сутрин в опит да се свържа с Багдад. На седмия път най-сетне попаднах на някой в Министерството на промишлеността, който бе чувал за сейфа, но оказва се, че арабите направо са забравили за него. Ако не видят проклетото нещо с очите си, няма да повярват, че наистина съществува.

— Значи първата ни спирка трябва да бъде в министерството — заключи Скот.

— Така изглежда — потвърди Крац. — Все пак поне вече знаем, че наистина разполагаме с нещо, което им трябва. Което ми напомня да те попитам носиш ли онова, което не им трябва?

Скот дръпна ципа на чантата си и извади оттам картонения тубус.

— Не изглежда като нещо, за което си струва да рискуваш живота си — промърмори Крац, когато Скот прибра тубуса.

— А второто уточнение? — напомни му Скот.

Без да проговаря, Крац извади от вътрешния си джоб пощенска картичка. На нея бе изобразен Саддам, говорещ пред Революционния команден съвет. На стената до главата му с химикалка бе изрисувано квадратче, пълно със звезди. Скот обърна картичката. На гърба с болезнено познат почерк бе написано: „Бих искала да си тук“.

Няколко секунди Скот бе неспособен да проговори.

— Обърна ли внимание на датата?

Скот погледна горния десен ъгъл: 4.7.93.

— Сега знаем къде се намира и кога Саддам планира да обяви пред света своята тайна.

— Коя е Естел Рубин? — попита Скот. — И как попадна в ръцете ти тази картичка?

— Естел беше хазайка на Хана по време на престоя ѝ в Лондон. Съпругът ѝ е представител на Мосад в Лондон по юридическите въпроси. Той е занесъл картичката направо в посолството в мига, в който са я получили на домашния си адрес, а оттам са я препратили с дипломатическата поща. Пристигнала е в Аман тази сутрин.

Вече бяха в покрайнините на града. Скот се загледа в каменистата местност, през която пътуваха. Камионът подскачаше по неравното шосе.

— Съжалявам, че се налага да пътуваме толкова бавно, професоре — каза Коен, — но ако набия спирачки при висока скорост, Мадам Берта сигурно ще пожелае да пропътува поне още стотина метра, преди да можем да спрем.

Докато приближаваха границата, Крац се залови да преговаря всички възможни усложнения, за които можеше да се сети, като приключи анализа си с описание на вътрешното разпределение на помещенията в щабквартирата на Баас.

— Алармената система? — подсети го Скот, когато полковникът най-сетне млъкна.

— Единственото, което ти трябва да знаеш, е, че червените бутони до ключовете на осветлението активират алармата и блокират изходите.

Скот кимна, помълча и зададе следващия си въпрос:

— Хана?

— Няма промяна. Основната ми задача е да те вкарам и изведа с оригиналния документ. Тя... тя остава малко вероятна премия към евентуалния успех на операцията. Предполагам, вече ѝ е известно какво става.

Замълчаха. Сержант Коен отби от магистралата и влезе в просторен паркинг за тирове, задръстен с коли. Паркира по такъв начин, че само най-любопитните да могат да видят какво правят, скочи от кабината, изтича отзад, хвана се за капака на каросерията, набра се на мускули и се усмихна на кюрда, който седеше, подпрян на сейфа. Дватамата поиздърпаха платнището, покриващо масивната метална конструкция. Скот и Крац също се качиха в каросерията.

— Как ви изглежда, професоре? — попита Азиз.

— Ами... не ми изглежда отслабнала, поне това е сигурно — отговори Скот и се усмихна.

Трите индикатора над белия квадрат светеха в червено. Първо набра чрез дисковете на ключалките комбинациите, известни само на него и на още един човек в Швеция. Сложи дясната си ръка върху белия квадрат, опря устни до него и тихо каза: „Казвам се Андреас Бернстром. Когато чуеш този глас, само този глас и ничий друг, ще

отключиш вратата“. Огледа се — тримата му другари чакаха заинтригувани. Той завъртя дисковете. Трите индикатора оставаха червени.

— Сега ще проверим дали съм разбрал правилно инструкцията за работа — каза Скот, прехапа устна и повтори процедурата: отново завъртя дисковете, но този път с комбинацията, избрана от Саддам: 0-4-0-7-9-3. Първият индикатор светна в зелено.

Азиз се усмихна. Скот сложи длан върху белия квадрат и я остави там няколко секунди. И вторият индикатор смени цвета си.

Чу Крац да затаява дъх, когато пристъпи по-близо до скрития микрофон. Опря устни върху фината мрежа: „Казвам се Андреас Бернстром. Време е сейфът да се...“. Преди да беше довършил започнатото изречение, третият индикатор светна в зелено и ключалката на сейфа щракна. Коен не се сдържа и радостно възкликна.

Скот хвана дръжката и дръпна. Тежката един тон стоманена врата се отвори съвсем леко.

— Не е зле — възхити се Коен. — Какво ще изпълниш на бис?

— Ще те използвам вместо морско свинче — отговори Скот.

— Защо не опиташ да затвориш вратата, сержант?

Коен пристъпи крачка напред и тласна вратата с две ръце. Трите индикатора мигновено замигаха в червено.

— Какъв е проблемът? — озадачено попита той.

Скот се усмихна и отново отвори вратата с един пръст. Коен изумено изгледа индикаторите, които отново светнаха в зелено.

— Не бъркай тази червена светлина с фенерите от кварталите на проститутките — обясни Скот, — защото Берта признава само един мъж. Никой, освен мен не може да отвори или затвори вратата на сейфа.

— Аз пък си мислех, че и той ще успее. Нали е евреин — обади се Азиз.

Скот се усмихна, затвори вратата, завъртя трите диска и трите индикатора светнаха в червено.

— Да вървим — подкани ги Крац и в гласа му прозвуча леко раздражение... или може би за пръв път показваше, че е напрегнат.

Продължиха в мълчание пътя към границата, но когато видя колоната камиони пред тях, Коен не се сдържа и изруга.

— Ще има да висим цяла нощ!

— И както изглежда, по-голямата част от сутринта — допълни Крац. — Така че нека се примирим с този факт. — Камионът изпълзя до края на опашката и спря.

— Дали да не опитам да ги изпреваря и да ги блъфирам на бариерата? — замислено каза Коен. — Няколко долара могат да...

— Не — каза Крац. — Не ни трябва излишно внимание до момента, когато пресечем тази граница в обратна посока.

През следващия час, по време на който камионът се придвижи напред с не повече от двеста метра, Крац отново припомни целия план и се спря на вариантите, разработени в случай на възникване на предвидените усложнения по пътя към Багдад.

Измина втори час и Скот с благодарност усети първия хладен повей, който му позволяваше да дремне. Знаеше, че не след дълго ще се наложи да вдигнат прозорците, ако не искат да измръзнат от нощния студ в пустинята. Унесе се. Мислите му скачаха от Хана към Декларацията. Питаше се в просъница кое от двете би отнесъл обратно у дома, ако го оставеха да избира. Знаеше, че Крац няма никакви съмнения за мотивите му да участва в операция с такива нищожни шансове за успех.

— Ама какво иска този нещастник, не мога да разбера — театрално прошепна Коен.

Скот мигом се разсъни и бързо насочи вниманието си към униформения служител, който разговаряше с шофьора на камиона пред тях.

— Това е митничар — търпеливо обясни Крац. — Прави предварителна проверка дали шофьорите имат нужните за преминаване през границата документи.

— В повечето случаи въпросните документи се изчерпват с две късчета червена хартия с размер осем на дванайсет сантиметра — язвително отбеляза Коен.

— Идва към нас — каза Крац. — Покажи му, че ти е по-скучно, отколкото на него.

Митничарят се приближи до кабината, мушна ръка през сваления прозорец и дори не благоволит да погледне Коен.

Коен подаде подготвените от експертите на ЦРУ документи. Служителят бавно ги разгледа и също толкова бавно обиколи камиона.

После се върна при шофьора и излая някаква заповед, която никой не успя да разбере.

Коен безпомощно погледна към Крац, но в същия миг откъм каросерията се разнесе спасителен глас:

— Казва да прередим опашката.

— Защо? — подозрително присви очи Крац.

Азиз повтори въпроса му на служителя.

— Ползвали сме се с предимство, заради заповед, подписана лично от Саддам.

— И на кого трябва да благодарим за нея? — попита със съмнение Крац.

— На Бил О'Райли — отговори Скот, — който страшно съжаляваше, че не може да дойде с нас. Отказа се едва когато разбра, че няма никакъв шанс да намери наливна „Гинес“ в цял Ирак.

Крац кимна и сержант Коен се подчини на заповедта, зави в лентата за насрещно движение и измина така над три километра до началото на колоната. Всички законно движещи се срещу тях коли, пътуващи в посока на Аман, трябваше да отбиват на банкета, за да избегнат челния сблъсък с Мадам Берта.

Докато Коен изминаваше последните метри до бариерата, от митничарската кабина изскочи гневен служител и му се закани с юмрук. Азиз отново се намеси в подходящия момент и препоръча на Крац да покаже писмото.

Беше достатъчен само един поглед и юмрукът чудотворно се превърна в отдаване на чест.

— Паспорти — бе единственото, което каза служителят.

Крац подаде паспортите — три шведски и един иракски — с по две червени банкноти, хванати с кламери към вътрешната страна на корицата на всеки. „Никога не надвишавай обичайния бакшиш — многократно бе напомнял той на участниците в екипа си. — Това само ги прави по-подозрителни.“

След малко документите им бяха подпечатани и камионът бавно пое по пътя между двата гранични пункта.

Двама гвардейци от президентската охрана завлякоха Хамид Ал-Обайди в заседателната зала на Съвета и го стовариха на стол, предвидливо изтеглен на няколко метра от дългата маса.

Той вдигна глава и огледа дванайсетте души, влизащи в състава на Революционния команден съвет. Никой от тях не пожела да го погледне в очите — с изключение на държавния обвинител.

Какво бе направил, че тези хора бяха пожелали да бъде арестуван на границата, окован в белезници, хвърлен в затвора, оставен да спи на студения каменен под и дори възпрепятстван да отиде до тоалетната?

Все още беше с костюма, с който бе преминал границата, но седеше в собствените си изпражнения.

Саддам вдигна ръка и държавният обвинител се усмихна.

Но Ал-Обайди не се страхуваше от Накир Фарар. Той не само бе невинен срещу всяко измислено обвинение, но и разполагаше с информация, която им бе необходима. Държавният обвинител бавно се надигна от стола си.

— Казваш се Хамид Ал-Обайди, нали?

— Да — отговори Ал-Обайди и дръзко погледна държавния обвинител право в очите.

— Обвинен си в държавна измяна и в кражба на държавно имущество. Признаваш ли се за виновен?

— Невинен съм и нека Аллах ми бъде свидетел.

— Ако той ще е твоят свидетел, сигурен съм, че няма да възрази да ти задам няколко прости въпроса.

— Ще бъда щастлив да отговоря.

— Когато в началото на този месец се върна от Ню Йорк, ти беше възложено да работиш във външното министерство, така ли беше?

— Да.

— И едно от задълженията ти беше да провериш положението по отношение на санкциите на ООН?

— Да, това бе част от работата ми като заместник-посланик към ООН.

— Точно така. И докато си правел проверката, си разбрал, че ембаргото над някои от поръчаните стоки е вдигнато. Прав ли съм?

— Да.

— И в списъка имаше включен сейф.

— Имаше — потвърди Ал-Обайди.

— Какво направи, когато разбра това?

— Обадих се по телефона в шведската компания, изработила сейфа, за да проверя докъде са стигнали нещата там, с цел да впиша в доклада си само проверени факти.

— И какво откри?

Ал-Обайди се поколеба за момент, защото се затрудняваше да прецени какво е известно на държавния обвинител.

— Какво откри? — настоя Фарар.

— Че сейфът е бил взет същия ден от някой си Рифат.

— Познаваш ли го?

— Не, не го познавам.

— Какво направи по-нататък?

— Обадих се в Министерството на промишлеността, понеже имах впечатлението, че те движат сделката със сейфа.

— И какво ти казаха те?

— Отговориха ми, че документацията била иззета.

— Казаха ли ти кой е поел отговорността?

— Не си спомням.

— Е, нека тогава ти освежа малко паметта... или може би е по-добре да се обадя на постоянния секретар, с когото си разговарял онази сутрин по телефона?

— Мисля, той спомена, че папката вече не била при тях — отговори Ал-Обайди.

— Не ти ли каза на кого е прехвърлен надзорът по сделката? — повтори въпроса си обвинителят.

— Мисля, че каза, че според него била изпратена в Женева.

— Ще ти е интересно да научиш, че този служител даде писмено обяснение, в което потвърждава това. — Ал-Обайди наведе глава. — И какво направи, след като научи, че документацията е изпратена в Женева?

— Обадох се в Женева и там ми казаха, че посланикът в момента отсъства. Настоях да му предадат, че съм звънил — уверено отговори Ал-Обайди, — и помолих да му предадат да ми се обади.

— Очакваше ли наистина той да ти се обади?

— Надявах се, че ще го направи.

— Надявал си се значи? И какво написа по този повод в доклада си за състоянието по санкциите?

— В доклада? — не разбра Ал-Обайди.

— Да, в доклада. Нали си подготвял отчет за състоянието на проблема. Каква информация си сметнал за нужно да му предадеш?

— Не помня — каза Ал-Обайди.

— Ще трябва пак да ти опресня паметта — въздъхна престорено обвинителят, взе от масата пред стола си тъничка папка и зачете: — „Министерството на промишлеността е изпратило материалите по тази точка в Женева. Позвъних на посланика там, но не успях да се свържа с него. По тази причина не мога да направя нищо повече, докато той не ми се обади. Хамид Ал-Обайди.“ Ти ли си писал това?

— Не си спомням.

— Не можеш да си спомниш какво ти е казал постоянният секретар, не можеш да си спомниш какво си написал в собствения си доклад, макар да е имало съмнения, че може да е открадната държавна собственост или дори още по-лошо... Но към това ще се върнем по-нататък. Може би ще пожелаеш да потвърдиш, че това е твой почерк? — насмешливо подметна държавният обвинител, стана и завря папката под носа на Ал-Обайди. — Твоят почерк ли е?

— Да, моят. Но аз мога да обясня.

— И това долу в края на страницата е твой подпис, нали? Да или не?

— Да — спокойно отговори Ал-Обайди.

— Същия следобед си посетил генерал Ал-Хасан, шеф на Държавна сигурност, нали?

— Не, той ме посети.

— А, добре, грешката е моя. Той те е посетил.

— Да.

— Спомена ли пред него, че има вероятност чужд агент да пътува към Багдад, открил начин да премине границата с намерението може би да се опита да убие нашия лидер?

— Това не ми беше известно.
— Но сигурно си заподозрял, че става нещо нередно, нали?
— Тогава не бях сигурен в това.
— Сподели ли с генерал Ал-Хасан поне част от своята несигурност?
— Не, не споделих.
— Може би защото си изпитвал някакво недоверие към него?
— Аз не го познавах. Виждахме се за пръв път. Предишният...
— Ал-Обайди съжали, че се бе изпуснал.
— Какво се готвеше да кажеш? — усети грешката му обвинителят.
— Нищо.
— Разбирам. Добре, нека се прехвърлим на следващия ден, когато си посетил — сигурен съм, че този път не е било обратното — заместник външния министър. — Иронията не остана незабелязана от присъстващите и предизвика усмивки, но Ал-Обайди не забеляза това.
— Да, това бе рутинно посещение, с цел да обсъдим някои подробности по мисията ми в Париж. В края на краищата, той беше предишният ни посланик там.
— Съвсем вярно. Но не беше ли той освен това и прекият ти началник?
— Да — съгласи се Ал-Обайди.
— В такъв случай сигурно си споделил с него своите подозрения. — Обвинителят повиши тон.
— Не, не го направих.
— И защо? И на него ли нямаше доверие? Или може би и него не си познавал достатъчно добре?
— Не бях сигурен. Имах нужда от повече доказателства.
— Това било значи. Искал си още доказателства. Какво направи по-нататък?
— Заминах за Париж — отговори Ал-Обайди.
— На следващия ден?
— Не — отговори Ал-Обайди след кратко колебание.
— Може би на по-следващия ден тогава? Или на още последващия?
— Може би.

— Междувременно сейфът вече е пътувал за Багдад. Така ли беше?

— Да, но...

— А ти си продължавал да пазиш тази информация за себе си. Това също е вярно, нали? — И понеже Ал-Обайди не отговори, Фарар този път извика: — Това също е вярно, нали?

— Да, но имаше достатъчно време, за да...

— За какво?

Ал-Обайди отново наведе глава.

След кратка пауза, за постигане на максимален драматичен ефект, разпитът продължи:

— За да се скриеш на безопасно място в Париж?

— Не — отговори Ал-Обайди. — Аз пътувах за...

— Да? — мигновено реагира Фарар. — За къде?

Ал-Обайди разбра, че се е хванал в поставената му клопка.

— Да не би да е в Швеция?

— Да... Но само защото...

— Искал си да се увериш, че сейфът вече е на път, нали? Или, ако решим да повярваме на обяснението ти пред външния министър, защото си бил в отпуск?

— Не, но...

— „Да, но... Не, но...“ Бил ли си през отпуската си в Швеция, или не? Или си ходил там като представител на държавата?

— Представявах държавата.

— Тогава защо си пътувал в туристическа класа и защо не си поискал да ти бъдат възстановени разходите?

Ал-Обайди пак не отговори. Обвинителят се приближи до него и се наведе напред:

— Направил си го, защото не си искал да се разбере, че си бил в Швеция в момент, когато началниците ти са смятали, че се намираш в Париж, вярно ли е?

— Да, но смятах след време да...

— Когато може би е щяло да стане късно. Това ли се опитваш да ни кажеш?

— Не, не казвам това.

— Тогава защо просто не вдигна телефона и не се обади на нашия посланик в Женева? Той можеше да ти спести всичките тези

разноски и главоболия. Да не би и на него да не си имал доверие? Или може би си знаел, че той няма доверие в теб?

— Не е вярно! — извика Ал-Обайди и скочи, но пазачите от двете му страни го хванаха за раменете и го смъкнаха обратно на стола.

— След като се справихме с нервните ти изблици — невъзмутимо отбеляза обвинителят, — можем да продължим, надявам се. И така, заминал си за Швеция и по-конкретно за Калмар, където си се уговорил предварително да се срещнеш с някой си Педерсон, с когото, изглежда, не си искал да разговаряш по телефона. — Обвинителят направи справка в папката. — Искам да ни кажеш каква беше целта на това посещение, след като вече, мисля, установихме, че не си бил в отпуск.

— Да се опитам да разкрия кой е откраднал сейфа.

— Или да се увериш, че сейфът е поел на път — пътя, планиран от теб?

— Това не е вярно — викна Ал-Обайди. — В крайна сметка не някой друг, а аз открих, че „Рифат“ е агент на Мосад на име Крац.

— Знаел си, че Рифат е Крац? — престорено се изненада обвинителят.

— Да, разбрах това, когато отидох в Калмар — потвърди Ал-Обайди.

— Но си казал на Педерсон, че Рифат е педантичен човек, на когото може да се вярва — подчерта Фарар, като погледна в бележките си. — Прав ли съм, или нещо бъркам? Значи най-сетне намерихме човек, на когото си сметнал за възможно да се довериш.

— Казах го просто защото не исках Педерсон да се досети какво съм научил благодарение на него.

— На мен ми се струва, че ти май не си искал никой да разбере какво си научил, и ще се опитам да го докажа. Какво направи по-нататък?

— Върнах се в Париж.

— И пренощува в посолството.

— Да, наложи се, защото нямаше полет същата вечер за Йордания.

— След малко ще стигнем и до пътуването ти до Йордания. Сега обаче искам да разбера, защо когато си пристигнал в Париж не си

информирал незабавно посланика ни в Женева за наученото от теб? Защото посланикът този път не само си е бил в резиденцията, но дори е приел телефонно обаждане на друг служител в посолството, след като ти безгрижно си легнал да спиш.

Ал-Обайди внезапно осъзна, че Фарар знае... всичко.

— Единствената ми грижа бе да се върна колкото се може по-скоро в Багдад и да предупредя външния министър за възможната заплаха, която грози нашия водач.

— Например предстоящата ракетна атака на американците срещу сградата на Мухбарат.

— Нямах никаква представа за планове на американците — отчаяно извика Ал-Обайди.

— Ясноо — проточи Фарар. — Значи това, че в този момент си лежал в безопасност в Париж, докато над Багдад се сипят ракети „Томахоук“, е било само щастлива за теб случайност?

— Но аз тръгнах за Багдад в секундата, когато научих за бомбардировката! — настоя Ал-Обайди.

— Може би нямаше да бързаш чак толкова, ако американците бяха успели да убият нашия водач?

— Докладът ми щеше да докаже, че...

— Къде въпрочем е този доклад?

— Смятах да го напиша по пътя от Йордания до Багдад.

— Колко удобно. А сети ли се да посъветваш своя доверен приятел Рифат да се обади в Министерството на промишлеността, за да провери дали някой го очаква?

— Не съм го правил — отрече Ал-Обайди. — Ако в това има някаква истина — допълни той, — защо ще полагам такива усилия, за да дам Декларацията в ръцете на нашия водач?

— Радвам се, че спомена за Декларацията — тихо каза държавният обвинител, — защото и аз съм малко озадачен от ролята ти в тази операция. Първо обаче нека те попитам довери ли се на нашия посланик в Женева да се погрижи Декларацията да стигне в Багдад?

— Да, естествено.

— И стигна ли тя в Багдад? — поинтересува се ненужно обвинителят и погледна стария пергамент, закован на стената зад Саддам.

— Да.

— Тогава защо не сподели със същия този човек наученото от теб за сейфа, още повече че, както сам спомена, си знаел, че отговорността е била прехвърлена на него?

— Това беше по-различно.

— Разбира се, че е било по-различно, и аз ще покажа пред Съвета в какво се състои разликата. Как беше платено за Декларацията?

— Не разбирам — обърка се Ал-Обайди.

— Добре, ще се опитам да бъда по-ясен. Как бяха разпределени договорените плащания?

— Десет милиона при сключване на договора и четиридесет милиона при предаване на Декларацията.

— Каква част от тези пари — нека напомня, тези държавни пари — запази за себе си?

— Нито един цент.

— Сега ще видим дали е така. Къде бяха срещите, при които бяха предадени тези огромни суми?

— Първото плащане трябваше да се направи в банка в Ню Джърси, а второто на „Дюмон и сие“, една от банките в Швейцария, с които работим.

— И ти си настоял първото плащане — говоря за десетте милиона долара — да бъде в наличност?

— Не беше така — оправда се Ал-Обайди. — Другата страна настоя за плащане в наличност.

— Колко удобно! Само че се налага да вярваме на твоята дума, че е било така. Правя това уточнение, защото според посланика ни в Ню Йорк ти си настоял плащането да е в наличност. Може би и той не е разбрал правилно думите ти. Добре, да преминем на второто плащане. Поправи ме, ако сбъркам нещо. — Къса пауза. — Сумата е била преведена изцяло и направо в „Франшар и сие“, така ли е?

— Точно така — потвърди Ал-Обайди.

— Ти получи ли... как му викат, комисиона ли беше, след всяко от двете плащания?

— Абсолютно не.

— Думата абсолютно наистина може да се използва, само че по отношение на факта, че след като първото плащане е било в налични, може да се твърди и едното, и другото. Що се отнася до второто

плащане обаче... — Обвинителят направи пауза, за да се почувства значението на онова, което щеше да каже.

— Не знам за какво говорите! — отсече Ал-Обайди.

— Паметта, изглежда, често ти изневерява, защото по време на отсъствието ти, докато си се чудел как да се добереш възможно най-бързо от Париж в Багдад, с цел да предупредиш президента за възможната заплаха срещу неговия живот, та казвам, през това време си получил съобщение от „Франшар и сие“. Понеже писмото е било адресирано до посланика ни в Париж, то е препратено до заместник външния министър.

— Не съм кореспондирал с „Франшар и сие“.

— Не съм казал, че си го правил. Казах, че те са ти писали. Направили са го, за да ти изпратят последното извлечение по банковата сметка на името на Хамид Ал-Обайди, с дата 25 юни 1993, от което личи, че на 18 февруари 1993 година въпросната сметка е била кредитирана с кръгло един милион долара.

— Това не е възможно! — отрече Ал-Обайди.

— Не е възможно ли? — заплашително попита обвинителят и отново завря под носа на Ал-Обайди писмото.

— Мисля, че обяснението е ясно. Семейство Кавали се опитва да ми отмъсти, понеже не получиха първоначално обещаните им сто милиона долара.

— Да отмъсти, казваш?... И парите не са истински? Те не съществуват? Това тук е само лист хартия? Игра на нашето въображение?

— Да — потвърди Ал-Обайди. — Това е истината.

— Тогава сигурно няма да те затрудни да обясниш защо от сметката на твоето име са били изтеглени сто хиляди долара, и то именно в деня, когато си посетил „Франшар и сие“?

— Това не е възможно!

— И това ли не е възможно? Поредната игра на нашето колективно въображение? Значи не си виждал разписката за изтегляне на сумата, изпратена ти за подпис от банката няколко дни по-късно? Подписът на върнатата разписка обаче поразително наподобява подписа ти върху доклада ти за санкциите, който ти сам огледа преди малко и призна за свой. — Обвинителят поднесе двата документа толкова близко до лицето на Ал-Обайди, че те докоснаха носа му.

Нещастникът погледна двата подписа и веднага разбра какво е направил Кавали. Обвинителят продължи с оформянето на смъртната му присъда, без да му даде възможност да обясни. — И сигурно ще поискаш от Съвета да повярва, че Кавали е подправил подписа ти?

Членовете на Съвета се разсмяха, но Ал-Обайди имаше чувството, че държавният обвинител знае, че току-що е изрекъл истината.

— Мисля, че е достатъчно — проговори единственият в залата, който смееше да прекъсне държавния обвинител.

Ал-Обайди вдигна поглед в последен опит да привлече към себе си вниманието на президента, но с изключение на държавния обвинител всички останали гледаха вождъ и кимаха в знак на съгласие.

— Съветът има да обсъжда по-важни дела. — И вождът махна с ръка, сякаш искаше да прогони от лицето си досадна муха.

— Е, оказа се много по-лесно, отколкото очаквах — призна Коен, когато ги пропуснаха през контролния пункт от иракската страна на границата.

— Май наистина беше прекалено лесно — съгласи се Крац.

— Най-сетне разбрахме, че сред нас има един оптимист и един песимист — пошегува се Скот.

Коен вече беше излязъл на магистралата, но се въздържаха да вдига над осемдесет километра в час. Камионите, идващи срещу тях и отиващи към границата, рядко бяха с пълен комплект фарове, поради което можеха да бъдат сбъркани от разстояние с мотоциклети, така че всякакви опити за изпреварване бяха крайно опасни. Но не само насрещното движение даваше повод за опасения, същото бе положението и с камионите пред него: наличието дори на един стоп тук явно се считаше за ненужен лукс.

Още при началното планиране на операцията Коен бе преценил, че изминаването на петстотинте километра от границата до Багдад е прекалено голяма хапка, така че бе решил да спрат за почивка на шейсетина километра от иракската столица. Скот попита Коен кога ще стигнат до предварително избраното място.

— Ако по някакво чудо не се натреса на някой от изоставените по пътя камиони или не изчезнем в някоя от тези кошмарни дупки в

пътното платно, ще бъдем там към четири, най-късно пет сутринта.

— Никак не ми харесват тези военни камиони по пътя. Защо са тук според теб? — неспокойно попита Крац, който не бе дремнал и за секунда, откакто бяха преминали през границата.

— Някакъв батальон се изнася според мен, сър. Не ми се струва толкова необичайно, а и не мисля, че следва да се безпокоим, още повече че те се движат в обратна на нашата посока.

— Може и да си прав — въздъхна Крац.

— Едва ли щеше да ги забележиш, ако бяхме преминали границата с чисти мисли — отбеляза Скот.

— Възможно е... И все пак... Сержант — обърна се Крац към Коен, — искам да ме известиш в мига, в който зърнеш нещо, което заслужава втори поглед.

— Като красива жена например?

Крац се въздържа от коментар и се обърна да попита нещо Скот, но забеляза, че той отново се е унесъл. Завиждаше на Скот за способността му да спи винаги и навсякъде, особено под стрес.

Сержант Коен караше напред в нощта, невинаги по права линия, защото често се налагаше да заобикаля поредния изгорял резервоар или яма от снаряд, останала от войната. Минаваха през малки градчета и привидно необитаеми селца. Малко след четири часа Коен отби от магистралата и пое по черен път — толкова тесен, че по него бе немислимо да се разминат две превозни средства. Продължиха така двайсетина минути и накрая спряха, защото пътят просто свърши в надвиснал скален откос.

— Тук не може да ни намери дори лешояд — заяви Коен и изгаси двигателя. — Разрешение за цигара и малко сън, полковник?

Крац кимна. Коен скочи от кабината и предложи на Азиз цигара. Крац се отдалечи на десетина крачки, огледа околността и се съгласи с думите на Коен. Когато се върна при камиона, Азиз и сержантът вече спяха дълбоко, а Скот седеше на ръба на скалния перваз и наблюдаваше изгряващото над Багдад слънце.

— Колко мирна гледка — прошепна той, когато Крац седна до него. — Само Господ може да измисли толкова красив изграв.

— Нещо не е наред — промърмори Крац.

Саддам кимна на обвинителя:

— След като приключихме с предателя, да се заемем с терористите. Каква е последната сводка, генерале?

Генерал Хамил, известен с прозвището „Багдадския бръснар“, отвори папката пред себе си — той имаше досие за всекиго, включително седящите около тази маса. Хамил бе получил образование в Сандхърст^[1] и се бе върнал в Ирак, за да получи назначение от краля, но установи, че вече няма крал, комуто да служи. Оставен без избор, той бе сметнал за благоразумно да се закълне в лоялност пред новия президент — Абдул Карим Касим. Когато през 1963 година партията Баас бе извършила преврат и бе завзела властта, младият капитан отново бе сменил лагера и бе застанал на страната на победителите. Този път смяната на лоялността бе възнаградена с назначение в най-близкото обкръжение на новия вицепрезидент Саддам Хюсеин. От този ден кариерата му бе бърза и стремителна. Сега бе любимият генерал на Саддам и началник на Президентската гвардия. Беше удостоен с честта да бъде единственият — с изключение на телохранителите на президента — който има право да носи леко оръжие в присъствието на Саддам. Беше, освен това и палачът на Саддам. Любимият му номер бе да обръсва главите на жертвите си, преди да бъдат обесени, с тъп бръснач, който никога не наточваше. Обръщаше особено внимание на гърлата им, поради което някои го разочароваха като умираха, преди да им метне примката на шията.

Хамил прегледа папката си, помълча и каза:

— Терористите пресякоха границата снощи в 21:26 часа. Представили са четири паспорта на контролния пункт: три, издадени в Швеция, и един иракски.

— Този лично ще го одера — прекъсна го Саддам.

— Четиримата мъже пътуват в камион, който изглежда стар, но понеже не са успели да го разгледат както трябва, още не съм сигурен дали не става дума за Троянски кон. Сейфът, господин президент, несъмнено е в каросерията... Камионът е пътувал без спиране цялата

нощ със скорост около шейсет и пет километра в час в посока към Багдад, но в 4:09 сутринта е отбил в пустинята и по-нататъшният контрол над придвижването му е бил прекратен, понеже този път не води за никъде. Според нас те просто са се отбили от пътя за почивка преди тази сутрин да продължат към столицата.

— На какво разстояние са били от Багдад, когато са спрели? — поинтересува се вътрешният министър.

— Около седемдесет километра, с други думи, на около час до час и половина път.

— Щом са блокирани в пустинята, генерале, защо не изпратим войска и не приключим случая?

— Преди да се докарали сейфа в Багдад? — намеси се Саддам. — Не, това е единствената опасна възможност за нас.

— Не ви разбирам, Сайеди — обърна се към него вътрешният министър.

— Тогава ще се наложи да ви обясня, господин министър — каза Саддам, като наблегна на последната дума със свойствената си жестокост. — Ако ги арестуваме в пустинята, кой ще ни повярва, когато ги обвиним в тероризъм? Западната преса може дори да каже, че сме им пробутали фалшиви паспорти. Нее, искам да бъдат арестувани тук, в тази зала, така че на Мосад да бъде невъзможно да отрече участието си и, което е далеч по-важно, да разкрием целта на заговора им и да ги унизим в очите на ционистите по цял свят.

— Разбрах дълбоката ви мъдрост, Сайеди.

Саддам пренебрежително махна с ръка и насочи вниманието си към министъра на промишлеността.

— Бяха ли изпълнени заповедите ми?

— До най-малката подробност, Ваше Превъзходителство. Когато терористите се появят в министерството, ще ги накараме да чакат и ще се отнасяме към тях грубо, докато не извадят документи, издадени уж във вашия кабинет.

— Вече са показали такова писмо на границата — обади се Хамил, който не бе вдигнал поглед от папката.

— В мига, в който покажат такова писмо — продължи министърът на промишлеността, — ще им бъде предоставен кран, за да могат да инсталират сейфа в тази сграда. Опасявам се, че ще се наложи да свалим вратите на централния вход, но само за...

— Вратите не ме интересуват — прекъсна го Саддам. — Кога се очаква пристигането на сейфа пред сградата?

— Около обед — отговори генерал Хамил. — След като монтират сейфа, аз лично ще поема контрол над цялата операция, господин президент.

— Добре. Още нещо — искам терористите да видят Декларацията, преди да бъдат арестувани.

— Да не се опитат да унищожат документа, Ваше Превъзходителство — разтревожено се обади вътрешният министър в опит да възстанови поне част от загубените си позиции.

— Това просто не може да стане! — отсече Саддам. — Тези хора са дошли в Багдад с единствената цел да си върнат документа, а не да унищожават част от жалката си история. — Двама-трима около масата не пропуснаха изгодния момент да кимнат енергично в знак на съгласие. — През следващите двайсет и четири часа никой от вас, с изключение на генерал Хамил и хората му да не припарва до тази сграда. Колкото по-малко хора знаят какво става, толкова по-добре. Не искам да бъде инструктиран дори дежурният офицер. Точно обратното — искам да се създаде впечатление, че тук не държим особено на мерките за сигурност. Така ще паднат по-лесно в капана. — Генерал Хамил кимна. — Обвинителю — каза Саддам и се обърна към другата страна на масата, — каква би могла да бъде реакцията на международната общност, когато се разбере, че съм арестувал ционистките копои?

— Те са терористи, Ваше Превъзходителство, а за терористите има само една присъда. Особено след като американците стреляха с ракети срещу невинни граждани само преди няколко дни.

Саддам кимна.

— Някакви въпроси?

— Само един, Ваше Превъзходителство — обади се заместник външният министър. — Какво да правим с момичето?

— А, да — сети се Саддам и се усмихна за пръв път. — Е, след като изигра ролята си, ще трябва да измисля подходящ начин да сложа край на живота ѝ. Къде е тя в момента?

Камионът бавно пое по тесния черен път. Този път зад волана бе Азиз, а Коен бе заел мястото му отзад при Мадам Берта. Скот усети, че атмосферата в кабината неуловимо се е променила. Когато бяха отбили навътре в пустинята, той все още бе вярвал, че не ги грози никаква опасност. Зловещата тишина отвън сега обаче го накара да се замисли за тежката задача, която ги очакваше.

Оригиналната идея — за нея трябваше да благодарят на Крац — бе смесена със собствения му коктейл от въображение, дисциплина и кураж. Ако допуснеха, че още никой не подозира за намеренията им, хм... Скот вярваше, че шансовете са на тяхна страна, особено сега, когато вече знаеха къде точно се намира Декларацията.

Когато излязоха на главния път, Азиз се пошегува:

— Наляво или надясно?

Скот каза: „Наляво“, но Азиз зави надясно.

Докато пътуваха по магистралата към Багдад, слънцето заблестя от безоблачното небе, достойно да украси всяка туристическа брошура, макар обгорелите танкове край пътя и кратерите от снаряди по платното да представляваха по-малко привлекателни туристически атракции. Никой не продумваше. Километрите се изнизваха един след друг. Безсмислено беше да преговарят плана за пореден път. Щеше да бъде като тренировка в утрото на олимпийски финал — прекалено късна, за да има някакъв смисъл в нея.

Последните петнайсетина километра изминаха по магистрала, достойна дори за Германия. Минаха по новия мост над река Ефрат. Скот започваше все по-често да мисли колко близко е до Хана. Питаше се дали ще има шанса да се вмъкне във външното министерство, без Крац да разбере и без да обезпокои иракчаните.

Стигнаха покрайнините на Багдад, с блестящи небостъргачи и сгради в модерен стил, каквито можеха да се видят във всеки голям град по света. Това впечатление продължи, докато не видяха хората. В страна, която буквално плуваше в петрол, на бензиностанциите имаше опашки, но тези опашки бяха нищо в сравнение с опашките пред магазините за храна. И четиримата виждаха ефекта от санкциите, макар Саддам да го отричаше.

Минаха под Ал-Насър — масивна арка, образувана от две кръстосани саби, хванати в увеличени отливки от ръцете на Саддам. Не беше нужно да казват на Азиз как да намери Министерството на

промишлеността. Кюрдът продължаваше да съжалява, че не живее в този град, макар да не бе стъпвал в него след екзекуцията на баща си заради участие в провалилия се опит за преврат през 1987 година.

Когато минаха покрай останките на разрушената сграда, където се бе помещавала щабквартирата на Мухбарат, Скот забеляза линейка без шофьор, паркирана пред бившата сграда на иракското разузнаване. Реши, че е оставена там повече заради камерите на Си Ен Ен, отколкото с някаква по-полезна цел.

Азиз показва сградата на министерството на Скот и той веднага си спомни фасадата от дебелия албум с фотографии, предоставен на американците от Крац. Но не пропусна да плъзне поглед и по оръдейните кули, украсяващи отстоящото на хвърлей камък Външно министерство.

Азиз спря камиона на стотина метра от входа на министерството.

— Ще гледам да не се бавя — обеща Скот, скочи от кабината и тръгна към сградата.

Изкачи стъпалата, водещи към входа, без да обърне никакво внимание на човека, стоящ изправен пред един отворен прозорец в сградата от другата страна на улицата, който точно в този момент разговаряше по телефона с генерал Хамил:

— Камионът им спря на сто метра от министерството. Висок русокос мъж — той слезе от кабината — влиза в сградата. Другите трима, включително Крац, останаха да чакат при сейфа.

Скот мина през летящите врати и между двамата пазачи, които изглеждаха като че ли не помръдват по цял ден. Отправи се към гишето с надпис „Информация“ и се нареди на най-късата от трите опашки. Часовникът над гишето — беше му останала само часовата стрелка — показваше, че е около девет и половина.

Трябваша му петнайсет минути да се добере до гишето. Обясни на момичето, че се казва Бернстром и че трябва да види господин Каджами.

— Имате ли уговорена среща? — попита тя.

— Не — призна Скот, — но му се обадохме от Йордания, за да го предупредим, че поръчан от вашето правителство специален сейф е на път за Багдад. Той поиска да го информираме веднага щом пристигнем тук.

— Ще проверя дали е тук — каза момичето и вдигна телефона.

Скот зачака, загледан в грамадния портрет на Саддам Хюсеин, изобразен в униформа и с „Калашников“ в ръцете. Картината изпъкваше на фона на сивата стена. Междувременно момичето внимателно изслуша онова, което ѝ казваха и обясни късо:

— Ще изпратят някой — и се обърна към следващия на опашката.

Скот търпеливо зачака. След половин час се появи висок слаб мъж, облечен в делови западен костюм, и безпогрешно се насочи към него.

— Господин Бернстром?

— Да?

— Добро утро — поздрави го мъжът на идеален английски. — Аз съм Ибрахим, личният помощник на господин Каджами. С какво мога да ви бъда полезен?

— Докарах сейф от Швеция — каза Скот. — Поръчан е от вашето министерство преди няколко години, но поради наложените от ООН санкции нямаше как да ви бъде предоставен по-рано. Казаха ни да се свържем с господин Каджами, когато пристигнем в Багдад.

— Носите ли някакви документи?

Скот извади папка от чантата си и му показва съдържанието ѝ.

Служителят внимателно прочете всеки документ, докато не стигна до подписаното от президента писмо. Повече не му беше необходимо, така че той вдигна поглед и попита:

— Мога ли да видя сейфа, господин Бернстром?

— Естествено — каза Скот. — Елате. — После тръгна пред служителя към изхода, изведе го на улицата и го отведе при камиона.

Коен ги гледаше от каросерията, без да помръдва. Крац му заповяда да отметне платнището, така че специалистът на министерството да огледа Мадам Берта.

Скот бе поразен, че никой от вървящите по улицата не прояви към впечатляващата гледка и най-малък интерес. Витаещият над всичко страх, изглежда, бе избил дори мисълта за любопитство у тези хора.

— Елате с мен, господин Бернстром — каза Ибрахим.

Скот се върна с него в приемната и иракчанинът се качи горе, без да обяснява нищо.

Докато се върне, изтече нов половин час. Указанията, които даде, бяха къси и сбити:

— Трябва да откарате сейфа на Площада на победата, където ще видите бариера, охранявана с танк, пред входа на голяма бяла сграда. Там ще ви очакват.

Скот понечи да попита къде се намира Площадът на победата, но Ибрахим се обърна и се прибра. Не му оставаше нищо, освен да се върне при камиона и да се присъедини към Крац и Азиз на предната седалка. Каза им новината. Както можеше да се очаква, Азиз нямаше нужда да пита за пътя.

— Радвам се да разбера, че всичко е минало нормално — каза Крац.

Скот кимна в знак на съгласие, а Азиз върна камиона в движението по широкия булевард. Колите следваха нагъсто и шофьорите не се колебаеха да изразяват нетърпението си с клаксоните, въпреки което помръдваха с не повече от няколко сантиметра, преди да спрат отново.

— Сигурно има катастрофа — предположи Скот.

Няколко минути по-късно завиха на ъгъла и видяха три тела да висят на импровизирани бесилки: мъж в скъп костюм, малко по-млада от него жена и друга, доста по-възрастна. Трудно можеше да се прецени, понеже черепите им бяха обръснати.

Каджами седна зад бюрото си, набра дадения му номер и зачака.

— Кабинетът на заместник външния министър. На телефона е госпожица Саиб.

— Обаждам се от Министерство на промишлеността. Бихте ли ме свързали със заместник външния министър?

— В момента не е в кабинета си, господин Каджами. Да го помоля ли да ви се обади, когато се върне, или ще оставите съобщение за него?

— Ще оставя съобщение, но ще бъда признателен, ако ми позвъни, като се върне.

— Разбира се, господине.

— Бихте ли му предали, че сейфът е пристигнал от Швеция и следователно може да бъде изваден от списъка на блокираната заради

санкциите екипировка? — Дълга пауза. — Чувате ли ме, госпожице Саиб?

— Да, просто записвах думите ви.

— Ако иска да разгледа съпътстващата документация, тя е на разположение при нас, но в случай, че се интересува единствено от сейфа, съобщете му, че той е на път за централата на Баас.

— Ще имам грижата да му предам това веднага щом се появи.

— Благодаря, госпожице.

Каджами постави слушалката върху вилката, погледна седящия срещу него заместник външен министър и се усмихна.

[1] Град на 50-ина километра от Лондон, в околностите на който се намира Кралската военна академия. — Б.пр. ↑

Азиз спря камиона пред някакъв танк. Наоколо се въртяха войници, но не можеше да се каже, че кипи трескава активност.

— Очаквах да видя повече войска — замислено каза Крац.

— Все пак не сме къде да е, а пред щабквартирата на Баас.

— Може Саддам да е в двореца, а защо не и извън Багдад — предположи Азиз.

Двама войници се отправиха към камиона. Първият извика: „Навън!“ и те се подчиниха. Войникът им заповяда да се отдалечат от камиона на няколко метра, после други двама войници се покатериха чевръсто през задния капак и отметнаха платнището.

— Този е майор — прошепна Азиз и кимна към един внушителен военен, накичен с медали за заслуги и с мобилен телефон в ръката, който се приближаваше към тях.

Офицерът спря, вдигна поглед към сейфа, после, без да скрива подозрителността си, се обърна към Крац, представи се като майор Саид и каза:

— Отвори.

Крац посочи Скот, който се покатери в компанията на още няколко внимателно наблюдаващи го войници и извърши церемонията на отварянето. В мига, в който дръпна вратата за дръжката, при тях се качи и майорът, макар и с помощта на един от войниците, който му протегна ръка. Той остана една крачка назад и заповяда на двама от хората си да влязат вътре. Младите мъже скриха тревогата си, но все пак се престрашиха, влязоха и започнаха да опипват стените и да скачат, с цел да докоснат тавана. Саид ги погледа известно време, после скочи тежко на земята и се обърна към Скот.

— Ще изчакаме крана — каза той, вече по-приятелски. После набра някакъв номер на телефона си.

Без да пита, Коен се качи в кабината и седна зад волана, където даже не бе успял да извади ключа. Азиз остана отзад при отворения сейф. Скот и Крац се облегнаха на близката стена. Опитваха се да се престорят на скучаещи, но шепнешком обсъждаха ситуацията.

— Трябва да намерим начин да влезем в сградата, преди да вкарат сейфа там — каза Крац и Скот съгласно кимна.

Часовникът на кулата на Площада на победата удари 12:30 и в същия момент Азиз забеляза огромния кран бавно да се приближава, заобикаляйки масивната статуя на Саддам.

Скот обясни на майора, че трябва да преместят камиона по-близо до разтворената врата. Майорът се съгласи, вземайки по изключение решение без обаждане на телефона. Когато паркираха камиона, където искаше Скот, майор Саид най-сетне схвана, че ще се наложи да демонтират порталните врати, за да може да вкарат по някакъв начин в сградата сейфа и подвижната платформа.

Този път вече поиска разрешение по телефона. На въпроса на Скот: „Колко ще чакаме?“, отговори, като сви рамене: „Колкото трябва“.

Скот реши да използва това забавяне и обясни на майор Саид, че трябва да обходи маршрута, по който ще транспортират сейфа след вкарването му в сградата.

Майорът се поколеба, обади се за пореден път, изчака няколко минути със слушалка на ухото, получи отговор, посочи Скот с пръст и все така лаконично каза:

— Само ти.

Скот остави Крац да се занимава със свалянето на сейфа от камиона и последва майора в сградата.

Първото, което му направи впечатление, докато вървяха по застлания с мокет коридор, бяха неговата широчина и усещане за здравина. През десетина крачки имаше облеgnати на стената войници, които заставаха мирно щом зърнеха майор Саид.

Асансьорът бе в дъното на коридора. Майор Саид извади ключ и го вкара в отвор в стената. Вратата на асансьора бавно се разтвори и Скот видя, че размерите на сейфа, изглежда, са били зададени така, че да може да се използва асансьорът. Доколкото можеше да прецени на око, ако вкараха по някакъв начин Мадам Берта тук, до стените щеше да остане пролука от максимум един пръст.

Майорът натисна бутон с надпис „-6“ и Скот забеляза, че това е най-долното ниво, до което се стига по този начин. Асансьорът бавно започна да се спуска. Когато вратата отново се отвори, майор Саид излезе и Скот го последва в безкраен коридор. Този път усещането

беше, че се намират в място, построено да устои на земетресение. След няколко минути ходене спряха пред двукрила врата с подсилена конструкция, охранявана от двама войници с автомати.

Саид зададе някакъв въпрос и те отрицателно завъртяха глави.

— Залата е празна. Можем да влезем — с типичната си немногословност обясни майорът и отключи.

Скот го последва в заседателната зала на Съвета.

Погледът му бързо обходи просторното посещение. Първото, което привлече вниманието му, бе поредният грамаден портрет на Саддам в тъмен двуреден костюм, окачен на отсрещната стена. После видя един от червените бутони на алармената инсталация до ключа на осветлението, както го бе предупредил Крац. Майорът бързо тръгна през залата, създавайки впечатление на човек, който не би следвало да се намира тук. Скот бавно тръгна след него. И тогава... тогава я видя. Зърна я само за миг и сърцето му се сви: Декларацията за независимостта беше закована на стената, единият връх на пергаментата бе откъснат, а доста от подписите направо бяха неразличими.

Майорът отключи някаква врата и Скот с нежелание го последва по започващия от другата страна пореден коридор. Този път изминаха само няколко крачки, преди да застанат пред голяма иззидана с тухли ниша, за която Скот веднага схвана, че отдавна очаква пристигането на сейфа.

За да не разочарова майора, той все пак се залови да измерва с рулетка габаритите на нишата. Не бързаше; мозъкът му трескаво обмисляше как би могъл да спечели малко повече време за оглед на Декларацията. След няколко минути майор Саид го потупа по рамото с офицерския си стик, за да му покаже, че е време да се върнат при камиона. Скот неохотно го последва по обратния път по късия коридор и през заседателната зала, където макар майорът явно да бързаше, Скот отново се спря да измерва вратата. С радост установи, че ще се наложи и нейното демонтиране от пантите. За да покаже загрижеността си, Скот отстъпи крачка назад и се загледа във вратата като художник, оценяващ току-що завършена картина. Майорът се върна и го чукна по крака със стика, като измърмори нещо, което определено не прозвуча като комплимент.

На тръгване Скот хвърли скришом последен поглед надясно и най-лошите му страхове се потвърдиха: дори да успееше да размени

двата документа, щеше да се наложи да намерят гений, по-велик дори от Долара, за да поправи направеното от Саддам на Декларацията.

— Хайде, трябва да вървим — не издържа майорът.

— Тази врата ще трябва да се свали — невъзмутимо каза Скот, после се обърна и посочи другата, в дъното на залата: — И онази също. — Но майор Саид вече бързаше по дългия коридор към отворената врата на асансьора.

Хана остави слушалката на телефона и направи усилие да се овладее. Цялото ѝ тяло трепереше. В Херзлия я бяха предупреждавали много пъти, че колкото и корав да си мислиш, че си, колкото и добре да си обучен, пак ще трепериш.

Погледна часовника си. Обедната ѝ почивка започваше след двайсет минути. Макар да избягваше да напуска през деня сградата на министерството освен по служба, знаеше, че повече не може да стои тук и просто да чака развоя на събитията.

Заместник външният министър беше отишъл по спешност в двореца още в осем сутринта и ѝ бе казал да не го чака преди пет следобед. Когато бе седнала да напечата съобщението от Министерството на промишлеността, на бузата ѝ издайнически бе започнало да пулсира мускулче.

Цели петнайсет минути остана на бюрото си, планирайки как да оползотвори предстоящия един час почивка. Когато взе решение, вдигна слушалката и помоли телефонната операторка да приема разговорите за нея по време на отсъствието ѝ.

Сложи си очилата, излезе от стаята и бързо тръгна с наведена глава по коридора.

Слезе по стълбите, вместо с асансьора, измъкна се незабелязано през приемната, мина през въртящите се врати и се озова на стълбището пред парадния вход на външното министерство.

— Саиб току-що напусна сградата — съобщи в микрофона на мобилния си телефон мъж от другата страна на улицата. — В момента тръгва към Площада на победата.

Хана наистина отиваше натам. Шумът и навалицата бяха невъобразими, както... както при поредната публична екзекуция. Когато стигна до края на улицата и зави на ъгъла, тя отклони поглед от

грозната картина и си проби път сред ония, които стояха, гледаха и дори се смееха на безплатния спектакъл.

— Този път е голяма клечка — шегуваше се някой.

Друг с по-сериозен глас твърдеше, че според негов познат това бил някакъв неотдавна завърнал се от Америка дипломат, когото хванали, докато се опитвал да се облажи. Възрастна жена се разплака, когато някой изказа предположението, че двете жени са невинните майка и сестра на престъпника.

Хана забави ход, спря и се загледа през улицата към щабквартирата на партия Баас. Харесваше ѝ да е скрита сред огромната тълпа, макар това да затрудняваше видимостта към интересуващото я място.

— Гледа сградата на партията Баас. Всички останали гледат в обратната посока — съобщи мъжът.

Хана видя заобиколения от войници камион и огромния сейф, кацнал на каросерията. Двама млади мъже се опитваха да прекарат дебело стоманено въже под платформата, върху която се намираше сейфът. Единият определено беше с арабски произход, другият... в него имаше нещо европейско. И изведнъж видя Крац... само че Крац ли беше това наистина? Човекът изчезна от другата страна на камиона. Хана нетърпеливо зачака да се покаже пак. При следващата му поява вече нямаше съмнения — това беше агентът на Мосад.

Сепна се — недопустимо бе да стои на такова публично място толкова дълго. Прецени, че трябва да се връща в офиса. Там щеше да реши на спокойствие какво да предприеме. Погледна Крац за последен път. В този момент от сградата излязоха група чистачки, прекосиха широкото открито пространство и минаха през бариерата, без никой от войниците да им обърне внимание.

Хана се обърна и пое по обратния път секунди преди майор Саид и Скот да слязат по стълбището пред парадния вход.

— Отново тръгна, но не личи да се връща в министерството. — Човекът с мобилния телефон изслуша онова, което му наредиха, и след малко отговори: — Не знам, но ще я проследя и ще докладвам.

Скот се върна в заградения двор и видя, че Крац вече е успял да организира разполагането на крана в позиция, позволяваща

безопасното сваляне на сейфа от каросерията на камиона. Азиз и Коен затаяха стоманеното въже около туловището на Мадам Берта, а специално проектираната платформа, с която господин Педерсон така силно се гордееше, бе свалена на земята между камиона и вратата на сградата.

Скот вдигна поглед към стрелата на крана и после го премести върху краниста, седнал в кабината. Азиз и Коен скочиха от каросерията и Крац показа на краниста с вдигнати палци, че може да започва.

Скот посочи сейфа и повика с пръст Крац, който се приближи озадачен. Струваше му се, че операцията се развива добре.

— Какъв е проблемът? — попита той.

Скот продължи да сочи сейфа и с недвусмислени движения на ръцете започна да показва как смята, че трябва да стане свалянето, като междувременно шепнешком подхвърли на Крац:

— Видях Декларацията. — После се премести от другата страна на сейфа.

Крац го последва, преструвайки се, че се вслушва в мнението на своя колега.

— Добра новина — каза той. — Къде е?

— Новината не е толкова добра — въздъхна Скот.

— Какво искаш да кажеш?

— Намира се в Заседателната зала на Съвета, точно там, където Хана ни беше писала, че се намира. Но е закована за стената.

— Закована ли? — прошепна Крац.

— Да, и поне на мен ми се строи безнадеждно повредена — отговори Скот.

Над главите им се разнесе характерният звук от превключване на скоростна кутия. Въжето се опъна, двигателят оглушително зави на повишени обороти. Но Мадам Берта отказваше да помръдне. Грохотът се засили и стана непоносим, но сейфът дори не се поклащаше.

Кранистът опита за трети път и Мадам Берта най-сетне се издигна на един пръст над каросерията и величествено се разлюля. Няколко от войниците радостно закрещяха, но млъкнаха като онемели, когато майор Саид се обърна да ги изгледа.

Крац кимна, Коен изтича до камиона, скочи в кабината, запали двигателя, включи на първа и бавно изтегли машината изпод все така

полюшващата се във въздуха Мадам Берта. След това двамата с Крац изтикаха платформата и я нагласиха точно под сейфа. Крац отново даде знак с палци, че всичко е наред, и кранистът започна бавно да спуска петте тона стомана. След малко металната конструкция докосна платформата и колелата от плътна гума простенаха под тежестта ѝ.

Сейфът се намираше точно пред двойната входна врата. Преди да продължат с пътешествието из вътрешността на сградата, трябваше да дойде дърводелец и да демонтира крилата на вратата от пантите. Крац погледна майора, но още преди да формулира очевидния си въпрос, той само сви рамене.

Коеен паркира камиона на посоченото му от майора място. В този момент се зададе иракчанин, облечен в национална носия в бяло и червено и със сандъче за инструменти в ръка.

Охраната провери съдържанието на сандъчето, като изсипа всичко на земята. Човекът нареди инструментите си обратно, хвърли поглед към сейфа, премести го на вратата и веднага схвана защо началникът му е описал проблема като сериозен. После се залови да отвинтва пантите на едното крило.

— Къде е в момента фалшификатът на Долара? — попита Крац.

— В чантата ми — отговори Скот. — Ще се наложи малко да поработя върху него, иначе размяната просто не може да остане незабелязана.

— Съгласен съм — одобри Крац. — Мисля, че трябва да почнеш още сега, докато онзи там се занимава с вратата. Ще се опитам да отклоня вниманието на майора.

Крац се отправи с ленива походка към дърводелеца и се заговори с него, а Скот се качи в кабината на камиона с чантата си в ръка. Когато видя какво прави Крац, майорът без замисляне изтича при него.

Като поглеждаше навън с едно око, Скот извади навития на руло пергамент от тубуса и се напегна да си спомни какви бяха основните поражения, нанесени на оригинала. Първо откъсна върха на горния десен ъгъл на ръкописа, после се изплю върху имената на Джон Адамс и Робърт Трийт Пейн. Огледа критично резултата, прецени, че направеното не е достатъчно, затова сложи пергамента на пода и внимателно отри подметките на обувките си в него. Вдигна поглед — навън майорът нареждаше на Крац да не пречи на майстора да си върши работата. Крац сви рамене, а Скот нави копието на

Декларацията, върна го в цилиндъра и го напъха в специално ушития издължен джоб от вътрешната страна на крачолата на панталона си. Тубусът влезе идеално.

Секунди по-късно дърводелецът се изправи, изтупа прашните си колени и се усмихна, за да покаже, че се е справил със задачата. По команда от майора четирима от войниците пристъпиха едновременно напред, прихваната освободените крила на вратата и ги свалиха от пантите. Отнесоха ги няколко крачки встрани и ги подпряха на стената.

Майорът заповяда на следващата група войници да избутат платформата напред. Скот застана отпред, за да насочва цялата процесия през зейналата дупка на свалената врата. Крац и Азиз се опитаха да се вмъкнат с всички, но майорът твърдо им показва с ръка, че в сградата може да влезе единствено Скот. Беше ред на Скот да свие рамене.

Движейки се сантиметър по сантиметър, войниците тикаха платформата по дългия коридор. Вратата на асансьора беше оставена отворена, но петте тона на сейфа се наместиха вътре едва след намесата на двайсет чифта ръце. Скот вече знаеше, че тази част от сградата е построена да устои на ядрен удар, но се питаше как ли ще се отрази на асансьора спускането на този адски товар на цели шест етажа. Добре че трябваше да се спускат, а не да се издигат!

Вратата на асансьора плавно се затвори и майорът бързо поведе Скот и следващите ги дузина войници през една странична врата надолу по стълбището. Когато стигнаха в мазето, асансьорът вече бе там с подканващо разтворена врата, а Мадам Берта величествено чакаше. Майорът посочи безмълвно със стика си към пода. Десет от войниците без подкана паднаха на колени и започнаха да дърпат платформата, докато най-сетне успяха да я измъкнат в коридора. После изпратиха асансьора на „-5“ ниво, а петима войници изтичаха нагоре по стълбите и се върнаха с асансьора от другата страна на сейфа, за да го бутат.

Междувременно дърводелецът вече бе успял да свали първата врата по пътя им към залата на Съвета, но когато платформата бавно мина през нея, все още се трудеше над последната врата. Закъснението даде на Скот възможност да проследи преместването на масивната маса до стената и нареждането на столовете върху масата. Само така

можеше да се освободи пространството, нужно за минаването на сейфа.

Докато се разхождаше уж скучаейки, Скот можа да разгледа на няколко пъти Декларацията и дори да провери изписването на критично важната дума „британски“. Увери се, че пергаментът е дори в още по-тежко състояние, отколкото му се бе сторило първоначално.

Най-сетне свалиха и последната врата и войниците избутаха сейфа през залата и по късия коридор до нишата, където бе краят на пътешествието. Когато стигнаха пред нея, Скот се захвана лично да проследи най-важната фаза по наместването на петте тона стомана на мястото, откъдето едва ли някога щяха да бъдат помръднати. Мадам Берта най-сетне бе намерила покой.

Скот се усмихна, а майорът се обади някому по мобилния си телефон.

Възрастната жена обясни на Хана, че следващата смяна застъпва в три следобед и че чистачките трябва да подготвят залата за заседанието, насрочено за шест на следващия ден. Каза ѝ още, че жените от първа смяна тази сутрин не са свършили нищо, заради суматохата около сейфа.

Хана бе последвала чистачките, беше си набелязала възрастната жена с най-тежките пазарски чанти и ѝ бе предложила да ѝ помогне да пресече. Бързо завързаха разговор, а после Хана придружи жената до дома ѝ, като обясни, че живее наблизо.

— Влез за малко, мила — покани я чистачката.

— Благодаря — отговори Хана. Чувстваше се повече като вълка, а не като Червената шапчица.

Успя да налее малко уиски в чашата кафе на изморената жена. Безвредна доза, колкото да ѝ развърже езика. Две таблетки валиум във второто кафе бяха достатъчни за поне няколко часа дълбок сън. В Мосад бяха научили Хана на по пет различни начина да разбива кола, да влиза в хотелска стая, да отваря куфар — дори и малък сейф — така че отварянето на чантата на упоена възрастна жена изобщо не влизаше в категорията на предизвикателствата. Хана извади оттам специалния ѝ пропуск и се измъкна.

— Сега се отправя обратно към министерството — докладва гласът в мобилния телефон. — Проверихме коя е жената. Спи и вероятно няма да се събуди до утре по същото време. Единственото, което ѝ е взела, е пропускът.

Нямаше признаци заместник-министърът да се е връщал, така че Хана провери в телефонната централа. Телефонистката ѝ каза, че е имало три обаждания: двама души казали, че ще се обадят утре, а третият не оставил съобщение.

Хана въведе в телефонния секретар съобщение, че си тръгва и че не се знае дали заместник-министърът ще се прибере до края на работния ден. Беше спокойна — ако той не се обадеше, както бе предупредил, преди пет да провери кой го е търсил, нямаше да има никакви основания да бъде подозрителен.

Влезе в малката си стаичка и смени деловия си костюм с традиционна черна абая и покриващо лицето пуши. Огледа се в огледалото и отново излезе от министерството, все така тихо и анонимно.

— Почти съм сигурен, че излиза — докладва гласът в мобилния телефон, — но се е преоблякла в традиционни дрехи и не носи очила. Пак се насочва към Площада на победата. Ще ви държа в течение.

Хана стигна на площада няколко минути преди там да се появи първата чистачка от втора смяна. Тълпата не беше толкова гъста, но бе достатъчно оживено, та присъствието ѝ да не буди подозрение. Тя погледна през улицата към ограденото пространство. Нямаше следа нито от сейфа, нито от крана. Около камиона не се виждаше никой.

Премести поглед върху сградата — не бе влизала в нея, но я познаваше отлично. В една от залите за обучение на тренировъчния център на Мосад в Херзлия бе имало подробен план на всеки етаж и никой от подготвящите се за работа в Ирак агенти не можеше да мечтае да премине по-нататък в обучението си, докато не положеше изпит, част от който бе да се начертае без грешка вътрешният план на всеки етаж от щабквартирата на Баас в Багдад. При това разпределението на помещенията не бе неизменно, понеже непрестанно се внасяха уточнения благодарение на новопостъпила информация, при това от най-различни източници: бежанци, бивши дипломати, ексминистри — сред тях кюрди и шиити — а в един от случаите помогна дори бившият британски премиер Едуард Хийт.

Първата чистачка дойде няколко минути преди три, представи пропуска си и се скри в един от страничните входи на сградата. Секунди след нея дойде и втората. Процедурата бе същата. Когато видя по тротоара да се приближава и третата, Хана пресече улицата, тръгна след нея и двете стигнаха до бариерата почти едновременно.

— Пресече улицата, стигна до бариерата и сега охраната проверява пропуска й — каза гласът в мобилния телефон. — Пуснаха я да влезе, както са инструктирани. В момента върви след третата чистачка към страничния вход. Влезе... вратата се затвори. Хванахме я.

— Сега отвори сейфа — каза майор Саид.

Скот набра трите кода с дисковете и първият индикатор светна в зелено. Майорът беше впечатлен. Скот сложи длан върху белия квадрат и секунда по-късно и средният индикатор светна в зелено. Майорът гледаше захласнат. Скот се наведе, каза няколко думи в микрофона и третият индикатор също светна в зелено. Майорът онемя.

Хвана дръжката, дръпна я леко и вратата безшумно се отвори. Той скочи вътре и светкавично извади картонения тубус от тайния джоб в крачолата на панталона си.

Майорът го зърна и изпадна в ярост, но Скот бързо развъртя капачката, извади навит на руло плакат с образа на Саддам и го разгъна. Хвърли небрежно опаковката на пода, отиде до дъното на сейфа и залепи на стената портрета на Саддам. На лицето на майора разцъфна усмивка, а Скот се наведе, взе опаковката от пода и я пусна в тубуса.

— Сега ще те обуча — каза Скот.

— Не, не, не мен — спря го майор Саид. — Трябва да се върнем горе.

Сдържайки с мъка желанието си да изругае, Скот излезе от сейфа, като захвърли картонения цилиндър в ъгъла му. На плана, разработен съвместно с Крац, явно не бе писано да се осъществи. Той неохотно остави сейфа отворен и тръгна след майора, който се бе забързал към заседателната зала на Съвета, явно решен да не позволи този път на Скот да го задържа под каквото и да било претекст.

Хана се присъедини към останалите чистачки и им каза, че майка ѝ внезапно се почувствала зле и че тя решила да я замести тайно. Опита се да им внуши, че постъпва така не за пръв път, и с изненада видя, че никой от жените не иска да я пита нищо. Реши, че ги е страх да общуват с непозната.

Взе кашон с почистващи препарати и се отправи към задните стълби. Засега планът на сградата в Херзлих се оказваше изненадващо точен, макар никой да не бе дал точния брой стъпала до мазето.

Когато стигна до вратата, зад която се намираше централният за това ниво коридор, чу гласове откъм заседателната зала на Съвета. Които и да бяха хората, те несъмнено отиваха към асансьора. Хана опря гръб в стената, така че да ги вижда под ъгъл през плътната мрежа на армираното стъкло в центъра на вратата.

В коридора излязоха двама мъже. Единият бе майор, когото не познаваше, но когато видя неговия спътник, коленете ѝ се подкосиха и тя едва не се свлече на пода.

Като излязоха навън, майорът пак започна да натиска копчетата на мобифона си, а Скот отиде при Крац, който стоеше на сянка зад камиона.

— Успя ли да я смениш? — бяха първите думи на полковника.

— Не, не ми остана време. Още е на стената в заседателната зала.

— Лошо! А копието?

— Оставих тубуса на пода на сейфа. Не можех да рискувам с изнасянето му.

— И кога очакваш пак да те пуснат да влезеш в сградата? — попита Крац, без да откъсва поглед от майора. — Нали идеята беше да се използва времето, през което...

— Знам. Оказа се обаче, че не той ще поеме сейфа. Според мен сега се обаждат на онзи, когото ще трябва да инструктирам.

— Не е добре. Имах усещането, че с майора първият ни план щеше да бъде по-лесно изпълним — изръмжа Крац. — Ще трябва да предупредя останалите.

Скот кимна. Двамата с агента на Мосад се качиха в кабината на камиона. Азиз и Коен седяха там и пушеха, но в мига, в който зърнаха командира си, изгасиха цигарите. Крац обясни причините за задържането и им съобщи, че на професора предстои може би последен шанс да попадне в залата на Съвета.

— Така че когато излезе пак — подчерта той, — трябва да сме готови да тръгнем веднага. Ако късметът е с нас, имаме шанс да се доберем до границата преди полунощ.

„Как е възможно да е жив“ — питаше се Хана. Нали го беше убила. Беше видяла да изнасят бездиханното му тяло от стаята. Мислите ѝ се люшкаха от безумната радост до смразяващия страх. Спомни си предупреждението на един от своите инструктори, който ѝ бе казал: „Когато си на фронтовата линия, нищо не бива да те изненадва“. Сега знаеше, че има правото да влезе в спор с него... ако доживееше да го види.

Бутна вратата и излезе в коридора. Нямаше никого, с изключение на двамата войници на пост пред вратата на залата. Погледна ги и разбра, че няма никаква надежда да влезе, без да я разпитат.

И наистина ѝ наредиха да спре и след като прегледаха кашона в ръцете ѝ, единият — с две нашивки на пагоните — каза:

— Знаеш, че сме длъжни да претърсим и теб.

Тя не каза нищо и той се наведе, вдигна полите на дългата ѝ черна дреха и я хвана за глезените. Вторият гръмко се изсмя, обхвана я през шията и започна да сваля ръцете си надолу по раменете и през гърдите ѝ. Междувременно колегата му беше стигнал в опипването до бедрата ѝ. Другият я ошипа по зърната на гърдите. Хана се отскубна и влезе в залата. Те не направиха опит да я спрат, а само се разсмяха високо.

Масата беше върната на мястото си в средата на залата, столовете бяха небрежно наслагани около нея. Хана грижливо почна да ги подрежда. Все още се опитваше да осмисли факта, че Скот е жив, но защо ЦРУ го бе изпратило в Багдад? Освен ако... тя погледна портрета на Саддам Хюсеин и изведнъж погледът ѝ се спря върху документа, закован до портрета.

Беше американската Декларация за независимостта — точно на мястото, описано от заместник-министъра на външните работи.

30.

Две коли се приближиха до бариерата и бяха пропуснати без дори намек за проверка. Голяма група войници веднага ги обкръжи.

Когато от втората кола слезе висок, здраво сложен мъж, Азиз прошепна:

— Генерал Хамил — Багдадския бръснар. Навсякъде ходи с бръснар, закачен на ключодържателя.

— Знам му биографията — каза Крац. — Известно ми е дори името на младия лейтенант, с когото съжителства.

Майор Саид стоеше в стойка мирно, застинал с ръка, вдигната за отдаване на чест, и дори само тази подробност бе предостатъчна на Скот, за да почувства, че този човек е от ранг и с калибър, значително превъзхождащи тези на офицера, с когото бе контактувал досега. Разглежда внимателно лицето на облечения във военна униформа мъж, декориран с няколко редици лентички за военни отличия повече от майора, спря поглед на черните кожени ръкавици, обърна внимание на офицерския стик. Лицето на генерала излъчваше жестокост. Дори войниците в кордона не бяха в състояние да прикрият страха си.

Майорът посочи Скот и нареди:

— Ела тук.

— Имам чувството, че говори на теб — ненужно поясни Крац.

Скот кимна и тръгна към военните.

— Господин Бернстром — каза генералът и свали ръкавицата от дясната си ръка, — аз съм генерал Хамил.

Скот се ръкува с него.

— Извинете, че ви накарах да ме чакате. Да не се бавим тук. Моля ви, покажете ми вашия сейф, който, изглежда, силно е впечатлил майор Саид.

И без да каже нито дума повече, генералът се обърна и закрачи към сградата. Скот го последва. За пръв път през живота си изпитваше страх.

Хана започна да лъска голямата маса, загледана в Декларацията за независимостта. Пергаментът беше в толкова окаяно състояние, че изглеждаше немислимо да бъде реставриран, дори ако успееш да го върнат във Вашингтон.

Надникна през вратата в късия коридор и веднага забеляза сваления от камиона сейф. Беше отворен. Охраняваха го други двама войници, които бърбореха също като двамата пред Залата на Съвета.

Хана бавно тръгна по коридорчето, като бършеше праха по дървената ламперия. След малко се озова пред сейфа, което ѝ даде възможност да надзърне във вътрешността му. Дори си позволи да направи крачка напред и да се взре в това чудо. Единият от войниците безцеремонно я ритна и тя падна в сейфа. Последва лесно предвидим гръмогласен смях. Готвеше се да се обърне и да реагира, но в същия миг погледът ѝ попадна на дългия картонен цилиндър, търкалящ се в ъгъла. Наведе се, придърпа го към себе си и го скри под дългите си поли — можеше да го използва, за да предаде съобщение на Саймън, пусна кърпата и кутията с препарата на пода в сейфа, отстъпи заднишком и побягна по коридора, сякаш за да избяга от нахалниците.

В залата извади нова кърпа от кашона и поднови лъскането на масата, докато не се премести така, че да не могат да я видят от коридорите. Коленичи до масата, извади тубуса, отвъртя капачката и видя, че вътре има нещо. Извади пергамента, разви го и не повярва на очите си: това бе великолепно копие на Декларацията, явно изработено от професионалист, макар да си личеше, че някой се е опитвал да го повреди. Веднага схвана, че този някой е Саймън, който несъмнено търсеше начин да смени оригинала с копието.

Крац изчака генерал Хамил и Скот да влязат в сградата, после, без да бърза, се качи в кабината и се загледа през предното стъкло. Доколкото можеше да прецени, никой не се интересуваше от тях.

— Много е лесно — замислено прошепна той. — Прекалено лесно. — Коен и Азиз гледаха право пред себе си, без да коментират. — Щом се намеси и Хамил, значи подозират нещо. Сега е моментът да разберем кой какво знае.

— Какво имате предвид, сър? — попита Коен.

— Имам чувството, че нашият майор май не е съвсем в играта. Или не са го инструктирали, или смятат, че не би могъл да се справи, ако му поверят по-сложна роля.

— Или и двете — подсказа Азиз.

— Или и двете... Е, нека разберем как стоят нещата. Азиз, искам ти и Коен да се разходите до бариерата. Кажете на пазачите, че отивате да хапнете нещо и ще се върнете след няколко минути. Ако откажат да ви пуснат, ще имаме истински проблем, защото това би означавало, че са информирани за намеренията ни. В този случай се върнете в кабината, а аз ще обмисля как да действваме по-нататък.

— А ако ни пуснат? — погледна го Коен.

— Тогава изчезнете от погледа им — нареди Крац, — но наблюдавайте камиона. С тези зяпачи наоколо това едва ли ще бъде много трудно. Ако се появи професор Бродли с тубуса и ако аз сложа ръката си на рамката на прозореца, както я държа сега, се върнете колкото може по-бързо, защото това ще означава, че веднага трябва да се махнем оттук. И, Коен... ако по някакви причини мен ме няма, а професорът предложи да се отбиете до Министерството на външните работи, не се подчинявай. — Коен кимна, макар да нямаше ни най-малка представа за какво говори полковникът. — Ако се случи нещо непредвидено и се окажете в затруднено положение, изтеглете се за около час и се надявайте номерът да мине.

— Разбрано, сър — отговори Коен.

— Вземете ключовете — нареди Крац. — Тръгвайте.

Крац слезе на бетонната настилка, тръгна към майор Саид, който за пореден път внимателно слушаше каквото му нареждаха по телефона, и му даде да разбере, че иска да привлече вниманието му. Погледна през рамо — Азиз и Коен се приближаваха към бариерата.

Крац спря пред майора. Азиз стигна до бариерата и заприказва единия от пазачите.

След малко двамата бяха пуснати да излязат. Секунди по-късно вече бяха сред тълпата.

Майор Саид приключи разговора си и попита:

— Какво има?

Крац му предложи цигара и поиска огънче.

— Не пуша — каза офицерът и го отпрати с вяло махване на ръка.

Крац бавно се върна при камиона, качи се в кабината, седна зад волана и впери поглед в разтворената врата на главния вход на щабквартирата на партията Баас.

Хана не можеше да откъсне поглед от закованата на стената Декларация за независимостта. Беше само на няколко крачки от нея. Изчака поредния изблик на смях отвън, отиде до документа и се опита да извади пироните. Три от тях излязоха без усилие, но онзи в горния десен ъгъл отказваше да се разхлаби. След няколко секунди напразни опити Хана разбра, че няма друг избор, освен внимателно да издърпа безценната реликва през главичката на гвоздеа. Когато пергаментът най-сетне се озова в ръцете ѝ, тя се върна при масата, сложи оригинала на пода, взе копието и бързо се върна при стената, за да го закачи.

Огледа резултата от работата си, върна се при масата, коленичи на пода, нави оригинала и го пхна в тубуса, който пак скри под полите си. Въздъхна с облекчение — току-що бе изживяла двете най-дълги минути в живота си. Разбираше, че не може да рискува да изнесе цилиндъра от сградата, защото на постовите можеше да им хрумне отново да я „обискират“. А алтернатива не съществуваше. Тя излезе в късия коридор, отиде до сейфа и остави цилиндъра да се изхлузи незабелязано на пода в ъгъла — точно на мястото, от което го бе взела. Вдигна „забравените“ кърпа и кутия с паста, излезе, показа ги на постовите и изтича обратно по коридора към залата.

Чувстваше, че трябва да се махне оттук колкото може по-скоро, и знаеше, че по някакъв начин трябва да се свърже със Саймън.

И изведнъж чу гласове.

Асансьорът се отвори, генералът излезе и тръгна към залата.

— И колко е голям този сейф? — попита той Скот.

— Два метра и седемдесет височина, два и десет широчина и два и четиридесет дълбочина — отговори без замисляне Скот. — Достатъчно просторен, за да проведете частен разговор в него, ако желаете, генерале.

— Така ли? — каза Хамил. — Информираха ме, че сейфът се отваря от един-единствен човек. Вярно ли е това?

— Абсолютно, генерале. В това отношение се придържахме стриктно към спецификациите на вашето правителство.

— Казаха ми освен това, че сейфът можел да устои на атомна атака. Така ли е наистина?

— Да — потвърди Скот. — Стените на сейфа са дебели петнайсет сантиметра и ще издържат на атомна експлозия, освен при пряко попадение. Ако това не се случи, съдържанието на сейфа ще бъде запазено дори ако сградата около него бъде изтрита от лицето на земята.

— Впечатляващо — изсумтя генералът, влезе в залата, следван от Скот, и с досада забеляза, че чистачката лъска масата.

Скот за миг хвърли поглед на пергамента на стената.

— Наистина чудесен сейф, господин Бернстром — чу се гласът на генерала откъм коридора. Двамата войници бяха замръзнали в стойка „мирно“.

Генералът огледа сейфа, после влезе в него, видя тубуса на пода, наведе се и го взе.

— Калъф за портрет — побърза да обясни Скот и посочи портрета на Саддам Хюсеин.

— Вие очевидно сте човек, който мисли и за най-дребните подробности, господин Бернстром — каза Хамил. — От вас би излязъл достоен полковник в някой от моите полкове. — Той се изсмя на шегата си и подаде тубуса на Скот.

Хана се вслушваше напрегнато във всяка изговорена дума. Прецени, че трябва да напусне сградата колкото може по-бързо и по някакъв начин да уведоми Крац какво е направила.

— Искате ли да ви покажа как да програмирате сейфа? — каза Скот. Хана вече беше при вратата на излизане от Залата.

— Не, не, не на мен — побърза да го спре Хамил. — Единствен президентът ще отключва този сейф. — Това бяха последните думи, които Хана чу, преди да излезе и да мине покрай двамата постови в дългия коридор.

Когато стигна при вратата на стълбищната площадка, Хана се обърна. Генералът тъкмо влизаше в залата, следван от Скот, който държеше тубуса.

Хана едва се сдържа да не изкрещи от възторг.

Скот осъзна, че едва ли ще има шанса да направи размяната, след като дойде Саддам, така че когато генералът влезе в залата, съзнателно

изостана, а после скочи напред и заби палец в червения бутон. Вратите внезапно се затвориха с трясък.

Алармената система се задейства с пронизителен вой и всички изходи бяха блокирани. Хана стреснато подскочи и погледна генерал Хамил и четирима гвардейци.

Генералът ѝ се усмихна:

— Госпожица Копец, доколкото ми е известно. Радвам се да се запозная с вас. Опасявам се, че ще трябва да изчакаме няколко минути, преди към нас да се присъедини и професор Брамбли.

Войниците заобиколиха Хана, а генералът се загледа в екрана на монитора над вратата, където се виждаше Скот, който тъкмо натискаше някакъв бутон отстрани на часовника си. После изтича до стената, бързо извади копието от картонения цилиндър и го сравни с оригинала. Прецени, че го е повредил в приемлива степен, но за всеки случай се изплю върху подписите на Луис Морис и Джон Уидърспуун, после обърна пергамента, потърка лицевата му страна в бетонния под, отново го сравни с документа на стената и започна да изважда пироните, но и той се затрудни с горния десен, така че също като Хана изтегли реликвата през главата на пирона. Шейсет секунди.

Хана гледаше екрана, загубила дар слово от ужас. Генералът се обаждаше някому по телефона.

Скот закрепил копието от цилиндъра, като внимателно натисна пергамента върху пирона, който не бе успял да извади. Деветдесет секунди. Взе копието на Долара от масата, нависа го и го сложи в цилиндъра. Сто и десет секунди. Тръгна към вратата, спря и вдиша и издиша дълбоко няколко пъти... В този момент воят на алармената система заглъхна и вратите с щракване се разблокираха. Скот, който прекрасно разбираше, че няма да мине много време и ще се разбере откъде е била задействана алармата, излезе в коридора, сви рамене и невинно се усмихна на генерала.

Крац седеше на шофьорската седалка и следеше с поглед майор Саиб. Внезапно майорът вдигна телефона до ухото си, после бързо извади пистолета си, тревожно погледна към кабината, излая някаква заповед и само след секунда камионът бе заобиколен от войници с автомати.

Майорът се приближи с бърза крачка и попита:

— Къде са другите двама?

Крац сви рамене. Саид се обърна и хукна към сградата.

Крац бавно почна да отлепва пластира под часовника си, внимателно извади малкото зелено хапче под лепенката и го сложи в шепата си. Десетки чифтове очи бяха впити в него. Той се закашля, вдига ръка пред устата си и глътна хапчето.

Саид се върна все така на бегом и закрещя поредните си заповеди. Секунди по-късно до камиона спря кола.

— Слизай! — кресна майорът на Крац и той отвори вратата на кабината и слезе по стъпалата. Блъснаха го към задната врата на дошлата кола, набутаха го на седалката и двама мъже в тъмни костюми седнаха от двете му страни. Единият окова ръцете му на гърба, а другият сложи превръзка на очите му.

Коен и Азиз гледаха от другата страна на улицата.

31.

Генералът вежливо отговори на усмивката на Скот и каза:

— Няма да ви представям на госпожица Саиб, защото знам, че вече се познавате.

Скот безизразно изгледа загърнатата с черно фередже жена. Беше заобиколена от четирима гвардейци с извадени щикове.

— Трябва да сме особено благодарни на госпожица Саиб, защото именно тя ни доведе до вас, да не говорим за пощенската ѝ картичка до госпожа Рубин, с чиято помощ вие така бързо намерихте Декларацията. Все пак се постаряхме да облекчим нещата за вас максимално, не можете да го отречете.

— Не познавам госпожица Саиб — бе единственият отговор на Скот.

— О, професоре... или може би трябва да се обръщам към вас с „агент Бродли“? Възхищавам се на кавалерството ви, но ако твърдите, че не познавате госпожица Саиб, тогава сигурно познавате Хана Копец — иронично каза генералът и с един замах смъкна фереджето на Хана.

Скот невярващо се взря в нея.

— Аха, виждам, че си я спомняте. Как иначе, сигурно е трудно да забравиш човек, опитал се да те убие, нали?

Хана гледаше Скот с умолителен поглед.

— Колко трогателно, скъпа! Той май ти е простил. Опасявам се, че за разлика от него, аз не съм толкова сантиментален.

Дотича майор Саид и прошепна нещо в ухото на генерала, който го изслуша и кресна:

— Жалък глупак! — После се обърна към Скот. — Както изглежда, събирането ви с вашите приятели, което бях замислил, малко ще се отложи, защото макар да държим Крац в ръцете си, евреинът и кюрдът изменник са успели да избягат. Но не се съмнявайте, скоро ще ги заловим.

— Откога знаете? — тихо попита Хана.

— Госпожице Копец, вие, подобно на толкова много от враговете ни, допуснахте грешката да подцените нашия велик президент —

отговори генералът. — Всъщност той контролира събитията в Близкия изток в много по-голяма степен, отколкото Горбачов контролира руснаците, Тачър — британците, или Буш — американския народ. Често се питам колко са заблудените граждани на Запада, които продължават да вярват, че съюзниците са спечелили Войната в Залива. Но да не се отклонявам... какво повече би могло да се очаква от вас, след като имаште глупостта да подцените неговия братовчед Абдул Канук, нашия новоназначен посланик в Париж? Изглежда, той не е бил чак толкова тъп, след като ви е проследил до апартамента на вашия любовник и търпеливо ви е чакал на улицата цяла нощ да излезете от леглото му и да се върнете в посолството. Именно той информира посланика ни в Женева каква всъщност е „госпожица Саиб“... Естествено, трябваше да сме сигурни, най-малко, защото сегашният ни заместник-министър на вътрешните работи не искаше да допусне мисълта, че един толкова верен негов служител може да е предател. Наивен човек. Както и да е, когато пристигнахте в Багдад, госпожа съпругата на посланика покани брат ви — имам предвид брата на истинската госпожица Саиб — на вечеря във вашата компания. Само че той — колко тъжно наистина — не ви позна. Това сложи край на легендата ви, както може би би се изразил някой по-вулгарен американски вестник. Примерно същият вестник, който патетично продължава да задава риторичния въпрос „Защо Мосад не вземе най-сетне да убие Саддам Хюсеин?“. Само да знаеха колко пъти вече Мосад се е опитвал да го направи и се е провалял. Онова, което полковник Крац не ви каза по време на обучението ви в Херзлия, е, че сте седемнайсетият агент на Мосад, опитал да се инфилтрира сред нас. И напълно естествено е „пропуснал“ да ви каже, че всички те завършиха по един и същ трагичен начин — онзи, който очаква и него самия. Но най-красивото в цялото упражнение е, че изобщо не се налага да признаваме, че сме убили когото и да било от вас. Нали разбирате — след Ентебе и Айхман еврейският народ не би искал да научава, че подобно нещо изобщо е възможно. Вие, професоре, едва ли ще пропуснете да отбележите красотата в тази логическа конструкция, нали?

— Готов съм да сключа сделка с вас — проговори Скот.

— Трогвате ме, професоре, със западните си морално-етични норми, но се опасявам, че не притежавате нищо, с което да

преговаряте.

— Ще ви върнем госпожица Саиб, ако освободите Хана.

Генералът избухна в искрен смях.

— Професоре, изглежда, че освен на логиката вие сте ценител и на абсурда. Все пак няма да ви обиждам с предположението, че не разбирате душата на арабина. Позволете ми да ви обясня. Вие ще бъдете убити и никой няма да възроптае дори с дума, понеже, както вече обясних, Западът е твърде горд, за да признае, че съществувате. За разлика от вашите хора, ние тук, на Изток, ще вдигнем ръце и ще запитаме защо Мосад е отвялък една обикновена и абсолютно невинна секретарка на път за Париж и я задържа против волята ѝ в Тел Авив. Та ние дори знаем адреса, на който я държат. И вече сме се погрижили да разпратим нейни снимки до големите западни вестници, а разстроената ѝ майка и брат вече от няколко седмици са ухажвани от вашите собствени информационни агенции да разкажат историята на семейната трагедия. Ще се погрижим хората на „Амнести Интернешънъл“ да протестират срещу този нечовешки акт пред израелските посолства по света.

Скот само го гледаше. Нямаше какво да каже.

— Бедната госпожица Саиб ще бъде освободена след няколко дни. От друга страна, вие двамата ще умрете, без никой да знае, да възроптае и да ви оплаче. И всичко това за някакъв лист хартия! Впрочем, докато сме на тази тема, професоре, нека ви освободя от грижите по Декларацията. — Четиримата гвардейци пристъпиха напред и насочиха щикове си към гърлото на Скот, а генералът издърпа картонения цилиндър от пръстите му. — Справихте се добре, професоре, разменихте ги за някакви си две минути — продължи Хамил. — Но бъдете сигурен, че намерението ни е да изгорим публично оригинала на 4 юли и аз съм уверен, че по този начин ще изпепелим и крехката репутация на Клинтън, доколкото я има. — Генералът доволно се изсмя. — Знаете ли, професоре, от години изпитвам удоволствие да убивам хора, но вашата смърт ще ми достави особено наслаждение, заради уникалния начин, по който ще напуснете този свят.

Войниците избутаха Скот и Хана към задната врата и през късия коридор. Генералът ги следваше. Групата спря пред отворената врата на сейфа.

— Позволете ми — продължи генералът — да ви информирам за един параметър, който вие, професоре, пропуснахте да споменете, когато ми разказвахте за това постижение на инженерната мисъл. Може би не ви е бил известен, макар според мен да сте си приготвили домашното съвсем съвестно. И все пак, нека ви попитам: известно ли ви е, че човек, заключен в сейф с тази габарити, а именно обем от около тринайсет и половина кубични метра, може да оцелее не повече от шест часа? Още не знам точно колко време могат да издържат двама заключени, които ще разполагат със същото количество кислород. Но скоро ще узная.

Той извади от джоба си хронометъра и махна на войниците, които изтласкаха първо Скот, а след него и Хана, във вътрешността на сейфа. Генералът се усмихваше. Войниците бутнаха масивната врата и тя се затвори. Индикаторите светнаха в червено.

Генералът щракна копчето на хронометъра.

Колата спря. Крац прецени, че са пътували около километър и половина. Чу вратата да се отваря и един от седящите до него го блъсна, за да му покаже, че са пристигнали и трябва да слиза. Избутах го нагоре по три каменни стъпала, след което влязоха в някаква сграда и тръгнаха по някакъв коридор. Крачките му отекваха по дървен под. После го насочиха наляво през невидима за него врата, натиснаха го да седне на стол, завързаха го за него и му запушиха устата с парцал. Вратата се затвори и той усети, че е сам.

Измина дълго време — не беше сигурен колко — преди вратата да се отвори. Гласът, който чу, бе на генерал Хамил.

— Махнете му парцала — нареди той.

Генералът започна да обикаля около стола, без да промълви нито дума повече. Крац се съсредоточи. Знаеше, че въздействието на хапчето е пресметната за около два часа. По съвсем груба преценка смяташе, че са изминали между четиридесет и петдесет минути от момента на арестуването му пред щабквартирата на Баас.

— Полковник Крац, от доста време чакам с надежда най-сетне да се запознаем. Ще ви призная, че отдавна се възхищавам на работата ви. Вие сте перфекционист.

— Спестете си глупостите — отговори Крац, — защото аз не съм поклонник на вашата работа.

Беше готов да посрещне първия удар с ръкавица през лицето си или юмрук в челюстта, но генералът само продължаваше равномерно да обикаля около стола.

— Не бъдете разочарован — каза генералът. — Сигурен съм, че след онова, което сте чували за нас, вероятно вече очаквате мъчения с електрически ток, китайското изтезание с капеща вода... поне разпъване. Е, опасявам се, че за разлика от Мосад, полковник, когато имаме работа с хора от вашия ранг, ние отдавна сме забравили за тези примитивни методи. Те вече не са модерни и за нас са останка от миналото. Най-лошото, разбира се, е, че не носят резултат. Вие, ционистите, сте корави и добре тренирани. Малко от вас проговарят, много малко. Затова се наложи да прибегнем към изтръгване на информация с по-научни методи. — „Ако все още не е изминал час — помисли Крац, — значи съм пресметнал времето добре.“ — Една най-обикновена инжекция ще ни позволи да научим всичко, което искаме да знаем — продължи генералът, — а след като се сдобием с нужната ни информация, просто ще ви убием. Много по-ефективно, отколкото навремето, и по-чисто, ако решим да се съобразяваме с нароилите се групи за опазване на околната среда, нали? Макар че — не сте стеснявам да ви го призная — старите методи ми липсват. Сега може би ще разберете защо заключих госпожица Копец и професор Бродли в сейфа. В края на краищата, те не са се виждали толкова отдавна.

Някой натисна ръката на Крац към дръжката, за която беше завързана, нечий пръсти затърсиха вена, после той почувства убождането от иглата и макар да бе подготвен, трепна. Започна да брои: едно, две, три, четири, пет, шест...

Предстоеше му да разбере на свой гръб дали твърденията на един от водещите европейски биохимици, че е намерил противодействие на най-новия серум на истината, използван от иракчаните са верни. Мосад вече бе открил австрийския им доставчик.

... трийсет и седем, трийсет и осем, трийсет и девет...

Медикаментът все още бе в изпитателна фаза и предстоеше да се изпробва в извънлабораторни условия. Ако някой успееше да запази контрол над волята си, оставяйки впечатление, че е под хипноза, това щеше да е успех.

... една минута, една минута и една секунда, една и две, една и три...

Истинското изпитание щеше да дойде, когато му биеха втората инжекция, а те можеха да го направят когато пожелаеха. Номерът беше да не реагира по никакъв начин, защото дори лекото трепване щеше да разкрие на генерала, че първата инжекция не е имала необходимия ефект. Тренировката за „реалистично поведение“ не бе популярна сред обучаващите се агенти и макар Крац да се бе подлагал на „боцването“ — агентите умираха да измислят всевъзможни имена — веднъж месечно през последните девет месеца, той добре съзнаваше, че при така наречените „извънлабораторни“ условия човек има един-единствен шанс да провери дали е издържал изпита.

... една трийсет и седем, една трийсет и осем, една трийсет и девет...

Първата инжекция трябваше да подейства след две минути, така че на всеки агент бе казано да очаква следващата, преди да изтече втората минута, затова бе и броенето.

... една петдесет и шест, една петдесет и седем...

„Отпусни се, ще стане всеки момент. Отпусни се...”

Изведнъж усети иглата да влиза в палеца на левия му крак, но дори не трепна. Дори дишането му остана равномерно. Беше спечелил Голямата израелска награда за актьорско изпълнение. В Мосад се шегуваха с всичко.

32.

— Наистина мислех, че си мъртъв.

— Нямаше как да те уведоим — отговори Скот.

— Както и да е, това вече не е важно, Саймън — каза Хана. — Извинявай. Ще ми трябва малко време, докато премина на „Скот“. И може изобщо да не свикна за времето, което ни остава.

— Може би имаме повече време, отколкото си мислиш.

— Какво значи това?

— Един от резервните планове, за които сме се споразумели с Крац, е, че ако заловят някой от двамата ни и започнат да го изтезават, докато другият още е на свобода, ще се опитаме да устоим поне един час, преди да им кажем за бомбата. — Хана знаеше за плана на Мосад, макар и да не бе в течение на подробностите. — Трябва все пак да призная, че точно този вариант не беше предвиден. По-скоро точно обратното. Мислехме, че ако можем да ги убедим, че зад докарването на сейфа в Багдад има друга цел, те незабавно ще евакуират сградата и ще разчистят прилежащите площи.

— И какво щеше да се постигне по този начин?

— Надявахме се, че след като сградата е празна, дори ние да сме пленени, другите агенти, които проникнаха тук един ден преди нас, ще разполагат с поне един час, през който да проникнат в залата на Съвета и да вземат Декларацията.

— И защо иракчаните биха я оставили неохранявана?

— Планът беше да им кажем точно какво ще се случи на любимия им водач, ако сейфът бъде затворен не от мен, а от някой друг. Разчитахме, че новината ще предизвика паника, в която те ще забравят за всичко друго.

— И късата сламка се падна на Крац.

— Да — прошепна Скот. — Не че първоначалният план все още има някакво значение, след като аз проявих глупостта да предам Декларацията в ръцете на Хамил. Така че сега се налага да използваме оставащото ни време, за да се измъкнем, вместо да влезем.

— Но ти не си му дал Декларацията — каза Хана. — Тя е все още на стената в Залата.

— Какви ги разправяш? — Скот я погледна изненадано.

— Аз съм виновна — призна Хана. — Намерих картонения цилиндър в сейфа и размених двата документа. Разчитах, че ще съобщя на Крац какво съм направила. Попречи ми това, че ти и генералът се появихте точно когато се готвех да тръгна. Така че когато ти се заключи в Залата, за да размениш повторно пергаментите, без да знаеш, си сложил на стената пак оригинала. Хамил разполага с копие.

Скот я прегърна.

— Хана, ти си гений!

— Не съм — възрази Хана. — По-важното е, че в момента сте в желания от вас сценарий и мисля, че е редно да ми кажеш какво сте смятали да правите. За начало, как се излиза от заключен сейф?

— Това е най-лесното — каза Скот. — Сейфът просто не е заключен. Програмиран е така, че да може да бъде отключван и заключван единствено от мен.

— Кой го е програмирал така?

— Един швед, който би бил щастлив да дойде сам тук, само че му е писано да си стои в Калмар. Най-важното сега е бързо да разбере на коя стена е вратата.

— Веднага ще ти кажа. Трябва да е тази срещу мен, защото, доколкото си спомням, седя под плаката на Саддам.

Скот и Хана запълзяха на четири крака към срещнатата стена.

— Сега ни трябва горния десен ъгъл — каза Скот, — и като натиснем там, вратата би следвало да се отвори без усилие.

Хана кимна, но се сети, че не се виждат в тъмнината, и каза:

— Да.

Скот провери светещия циферблат на часовника си и измърмори:

— Все още е рано. Трябва да дадем на Крац още малко време.

— Надявам се да ти стигне, за да ми разкажеш за бомбата — напомни му Хана.

— Добре — каза генералът, когато Крац не реагира на забождането на иглата в палеца на крака му. — Сега ще научим всичко,

което ни интересува. Нека започнем все пак с няколко прости въпроса. Чинът ти в Мосад?

— Полковник — отговори Крац. Номерът бе да им казва само неща, за които беше уверен, че са им известни.

— Личният ти номер?

— 78216 — каза той. Когато се съмняваш, приеми, че го знаят, иначе скоро ще те заловят в лъжа.

— Официална длъжност?

— Аташе по въпросите на културата в Лондон. — Имаш право на три пробни лъжи и една голяма, нищо повече.

— Имената на тримата ти партньори в тази акция?

— Професор Скот Бродли, експерт по древни ръкописи — първата пробна лъжа, — Бен Коеи и Азиз Зеебари. — Истината.

— Момичето, Хана Копец. Какъв е чинът ѝ в Мосад?

— Още се обучава.

— Откога е на работа в Мосад?

— Малко повече от две години.

— Каква е задачата ѝ?

— Да се установи в Багдад и да научи къде се намира Декларацията за независимостта. — Втората лъжа.

— Добре, полковник — похвали го генералът и погледна дългия картонен цилиндър в ръката си. — Имаш ли като командир други задачи по отношение на нея?

— Не. Трябваше само да придружа сейфа от Калмар до Багдад. — Третата лъжа.

— Предполагам обаче, че сейфът е бил само претекст, за да намерите Декларацията за независимостта, нали?

Крац се поколеба. Експертите бяха на мнение, че един добре трениран агент, дори когато се намира под въздействието на серум на истината, може да се поколебае при разкриването на изключително важна тайна.

— Каква е истинската цел зад докарването на сейфа в Багдад, полковник? — Крац продължаваше да мълчи. — Полковник Крац — повиши глас генералът, — каква е истинската цел за докарването на сейфа в Багдад?

Крац преброи до три и после каза:

— Да се взриви щабквартирата на партията Баас с малко ядрено устройство, скрито в сейфа, с надеждата да бъде убит президентът, заедно с всички членове на Революционния команден съвет. — *Голямата лъжа!*

Би дал всичко, за да може да види лицето на генерала в този момент. Но сега бе ред на Хамил да се поколебае.

— И как се задейства бомбата? — Крац отново не отговори. — Ще попитам още веднъж: как се задейства бомбата? — Крац мълчеше. — Кога ще избухне? — изкрещя генералът.

— Два часа след като сейфът бъде затворен не от ръката на професора.

Генералът провери часовника си, изтича до единствения телефон в стаята и нареди незабавно да бъде свързан с президента. Изчака да чуе в слушалката гласа на Саддам. Изобщо не забеляза, че Крац е загубил съзнание и се е свлякъл от стола.

Скот погледна фосфоресциращия циферблат на часовника си. Часът бе 17:19. Двамата с Хана се намираха в сейфа вече час и седемнайсет минути.

— Сега ще бутна вратата. Ако чуеш нещо отвън, помогни ми да я избутаме колкото може по-бързо. Изненадата е единственият фактор на наша страна.

Скот натисна вратата съвсем леко и тя се откряхна един пръст. Не се чуваше нищо. Той надзърна през тясната пролука, но навън не се виждаше никой. Скот бутна вратата още малко и пролуката се разтвори на два пръста. Нищо обезпокоително. Сега и двамата виждаха съвсем ясно част от коридора. Той погледна Хана, кимна и двамата натиснаха с всички сила. Тежката един тон врата се разтвори изцяло. Двамата изскочиха в коридора. Нямаше никого. Цареше неестествена, мъртвешка тишина.

Скот и Хана бавно тръгнаха към залата на Съвета. Все още никакъв звук. Скот престъпи през прага и погледна наляво. Декларацията за независимостта все така висеше на стената до портрета на Саддам.

Хана безшумно отиде до другия край на залата, надникна в следващия коридор, обърна се към Скот, и кимна. Скот провери

изписването на думата „британски“, извади трите разхлабени пирона и издърпа Декларацията през главата на четвъртия, опитвайки се да забрави, че е плюл върху националната реликва и е бърсал с нея праха на пода. Дари лика на Саддам с един последен поглед, нави пергамента и отиде при Хана.

Все така безшумно Хана тръгна напред и му посочи асансьора, като прекара пръст през гърлото си, за да му покаже, че използването на асансьора е равносилно на смърт. Той кимна и я последва към стълбището.

Бързо и безшумно изкачиха шестте етажа, отделящи ги от партера. Хана направи знак на Скот да влязат в малката стаичка, където чистачките оставяха принадлежностите си. Когато Скот влезе, тя вече беше коленичила при прозореца на отсрещната стена. Той застана до нея и двамата погледнаха навън към обезлюдения Площад на свободата. Нямаше и помен от човешко присъствие.

— Бог да благослови Крац — прошепна Скот.

Хана кимна и отново му направи знак да я следва. Върнаха се в коридора и тя го поведе към една странична врата. Скот я отвори предпазливо и този път излезе напред. Секунда по-късно Хана се присъедини към него. Намираха се във външния заграден двор.

Той посочи към палмовите дръвчета в отсрещния край на двора и тя отново кимна. Бързо прекосиха двайсетината метра. Скот се обърна и погледна към сградата и оставения до стената камион. Предположи, че в паниката някой е забравил за него.

Чукна Хана по рамото и ѝ показа, че иска да се върне в сградата. Прекосиха на бегом двора и влязоха през вратата, през която бяха излезли. Скот поведе Хана по централния коридор. След малко стигнаха до главния вход — порталната врата се полюшваше от течението на пантите си. Скот надникна навън, посочи камиона, показва с жест на Хана от коя страна ще се качи и отново я докосна по рамото. Дватамата спринтираха по циментирания двор.

Скот скочи зад волана, а тя се качи от другата страна.

— Къде, по дяволите... — бе първата реакция на Скот, когато откри, че ключът за запалването не е на мястото си. Трескаво претърсиха жабката, огледаха арматурното табло и пода. — Тия копелета са го взели!

— Саймън, виж! — изкрещя Хана.

Скот се обърна светкавично и видя някаква фигура да скача на стъпалото до него.

Хана се приготви да атакува, но Скот ѝ попречи.

— Добър ден, госпожице — каза непознатият. — Съжалявам, че обстоятелствата не позволяват да бъдем представени един на друг както трябва — допълни той, преди да се обърне към Скот: — Отместете се, професоре — каза той и вкара ключа в гнездото на запалването. — Ако си спомняте, бяхме се споразумели аз да шофирам.

— По дяволите, какво правиш тук, сержант? — възкликна Скот.

— На това му викам истински американски начин на поздравяване — отговори Коен. — И все пак, за да удовлетвори любопитството ви, ще ви кажа, че се подчиних на заповед. Беше ми наредено да ви изчакам навън и ако се появите с тубуса в ръка, да се върна тук и да се махаме, но в никакъв случай да не се съгласявам, ако започнете да ме убеждавате да се отбием в Министерството на външните работи. Впрочем, къде е тубусът?

— Внимавай! — отново изкрещя Хана, защото някакъв арабин се приближаваше към камиона, този път откъм нейната страна.

— Той няма да ви стори нищо — успокои я Коен, — защото е само един безполезен член на екипа. Даже не знае каква е разликата между диетична „Кола“ и „Пепси“.

Азиз скочи на стъпалото на потеглящия камион и погледна Скот:

— Мисля, че разполагаме с около двайсетина минути, професоре, преди да са схванали, че в сейфа няма никаква бомба.

— Тогава да се махаме по-скоро оттук — каза Скот.

— В каква посока? — поинтересува се Хана.

— Азиз и аз вече направихме разузнавателен оглед на терена, сър. В момента, в който завиха сирените, разбрахме, че са се хванали на въдицата на Крац, защото не можете дори да си представите какво блъскане беше, докато се изпокрят в бомбоубежището. Тук е царството на армия и полиция. През последния половин час двамата с Азиз успяхме добре да разгледаме центъра на града. И единственият, на когото се натъкнахме, беше един от нашите агенти — Дейв Фелдман. Той вече беше набелязал маршрута за бягство, който дава максимален шанс да избегнем военните.

— Добра работа, Коен — похвали го Скот.

Коен се обърна и остро го погледна.

— Правя го не за вас, сър, а заради полковник Крац. Навремето той не само ме извади от затвора, но и бе единственият офицер, който се е отнасял с мен като с човешко същество. Така че каквото и да е това в ръцете ви, професоре, дано си заслужава неговата саможертва.

— Хиляди вече са дали живота си заради него — тихо каза Скот. — Защото това е американската Декларация за независимостта.

— Мили боже! — възкликна Коен. — Как е попаднала в ръцете на тези мръсници? — Той помълча малко и отново го погледна. — Мога ли да ви вярвам?

Скот мълчаливо кимна и разви пергамента. Коен и Азиз впиха игумени погледи в безценния документ.

— Добре, в такъв случай май ще трябва да ви върнем колкото може по-скоро у дома, професоре, нали така? — въздъхна Коен. — Азиз ще поеме командването, докато сме в неговия свят. — Той скочи от кабината, а кюрдът изтича да заеме мястото му зад волана. Щом се качи в каросерията, Коен удари с длан покрива на кабината и Азиз потегли.

Камионът ускори още докато бяха в двора, премина през бариерата и излезе на Площада на свободата. Единствените превозни средства, покрай които минаваха, изглеждаха отдавна изоставени. Между сградите и по улиците не се виждаше жива душа.

— Кварталът бе евакуиран в радиус от пет километра, така че още малко никой няма да ни пречи — обясни Азиз, зави наляво и бързо вдигна до стотина километра в час — скорост, запазена по този булевард единствено за Саддам. — Смятам да излезем от Багдад по старото шосе „Бакуба“. Така ще пътуваме из места, където военните не се навъртат — продължи той, докато минаваха край фонтана, станал известен благодарение на Али Баба. — Надявам се да се измъкнем от Багдад в рамките на два часа.

Азиз направи остър завой надясно и продължи по улиците на призрачния град. Когато излязоха при моста над река Тигър, Скот погледна към слънцето — след не повече от час то щеше да се скрие зад най-високите сгради и шансовете им да се измъкнат незабелязани значително щяха да нараснат.

Азиз профуча край университета „Кармел Джунблат“ и излезе на булевард „Джамила“. Все още не се виждаха никакви хора. Скот реши,

че ако някой случайно ги забележи, ще сметнат, че са армейски патрул.

Хана бе първата, която видя човек — старец, седнал на тротоара и напълно безразличен към ставащото край него. Подминаха го със сто километра в час, но той даже не вдигна поглед.

Азиз зави на следващата пряка и се озова срещу група млади мародери, понесли телевизори и електронна техника. Като видяха камиона, младежите побягнаха. На следващия ъгъл имаше други грабителите, но все още нямаше помен от армия или полиция.

Когато забеляза в далечината тъмнозелени униформи, Азиз без колебание зави надясно по уличка, която всеки друг делничен ден би била задръстена с пешеходци и по която никое превозно средство не би могло да се движи с повече от пет километра в час. Но Азиз караше с не по-малко от осемдесет. Отново зави надясно при първа възможност и едва сега видяха първите осмелили се да излязат навън. Стигнаха до края на търговската улица и Азиз се включи в магистралата, извеждаща от Багдад. По нея почти нямаше коли.

Азиз поглеждаше в огледалото през няколко секунди. Вече стриктно се съобразяваше с ограничението на скоростта, което бе осемдесет километра в час. „Никога не допускай да те спрат за дреболия“, бе го предупреждавал Крац хиляди пъти.

Когато притъмня и Азиз включи фаровете, сърцето на Скот се поотпусна. Двата часа бяха изтекли, но едва ли някой се бе сетил да ги търси. От друга страна, всеки километър по-далеч от Багдад ги извеждаше по места, където хората бяха все по-малко верни на Саддам.

Когато оставиха табелата с надпис „Багдад“ зад гърба си, Азиз вдигна на сто километра.

— Дай ми двацет минути, Аллах — помоли се на глас той. — Дай ми само двацет минути и ще ги закарам до Касъл Поуст.

— „Касъл Поуст“? — удиви се Скот. — Да не сме тръгнали да гоним индианците?

Азиз се засмя.

— Не, професоре, това е мястото, където през Първата световна война е построен английски военен форт. Там бихме могли да се скрием за през нощта. Ако, разбира се, стигнем преди... — Тримата едновременно забелязаха военния камион, идващ срещу тях. Азиз отби

наляво, включи се в някакъв страничен път и веднага се видя принуден да вдигне крак от педала на газта.

— Сега къде отиваме? — тихо попита Скот.

— Хан Бени Саад — отговори Азиз, — селото, където съм се родил. Ще можем да останем не повече от една нощ, но никой няма да се сети да ни търси там. А утре, професоре, ще трябва да решите коя от шестте възможни граници да пресечем.

Генерал Хамил крачеше нетърпеливо из кабинета си. Двата часа бяха изтекли и той бе започнал да се пита дали Крац не го бе изиграл. Съмняваше се, но не можеше да разбере как това би могло да е възможно.

Вече съжеляваше, че го уби. Защото ако Крац бе жив, можеше да го подложи на старите и надеждни методи за изтезание. На всичко отгоре вече никога нямаше да разбере как полковникът щеше да понесе особените му бръснарски умения.

Хамил вече бе заповядал на един от своите лейтенанти да отиде с хората си в сутерена на сградата на Баас. Изплашеният лейтенант бързо се бе върнал да му докладва, че вратата на сейфа е отворена, че камионът е изчезнал и че документа на стената го няма. Генералът се усмихна. Беше сигурен, че притежава оригинала, но за всеки случай извади пергаментата от картонения цилиндър и го разгъна на бюрото си, за да се увери лично. Откри думата „британски“ и лицето му първо побеля, а след това почервения. И с всяка следваща секунда ставаше все по-тъмночервено.

Веднага издаде заповед да бъдат прекратени всички военни отпуски и след това разпреди петте дивизии на елитната гвардия да започнат мащабна операция по издирване на терористите. За нещастие нямаше никаква информация с какъв аванс разполагат, накъде са тръгнали, от колко време пътуват и какви са непосредствените им намерения.

Все пак знаеше, че не могат да останат дълго на главните пътища, без да бъдат забелязани. След като се стъмнеше, сигурно щяха се отбият в пустинята, за да пренощуват. А на следващия ден щяха да опитат да пресекат някоя от шестте граници. Генералът вече бе издал заповед, че дори и само един от терористите да се изплъзне,

граничарите на това място ще бъдат арестувани и тикнати в затвора. Двата войници, които бяха „затворили“ вратата на сейфа, вече бяха разстреляни, а майорът, натоварен с контрола по монтирането на сейфа, бе арестуван. Час по-късно го бяха намерили обесен в килията — самоубийството на майор Саид поне бе спестило на Хамил главоболията по организирането на военен съд. Предвидливо оставеното на пода на килията въже явно се бе оказало достатъчно силен намек. А двамата млади студенти по медицина, инжектирали на Крац серума на истината и станали свидетели на разпита му, вече бяха откомандировани по спешност към южната граница — там щяха да изслужат военната си служба в поделение, където порядките драстично се отличаваха от тези в елитните роти. Момчетата бяха симпатични, даже много симпатични... и едва ли щяха да издържат по-дълго от седмица.

Хамил вдигна слушалката на телефона и набра номера, който трябваше да го свърже с двореца. Трябваше да е първият, който ще обясни на президента какво се е случило.

33.

Скот винаги бе мислил, че американците са гостоприемна нация, но никога не бе изпитвал отношение като това, с което семейството на Азиз посрещна тримата непознати.

Хан Бени Саад — родното село на Азиз, наброяващо към 250 жители при последното преброяване, оцеляваше само благодарение на приходите от неособено богатата реколта от портокали, мандарини и фурми, които жените продаваха на домакините от Киркук и Арбил.

Старейшината на племето — оказа се, че той е един от няколкото чичовци на Азиз — веднага ги покани в малката си, иззидана от камъни къща, и така им даде достъп до единствената в селото баня. Жените — а те бяха много — не спряха да топят вода, докато не бе сметнато, че всички са чисти.

Скот излезе от банята последен. Масата вече бе наместена под няколкото цитрусови дървета в края на двора. Беше отрупана със странни риби, месо, плодове и зеленчуци. Той си помисли, че това сигурно е събрано от всички домове на селото, и тази мисъл го изплаши.

Седнали под обсипаното с ярки звезди небе, гостите вкусуха от прясната храна и отпиваха планинска вода, за която — ако някой я бутилираше — калифорнийците биха платили каквото им поискат.

Но мислите на Скот непослушно се връщаха към факта, че следващия ден трябва да оставят тези места и той — защото сега идваше неговият ред — трябва да преведе хората си през една от шестте граници.

Сервираха кафето и старейшината стана от мястото си, за да произнесе приветствена реч. Азиз превеждаше. Скот отговори с няколко думи, посрещнати с ръкопляскания още преди Азиз да бе успял да ги преведе.

— Приличаме си с тези хора по нещо — отбеляза Хана и хвана ръката на Скот. — И ние, и те се възхищаваме на лаконичността.

Старейшината сложи край на вечерята с предложение, което Скот не можеше да приеме: той беше готов да нареди на цялото си

семејство да се изнесе от къщата, за да могат гостите да спят на закрито.

Скот продължаваше да протестира, докато Азиз не му обясни:

— Или ще се съгласиш, или ще оскърбиш цялата фамилия с отказа си, който ще бъде възприет като намек, че домът им не е достатъчно добър за теб. А между другото, нека ти кажа, че според арабската традиция най-големият комплимент, който можеш да направиш на своя домакин, е жената, с която си му гостувал, да зачене от теб през същата нощ. — И Азиз сви рамене, оставяйки Скот да интерпретира думите му както пожелае.

Скот остана буден през по-голямата част от нощта, загледан през отвора на прозореца, в който изобщо нямаше стъкло. Хана почти не помръдна в прегръдката му. След опита да достави на старейшината най-голямото за него удоволствие, мислите на Скот продължаваха да се въртят около проблема с преминаването на границата и успешното връщане на Декларацията за независимостта във Вашингтон.

Когато първите лъчи на зората полазиха по тъканата завивка на постелята им, Скот пусна Хана, целуна я нежно по челото, измъкна се от леглото и установи, че малката ламаринена вана вече е пълна с топла вода, а жените са наслагали още съдове с вода над открития огън.

Изкъпа се и се облече, след което прекара близо час в изучаване на картата и търсене на безопасни пътища за преминаване през някоя от шестте граници на Ирак. Бързо задраска Сирия и Иран като пълна глупост, защото армиите и на двете страни с удоволствие щяха да ги избият, ако им се удадеше такава възможност. Смяташе, че повторното преминаване през йорданската граница крие голям риск. Когато дойде и Хана, той вече бе отхвърлил и Саудитска Арабия заради засилената гранична охрана. Беше свел реалните възможности до пет шосета и две граници.

Домакините им се заловиха да приготвят закуската, а Скот и Хана се разходиха из селото, хванати за ръка, точно както би направила всяка влюбена двойка по света в такова ведро лятно утро. Местните се усмихваха, някои дори им се покланяха. Макар никой от селяните да не знаеше английски, очите на всички казваха предостатъчно на език, разбираем за всекиго.

Стигнаха до края на селото и поеха по обратния път към къщата на старейшината. Коен вече пържеше яйца над огъня, а Хана спря и се загледа в една от жените, която печеше тънки кръгли филии хляб. Старейшината — той бе заел мястото си начело на масата — повика с ръка Скот да седне до него. Коен вече се бе наместил на трикрако столче и се готвеше да започне, когато до масата се приближи една коза и бутна с муцуна чинията му с яйцата на земята. Хана се разсмя и стана да му изпържи нови яйца.

Скот намаза още топлата си филия с мед, а една от жените сложи пред него чаша козе мляко.

— Е, измисли ли какво ще правим сега, професоре? — попита Коен.

До масата се приближи един от селяните, наведе се до старейшината и му зашепна нещо в ухото. Съобщението бе предадено на Азиз.

— Лоши новини — каза им Азиз. — Появили са се войници и са блокирали всички пътища, излизащи на магистралата.

— В такъв случай ще трябва да пътуваме през пустинята — каза Скот, извади картата и я разстла на масата. Вече бе очертал със син маркер възможните пътища. Посочи един, извеждащ до шосе, което можеше да ги отведе до град Халис.

— Само че това не е път — възрази Азиз. — Това е корито на река, изсъхнала преди много години. Бихме могли да вървим по него, но ще се наложи да изоставим камиона.

— Не е достатъчно да го изоставим — допълни Скот. — Трябва и да го унищожим. Ако войниците на Саддам го намерят, просто ще изтрият това село от лицето на земята заедно с всичките му жители.

Старейшината изслуша с недоумение превода на Азиз, после поглади наболата четина на бузите си, усмихна се на Скот и каза няколко думи.

— Чичо ми казва, че трябва да вземеш неговата кола — преведе Азиз. — Била стара, но според него нямало да ни изостави на пътя.

— Много мило от негова страна — отговори Скот. — Но ако през пустинята не може да мине камион, докъде ще стигнем с кола?

— Чичо разбира проблема ти много добре — уточни Азиз, — казва, че колата трябва да се разглоби и хората му ще я пренесат на части през пустинята — според него става дума за двайсетина

километра — докато стигнем пътя за Халис. Там вече можем да я сглобим.

— Не можем да приемем такъв жест — въздъхна Скот. — Подобна щедрост е прекалено голяма. Ще вървим пеша и ще намерим някакъв транспорт, когато стигнем при Хувайдер. — И той посочи с пръст първото село по избрания маршрут.

Азиз преведе думите му. Старейшината видимо се натъжи и прошепна няколко думи.

— Каза, че колата всъщност не била негова, а на брат му. Значи сега е моя.

Едва сега Скот разбра, че преди чичото на Азиз старейшина на селото е бил баща му. Постепенно започваше да осъзнава колко силно е желанието на този човек да рискува всичко, но да не допусне залавянето на групата от войниците на Саддам.

— Добре, да приемем, че разглобим колата, пренесем я и отново я сглобим. Какво ще правим с патрулите по шосето? — попита той. — Защото повече от ясно е, че Хамил е разпратил хиляди хора да следят всички пътища към границите.

— Не и по второстепенните — отвърна Азиз. — Армията ще наблюдава магистралата. Те знаят, че това е единствената ни надежда да се доберем до границата. Не, няма да имаме проблем чак до контролния пункт на влизане в Халис. — Той показва с пръст на картата. — А и там едва ли ще има повече от двама заспали войници.

— Възможно ли е да излезем по някакъв начин при Туз Хурмату, без да се качваме на магистралата? — попита Скот, без да вдига поглед от картата.

— Да, има обиколен път през хълмовете, до който армията няма да припари, защото толкова близко до границата с Кюрдистан рискът да бъдат нападнати от партизаните *нешмерги* е много голям. След Туз Хурмату има само няколко километра до главната магистрала, но от друга страна, после остават още седемдесет километра до границата и няма никакъв друг начин да се мине през нея.

Скот се замисли за няколко минути. Накрая проговори:

— Значи поемем ли по този маршрут, единственият ни избор ще бъде да пресечем границата при Киркук. А там за нас ще бъде опасно и от двете страни.

В този момент старейшината започна да чука с пръст по картата върху кръгчето, обозначаващо Киркук, и разпалено да обяснява нещо на племенника си.

— Чичо казва, че Киркук е най-добрият ни шанс. Повечето от жителите му са кюрди и ненавиждат Саддам Хюсеин. Това е район, където дори има случаи на войници, дезертирали от армията, за да станат кюрдски *пешмерги*.

— Но как ще разберат, че сме на тяхна страна?

— Чичо ще се свърже с *пешмергите*, така че когато стигнем границата, те ще направят всичко по силите си, за да ни помогнат да я пресечем. Това, разбира се, не е официална граница, но стъпим ли в Кюрдистан, вече сме в безопасност.

— Кюрдите са най-добрият ни шанс — обади се Хана. — Особено ако повярват, че замисълът ни е бил да убием Саддам.

— Това е вярно, сър — намеси се и Коен. — Естествено, само при положение, че колата няма да ни предаде.

— Ти си нашият механик, Коен, така че ти най-добре можеш да прецениш това.

Когато Азиз преведе думите на Скот, старейшината стана, отведе ги зад къщата и спря пред кола — скрита под черно покривало. Двамата с Азиз го дръпнаха и Скот не можа да повярва на очите си.

— Розов кадилак? — смаяно попита той.

— Класически модел „Седан де вил“ от 56-а година, ако държим на прецизността, сър — уточни Коен и възбудено потри длани. После отвори дългата тежка врата и с благоговение седна на седалката зад волана. Бръкна под таблото, дръпна някакъв лост и капакът над двигателя щракна. Той слезе от колата, отиде отпред, вдигна капака и съсредоточено огледа двигателя. — Не е зле — заключи накрая той. — Ако сваля някоя и друга част от камиона, след няколко часа ще мога да ви предложа истинска състезателна кола.

Скот погледна часовника си.

— Ако искаме да минем през границата тази вечер, мога да ти отпусна само час — каза той.

Скот с Хана влязоха в къщата и отново се заловиха да изучават картата. Пътят, препоръчан от Азиз, бе на деветнайсет километра от селото, но това бяха километри тежък терен, представляващи изпитание дори за човек с празни ръце.

— Ще ни отнеме часове — каза накрая Скот.

— Каква е алтернативата, след като магистралата е табу?

Докато оглеждаха маршрута, а Коен работеше над колата, Азиз подбра трийсетима от най-здравите мъже в селото. Няколко минути след отпуснатия му един час се появи Коен. Ръцете му, лицето му, дрехите му и дори косата му бяха покрити с грес.

— Можем да разглобяваме, професоре — докладва той.

— Чудесно. Но първо трябва да се отървем от камиона — каза Скот и стана.

— Няма да е възможно, сър — предупреди го Коен. — Свалих някои неща от двигателя, така че не можем да го подкараме. За сметка на това кадилакът ще вдигне над сто и петдесет километра в час — обяви с гордост той. — И то на трета скорост.

Скот се засмя и двамата с Азиз излязоха да намерят старейшината. Обясниха му проблема.

Старецът спокойно каза нещо и Азиз преведе:

— Не се страхувай, приятелю — каза той. — Докато вие пътувате през пустинята, ние ще разглобим машината и ще заровим всяка нейна част на място, което войниците на Саддам няма да намерят и след хиляда години.

Думите не успокоиха Скот, но Азиз кимна в знак на потвърждение. Без да чакат мнението му, чичото и племенникът отидоха при кадилака, където Коен надзираваше демонтирането и разпределението на частите между трийсетимата носачи.

Четирима щяха да носят двигателя на носилка, а други шестима щяха да вдигнат рамата на рамене като ковчег. Нови четирима щяха да отговарят за по едно колело с гумата. Трета група от четирима щеше да се заеме с шасито. Двама бяха отделени за предната седалка — тя бе истинско произведение на изкуството, изработено от черна и бяла кожа — други двама щяха да носят задната. Един щеше да бъде натоварен с арматурното табло. Коен продължаваше да разпределя останалите компоненти на кадилака. Последните трима в опашката на носачите бяха три деца на по десетина-дванайсет години, които щяха да отговарят за пренасянето на двете двайсетлитрови туби бензин и на чантата с инструменти. С покрива щяха да се разделят.

Чичото на Азиз поведе жителите на селото към най-външната къща, откъдето всички щяха да проследят тръгването на гостите в

пътешествието им към хоризонта.

Скот се сбогува със старейшината. Затрудняваше се да намери думи, за да изрази чувствата си. „Слушай, обади ми се, когато имаш път през Ню Хейвън“, би казал той на свой сънародник в подобна ситуация.

— Ще се върна в по-добри времена — каза той на старейшината и Азиз преведе.

— Ще чакаме идването на този ден.

Скот се обърна към Коен. С компас в ръка сержантът поведе невероятния отряд на пътешествие, което още отсега им се струваше безкрайно. Взе едната туба бензин от най-малкото момче и му посочи изразително с пръст назад към селото, но хлапето упорито поклати глава и бързо сграбчи брезентовата чанта на Скот.

„Ще запечата ли историята за поколенията това удивително пренасяне на Декларацията за независимостта?“ — питаше се Скот.

В този момент Коен извика:

— Напред!

Генерал Хамил нетърпеливо чакаше телефонът му да звънне и неспокойно крачеше из кабинета си.

Когато Саддам бе научил за провала на майор Саид, допуснал терористите да избягат, при това с Декларацията, най-силно се бе ядосал, че не бе могъл да го убие лично.

Единствената заповед, която даде, бе да се обявява на кръгъл час по радиото и телевизията, че е имало неуспешен опит да бъде убит и че ционистките терористи за съжаление още са на свобода. Съобщението трябваше да бъде придружено с подробно описание на провалилите се атентатори. Накрая трябваше да бъде отправен призив към населението на Ирак да окаже помощ в залавянето на неверниците.

Ако ставаше дума за нещо по-маловажно, генералът може би щеше да посъветва своя водач и върховен началник да се въздържа от излъчването по националните медии на такава информация, най-вече за да се попречи на хората, склонни да помогнат на терористите. В случая обаче единственото допълнение към заповедта на Саддам, което Хамил си позволи, бе да се обяви голяма награда за залавянето

на терористите. Генералът отдавна бе разбрал, че личният материален интерес често е в състояние да надвие всякакви морални задръжки.

Хамил спря пред картата, временно опъната на стената върху портрета на Саддам, и огледа плетеницата от червени линии, свързваща Багдад с границите на Ирак. От двете страни на всеки път имаше стотици населени места и генералът се намръщи — знаеше, че много от тези селища с готовност биха предоставили убежище на бегълците.

И в този момент мислите му се върнаха на едно от имената, споменати от Крац. Азиз Зеебари — често срещано име, което по някаква причина не можеше да прогони от съзнанието си.

— Азиз Зеебари... Азиз Зеебари... Азиз Зеебари... — заповтаря на глас генералът. И изведнъж се сети. Беше екзекутирал човек с такова име, участвал в провалил се опит за държавен преврат. Да, преди седем години. Възможно ли бе това да е бащата на терориста?

Носачите спираха за почивка на всеки петнайсет минути. Първия час изминаха към три километра и изпиха огромно количество вода.

По обяд Скот прецени, че са изминали около две трети от разстоянието, дялящо ги от шосето. Селото отдавна се бе скрило зад гърба им, а до хоризонта пред тях не се виждаха никакви признаци на живот. Слънцето безмилостно прежуряше и всяка следваща крачка бе все по-трудна.

Накрая стигнаха до шосето и Азиз нареди да започне сглобяването на колата. Носачите внимателно свалиха товара си на земята, а едно момиченце раздаде хляб, козе сирене и вода на капналите доброволци.

Скот седна на земята и се загледа как трийсетимата „механици“ под ръководството на Коен методично сглобяват кадилака. Когато затегнаха и последното колело, Скот трябваше да признае, че съоръжението пред него действително прилича на кола. Въпреки това имаше сериозни съмнения, че старият ветеран ще се съгласи да помръдне от мястото си.

Селяните наобиколиха голямата розова кола, а Коен седна зад волана.

Азиз търпеливо изчака децата да излеят и последната капка от тубите с бензин в резервоара, зави голямата стоманена капачка и извика:

— Дай да видим!

Коен завъртя ключа.

Двигателят бавно завъртя, но не запали. Коен изскочи навън, вдигна капака и каза на Азиз да заеме мястото му. Пипна ремъка на вентилатора, провери делкото и издуха последните невидими песъчинки от свещите, преди да ги завие обратно. Извади главата си изпод вдигнатия капак и погледна кюрда:

— Я пробвай.

Азиз завъртя ключа и натисна педала на газта. Двигателят завъртя този път малко по-бързо, но отново не пожела да запали. Трийсет чифта очи неспокойно погледнаха към капака, но никой не посмя да предложи съвет. Коен се залови да настройва делкото. След няколко минути извика:

— Дай пак и този път с повече газ!

Азиз включи. Двигателят завъртя, а когато Азиз натисна педала на газта, мощно изрева. Но дори този шум не можа да заглуши възторжения вик от трийсет гърла.

Коен зае мястото на Азиз и включи на първа скорост. Колата обаче отказа да се помръдне. Колелата се въртяха, но тежката машина затъваше в пясъка. Коен изгаси и слезе от колата. Шейсет ръце я подхванаха и започнаха да я разклащат напред-назад, пак напред и пак назад... Накрая с едно последно усилие селяните я изтласкаха от изровената бразда, избутах я за по-сигурно двайсетина метра напред и зачакаха следващата заповед на сержанта.

Коен посочи малкото момиченце, което бе раздало храната. То срамежливо пристъпи напред и той го вдигна на ръце и го сложи на шофьорската седалка. Показа му с жестове да коленичи и да натисне с ръчички педала на газта. После, без да влиза в колата, Коен провери, че не е на скорост, и завъртя ключа на запалването. Момиченцето натискаше педала на газта с двете си ръчички. Двигателят послушно изрева, детето се изплаши и се разплака, а селяните се разсмяха. Коен свали момиченцето от колата и направи знак на Азиз.

— Приятелю, ти си на половината на килограмите ми, така че се качи, включи на първа и виж дали ще успееш да изминеш стотина

метра. Ако стане, ние ще скочим в движение. И внимавай, провалиш ли се, ще трябва да бутаме това нещо по целия път до границата.

Азиз с готовност се вмъкна зад волана, внимателно включи на първа и предпазливо подаде газ. Колата бавно потегли, селяните отново радостно закрещяха, а Скот, Хана и Коен се затичаха редом с машината.

Хана отвори дясната врата, бутна седалката напред и скочи в колата, която се движеше все така бавно. Коен я последва и извика:

— На втора! — Азиз бутна лоста надолу, напред и нагоре. Колата скочи напред. — Това е трета, глупако! — извика Коен. Обърна се, видя Скот да тича с всички сили, пресегна се и задържа вратата отворена. Скот хвърли чантата си на задната седалка, после скочи вътре и заби глава в скута на Азиз и макар кюрдът да трепна от изненада, все пак успя да задържи колата на твърдата настилка на шосето.

Скот се обърна. Селяните махаха за сбогом. Помисли си, че е върхът на неблагодарността да им отговори с обикновено махване на ръка. Не само бе пропуснал последната възможност да им благодари, но дори не се бе сбогувал.

А те не помръднаха, докато колата не се скри от погледите им.

Адютантът на генерал Хамил влезе в кабинета му. Трепереше от страх. Едва сега бе осъзнал допуснатата груба грешка.

— Открихме селото, където е роден предателят Азиз Зеебари, господин генерал! Хан Бени Саад.

— Покажи ми къде е.

Лейтенантът изтича към картата и сложи пръст върху едно село североизточно от Багдад.

Хамил впи поглед в точката и си позволи първата усмивка за деня. Върна се при писалището си, вдигна слушалката и излая къса заповед.

Нямаше да мине и час и в селото щяха да нахлуят стотици войници.

Там можеше наистина да има само 250 жители, но генералът бе сигурен, че все някой ще проговори.

Азиз караше с около петдесет километра в час. Скот се опитваше да определи по картата точното им местоположение. Липсата на ориентири го затрудняваше. След около час стигнаха до съборена на пътя указателна табела, на която пишеше „Халис — 25 км“.

— Продължаваме — каза Скот. — Но ще трябва да спрем на няколко километра пред града, за да измисля как ще минем през контролния пункт.

С всеки изминат километър Скот започваше да се изпълва с уважение към точността на преценката на старейшината, че няма да имат проблеми с военните патрули по този пуст, сякаш забравен от бога и хората път. Не сваляше поглед от картата, изучаваше я внимателно и не след дълго вече бе избрал пътя, който според него щеше да ги изведе благополучно до границата още тази нощ.

— Добре, какво ще правим като стигнем до контролния пункт?
— попита Коен.

— Може да се окаже и лесно — замислено отговори Скот. — Да не забравяме, че търсят четирима в голям военен камион.

— Ние сме четирима.

— Само че когато стигнем при пункта, няма да бъдем четирима — каза Скот. — Защото ние с теб ще се сврем в багажника.

Коен направи кисела гримаса.

— Благодарете се, че сте в кадилак — ухили се Азиз.

— Дали пак аз да не седна зад волана? — предложи Коен.

— Не — каза Скот. — Докато сме по тези пътища, ще кара Азиз.

— Какво прави тази? — извика Хана и посочи една млада жена, застанала на сред пътя.

— Не спирай — нареди Скот.

Изведнъж Азиз се разсмя.

— Какво е толкова смешно, нещастнико? — озъби се Коен.

— Това е братовчедка ми Ясмин.

— Братовчедка? — усъмни се Хана.

— С моите хора всички сме братовчеди — обясни Азис, спря колата, изскочи навън и прегърна младата жена. Останалите също слязоха.

— Какво казва? — нетърпеливо попита Коен.

— Изглежда, професорът е прав. На войниците е заповядано да следят за военен камион, в който пътуват четирима терористи. Чичо обаче вече успял да ѝ се обади и да я предупреди, че ще пристигнем с кадилак.

— В такъв случай е много рисковано да опитаме да минем през поста — обади се Хана.

— Рисковано, да — съгласи се Азиз, — но едва ли много. Ясмин минава през контролния пункт два пъти дневно, за да продава портокали, мандарини и фурми. Познава войниците добре, а и те познават колата на чичо. Чичо ми ѝ е казал да е в колата, когато минем през контролния пункт. Така войниците нямамо да се усъмнят.

— Ами ако решат да надникнат в багажника?

— Тогава няма да получат ежедневния подкуп от цигари и плодове, на който семействата им разчитат. Не разбирате ли, те така или иначе ще са убедени, че пренасяме незаконен товар. — Ясмин отново заговори и Азиз я изчака да свърши. — Казва, че трябва да се скриете в багажника, преди да е минал някой и да ви е видял.

— Голям риск, професоре — предупреди Коен.

— Рискът не е по-малък за Ясмин — въздъхна Скот, — а освен това просто не виждам откъде другаде бихме могли да преминем. — Той сгъна решително картата, отиде при багажника на колата, отвори го и без колебание влезе вътре.

Коен и Хана го последваха, без да кажат нито дума.

— Не е толкова удобно като в сейфа — отбеляза Хана и прегърна с две ръце Скот.

Азиз натика чантата между нея и Коен. Хана се засмя.

— Като ударя веднъж по външната страна на вратата — предупреди ги Азиз, — значи всеки момент ще спра на контролния пункт.

И тръшна капака над главите им.

Ясмин взе чантите си от банкетата на пътя и седна отпред до братовчед си.

Тримата в багажника чуха как двигателят изкашля, после колата потегли към Халис.

Ясмин започна да обяснява на Азиз как протича минаването през контролния пункт.

34.

Старейшината бе обесен пръв. Последваха го братята му — един по един, пред очите на цялото село — но никой не пророни дума. След това се заловиха за братовчедите. Накрая едно дванайсетгодишно момиче, което се надяваше да спаси живота на баща си, им разказа за непознатите, отседнали в къщата на старейшината предната нощ.

Обещаха на момиченцето да пощадят баща ѝ, ако им разкаже всичко, което знае. Тя ги заведе в пустинята, където бяха заровили камиона. Двайсет минути копане и войниците се убедиха, че им е казала истината.

Свързаха се с генерал Хамил по полевия телефон. Генералът не искаше да повярва, че трийсет души от клана Зеебари са разглобили един стар кадилак на части и са го пренесли на гръб през пустинята.

— О, да, така е — уверяваше ги момиченцето. — Знам, че е истина, защото брат ми помогна да пренесат едно от колелата — гордо заяви тя и посочи към хоризонта.

Генерал Хамил внимателно изслуша по телефона допълнителната информация, след което нареди да обесят бащата и брата на момиченцето.

Върна се при картата и бързо видя единствения възможен път, по който можеха да поемат бегълците. Погледът му се плъзна по тънката червена линия и след секунди той знаеше със сигурност името на града, през който щяха да минат.

Погледна часовника на писалището си — бе 4:39.

— Свържи ме с контролния пункт на влизане в Халис — заповяда той на младия лейтенант.

Азиз още отдалеч видя някакъв войник да проверява спрял пикап. Ясмин го предупреди, че това е контролният пункт, и изсипа съдържанието на една от чантите си на седалката между тях.

Азиз удари с ръка по вратата. Успокои се като видя, че войниците са само двама и че вторият невъзмутимо дреме в един стар стол от

другата страна на пътя.

Когато спряха, Скот чу някой да се смее. Не знаеше, че в този момент Азиз подава на постовия пакет „Ротманс“.

Войникът се готвеше да им махне да минават, но изведнъж се събуди другият — надигна се като котка, спала няколко часа върху радиатора, бавно пристъпи към колата и я огледа с възхищение, както впрочем правеше всеки път, когато тази кола минеше оттук. После тръгна около нея, мина покрай багажника и с любов плесна по капака. Той леко се надигна. Скот побърза да го дръпне, а Ясмин „изпусна“ още две кутии „Ротманс“.

За пръв път този ден постовият се разбърза. Ясмин игрово му се усмихна, когато той се наведе да вдигне цигарите, и му прошепна нещо. Войникът погледна Азиз и се разсмя гръмко. В този миг зад тях спря голям камион, натоварен с бира.

— Давай, давай — подкани ги войникът, забелязал възможността да получи нещо значително по-съществено.

Азиз се подчини без забавяне и рязко потегли.

— Какво му каза? — любопитства Азиз, когато се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Казах му, че си обратен, но че ще се върна по-късно самичка.

— Не знаеш ли какво означават думите „семейна чест“? — въздъхна Азиз.

— Естествено — отговори Ясмин. — За твоє сведение той също ми е братовчед.

По съвет на Ясмин Азиз избра по-дългия южен маршрут около града. Нямаше как да избегне всички дупки по пътя, така че често чуваше стенания откъм багажника. Ясмин му посочи отклонението, към което се приближаваха, показва му къде да спре, взе си чантите и остави разсипаните плодове на предната седалка. Азиз спря на пресечката с някаква улица, която водеше обратно към центъра на града. Ясмин скочи от колата, усмихна му се и му махна да потегля. Азиз ѝ махна в отговор и се запита дали ще я види някой ден пак.

Подкара към другия край на града. Не искаше да рискува някой от местните да види другарите му, така че не им каза да излязат от багажника.

Когато Халис остана на няколко километра зад тях, Азиз спря на първото разклонение, маркирано с две табели. На първата пишеше

„Туз Хурмату — 120 км“, а на втората „Туз Хурмату — 170 км“. Огледа се във всички посоки, слезе от колата, отвори багажника и най-сетне пусна трите „багажа“ на свобода. Докато се протягаха и разкършваха стави и крайници, Азиз им показва указателните табели. На Скот бе достатъчен един поглед, за да реши по кой път да поемат.

— Тръгваме по по-дългия — каза той. — И се надяваме още да мислят, че пътуваме с камиона.

Хана доволно затръшна капака на багажника.

След секунди отново потеглиха.

Азиз караше със средна скорост 65 километра в час по криволичеия път, а тримата му пътници се навеждаха винаги, когато срещу тях се зададеше превозно средство.

Когато подминаха табелата, указваща, че до Туз Хурмату им остават двайсет километра, Скот каза на Азиз:

— Искам да спреш малко извън селото и да влезеш пеша, за да преценим дали е безопасно да минем през него. Да не забравяме, че след Туз Хурмату до магистралата остават само пет километра, така че селото като нищо може да е пълно с войници.

— А колко има до кюрдската граница? — попита Хана.

— Седемдесет километра — отговори Скот.

След двайсетина минути Азиз излезе на билото на хълм, от който се виждаше долина, приютила в себе си село. Малко след това той отби и спря сред горичка цитрусови дървета, които, освен че хвърляха сянка, осигуряваха прикритие от любопитните погледи на хората в минаващите коли. Изслуша внимателно указанията на Скот, кимна, слезе от колата и тръгна към Тур Хурмату.

Генерал Хамил онемя от ярост, когато младичкият лейтенант му съобщи, че кадилакът е минал през контролно-пропускателния пункт на Халис преди час и че никой от постовите там не си е размърдал задника да го огледа.

Не беше нужно дълго да ги изтезават — още в самото начало единият от тях призна, че на терористите най-вероятно е помогнало младо момиче, което често минавало през пункта.

— Е, вече никога няма да мине — сухо каза генералът.

Единствената друга полезна информация, която можаха да изтръгнат от постовите, бе, че шофьорът на колата е братовчед на момичето и бил обратен. Хамил не можеше да си обясни как са разбрали това.

Генералът за пореден път се изправи пред картата в кабинета си. Вече бе заповядал на цяла армия от хеликоптери, камиони, танкове и мотоциклети да покрива всеки сантиметър между Халис и границата, но все още никой не бе засякъл розовия кадилак на магистралата. Това го озадачаваше, защото той знаеше, че няма начин терористите да са обърнали назад.

Погледът му проследи всяка възможност да се мине от контролния пункт до границата.

— А — каза той накрая, — сигурно са избрали пътя през хълмовете. — И генералът прокара пръст по тънката лъкатушеща червена линия до мястото, където тя се свързваше с магистралата. — Тук сте значи — прошепна той.

— Кюрдът, сър — каза Коен.

И наистина, Азиз се спускаше на бегом по склона и още отдалече се виждаше, че се усмихва.

Кюрдът разказа, че всичко в Туз Хурмату си е както обикновено. Но по радиото непрекъснато съобщавали, че всички трябва да бъдат нащрек за четиримата терористи, опитали да убият Великия водач. По тази причина главните пътища в момента гъмжали от войска.

— Имат добри описания на външността ни, но за щастие радиобюлетинът преди час съобщи, че пътуваме с камион.

— Добре, Азиз — каза Скот. — Карай през селото. Хана, ти седни отпред при него. Сержантът и аз ще легнем зад предните седалки. Когато излезем от Туз, ще се скрием някъде и ще продължим към границата едва след залез-слънце.

Азиз зае мястото си зад волана и кадилакът бавно пое към селото.

Главната улица на Туз беше дълга около триста метра, а широчината ѝ едва позволяваше разминаването на две коли. Хана гледаше малките дъсчени магазинчета и мъжете, прекарващи живота си, седнали на стъпалата и подпрели гърбове на стените. Един мръсен

стар кадилак, бавно преминаващ през селото им, помисли си тя, сигурно е най-значителното събитие от дни... и в същия миг зърна идващата насреща им кола.

— Срещу нас се задава джип — спокойно обяви тя. — Четирима мъже, единият седнал зад нещо, което прилича на картечница.

— Не бързай, Азиз — нареди Скот. — Хана, продължавай да говориш, за да сме в течение.

— Сега са на стотина метра от нас и изглежда им станахме интересни.

Коен посочи чантата с инструменти и извади от нея гаечен ключ. Скот взе друг — френски — и го стисна.

— Джипът изви напреки на пътя — съобщи Хана. — След пет секунди ще се наложи да спрем.

— Четирима ли са все пак? — попита Скот.

— Да — отговори Хана, — не виждам повече. — Кадилакът спря. — Джипът е на няколко метра от нас. Един от войниците слиза... още един също слиза. Третият е зад картечницата, шофьорът е зад волана. Ние поемаме първите двама — взе решение Хана, — а вие ще трябва да се справите с тези в джипа.

— Разбрано — потвърди Скот.

Първият войник се изравни с Азиз, а в същия момент вторият мина покрай калника от страната на Хана. И Азиз, и Хана вече бяха открили вратите.

Азиз зорко следеше своя човек и в мига, в който го забеляза да поглежда към задната седалка и да посяга към пистолета си, блъсна вратата с такава сила, че войникът изобщо не успя да реагира и се срина на земята. Азиз изскочи и се хвърли върху него, преди той да има време да дойде на себе си. Вторият веднага се затича към Хана и в същия миг Скот изскочи навън. Хана нанесе отсечен удар по гърлото на войника и завърши атаката си с втори удар в основата на гръбначния му стълб, без да му дава възможност да извади пистолета си. Дори куршум не би свършил работата по-бързо. В този момент третият войник започна да стреля от джипа. Коен се сниши зад кадилака. Четвъртият войник — онзи зад волана — се затича към него, стреляйки с пистолета си. Коен хвърли гаечния ключ към него, после скочи отгоре му, удари го отстрани по врата и приключи с втори удар под тила. Войникът рухна на земята и се загърчи. Коен се обърна към

войника зад картечницата, който се опитваше да го хване на прицел. Разделяха ги десетина метра и Кoen нямаше никакъв шанс да се добере до него, така че направи единствено възможното — хвърли се зад колата в мига, в който картечницата затрещя. Два от куршумите го пронизаха в левия крак. Скот вече тичаше към джипа от другата му страна. Войникът изви картечницата към него, но Скот скочи в джипа, блъсна войника и двамата паднаха през задната седалка на пътната настилка. Дулото на картечницата се вирна. По някакво чудо Скот не бе изпуснал френския ключ, така че когато и двамата се изправиха едновременно, замахна с него към главата на войника. Той вдигна ръка, за да се предпази, и Скот се възползва от това и заби лявото си коляно в слабините му. Войникът се свлече и в следващия миг ключът улучи войника в главата и той рухна и остана да лежи неподвижно. Скот остана изправен над него. Трепереше. Азиз се хвърли в краката му, събори го на земята и изръмжа:

— Първия път е най-трудно.

Четиримата се изправиха. Очакваха някаква реакция от страна на местните жители, станали свидетели на кратката схватка. Кoen с мъка се качи в джипа и седна зад картечницата. От крака му течеше кръв.

— Не стреляй, докато не ти кажа — извика Скот и още веднъж огледа пътя. Не се виждаше жива душа.

— Отляво! — обади се Хана и Скот се обърна.

Възрастен мъж в дълга бяла дреха бавно вървеше към тях, вдигнал ръце във въздуха.

— Старейшините на селото изпратиха мен, защото само аз знам английски — проговори старецът, когато стигна до тях. Трепереше и думите едва излизаха от гърлото му. — Според нас вие сте терористите, опитали се да убият Саддам. — Скот не отговори. — Молим ви, вървете си. Вземете джипа, а ние ще погребем войниците. Така никой няма да научи, че сте били тук. Защото ако се разбере, Саддам ще избие всички ни. До последния човек.

— Кажи на хората си, че нямаме нищо против тях — обади се Скот.

— Вярвам, че е така — въздъхна старецът, — но моля ви, вървете си.

Скот изтича напред и съблече униформата от най-високия войник. Кoen чакаше, насочил картечницата към стареца. Азиз набързо

съблече останалите, а Хана взе чантата на Скот от кадилака и скочи на задната седалка на джипа.

Азиз хвърли униформите при нея и скочи зад волана. Двигателят все още работеше. Кюрдът даде на заден и обърна. Междувременно Скот зае останалото отпред място. Азиз бавно даде газ. Коен извъртя картечницата назад към центъра на селото.

Няколко крили се досега селяни излязоха на пътя, безцеремонно хванаха убитите войници за краката и ги издърпаха встрани. Друг се качи в кадилака и го изтегли на заден в една странична уличка. След няколко секунди джипът излезе от селото и гледката се скри от погледите им.

— До магистралата има пет километра — обади се Азиз. — Какво да правя?

— Ще имаме само един шанс да прекосим границата — отговори Скот, — така че засега отбий в ей онази горичка. Не можем да рискуваме излизане на магистралата, преди да се е стъмнило. — Той погледна часовника си — беше 7:35.

Хана се обърна към Коен, видя дълбоките рани в крака му и веднага откъсна парче от яшмака си и се опита да спре кръвта.

— Как си, Коен? — обезпокоено попита Скот.

— Не по-зле от случая, когато една жена в Танжер ме ухапа — отговори той.

Азиз прихна.

— Как можеш да се смееш? — възмути се Хана.

— Смее се, защото онази ме ухапа заради него — обясни Коен.

Хана свърши с бинтоването, после четиримата се преоблякоха в иракски униформи. Наблюдаваха пътя близо час, очаквайки появата на още войници. Видяха само няколко селяни с магарета и неколцина други пешком, но единственото превозно средство на моторна тяга, което мина, бе стар пърпорещ трактор, поел към селото след края на работния ден.

Минутите бавно се точеха и ставаше все по-ясно, че селяните са удържали на дадената дума и не са повикали патрул.

Когато притъмня дотолкова, че пътят вече не се виждаше, Скот направи последен преглед на плана. Всички бяха единодушни, че възможностите им са крайно ограничени.

Най-близката граница отстоеше на над седемдесет километра от мястото, където се намираха, и Скот вече бе склонен да се примири с неприятностите, които сигурно щяха да навлекат на селата, през които щяха да минат. Не смяташе, че планът му е гарантиран срещу изненади, но повече не можеха да чакат пасивно сред хълмовете. Нямахме никакво съмнение, че всеки момент иракските войници ще предприемат мащабна операция по издирването им.

Скот провери униформите. Ако не спираха, едва ли някой щеше да ги вземе в мрака за нещо по-различно от един от многото излезли военни патрули. Стигнаха ли до магистралата, всякаква мисъл за спиране по някакви причини бе равнозначна на самоубийство. Всичко зависеше от това колко близко щяха да се доберат до границата, без да бъдат разпознати.

Когато Скот най-сетне даде заповед да тръгват, Азиз изкара джипа на криволичещия път и потеглиха по петте километра, отделящи ги от магистралата. Изминаха разстоянието за пет минути, без да срещнат друго превозно средство. Но на магистралата буквално гъмжеше от камиони, джипове, дори танкове, пътуващи в двете посоки.

Никой от четиримата естествено не обърна внимание на двамата мотоциклетисти, танка и трите камиона, които отбиха от магистралата и потеглиха на висока скорост по черния път към Туз Хурмату.

Азиз поддържаше максималната възможна скорост, Коен седеше отзад на картеницата. Скот наблюдаваше платното пред тях, нахлупил ниско кепето си. Хана седеше зад Коен, неподвижна, с пистолет в ръка. Първият пътен знак, край който минаха, показваше, че до границата остават шейсет километра. Никой не продумваше. Разстоянието до Киркук стана четиридесет и пет, после трийсет и два километра, но с всеки следващ знак и след всеки петролен сондаж трафикът ставаше все по-натоварен. Скоростта им падна значително. Единственото успокоение бе, че никой от патрулите, с които се разминаваха, не показваше никакъв интерес точно към техния джип.

За няколко минути елитните гвардейци на Саддам плъзнаха из цялото село. Макар вече да бе тъмно, десет куршума и също толкова минути по-късно вече се знаеше къде е кадилакът, а след още трийсет куршума се разбра и къде са още незаровените трупове на войниците.

Генерал Хамил изслуша по телефона доклада на старшия офицер. Когато научи подробностите, единственото, което поиска да узнае, бе радиочестотата за връзка с изчезналия джип. Веднага след като тя му бе съобщена, генералът тресна слушалката, провери колко е часът и завъртя диска за настройка на своята радиостанция.

Разнесе се сигнал за повикване, на който дълго никой не отговори.

— Сигурно още търсят камион или розов кадилак — тъкмо казваше Скот, когато се разнесе сигналят на радиотелефона. Четиримата замръзнаха.

— Отговори, Азиз — каза Скот след кратко замисляне. — Изслушай внимателно каквото ти кажат и се постарай да научиш каквото можеш.

Азиз вдигна слушалката, изслуша краткото съобщение, отговори на арабски: „Да, господине“ и затвори.

— Намерили са кадилака. Има заповед до всички джипове да минат през най-близкия до тях армейски пост — обясни той.

— Скоро ще разберат, че този джип не е в ръцете на техни хора — каза Хана. — А може би вече го знаят.

— Ако късметът е с нас, можем да се надяваме на най-много двайсет минути — заключи Скот. — Колко има до границата?

— Четиринайсет километра — отговори Азиз.

Генералът знаеше, че е говорил със Зеебари, защото по устав подобен разговор трябваше да започне с личния идентификационен номер на войника.

Така че вече му бе известно в кой джип са бегълците и към коя граница са се насочили. Веднага вдигна телефонната слушалка и издаде нова заповед. След това, съпроводен от двама офицери, изтича в задния двор. Витлото на хеликоптера му вече се въртеше.

Азиз пръв забеляза края на дългата опашка петроловози, наредени за пресичане на неофициалната граница. Скот погледна напред по най-вътрешната лента и попита Азиз ще може ли да прекара джипа по тясната свободна ивица.

— Няма начин — отговори младият кюрд. — Ще се обърнем в канавката.

— Тогава ни остава да тръгнем точно по средата.

Азиз насочи джипа по осовата линия и положи отчаяни усилия да запази досегашната скорост, като ловко избягваше насрещния трафик. Първият проблем се появи на шест километра от границата, когато насреща им се зададе военен камион, който просто отказа да им даде път.

— Да го гръмна ли? — попита Кoen.

— Не — отговори Скот. — Продължавай право напред. Но бъдете готови да скочим и да се скрием сред цистерните. После ще се намерим.

Скот вече се бе приготвил да скача, когато нервите на водача в насрещния камион не издържаха, той отби встрани и заби камиона в канавката.

— Е, сега вече знаят къде сме — въздъхна Скот.

Междувременно Азиз отново бе вдигнал скоростта до максимално възможната. Изминаха следващия километър и половина за минута. И изведнъж над главите им се появи хеликоптер и насочи прожектора си по дължина на магистралата. Радиотелефонът им иззвъня отново.

— Не вдигай! — извика Скот.

Тъкмо минаваха покрай знака за оставащи три километра. Хеликоптерът ги задмина, обърна и се спусна насреща им. Пилотът явно беше сигурен, че е намерил жертвата, защото лъчът на прожектора се закова върху тях.

— Настига ни джип — хладнокръвно каза Кoen и извъртя картучницата назад.

— Гръмни го — нареди Скот.

Кoen се подчини и възползвайки се от светлината, изпрати няколко кратки откоса първо в предното стъкло, после в гумите. Джипът се завъртя през платното и се заби в насрещно движещ се камион. Но мястото му веднага бе заето от нов.

— Два и половина километра — извика Азиз.

Хеликоптерът увисна над главите им и започна да стреля безразборно, улучвайки колите, движещи се в двете посоки.

— Не забравяйте, че повечето от тези хора нямат представа кой кого преследва — успя да извика Скот.

— Благодаря за логическото построение, професоре — обади се Коен. — Не знам защо имам чувството, че онези над нас отлично знаят кого преследват.

И Коен обсипа с куршуми приближилия ги джип. Този път колата просто рязко забави и спря, но другата зад нея не успя, заби се в нея и предизвика верижна катастрофа. За няколко секунди пътят зад тях се изчисти.

Азиз погледна в огледалото — имаше чувството, че кара последната от миналите на зелен светофар коли.

— Километър и половина! — извика Азиз.

Коен се обърна напред, за да види какво ги очаква, а Хана се възползва от затишието, за да зареди картечницата с последния пълнител. Скот вече виждаше светлините на грамадния мост, към който се приближаваха. После прелетяха покрай крепостта на Киркук на склона на хълма — Азиз им бе казал, че се намирала на по-малко от километър от границата. Хеликоптерът отново се завъртя над тях и отново посипа пътя с куршуми. В следващата секунда джипът стъпи на моста... и предната му гума се спука.

Скот вече виждаше граничния пункт откъм кюрдска страна. Хеликоптерът се спусна още по-ниско в последен опит да ги спре. Картечен откос мина по покрива на джипа, рикошира от металната конструкция на моста и се заби в предното стъкло. Хеликоптерът профуча точно над тях. Скот вдигна глава и в продължение на цяла секунда двамата с генерал Хамил се изгледаха очи в очи.

В следващия миг пред тях се изпречиха две редици войници с насочени към джипа автомати.

Зад войниците се виждаха два изхода за напускащите в посока към Кюрдистан и два входа от другата страна на пътя за идващите откъм Киркук. Изходите бяха блокирани със спрени камиони, но входовете... входовете изглеждаха неохранявани. Не се виждаха желаещи в този момент да влязат в страната на Саддам Хюсеин.

Азиз реши да завие и да насочи джипа към тесните входи. Съзнаваше, че рискува да се сблъска с насрещно идващо превозно средство... в този случай щяха да попаднат в клопка, от която нямаше измъкване. Но продължаваше да губи скорост и просто физически усещаше как предното ляво колело вече кара по джанта.

Когато приближиха достатъчно, Коен откри огън по редиците войници. Някои отговориха на огъня, но тежкокалибрени куршуми ги накараха да се разпръснат.

Оставаха им още стотина метра, но джипът вече едва се влачеше. Азиз рязко зави и насочи машината към десния вход. Джипът се удари в стената, влезе в късия тъмен тунел, отскочи от лявата стена и малко неочаквано изскочи в ничията земя, разделяща двата гранични пункта.

Изведнъж откъм иракска страна се появиха десетки преследващи ги войници.

— Давай, давай! — изкрещя Скот, докато излизаха от тунела.

Азиз продължаваше да губи скорост, но все пак върна джипа наляво и го насочи към границата с Кюрдистан, която се виждаше на някакви си четиристотин метра пред тях. Кракът му натисна отчаяно педала на газта, но вече едва се влачеха. Появи се нова група войници, този път откъм кюрдската страна на границата, също насочили автомати към джипа. Никой от тях обаче не стреляше.

Коен чу заблуден куршум да се забива в бронята на джипа и завъртя картечницата назад. Друг куршум просвистя над рамото му — и той отново изстреля дълъг откос към иракската граница. Джипът се потътри няколко последни метра и окончателно спря по средата между двете бариери, които ООН упорито отказваше да признае.

Скот погледна към кюрдската граница. Там бяха заели боен ред стотина *пешмерги*, които вече стреляха... но не към джипа. Скот се извърна навреме, за да види поредната вълна войници, плахо настъпваща от страна на Ирак. Той и Хана започнаха да стрелят с пистолети, без да щадят куршумите, а Коен изстреля четвърти откос, който внезапно заглъхна. Иракчаните бяха започнали отново да отстъпват, но разбраха, че основният им противник е свършил амунициите, и събраха кураж.

— Хайде, Азиз! — извика Коен, скочи от джипа, изтича няколко крачки напред и коленичи до вратата на шофьора. — Трябва да

прикриваме професора, за да измъкне проклетата си Декларация през границата.

Само че Азиз не отговаряше. Тялото му безжизнено се бе отпуснало върху волана, клаксонът виеше. А радиотелефонът продължаваше да звъни.

— Тия копелета ми убиха кюрда! — изкрещя Коен.

Хана сграбчи брезентовата чанта, а Скот издърпа Азиз на платното и го повлече към границата с Кюрдистан. Хана притича да му помогне.

Нова вълна иракски войници атакува джипа и зад тях се разнесоха нови изстрели, които ги накараха да се обърнат. Коен тичаше към иракчаните и крещеше: „Убихте ми кюрда, копелета такива! Убихте ми кюрда!“. Един от иракчаните падна, после втори, трети се обърна и побягна. Падна следващ, после още един, а Коен продължаваше да напредва към редицата войници. В следващия миг падна на колене, но дори и така някак успяваше да се придвижва напред. Последва нов залп и сержантът се свлече в локва от собствената си кръв на няколко метра от иракската граница.

Скот и Хана пренесоха мъртвия кюрд на земята на неговия народ, а гвардейците на Саддам издърпаха тялото на евреина в Ирак.

— Защо не бяха изпълнени заповедите ми! — кресна Саддам.

Няколко безкрайни секунди никой от седящите край масата не се осмели да проговори. Всички отлично съзнаваха колко нищожни са шансовете им да се върнат живи по домовете си тази нощ.

Генерал Хамил отвори една дебела папка и погледна написаната на ръка бележка в нея.

— Виновен е майор Саид, господин президент — заяви генералът. — Именно той допусна неверниците да избягат с Декларацията и точно по тази причина тялото му вече виси на площад Тохрир за назидание на всички.

Генералът изслуша внимателно следващия въпрос на президента.

— Да, Сайеди — увери той господаря си, — двама от терористите бяха убити от моите гвардейци. Тези двамата бяха старшите членове на групата — точно те се изплъзнаха на майор Саид,

преди да успее да се намеся. Останалите двама са американският професор и момичето.

Президентът зададе нов въпрос.

— Не, господин президент, командирът беше Крац. Аз лично арестувах този печално известен еврей и подробно го разпитах. По време на разпита открих, че истинският план е имал за цел вашето убийство, Сайеди. Погрижих се този човек да свърши по начина, по който свършиха и другите преди него.

Генералът не разполагаше с отрететиран отговор на следващия въпрос, така че изпита искрено облекчение от намесата на държавния обвинител:

— Може би ще можем да обърнем целия този епизод в наша полза, Сайеди.

— Как е възможно да стане това — извика президентът, — когато онези двамата избягаха с Декларацията и ни оставиха безполезно копие? Всеки грамотен човек, чувал за грешката с думата „британски“, веднага ще разбере, че това е фалшификат! Не схващаш ли, че аз ще стана за посмешище на света, аз, а не Клинтън!

Всички напрегнато гледаха обвинителя.

— Това не е задължително, господин президент. Подозирам, че когато американците видят състоянието на скъпоценното си съкровище, няма да побързат да го изложат отново във витрината на Националния архив. — И понеже президентът този път не го прекъсна, обвинителят побърза да продължи: — Ние знаем, господин президент, че благодарение на вашата гениална идея пергаментът, излаган във Вашингтон пред очите на доверчивата американска публика, е, ако ми позволите да ви цитирам, „безполезно копие, за което всеки грамотен човек, чувал за грешката с думата «британски», веднага ще разбере, че е фалшификат“. — Президентът внимателно го слушаше. — Може би е дошъл моментът, Сайеди, да информираме световната преса за вашия триумф.

— За моя триумф? — невярващо повтори президентът.

— Разбира се, Сайеди. За вашия триумф, ако не използваме израза „вашето великодушие“. Нали в края на краищата именно вие разпоредихте да бъде върната повредената Декларация на професор Брадли след опита на гангстера Кавали да ви я продаде? — Върху лицето на президента се изписа изражение на дълбок размисъл. — На

Запад имат един израз — допълни обвинителят. — Да убиеш два заека с един куршум.

Настъпи дълга тишина, по време на която никой не смееше да си поеме дъх.

Накрая президентът се усмихна.

ТРЕТА ЧАСТ

*„Ние обричаме един на друг нашия живот,
нашето щастие и нашата чест“*

35.

В направеното на 2 юли официално заявление на иракското правителство се казваше, че в съобщението за престрелка на граничния пункт при Киркук, при което загинали няколко и били ранени значително повече иракски войници, няма никаква истина.

Кюрдските лидери не можаха да предложат свое мнение по въпроса не по друга причина, а защото единствените два сателитни телефона в иракски Кюрдистан бяха непрекъснато заети с искания за съдействие от страна на Държавния департамент във Вашингтон.

Когато шефът на бюро на „Ройтерс“ в Близкия изток позвъни на Чарлз Стрийтър, посланик в Истанбул, и го попита вярно ли е, че в американската база в Силоп, на турската граница, е кацнал самолет на американските военновъздушни сили и е взел на борда си двама неидентифицирани пасажери, Негово Превъзходителство каза на стария си приятел, че просто няма представа за какво става дума. Шефът на бюро смяташе посланика за честен човек, но знаеше, че работата му е да лъже за благото на родината.

Истината бе, че през изминалата нощ посланикът не бе мигвал. Всичко бе започнало, след като му се бе обадил лично държавният секретар с искането един от хеликоптерите да бъде изпратен в околностите на Киркук, за да вземе петима души: един американец, един арабин и трима израелци, които трябвало да бъдат прехвърлени в базата в Силоп.

По-късно сутринта посланикът бе позвънил във Вашингтон, за да информира Уорън Кристофър, че за нещастие границата са успели да преминат само двама — Скот Бродли, американец, и Хана Копец, израелка. Информация за останалите трима нямаше.

Но това, което окончателно довърши американския посланик, бе последният въпрос на държавния секретар: носи ли професор Бродли със себе си картонен тубус? Защо кореспондентът на „Ройтерс“ не го попита същото? Тогава с чисто сърце щеше да му повтори онова, което каза и на своя началник: „Нямам представа за какво говорите“.

Скот и Хана спаха почти през целия полет до Америка. Когато слезоха от самолета на пистата на военната база, при стълбичката вече ги чакаше Декстър Хъчинс. Митница нямаше, така че никой не се поинтересува какво носи Скот в брезентовата си чанта. Без никакво бавене се качиха в кола на ЦРУ и поеха към Вашингтон.

Докато пътуваха към столицата, Декстър ги предупреди, че отиват направо в Белия дом за участие в съвещание на възможно най-високо ниво, и ги информира кои ще присъстват.

На входа при западното крило ги посрещна не кой да е, а лично шефът на президентската канцелария, който ги съпроводи до Овалния кабинет. Скот се чувстваше неудобно: искаше му се все пак да се яви на първата си среща с президента не с брада на четиридесет и осем часа или поне сменил дрехите, които не бе събличал вече трети ден.

На вратата на Овалния кабинет ги пое Уорън Кристофър и представи Скот на президента, сякаш бяха стари приятели. Бил Клинтън поздрави Скот с благополучното завръщане у дома и благодари на Хана за ролята ѝ в спасяването на Декларацията.

Скот бе очарован да се запознае с Колдър Маршал, когото срещаше за пръв път, да види доктор Менделсон за втори път, но най-голямо удоволствие му достави да види отново познатото лице на Долара.

Долара се поклони на Хана.

— Сега разбирам защо професорът бе готов да обиколи земното кълбо, за да ви намери — бе единственото, което каза дребничкият ирландец.

В мига, в който приключиха с ръкостисканията, домакините им ясно показаха нетърпението си да видят прословутия документ. Скот дръпна ципа на чантата си, извади от нея хавлиена кърпа за баня, разви я и подаде пергамента на законния му пазител — държавния секретар. Кристофър внимателно го разви. Никой не можа да скрие покрусата си от печалното състояние на Декларацията.

Секретарят подаде документа на архиваря, който в компанията на уредника и Долара отиде при големия прозорец, гледащ към Южната морава. Първото, което тримата провериха, бе думата „британски“ и архиварят се усмихна.

Но секунди по-късно уредникът късо изказа колективното им мнение:

— Фалшификат.

— По какво разбрахте? — удиви се президентът.

— Mea culpa^[1] — поясни видимо притеснен Долара.

— Означава ли това, че Саддам Хюсеин все още държи оригинала? — недоверчиво попита държавният секретар.

— Не, сър, в негови ръце е копието, което Скот отнесе в Багдад — успокои го Долара. — Следователно, когато Скот е извършил размяната, той вече е притежавал копие вместо оригинала.

— Тогава къде е оригиналът? — в един глас попитаха четиримата домакини.

— Ако питате мен, у Алфонсо Марио Кавали — отговори Долара.

— Кой е този човек? — възкликна президентът — това име не му говореше нищо.

— Човекът, който ми плати, за да изработя копието, което в момента се съхранява в Националния архив — въздъхна Долара. — И на когото аз дадох единственото друго копие, а именно това, което сега държа в ръцете си.

— Но ако думата „британски“ е изписана погрешно, как можеш да си сигурен, че това е копие? — попита Декстър Хъчинс.

— Защото шестима от петдесет и шестте подписали оригиналната Декларация носят собствено име Джордж. Петима от тях са изписали името си като „Джо“, както било обичайно за онова време. Единствен Джордж Уайт от Вирджиния изписал пълното си име. На копието, което дадох на Кавали, бях направил грешката да изпиша Джо и за конгресмен Уайт, така че се наложи да добавя „рдж“ по-късно. Макар почеркът да е същият, наложи се да използвам малко по-светло мастило — съвсем малко, един нюанс по-светло. Дребна грешка, забележима само от окото на експерт.

— И то само ако това око знае къде да гледа — не пропусна да уточни Менделсон.

— Естествено не казах това на Кавали — завърши разказа си Долара, — поради което той провери само „британски“ и бе напълно удовлетворен.

— Следователно Кавали е сменил оригинала със своето копие и го е предал на Ал-Обайди? — заключи Декстър Хъчинс.

— Браво — похвали го иронично Долара.

— А Ал-Обайди е занесъл копието на иракския посланик в Женева, който след това го е изпратил с дипломатическата поща на Саддам в Ирак. Ал-Обайди е видял копието на Долара във витрината на Националния архив, проверил е думата „британски“, уверил се е, че е изписана правилно, и е сметнал, че наистина му е бил предаден оригиналът на документа — продължи Хъчинс.

— Е, най-сетне загрехте — не се сдържа Долара. — В името на справедливостта обаче трябва да призная, че бях длъжен да се замисля над онова, на което е способен Кавали, когато преди месец ви казах, ако си спомняте: „Няма ли вече чест сред крадците?“.

— И къде в такъв случай е оригиналът? — нетърпеливо попита президентът.

— Подозирам, че виси на стената в един тухлен дом в Манхатън — въздъхна Долара, — откъдето сигурно не е мърдал през последните десет седмици.

На комуникационната конзола отдясно на президента замига лампичка, показваща, че някой го търси. Шефът на канцеларията вдигна слушалката и се заслуша. Секунда по-късно лицето на този известен с невъзмутимостта си мъж преbledня и той натисна бутона за задържане на разговора.

— Бърни Шоу от Си Ен Ен за мен, господин президент. Според него Саддам твърди, че бомбардировката на Багдад миналата седмица е била най-обикновена димна завеса, за да се облекчи задачата на група американски терористи, изпратени там, за да измъкнат Декларацията за независимостта, която някакъв мафиот се опитал да му продаде и която той лично върнал на човек на име Бродли. Саддам съжалявал за състоянието, в което се намира Декларацията, но споменал пред Бърни, че разполага с автентичен запис, на който се вижда как Бродли плюе върху нея и я тъпче с крака, преди да я окачи на стената. Ако не му вярвате, Саддам ви препоръчва да проверите копието на Декларацията, излагано в момента в Националния архив, защото всеки грамотен човек, комуто е известно как се изписва думата „британски“, сам ще установи, че е фалшификат. Шоу се интересува

какъв е вашият коментар, защото Саддам планира пресконференция за утре сутринта, на която възнамерява да разкрие истината пред света.

Президентът стисна устни.

— Според мен — допълни шефът на канцеларията, — Саддам вече е дал на Си Ен Ен интервю, чиято стойност като сензационен материал е валидна само до насрочената пресконференция.

— Каквото и да решите да правите — обади се Хъчинс, — спрете излъчването поне за тази нощ.

Шефът на президентската канцелария се поколеба само за миг, после видя, че президентът кима, натисна бутона и продължи разговора:

— Ако пуснеш подобен материал в ефир, Бърни, залагаш своята репутация, не моята. — Той внимателно изслуша казаното му в отговор, докато останалите в Овалния кабинет напрегнато чакаха. — Както желаете — бяха последните му думи, преди да остави слушалката. После се обърна към президента. — Шоу ми каза, че утре в десет сутринта пред Националния архив ще има снимачен екип на Си Ен Ен. Последните му думи бяха, цитирам: „И ако думата «британски» е изписана правилно, ще го разпъна“.

Президентът вдигна поглед към старинния часовник над камината, който показваше седем без десет, после се обърна към заместник-директора на ЦРУ.

— Господин Хъчинс — каза той. — Имате петнайсет часа, за да попречите да бъда разпнат. Провалите ли се, уверявам ви, че няма да успея да възкръсна не само след три дни, но и след три години.

[1] Моя вина (лат.). — Б.пр. ↑

36.

Изтичането започна през нощта в неделя, 4 юли, в мазето на номер 21 — домът на семейство Престън, заминали на почивка в Малибу.

Когато мексиканската им домашна прислужница отвори на позвъняването няколко минути след полунощ, жената се бе примирила с възможно най-лошото. Всеки незаконно пребиваващ мексиканец без зелена карта живее в постоянен страх от посещението на представител на имиграционните служби.

Така че облекчението ѝ бе лесно разбираемо, когато се оказа, че стоящите на прага служители са само представители на газовата компания. Поради създалата се психологическа обстановка жената с готовност се съгласи да придружи техниците до мазето на тухлената къща и да им покаже къде са монтирани газомерите.

Веднъж попаднали където трябва, на хората им бяха необходими секунди, за да свършат работата. Разхлабването на два вентила доведе до изпускане на малко количество газ, чиято миризма обаче бе предостатъчна, за да стресне всеки здравомислещ неспециалист. Експертът по експлозиви бе уверил своя началник, че няма никаква опасност, стига нюйоркската противопожарна служба да се отзове на обаждането за не повече от двайсет минути.

Старшият „техник“ спокойно помоли прислужницата да се обади по телефона в пожарната и да предупреди дежурния там, че на номер 21 има изтичане на газ, което създава предпоставки за експлозия. Каза ѝ да даде служебния му номер, за да няма съмнения в истинността на информацията.

Мексиканката позвъни на 911, изчака да я прехвърлят на пожарната, обясни криво-ляво проблема и уточни, че става дума за 21 номер на Източна 75-а улица, между „Парк“ и „Медисън“.

— Изведете всички от сградата — каза дежурният. — Идваме веднага.

— Да, сър — прошепна жената и без да чака повече покани, изхвъркна на улицата.

Експертът затегна обратно вентилите, но миризмата естествено, си остана.

За тяхна чест седем минути по-късно с вой на сирените на 75-а улица се появиха колите на пожарната. Старшият по смяна огледа мазето и се съгласи със служителя на газовата компания — в интерес на истината, никога не го бе виждал — че в името на безопасността се налага да евакуират живущите на номера 17, 19, 23 и 25, особено след като се разбра, че в този квартал тръбата на газовата инсталация минава успоредно на градската отходна канализация.

Заместник-директорът на ЦРУ се изтегли на отсрещната страна на улицата, за да наблюдава как пожарната си върши работата. Понеже сирените бяха събудили всички заспали, не беше трудно да накарат живущите в застрашените домове да излязат на улицата.

Декстър Хъчинс запали пура и зачака. Веднага след приключване на съвещанието в Белия дом той бе сформирал екип от подбрани агенти и два часа по-късно ги бе инструктирал в наета по спешност стая в луксозен нюйоркски хотел... или по-точно им бе дал само най-нужното за изпълнение на задачата. Всъщност след като бяха чули от устата на своя началник, че става дума за операция с гриф на секретност „Ниво 7“, старите кучета и сами се бяха досетили, че ще им бъде казана само част от цялата истина... и то далеч не най-пикантната част.

Нови два часа по-късно вече имаха за какво да се захванат: един от агентите откри, че Престънови от номер 21 са на почивка. Няколко минути след полунощ самият Декстър Хъчинс и неговият експерт стояха на прага на дома им. Появилата се мексиканка без зелена карта бе само една от онези щастливи случайности, които се усмихват на онзи, който ги търси.

Заместник-директорът запали изгасналата си пура, без да откъсва поглед от входа, който го интересуваше. Не можеше да сдържи въздишката на облекчение, когато видя оттам да излизат Тони Кавали и баща му, придружавани от иконома. Реши, че в името на благоразумието е редно да изчака няколко минути преди да поиска от пожарникарите разрешение за оглед на номер 23.

Всъщност цялата операция можеше да влезе в ход няколко часа по-рано, но Колдър Маршал бе онемял от искането да изнесе фалшификата от хранилището на Националния архив и да го

предостави на разположение на Декстър Хъчинс. Преди да отстъпи пред натиска, на който бе подложен, главният архивар бе поставил две твърди условия: ако ЦРУ не съумее да смени копието с оригинала преди десет часа на следващата сутрин, подадената от него оставка с дата 25 май да влезе в сила поне един час преди президентът или държавният секретар да направят своето изявление.

— И второто ви условие, господин Маршал? — поинтересува се президентът.

— На господин Менделсон да бъде разрешено да присъства през цялото време на операцията като пазител на останалото копие, така че да бъде свидетел на намирането на оригинала.

Декстър Хъчинс бе разбрал, че ще трябва да се примири с компанията на Менделсон. И ето че заместник-директорът стоеше и гледаше главния уредник, който на свой ред чакаше застанал на тротоара срещу номер 23 между Скот и експерта по експлозивите. Всъщност Декстър Хъчинс трябваше да признае поне пред себе си, че Менделсон се вписва в ролята на служител на газовата компания много по-убедително от всеки друг член на екипа.

В секундата в която видя двамата си агенти да излизат от номер 19, Декстър Хъчинс хвърли пурата си, стъпка фаса и тръгна през улицата към даващия своите разпореждания командир от пожарната. Тримата му „колеги“ го следваха на няколко крачки.

— Можем ли да проверим номер 23? — спокойно попита той.

— Аз нямам възражения — отговори пожарникарят, — но собствениците настояват да го направите в присъствието на техния иконом.

Хъчинс кимна. Икономът тръгна начело на групата от четирима през фойето, към мазето и направо към шкафа, в който бе монтиран разпределителят на газовата инсталация. Увери ги, че не е усетил и намек за миризма на газ, когато си е легнал, тоест доста време след като собственикът на дома си бил легнал.

Експертът по експлозивите свърши работата си с ловкостта на фокусник и няколко секунди по-късно в мазето вече миришеше на газ. Хъчинс препоръча на иконома да излезе на улицата, ако държи на живота си. Сложил кърпичка върху устата и носа си, Мартин неохотно се съгласи и остави „техниците“ да локализируют и отстранят изтичането.

Докато експертът възстановяваше нещата, Скот и Декстър се заловиха да претърсят всяка стая в сутерена. Скот пръв попадна на кабинета на Кавали и веднага забеляза окачения на стената пергамент — точно на мястото, посочено от Долара. Секунди по-късно всички дотичаха при него. Менделсон любовно съзерцаваше документа. Първата му работа, преди да откачи покритата със стъкло рамка от стената и да я отнесе на масата в заседателната зала, бе да провери изписването на думата „британски“. Скот дръпна ципа на обемистата чанта за инструменти, подготвена от един от агентите, в която имаше отвертки от най-различен вид и размер, комплект ножове с всякакви дължини, длета с различна широчина и дори портативна дрелка — всъщност имаше всичко, което би могло да потрябва на професионален крадец на картини.

Уредникът огледа гърба на рамката и поиска отвертка със среден размер. Скот избра една и му я подаде.

Бавно и методично Менделсон отви осемте винта, които придържаха две стоманени пластини към задната страна на рамката, и все така внимателно намести рамката по лице.

Без да забелязва нетърпението на заместник-директора, който не можеше да разбере защо този човек не проумява необходимостта да се поразбърза, той порови из чантата, избра нужното му длето и вмъкна върха му в горния десен ъгъл на сандвича от двете ламинирани стъклени плоскости. През това време Скот извади от донесения от Менделсон тубус копието на Декларацията, съхранявано в Националния архив само допреди няколко часа.

Когато уредникът повдигна горния край на ламината, усмивката на лицето му ясно издаваше вярата му, че държи в ръцете си оригинала.

— Хайде! — изпъшка Декстър. — Онези отвън ще се усъмнят.

Но Менделсон бе глух за неговите безпокойства. Той провери за сетен път изписването на „британски“, после огледа петте „Джо“ и едното „Джордж“ и едва тогава насочи вниманието си към останалата част на документа. Но усмивката така и не напусна лицето му.

Все така безмълвен уредникът бавно нави на руло оригинала, а Скот постави на негово място между стъклата копието от Националния архив. Менделсон намести плоскостите една върху друга, нагласи пластините и ги затегна с осемте винта.

Докато Скот окачваше рамката на стената, Менделсон прибра тубуса в чантата.

Декстър Хъчинс измъчено въздъхна и изръмжа:

— За бога, хайде най-сетне се махаме оттук!

И в този миг шестима полицаи с извадени пистолети нахлуха в стаята и ги заобиколиха.

— На място! — извика един от тях.

Менделсон припадна.

Арестуваха и четиримата, оковаха ги с белезници и им прочетоха правата. След това ги откараха в отделни полицейски коли до 19-и участък.

Опитаха се да ги разпитат, но тримата отказаха да разговарят в отсъствието на свой адвокат. Четвъртият само предупреди дежурния сержант, че ако иззетата чанта бъде отворена макар и за секунда, без да присъства адвокат, това ще доведе до завеждането на иск срещу Нюйоркското полицейско управление.

Сержантът изгледа внушително изглеждащия мъж в скъп костюм и реши да не поема риск. Маркира чантата като веществено доказателство и я хвърли в сейфа за временно съхранение на иззети вещи.

Същият мъж настоя на гражданското си право, позволяващо му едно телефонно обаждане. Искането му бе удовлетворено, но едва след надлежното попълване и подписване на съответния формуляр. След това, в 2:27 часа през нощта, Декстър Хъчинс позвъни на домашния номер на директора на ЦРУ за сметка на своя началник.

Директорът призна на своя подчинен, че и без това не е могъл да заспи. Изслуша доклада му и го похвали, че не е разкрил пред полицията името си или естеството на секретната нощна операция, по време на която е бил заловен.

— Последното, от което имаме нужда точно сега, е някой да разбере кой си — въздъхна той. — Най-важното е да не компрометираме президента. — После, след кратка пауза, допълни: — И най-вече ЦРУ.

Директорът на ЦРУ облече халата и слезе в кабинета си. Написа къса паметна бележка относно проведения с неговия заместник разговор и потърси нужния му телефон, ползвайки помощта на настолния си компютър. След това бавно набра номер, започващ с 212.

Началникът на полицейското управление в Ню Йорк Сити изсумтя сънено няколко подходящи за случай като този думи, вдигна слушалката чак след доста време, схвана кой му се обажда и разбра, че за разлика от него, човекът е напълно разсънен. После запали нощната лампа и започна да пише в бележника си. Жена му се обърна в леглото, но не и преди да измърмори няколко солени думички от своята селекция.

Директорът на ЦРУ завърши разказа си с обещанието:

— И можеш да си сигурен, че ти дължа една услуга.

— Две — поправи го шефът на полицията. — Една за решаването на проблема ти.

— А втората? — поинтересува се директорът на ЦРУ.

— За това, че събуди жена ми в три през нощта.

Началникът на Нюйоркското полицейско управление остана седнал на ръба на леглото си, докато търсеше домашния номер на капитана, отговарящ за 19-и участък.

Капитанът позна гласа на своя шеф в секундата, в която вдигна слушалката, така че просто каза:

— Добро утро, шефе — сякаш ставаше дума за рутинно нощно обаждане.

После изслуша разказа, в който отсъстваше всякакво споменаване на ЦРУ и неговия ръководител, както и каквато и да било индикация относно самоличностите на задържаните, без да подозира, че и неговият началник не знае повече. Всъщност капитанът надраска съществени моменти на гърба на купеното от жена му списание „Добра домакиня“. Не му мина през ума да се избърсне или да вземе душ, така че само се облече набързо, при това в дрехите от вчерашния си работен ден, излезе от апартамента си в Куинс в 3:21, скочи в колата си и подкара по улиците на Манхатън. Спря със свистене на гумите пред своя участък в четири без няколко минути.

Няколкото още будни негови подчинени с изумление видяха своя началник да тича запъхтян по стълбите и да нахлува във фойето на участъка рошав, небръснат и стиснал под мишница брой на „Добра домакиня“.

Без да дава никакви обяснения, той нахълта при дежурния лейтенант, който едва не падна от стола си, докато бързаше да свали краката си от бюрото.

Изненадата му се засили, когато бе попитан за някакви четирима арестувани, защото той самият току-що бе приключил разпита на задържан наркопласър.

Повикаха дежурния сержант. Ветеранът полицай, който смяташе, че е видял всичко по време на дългия си трудов стаж, призна, че е задържал четиримата, но не скри смущението си от целия инцидент, защото така и не бе успял да измисли основание за арестуването им. На всичко отгоре един от собствениците на дом в квартала, някой си Антонио Кавали, бе позвънил буквално преди няколко минути, за да попита дали четиримата са още задържани, понеже било възникнало усложнение. Всъщност никой не бе депозирал жалба за нещо откраднато, така че мотивът „кражба“ просто отпаднаше. Не можеше да става и дума за проникване с взлом, защото всички собственици на практика сами бяха поканили тези хора в домовете си. Нямаше сигнал за нападение, а и обвинението „незаконно пребиваване в частна собственост“ бе неприложимо, понеже задържаните се бяха изнесли на секундата, когато им бяха казали да го направят. В действителност най-сериозното провинение, което дежурният сержант бе успял да измисли, бе „представяне под фалшива самоличност“.

Капитанът обаче не прояви никакъв интерес към напъните на сержанта да измисли претекст за задържането на четиримата. Единственото, което го интересуваше, бе отваряна ли е чантата!

— Не, сър — отговори сержантът, докато се мъчеше да си спомни къде я е хвърлил.

— Тогава ги освободи под парична гаранция до предявяването на обвинение — заповяда капитанът. — Аз ще оправя документацията.

„Оправянето на документацията“ се оказа сложно и дълго, така че задържаните бяха освободени чак в шест часа и няколко минути.

Полицаяте любопитно изгледаха четиримата, които изтичаха надолу по стълбите. Направи им впечатление, че очилатият дребосък здраво стиска така и останалата неотворена чанта.

Антонио Кавали се събуди със сепване. Наистина ли бе сънувал, че го измъкват посред нощ от леглото на улицата?

Щракна ключа на нощната си лампа и взе часовника. 3:47. Спомни си за случилото се преди няколко часа.

Бяха излезли на улицата, после Мартин се бе върнал с четиримата в дома. Толкова много техники за обикновено изтичане на газ? И освен това кой служител в газова компания можеше да си позволи да пуши скъпи пури и да носи костюм, купен от „Сакс“ на Пето авеню? Когато изтекоха петнайсетина минути, а четиримата така и не излязоха от къщата, подозренията на Кавали се засилиха и той попита началника на пожарникарите дали познава тези хора. Началникът му отговори, че макар да са се идентифицирали по надлежния начин, досега не се е засичал с тях, а после се съгласи, че идеята на Кавали да направи някои справки в „Консолидейтид Едисон“ не е лишена от здрав разум. Дежурната операторка в газовата компания ги информира, че няма изпратени по сигнал инженери на 75-а улица и пожарникарят веднага предаде тази информация на полицията. Няколко минути по-късно шестима полицаи влязоха в номер 23 и арестуваха четиримата натрапници.

След като откараха четиримата в участъка, Тони, баща му и Мартин провериха всички стаи, но така и не установиха открадването на нещо. Накрая, в 1:45, най-сетне си легнаха.

И ето че сега Кавали бе буден, неспособен да затвори отново очи. Имаше чувството, че е чул нещо откъм партера. Шумът ли го бе събудил, или кошмарният сън? Тони погледна пак часовника си. Баща му и Мартин често ставаха доста рано, но между три и четири сутринта?...

Облече си халата и отиде до вратата на спалнята. Отвори я предпазливо, излезе на площадката в коридора и надникна над парапета. Изпод вратата на кабинета на баща му проникваше светлина.

Кавали бързо слезе по стълбите и безшумно се прокрадна по застлания с мокет коридор, докато не спря пред вратата. Опитва се да си спомни къде най-близко има пистолет.

Вслуша се, но не долови никакви признаци на движение вътре. Изведнъж се чу силна ругатня. Тони отвори рязко вратата и видя баща си също по халат, застанал с лупа в ръката пред Декларацията за независимостта. Разглеждаше думата „британски“.

— Какво има? — тревожно го попита Тони.

— Трябваше да убиеш Долара веднага като ти казах! — бе единственият коментар на баща му.

— Но защо?

— Защото са откраднали Декларацията.

— Но ти стоиш пред нея — напомни му Тони.

— Не стоя пред нея — раздразнено отговори баща му. — Не разбираш ли какво са направили?

— Не — призна Тони.

— Разменили са оригинала с онова безполезно копие, което ти собственоръчно остави на Националния архив.

— Но нали копието на стената е другото, изработено от Долара — напомни му Тони. — Видях го да ти го подарява.

— Няма такова нещо — каза баща му. — Аз имах оригинала, а не копието.

— Не разбирам — каза Тони озадачено.

Старецът се обърна.

— Ние с Ник Висенте ги разменихме, когато ти донесе оригинала от Вашингтон. — Тони гледаше баща си и не можеше да повярва на ушите си. — Нима си мислил, че ще допусна част от националното ни съкровище да попадне в ръцете на Саддам Хюсеин?

— Но защо не ми каза? — възмути се Тони.

— И да те пусна да отидеш в Женева, за да завършиш сделката, знаейки, че притежаваш фалшификат? Не, в моя план винаги се е предвиждало да вярваш, че оригиналът е във „Франшар и сие“, защото ако ти вярваше в това, щеше да повярва и Ал-Обайди.

Тони не каза нищо и старецът продължи:

— А ти положително нямаше да се бориш толкова за петдесетте милиона, ако имаше в главата си едно наум, че документът, с който разполагаш в Женева, е фалшификат, нали?

— И къде, по дяволите, е оригиналът в такъв случай? — сърдито попита Тони.

— Някъде в 19-и участък, ако питаш мен — отговори баща му. — При положение, разбира се, че онези вече не са се измъкнали. Кое то възнамерявам да науча точно сега — допълни той, отиде при бюрото си и взе телефонния указател.

Президентът на „Скилс“ набра седем цифри и поиска да говори с дежурния офицер. Докато чакаше да го свържат, погледна часовника си — беше 4:22.

Когато в слушалката се разнесе гласът на дежурния сержант, Кавали обясни накратко кой се обаждат и зададе два въпроса. Изслуша

внимателно отговорите и затвори.

Тони въпросително повдигна вежда.

— Още са под ключ, а чантата е в сейфа за иззети улики — каза баща му. — Имаме ли някой в 19-и участък?

— Да, един лейтенант, който напоследък не е свършил нищо, за да си оправдае парите.

— Е, значи е дошъл моментът да ги заслужи — каза старецът и тръгна към вратата.

Тони го изпревари и се затича нагоре по стълбата към спалнята си. Облече се светкавично и слезе, предполагайки, че ще изчака баща си поне няколко минути, но той вече го чакаше.

Баща му отключи входната врата и излязоха на тротоара. Не се виждаше никакво такси.

— Ще вземем колата — извика баща му и тръгна да пресича улицата към денонощно работещия гараж. — Всяка минута е ценна.

Тони се върна на бегом в къщата, взе ключовете, които стояха в чекмеджето на масата в хола, и настигна баща си малко преди той да спре пред тяхната клетка в гаража.

Докато слагаше предпазния си колан, Тони се обърна към баща си на задната седалка и попита:

— Дори да успеем да си върнем Декларацията, какво, по дяволите, смяташ да правиш с нея?

— Като начало лично ще убия Долара, за да съм сигурен, че няма да изработи следващо копие. А после...

Тони завъртя ключа.

Експлозията, която последва, събуди целия квартал за втори път тази нощ.

Четиримата мъже изтичаха надолу по стълбите на участъка. Най-дребничкият здраво стискаше чанта. Колата, чийто двигател работеше на празен ход от близо час, закова до тях. Единият от мъжете се отдалечи в мрака на нощта, така и не разбрал защо изобщо са го повикали.

Декстър Хъчинс седна отпред, а Скот и уредникът се вмъкнаха на задната седалка.

— „Ла Гуардия“ — късо заповяда Декстър и едва като тръгнаха благодари на агента, че ги е чакал цяла нощ.

Скот погледна часовника на таблото в секундата, в която индикацията се смени от 6:11 на 6:12.

— Не карай с превишена скорост — побърза да предупреди агента Декстър. — Загубихме предостатъчно време в разпавии.

— Кога е следващият полет? — попита Скот.

— В седем и половина, на „Делта“ — отговори шофьорът.

Декстър взе телефона, набра десетцифров номер и каза:

— На път сме, сър. Ще върнем каквото трябва до десет часа. — После затвори и се обърна, за да се увери, че притихналият уредник още е с тях. Човекът стискаше чантата, която бе сложил на коленете си. — По-добре извадете всичко ненужно оттам — посъветва го Декстър. — Иначе никога няма да минем през прегледа на ръчния багаж.

Меңделсон отвори чантата и позволи на Скот да извади отвертките, ножовете, длетата, бургиите и накрая дрелката и да ги остави на пода на колата. После все така мълчаливо дръпна обратно ципа.

В 6:43 шофьорът отби от магистралата и следвайки пътните знаци, пое към летище „Ла Гуардия“. Никой не казваше нито дума. Най-сетне колата спря пред терминала за заминаващи на „Марин Еър“.

Декстър слезе и в същата секунда от колата, която спря зад тяхната, изскочиха трима мъже в тъмни шлифери, изпревариха заместник-директора и влязоха в терминала преди него. Четвърти в скъп тъмносив костюм, метнал шлифера си през ръка, изчака Декстър да мине покрай него и безмълвно му подаде плик. Без да забавя ход, заместник-директорът взе плика като добре трениран участник в лекоатлетическа щафета и продължи напред към изхода за заминаващи, където го чакаха други трима агенти.

Регистрираха се и секунди след това по уредбата съобщиха:

— На изход четири започва качването на пътници за совалката до Вашингтон.

Деветима мъже изчакаха да се качат всички останали. Когато агентът, стоящ до проверяващите бордните карти стюардеси, кимна, Декстър поведе екипа си през контролата и по ръкава за качване. Всички заеха местата си: от 1А до 1F и 2А до 2F. 2Е беше заето от

чантата, а на 2D и 2F се настаниха две човешки канари с общо тегло над 250 килограма.

Капитанът на полета поздрави пасажерите си и ги предупреди, че е възможно малко закъснение. Декстър неспокойно погледна часовника си — 7:27 — и започна да барабани нетърпеливо по облегалката за ръце, която го разделяше от Скот.

В 7:39 самолетът рулира по пистата, подготвяйки се за излитане. Когато спря, Декстър не се сдържа и попита стюардесата какво ги задържа.

— Обичайният сутрешен трафик — отговори тя. — Капитанът току-що ми съобщи, че сме седми в опашката, така че до 10–15 минути трябва да излетим.

Декстър продължи да барабани по облегалката. Скот не откъсваше очи от чантата.

Самолетът излезе на пистата за излитане в 7:51, форсира пробно двигателите, отне от оборотите и едва тогава се засили напред. Колелата се отлепиха от земята точно в 7:53.

Минутка по-късно стюардесата се появи отново и предложи да раздаде закуска. Първият, който ѝ достави това удоволствие, бе от седми ред. Когато малко по-късно поднесе утрешното кафе на членовете на екипажа, тя попита капитана защо редове трети до шести са празни, особено в Деня на независимостта.

Капитанът не може да измисли логичен отговор и просто каза:

— Дръж под око пътниците от първи и втори ред.

Любопитството му се разпали още повече, особено след като за първи път в летателната си практика получи разрешение за кацане от кулата във Вашингтон, макар да се намираше все още на цели 110 километра от летището.

Започна заход в 8:33 и отново за първи път от месеци успя да кацне по график. Когато изключи двигателя, трима мъже незабавно блокираха ръкава и останаха по местата си, докато Декстър и придружителите му не се озоваха в терминала. Щом Декстър Хъчинс излезе през изхода на „Делта“, шефът на агентите тръгна напред, а тримата му подчинени послушно го последваха. Докато минаваха през фойето на терминала, Декстър разпозна още четирима агенти, а нямаше никакво съмнение, че сигурно има поне още двайсетима, заели стратегически места по пътя към чакащата ги кола.

Минаха под цифровия часовник, който показваше 9:01. Вратата се плъзна встрани и групата излезе на тротоара. Отвън чакаха три черни лимузини с шофьори до вратите.

В секундата, когато зърнаха заместник-директора, шофьорите на първата и третата кола скочиха зад воланите, докато шофьорът на втората задържа задната врата, та Скот и Менделсон да влязат. Заместник-директорът седна отпред.

Водещата кола пое към магистрала „Джордж Вашингтон“ и само след минути конвоят мина по моста при 14-а улица. Декстър отново погледна часовника си — беше 9:12.

— Имаме време — успокоително каза той. Минута по-късно обаче се озоваха впримчени в задръстване. — Дявол да го вземе! — изруга той. — Забравих, че ще има кордон заради парада в чест на Деня на независимостта.

През следващите три минути изминаха по-малко от километър и Декстър каза на шофьора, че нямат избор и нареди:

— Включи сирената.

Шофьорът включи сирената. Водещата кола моментално отби в по-вътрешната лента и блокира останалите участници в движението. Потеглиха с около шейсет километра в час.

Декстър вече проверяваше часовника си на всеки трийсет секунди. Трите коли маневрираха по лентите на платното, но някои от жителите на Вашингтон, достатъчно закоравели, за да се впечатлят от бляскащи светлини и надути сирени, не изгаряха от желание да ги пропуснат напред.

В 9:37 водещата кола се вмъкна между две полицейски бариери и излезе на Конститушън авеню. Декстър видя подредените за парада платформи и нареди да изключат сирените. Последното, от което имаха нужда, бе някой да ги забележи как спират през Националния архив.

Скот видя екипа пръв. Наведе се напред, чукна Декстър по рамото и му посочи напред. В дългата опашка пред входа на Националния архив се виждаше екип на Си Ен Ен.

— Няма как да не ни забележат — каза Декстър, обърна се към Менделсон и попита: — Има ли други начини да се влезе в сградата?

— Има сервизен вход откъм Седма улица — отговори Менделсон.

— Отлично! — възкликна Декстър.

— Подминете главния вход и ме оставете на ъгъла — каза уредникът.

— Да ви оставя на ъгъла? Сам? — не повярва на ушите си Декстър.

— Ами ако съм заобиколен от агенти, всеки ще... — запъна се Менделсон.

— Да, да, да... — каза заместник-директорът, после взе телефона и нареди на другите две коли незабелязано да се отделят.

— Май ще се наложи да рискуваме — обади се Скот.

— Знам — каза Декстър. — Но поне ти можеш да отидеш с него. В края на краищата, така и не можа да заприличаш на агент. — Скот не знаеше дали да приеме тази забележка като комплимент, или обратно.

Докато подминаваха Националния архив, Декстър се обърна с гръб към телевизионния екип и попита:

— Колко са?

— Шестима — отговори му Скот. — Онзи, дето е с гръб към нас, май е Шоу.

— Покажете ми къде точно искате да спре колата — каза Декстър на Менделсон.

— След петдесетина метра — отговори му той без замисляне.

— Вземи ти чантата, Скот.

— Но... — понечи да се възпротиви Менделсон, но видя лицето на Декстър и реши да не си хаби думите.

Колата спря до тротоара. Скот сграбчи чантата и изскочи навън. Менделсон го последва. Осем агенти се разхождаха по тротоара и правеха всичко възможно да не привличат към себе си внимание. Никой от тях не смееше дори да погледне към стъпалата пред Националния архив. Двамата неправдоподобно изглеждащи партньори бързо пресякоха Конститушън авеню и се затичаха по 7-а улица.

Когато стигнаха до сервизния вход, Скот едва не се сблъска с тревожно очакващия ги Колдър Маршал, който също като агентите крачеше пред товарната рампа.

— Слава богу! — бяха единствените думи на архиваря, когато видя Скот и Менделсон, и после, без повече думи, той ги поведе към отворените врати на товарния асансьор. Изкачиха се два етажа и се затичаха към хранилището...

Маршал кимна и запъхтияният уредник излезе отпред и набра на малкия панел до вратата комбинацията за влизане.

Застанаха пред бетонния блок, направен, за да съхранява Декларацията за независимостта, изправени като жреци пред олтар. Скот най-сетне намери време да погледне часовника си — беше 9:51.

Менделсон натисна червения бутон и се разнесе познатият грохот на преместващите се железни плоскости. Пред тях бавно се издигна празна витрина с остъклена бронзова рамка. Когато стъклената витрина стигна нивото на гърдите им, той докосна втория бутон.

Архиварят и уредникът пристъпиха напред, а Скот отвори чантата. Архиварят извади от джоба на самото си два ключа и подаде единия на своя колега. Двата се заловиха да отключват и развиват дванайсетте специални винта, разположени на равно разстояние по масивната периферия. Когато свършиха, се наведоха над тежката рамка и бавно вдигнаха стъкления капак.

Скот извади контейнера и го подаде на архиваря. Маршал разви капачката и остави Менделсон внимателно да извади съдържанието му.

После двамата бавно, сантиметър по сантиметър развива безценния ръкопис и го разстлаха върху стъклената основа, където беше законното му място. Скот се възползва от възможността и се наведе за последен път, за да провери погрешно изписаната дума.

— Боже мой, за още колко много неща трябва да отговарят англичаните — бяха единствените думи на архиваря.

Колдър Маршал и уредникът бързо завинтиха дванайсетте винта по рамката и отстъпиха крачка назад.

Задържаха се само за секунда и Скот за последен път погледна часовника си. Часът беше 9:57. Той вдигна поглед и видя Маршал и Менделсон да се прегръщат като деца, получили безценен подарък.

Скот се прокашля.

— 9:58 е, господа.

Архиварят се сепна за миг, после натисна червения бутон. Масивната рамка се издигна в бавното си пътешествие към галерията, където я очакваха посетителите.

Колдър Маршал се обърна към Скот. Само почти незабележимата му усмивка издаваше колко е доволен. Той се поклони като японски воин, за да покаже, че смята случая за приключен по запазил

достойнството му начин. Уредникът се ръкува със Скот, след което отиде при вратата, набра секретната комбинация и вратата бавно се отвори.

Маршал придружи Скот по коридора, нагоре по стълбището и обратно в асансьора до сервизния вход.

— Благодаря, професоре — каза той, когато си стиснаха ръцете на сбогуване.

Скот се изкачи по рампата и когато стигна горе, се обърна. Но от архиваря вече нямаше и следа.

Той изтича по 7-а улица и се качи при Декстър в чакащата кола.

— Някакви проблеми, професоре? — погледна го заместник-директорът на ЦРУ.

— Не. Ако не броим двама почтени мъже, състарени с десет години през последните два месеца.

Часовникът на Старата пощенска кула удари десет. Вратите на Националния архив се отвориха и телевизионният екип влезе на бегом.

Колата на заместник-директора излезе неправилно на Конститушън авеню и някакъв полицаи веднага ги спря.

Декстър свали прозореца, усмихна се дружелюбно на полицаия и му каза:

— Аз съм заместник-директорът на ЦРУ.

— Да бе. Аз пък съм Чичо Сам — отговори полицаят, и извади кочана с квитанциите.

38.

Заместник-директорът на ЦРУ се обади на директора, за да му съобщи, че в Националния архив всичко е наред. Не спомена за глобата.

Уредникът телефонира на жена си и се опита да ѝ обясни защо не се е прибрал у дома предната нощ.

Една жена, праметнала през рамо пътна чанта с въжена дръжка, се обади на мобилния телефон на иракския посланик при ООН, за да му каже, че е убила два заека с един куршум. После му продиктува шифровата си сметка на Бахамските острови.

Директорът на ЦРУ се обади на държавния секретар и го увери, че документът е на мястото си. Въздържа се да използва израза „отново на мястото си“.

Сюзан Андерсън се обади на Скот, за да го поздрави за изиграната от него роля по връщането на документа на законното му място. Спомена между другото тъжната новина, че е взела решение да развали годежа си.

Иракският посланик при ООН се обади на мосю Франшар и го помоли да преведе сумата от деветстотин хиляди долара в Кралската канадска банка на Бахамите и да закрие сметката на Ал-Обайди.

Държавният секретар се обади на президента в Белия дом, за да го информира, че насрочената за единайсет часа тази сутрин пресконференция е отменена.

Един репортер от криминалния отдел на „Ню Йорк Таймс“ пхна току-що излезлия брой на вестника под вратата на един подземен гараж на 75-а улица. Водещото заглавие на първа страница беше „Убийство на мафията в Манхатън“.

Телефонът на Лойд Адамс така и не спря да звъни. Актьорът вече се чудеше как да реагира на всички направени му предложения за снимки, като се започне от рекламни клипове и се свърши с художествени филми.

Главният архивар на Съединените щати така и не отговори на позвъняването на един от специалните съветници на президента, който

искаше да го покани на обяд.

Един продуцент на Си Ен Ен се обади в новинарския отдел на компанията, за да съобщи, че всичко било опит за мистификация. Да, не бил пропуснал да се увери в грешката при изписване на „британски“. После допълни, че само Дан Суейл би могъл да помисли, че тази дума се пише с две t.

А Скот се обади на Хана и ѝ описа по какъв начин би желал да прекара остатъка от Деня на независимостта.

КОНГРЕС, 4 ЮЛІ 1776

ЕДИНОДУШНА ДЕКЛАРАЦИЯ НА ТРИНАЙСЕТТЕ СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ^[1]

Когато в хода на човешката история за един народ стане необходимо да разкъса политическите връзки, които са го свързвали с друг народ, и да заеме сред другите световни сили самостоятелното и равноправно място, полагащо му се според природните и Божии закони, уважението към мнението на човечеството изисква той да обяви причините, които го принуждават към отделяне.

За нас са самоочевидни истините, че всички хора са създадени равни, че те са удостоени от своя Създател с определени неотчуждаеми права, сред които животът, свободата и стремежът към щастие; че за осигуряване на тези права хората учредяват системи на управление, чиято справедлива власт произтича от съгласието на управляваните; че когато някоя форма на управление стане гибелна за тези цели, право на народа е да я промени или отмени и да учреди ново управление, като постави в основите му такива принципи и организира правомощията му по такива начини, каквито той смята най-полезни за своята сигурност и щастие. Наистина благоразумието ни говори, че едно дълготрайно управление не бива да се променя по незначителни и преходни причини; действително, целият опит показва, че хората са по-склонни да страдат, докато злото е поносимо, отколкото да отхвърлят формите, с които са свикнали. Но когато дълга поредица злоупотреби и посегателства, преследващи все една и съща цел, разкрива замисъла хората да бъдат поробени под един абсолютен деспотизъм, тяхно право и тяхно задължение е да съборят това управление и да намерят нови пазители на своята сигурност и бъдеще. Такова беше търпеливото страдание на нашите Колонии и такава днес е необходимостта, която ги заставя да променят старата система на управление. Историята на сегашния крал на Великобритания е история на многобройни несправедливости и насилия, всичките с пряката цел да се установи абсолютна тирания над нашите Щати.

За доказателство на горното нека покажем на безпристрастния свят фактите.

Той отказваше своето одобрение на законите, най-полezni и необходими за общественото добруване.

Той забрани на своите губернатори да приемат най-необходими и належаци закони, освен ако действието им не се отлагаше до получаване на неговото одобрение, а когато те бяха спирани по този начин, той напълно отказваше да се занимава с тях.

Той отказваше да приеме други закони, отнасящи се до големи маси хора, освен ако тези хора не се откажат от правото си на представителство в законодателните органи — право, безценно за тях и страшно само за тираните.

Той свикваше законодателните органи в необичайни и неудобни места, отдалечени от хранилището на техните архиви, с единствената цел да ги изтощава, докато не се съгласят с неговите мерки.

Той многократно разпускаше Камарите на представителите заради тяхното твърдо и мъжествено противопоставяне срещу неговите посегателства върху правата на народа.

Той отказваше, дълго време след такова разпускане, да проведе избори за нови Камари; по този начин неунищожимите законодателни права се връщаха за упражняване на народа като цяло, а щатът през това време оставаше изложен на всякакви опасности от външни нападения и вътрешни безредици.

Той се опитваше да попречи на заселването на нашите Щати; за тази цел спираше законите за натурализация на чужденци, отказваше да приеме други за поощряване на миграцията към нас и повишаваше изискванията за ново раздаване на земя.

Той пречеше на правораздаването, отказвайки да одобри законите за учредяване на правосъдни органи.

Той направи съдиите зависими само от неговата воля по отношение срока на тяхната служба, както и размера и изплащанията на възнагражденията им.

Той учреди множество нови длъжности и изпрати тук тълпи от чиновници да тормозят нашия народ и да подяждат неговите средства за съществуване.

Той държеше сред нас в мирно време постоянни армии без съгласието на нашето законодателно събрание.

Той се стремеше да направи военната власт независима и повисша от гражданската власт.

Той се сговаряше с други^[2], за да ни подчини на юрисдикция, чужда на нашия характер и непризната от нашите закони, като даваше одобрението си на техните нелегитимни законодателни актове, отнасящи се до:

— разполагането на големи контингенти въоръжени сили сред нас;

— освобождаването от отговорност чрез съдебни фарсове на военните, извършили убийства на жители на нашите щати;

— прекъсване на търговията ни с всички краища на света;

— облагане с данъци без нашето съгласие;

— лишаването ни в много случаи от правото на съд със съдебни заседатели;

— откарване на жителите на Колониите отвъд океана, за да бъдат съдени за измислени престъпления;

— отмяна на свободната система на английските закони в една съседна провинция^[3] чрез установяване в нея на деспотично управление и разширяване границите му така, че да го направи едновременно пример и удобно оръдие за насаждане на същия абсолютен режим в нашите колонии;

— отменяне на нашите Харти на правата, на най-полезните ни закони, и промяна из основи на формата на нашето управление;

— суспендиране на нашите законодателни събрания и присвояване на властта сам да законодателства вместо нас в различни случаи.

Той абдикира от управлението тук, обявявайки ни извън своята закрила и водейки война срещу нас.

Той плячкоса нашите морета, опустоши нашите брегове, изгори нашите градове и взе живота на много наши хора.

Той днес докарва големи армии от чужди наемници, за да довършат делото на смъртта, опустошението и тиранията, започнато вече с такива прояви на жестокост и вероломство, каквито едва ли е имало в най-варварските епохи и каквито са абсолютно недостойни за главата на една цивилизована държава.

Той заставяше нашите съграждани, пленени в морето, да воюват срещу своята родина, да избиват свои приятели и братя или сами да паднат от ръката им.

Той ни подстрекаваше към вътрешни метежи сред нас и се опитваше да вдигне срещу ни обитателите на нашите граници, безмилостните индиански диваци, чийто известен начин на воюване е безогледното унищожение, независимо от възраст, пол и класа.

На всеки етап от това потисничество ние молахме за възстановяване на нашите права по най-смирен начин, но на многобройните ни молби бе отговорено с нови несправедливости. Монарх, на чийто характер са присъщи всички черти на тиранин, не е годен за господар на един свободен народ.

Ние не пропуснахме да се обърнем към нашите британски братя. Ние често ги предупреждавахме за опитите на техните законодатели да разпространят юрисдикцията си върху нас. Ние им напомняхме за причините за нашата емиграция и заселване тук. Ние призовавахме към вроденото им чувство за справедливост и великодушие и ги заклевахме в името на общия ни корен да отхвърлят тези посегателства, които неизбежно щяха прекъснат нашите връзки и отношения. Те също се оказаха глухи към гласа на справедливостта и кръвното родство. За това сме принудени да се подчиним на необходимостта, която налага нашето отделяне, и да ги считаме, както считаме останалото човечество, във война — врагове, а в мир — приятели.

По тази причина ние, представителите на Съединените щати на Америка, събрани в общ Конгрес, призовавайки Всевишния да потвърди честността на нашите намерения, от името и по пълномощие на достойния народ на нашите Колонии, тържествено обявяваме, че нашите обединени колонии са и по право трябва да бъдат свободни и независими държави, че те се освобождават от всякаква принадлежност към Британската корона и че всякакви политически връзки между тях и държавата Великобритания са и трябва да бъдат напълно прекратени, и че като свободни и независими държави те имат пълната власт да обявяват война, да сключват мир, да встъпват в съюзи, да осъществяват търговия и да извършват всички други действия и постъпки, които независимите държави извършват по право. И с твърда вяра в покровителството

на Божието провидение и в потвърждение на тази Декларация, ние обричаме един на друг нашия живот, нашето щастие и нашата чест.

Президент на Континенталния конгрес:

Джон Ханкок (Масачузетс)

За Масачузетс:

Самюъл Адамс

Джон Адамс

Робърт Трийт Пейн

Елбридж Гери

За Кънектикът:

Роджър Шърмън

Самюъл Хънтингтън

Уилям Уилямс

Оливър Уолкът

За Роуд Айланд:

Стивън Хопкинс

Уилям Елъри

За Ню Йорк:

Уилям Флорйд

Филип Ливингстън

Френсис Люис

Люис Морис

За Ню Джърси:

Ричард Стоктън

Джон Уидърспуун

Франсис Хопкинс

Джон Харт

Ейбрам Кларк

За Пенсилвания:

Робърт Морис

Бенджамин Ръш

Бенджамин Франклин

Джон Мортън

Джордж Клаймър

Джеймс Смит

Джордж Тейлър

Джеймс Уилсън

Джордж Рос

За Делауер:

Сийзър Родни

Джордж Рийд

Томас Маккийн

За Мериленд:

Самюъл Чейс

Уилям Пака

Томас Стоун

Чарлз Каръл

За Вирджиния:

Джордж Уайт

Ричард Хенри Лий

Томас Джеферсън

Бенджамин Харисън

Томас Нелсън младши

Френсис Лайтфут Лий

Картър Бракстън

За Северна Каролина:

Уилям Хупър

Джоузеф Хюс

Джон Пен

За Южна Каролина:

Едуард Рътлидж

Томас Хейуард младши

Томас Линч младши

Артър Мидълтън

За Джорджия:

Бътън Гуинет

Лайман Хол

Джордж Уолтън

За Ню Хемпшир:

Джосая Бартлет

Уилям Уипъл

Матю Торнтън

[1] Редактиран превод, представляващ компилация от няколко източника, основният от които „Федералистът“, Дж. Мадисън, Ал. Хамилтън и Дж. Джон, Университетско издателство, 1997, пр. Бл. Атанасов. ↑

[2] Имат се предвид членовете на английския парламент. — Б.пр.

↑

[3] Канада. — Б.пр. ↑

Издание:

Джефри Арчър. Въпрос на чест (Крадец на крадците)

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 2000

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-140-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.